

thriller & mystery

MICHAEL BYRNES

SECRETUL LUI IOSIF

„Iată în sfârșit un concurent serios pentru
Dan Brown și Codul lui Da Vinci.“

PUBLISHING NEWS

HUMANITAS
fiction

MICHAEL BYRNES

Secretul lui Iosif

Traducere: **Delia Războlescu**

HUMANITAS
fiction

București

2010

Americanul Michael Byrnes nu părea să fie destinat unei cariere literare.

După ce a obținut o diplomă în științe la Montclair State University și un MBA la Rutgers, a înființat o mare companie de asigurări pe care o conduce și acum, apoi s-a instalat în liniștitul New Jersey împreună cu soția și cele două fiice.

Dar, cum el însuși mărturisește, o triplă pasiune pentru teologie, științe și condiția umană l-a împins în cele din urmă să apuce condeiul.

Cu rezultate nu tocmai rele: primul său roman, bestsellerul *Secretul lui Iosif* (*The Sacred Bones*, 2007), va fi publicat în peste douăzeci și cinci de țări.

Pentru Caroline, Vivian și Camille

Prolog

Limassol, Cipru

Aprilie 1292

De pe parapetul de răsărit al turnului pătrat al Cetății Kolossi, Jacques de Molay privea în zare peste întinderea apelor Mediteranei, cu mantia albă și barba-i cafenie fluturând în briza caldă. Pentru un cavaler de aproape cincizeci de ani, trăsăturile sale regești – nas lung, ochi cenușii pătrunzători, frunte netedă și pomeți adânc sculptați – erau surprinzător de tinerești.

Cu toate că nu putea vedea cu adevărat malurile Țării Sfinte, ar fi jurat că simte aroma aiborilor de eucalipt.

Trecuse aproape un an de când Acra, ultima fortăreață importantă a cruciaților din Regatul răsăritean al Ierusalimului, căzuse în mâinile mamelucilor egipteni. Asediul durase șase săptămâni sângeroase, până când Marele Maestru, Guillaume de Beaujeu, își aruncase sabia și coborâse de pe metereze pentru a înfrunta batjocura oamenilor săi. De Beaujeu le-a răspuns: „*Je ne m'enfuis pas... Je suis mort*”¹. Ridicându-și brațul însângerat, le-a arătat săgeata împlântată adânc în trupul său. Apoi a căzut pentru a nu se mai ridica niciodată.

Acum, De Molay se întreba dacă nu cumva moartea lui De Beaujeu prevestise soarta Ordinului însuși.

— *Monsieur*, îi strigă cineva în franțuzește.

Se întoarse către tânărul scrib care stătea lângă scară.

— Oui?

— Este gata să vă primească.

De Molay dădu din cap și îl urmă jos, în pântecul castelului. Cămașa de zale pe care o purta sub mantie zornăia la fiecare pas pe treptele din piatră. A fost condus într-o încăpăre cu pereți din piatră și tavan boltit, unde noul Mare Maestru, Thibaud de Gaudin, zăcea pe un pat așezat chiar în mijloc. Aerul greu duhnea a mizerie trupească.

De Molay încerca să nu se uite la mâinile osoase ale lui De Gaudin, acoperite de pustule supurânde. Și la chip era înfricoșător – palid ca moartea, cu ochii galbeni ieșindu-i din orbitele înfundate.

— Cum te simți?

Încercarea de a părea prietenos sunase fățarnic.

— Tot atât de bine precum arăt.

S-a uitat la crucea templierilor care împodobește mantia lui De Molay, chiar deasupra inimii.

— De ce mă aflu aici?

În ciuda sănătății sale șubrede, Marele Maestru era înainte de toate rivalul lui De Molay.

— Ca să discutăm ce se va întâmpla când eu nu voi mai fi. Glasul lui De Gaudin îi zgâria urechile. Sunt lucruri pe care trebuie să le știi.

— Știu doar că refuzi să aduni o nouă armată pentru a redobândi ceea ce am pierdut, i-a răspuns De Molay sfidător.

— Hai, Jacques, fii serios. Iar începi? Papa a murit și a luat cu el în mormânt orice speranță pentru altă cruciadă. Chiar și tu trebuie să recunoști că, fără sprijinul Romei, nu avem nici o șansă de supraviețuire.

— Nu voi accepta așa ceva.

Papa Nicolae IV, primul papă franciscan al catolicilor și susținător al Ordinului Cavalerilor Templieri, încercase în zadar să adune sprijin pentru o nouă cruciadă. Convocase nenumărate

¹ Nu fug... sunt mort.(fr.) (N. tr.)

sinoduri în încercarea de a-i uni pe templieri cu Cavalerii Sfântului Ioan. Strânsese bani pentru a echipa douăzeci de corăbii și trimisese chiar emisari până hăt departe, în China, pentru a încuraja formarea unor alianțe militare. Doar cu zece zile în urmă, murise pe neașteptate la Roma, la șaizeci și patru de ani, din cauze naturale.

— La Roma mulți spun că moartea lui Nicolae nu a fost întâmplătoare, spuse De Gaudin pe un ton conspirativ.

— Cum?

Chipul lui De Molay se încordă.

— Devotamentul Papei față de Biserică nu poate fi tăgăduit, continuă el. Dar și-a făcut o mulțime de dușmani, mai ales în Franța. Marele Maestru ridică o mână tremurătoare. După cum știi, regele Filip cel Frumos a luat măsuri neînchipuit de aspre pentru a-și finanța campaniile militare. I-a arestat pe jidovi pentru a pune mâna pe averile lor. A luat o taxă de jumătate din câștigurile clerului francez. Papa n-a încetat nici o clipă să se împotrivească.

— Doar nu vrei să spui că Filip a pus pe cineva să-l omoare.

Marele Maestru și-a înăbușit tușea cu mânăca mantiei. Când a dat-o la o parte, țeșătura era pătată cu stropi de sânge.

— Află că ambiția lui Filip cel Frumos este să stăpânească Roma. Biserica are de înfruntat necazuri mult mai grele. Ierusalimul mai poate aștepta.

Pentru o clipă destul de lungă, De Molay nu scoase un cuvânt. Privirea îi alunecă înapoi către De Gaudin.

— Știi ce se află sub Templul lui Solomon? Cum poți să rămâi nepăsător în fața unei asemenea taine?

— Suntem niște bieți oameni, Jacques. Doar Dumnezeu apără ce zace acolo.

— Ce te face să fii atât de sigur?

De Gaudin reuși să schițeze un zâmbet.

— E nevoie să-ți mai reamintesc că veacuri de-a rândul, înainte de a veni noi la Ierusalim, mulți alții s-au luptat pentru a apăra acele taine? Noi am jucat doar un rol neînsemnat în această moștenire, dar sunt sigur că nu vom fi ultimii. Făcu o pauză. Știu ce ai de gând. Ai o voință dârză. Oamenii te ascultă. Și, când nu voi mai fi, vei încerca, desigur, să faci ce poțtești.

— Nu este asta datoria noastră? Nu din pricina asta am făcut legământ de credință Domnului nostru Dumnezeu?

— Poate. Dar poate că ceea ce am ascuns în toți acești ani trebuie dezvăluit.

De Molay se trase mai aproape de fața suptă a Marelui Maestru.

— Astfel de dezvăluiri ar distruge tot ce știm!

— Dar poate apăsarea ceva mai bun în loc. Glasul lui De Gaudin se stinse într-o șoaptă: Nu-ți pierde credința, prietene. Lasă sabia jos.

— Niciodată.

1

Ierusalim în zilele noastre

Salvatore Conte nu se întreba niciodată care erau rațiunile clienților săi. Nenumăratele sale misiuni îl învățaseră cum să-și păstreze calmul și să-și concentreze gândurile. Dar în noaptea aceasta era altfel. În noaptea aceasta era neliniștit.

Cei opt bărbați înaintau pe străzile străvechi. Îmbrăcați în negru din cap până-n picioare, fiecare era înarmat cu un pistol-mitralieră ușor Heckler & Koch XM8, cu încărcător de 100 de cartușe și aruncător de grenade. Călcând ușor pe străzile pietruite în ghetele lor cu talpă moale, cercetau cu grijă împrejurimile prin ochelarii cu infraroșii pentru vedere pe timp de noapte. Istoria se contura peste tot în jurul lor.

Cu un gest tăios, Conte le semnaliză să stea pe loc și înaintă singur.

Știa că membrii echipei sale erau tot atât de neliniștiți. Cu toate că Ierusalim înseamnă „Cetatea Păcii”, locul acesta era sinonim cu furtuna. Fiecare stradă tăcută îi ducea mai aproape de inima sfâșiată a orașului.

Bărbații veniseră separat din câteva țări europene și se întâlniseră cu două zile în urmă într-un apartament dintr-o zonă liniștită a Cartierului Evreiesc, cu vedere spre Piața Battei Makhase, închiriat pe unul dintre numeroasele nume false ale lui Conte, Daniel Marrone.

La sosire, Conte o făcuse o vreme pe turistul pentru a se familiariza cu păienjenișul de ganguri și străduțe întortocheate ce înconjurau monumentul dreptunghiular de paisprezece hectare din centrul Vechii Cetăți – un complex masiv de bastioane și ziduri de apărare, pe alocuri înalte de peste treizeci de metri, care semăna cu un colosal monolit plantat pe coama abruptă a Muntelui Moriah. Cea mai contestată proprietate imobiliară din lume – islamicul Haram ash-Sharif sau Sanctuarul Nobil – era mai bine cunoscută sub numele de Muntele Templului.

După ce au trecut de clădirile care le ofereau adăpost și au ajuns la uriașul Zid de Apus, Conte a trimis doi oameni înainte. Reflectoarele de pe zid aruncau umbre prelungi. Oamenii din echipa lui puteau foarte ușor să se ascundă în colțurile întunecate, dar la fel puteau face și soldații Forțelor de Apărare Israeliene.

Disputa nesfârșită dintre evrei și palestinieni transformase orașul în cel mai bine apărat obiectiv din lume. Cu toate acestea, Conte știa că armata israeliană era plină de recruți, adolescenți al căror unic scop era să-și îndeplinească obligația serviciului militar de trei ani. Nu erau în nici un caz pe măsura oamenilor căliți din echipa lui, trecuți prin multe.

Studie atent terenul din față, ochelarii de vedere pe timp de noapte transformând umbrele în pete de un verde sinistru. Zona era liberă, cu excepția a doi soldați care patrulau cam la 50 de metri depărtare. Erau înarmați cu carabine M-16, aveau uniforme kaki, veste antiglonț și berete negre. Amândoi fumau Time Lite, țigările cele mai populare din Israel și, din punctul de vedere al lui Conte, cele mai groaznice.

Aruncând o privire către locul prin care intenționau să intre – Poarta Maurilor, un punct de acces pe platforma Zidului de Apus, Conte își dădu seama imediat că nu aveau cum să ajungă la Muntele Templului fără să fie reperați.

Trecându-și degetele de-a lungul țevii, schimbă pe foc cu foc sistemul de tragere al carabinei XM8 și își fixă patul pe umărul stâng. Urmări cu laserul prima fantomă verde și, ghidându-se după punctul incandescent al țigării care atârna în gura soldatului, ținti capul. Deși gloanțele de titan ale carabinei XM8 puteau pătrunde prin vesta antiglonț din Kevlar a israelianului, Conte considera că loviturile în corp erau prea ușoare și, oricum, nu avea încredere în efectul lor.

Un foc. Un mort. Arătătorul lui se îndoi ușor. Auzi un zgomot înăbușit, simți un ușor recul și văzu genunchii omului îndoindu-se.

Își concentrează atenția asupra soldatului rămas, înainte ca al doilea om al Forțelor de Apărare Israeliene să înceapă măcar să priceapă ce se întâmpla, Conte trase din nou: proiectilul perforă oasele feței și intră înfigându-se în creier.

Conte îl urmări cum se prăbușește și rămase nemișcat. Liniște.

Era de fiecare dată uimit să constate ce mult se depreciașe termenul „apărare”, care acum avea cam tot atâta valoare cât un cuvânt oarecare.

Cum țara lui de origine avea o competență militară ridicolă, simțea, în felul lui, că putea să contribuie la egalarea scorului.

Un alt semn brusc îi făcu pe oamenii lui să înainteze rapid pe alea ce cobora de la Poarta Maurilor. La stânga zări Piața Zidului de Apus cuibărită de-a lungul bazei taluzului. Ieri se minunase văzându-i pe evreii ortodocși – bărbații despărțiți de femei printr-o cortină – adunați acolo pentru a jeli străvechiul templu care, credeau ei, luminase cândva cu prezența lui acel loc sacru. În dreapta era o vale mică brăzdată de șanțuri arheologice care dezveliseră fundațiile celor mai vechi clădiri din Ierusalim.

O poartă de fier solidă, închisă cu lacăt, oprea accesul pe platformă. În mai puțin de cinci-sprezece secunde, lacătul a fost spart și echipa s-a strecurat prin galeria de la intrare, răspândindu-se apoi pe esplanada largă care se deschidea de partea cealaltă.

Furișându-se pe lângă trainica moschee El-Aqsa de lângă zidul sudic al Muntelui Templului, Conte își întoarse privirea către centrul esplanadei unde, exact deasupra unui pâlc de chiparoși înalți, se vedea o moschee mult mai somptuoasă, construită pe o platformă înălțată. Cupola ei aurită părea să plutească, aidoma unui halou luminos, pe fundalul cerului întunecat. Era Domul Stâncii, întruparea pretențiilor Islamului asupra Țării Sfinte.

Conte își conduse echipa către colțul de sud-est al esplanadei, unde o deschidere largă adăpostea o scară modernă care se pierdea în jos. Își răsfiră degetele mâinii drepte înmănușate și patru oameni dispărură dedesubt. Apoi le făcu semn celor doi rămași să se ascundă la adăpostul copacilor din apropiere pentru a apăra perimetrul.

Aerul din pasaj era din ce mai umed pe măsură ce oamenii coborau, dar apoi se răci brusc și începu să miroasă a mucegai. Imediat ce s-au regrupat la baza treptelor, au aprins lămpile cu halogen fixate pe arme. Razele reci au străpuns întunericul, dezvăluind un spațiu boltit, vast, cu arcade și coloane de susținere și aliniat în șiruri perfecte.

Conte și-a amintit ce citise undeva: în secolul al XII-lea cruciații folosiseră această sală subterană ca grajd pentru cai; musulmanii, ultimii ocupanți, o transformaseră în moschee, însă decorul islamic nu reușea prea bine să ascundă asemănarea ei stranie cu o stație de metrou.

Măturând cu raza lanternei peretele de est al încăperii, a văzut cu satisfacție două genți din pânză maronie. Omul său de legătură își respectase promisiunea.

— Gretner, i se adresa el expertului în explozivi, un vienez în vârstă de treizeci și cinci de ani. Astea sunt pentru tine.

Austriacul le luă.

Trecându-și carabina peste umăr, Conte scoase din buzunar o hârtie împăturită și aprinse o lanternă miniaturală. Harta arăta locul exact în care se afla obiectul pe care fuseseră însărcinați să-l procure – nu-i plăcea să folosească termenul „a fura”, era de nărere că ar minimaliza profesionalismul lui perfect, îndreptă raza lanternei de-a lungul zidului.

— Trebuie să fie chiar în față.

Engleza lui Conte era surprinzător de bună. Pentru a menține coerența comunicării și pentru a nu fi suspectați de israelieni, insistase ca echipa să vorbească doar în engleză.

Strângând lanterna între dinți, desprinsе de la centură cu mâna stângă un aparat electronic de măsură Stanley Tru-laser și apăsa un buton. Se aprinse un mic afișaj cu cristale lichide și o rază laser subțire, de culoare roșie, pătrunse adânc în întuneric. Conte începu să înainteze, cu echipa pe urmele lui. Își continuă drumul în diagonală prin sală, făcând slalom printre coloane. În cele din urmă se opri brusc, verifică datele de pe afișaj și îndreptă raza laser către peretele sudic al moscheii. Apoi se întoarse cu fața spre zidul de nord, spre măruntaiele Muntelui Templului.

— Ceea ce căutăm trebuie să fie chiar acolo, în spate.

Salvatore Conte bătu ușor cu mâna înmănușată în zidul din blocuri de calcar.

— Ce crezi?

Lăsând jos gentile de pânză, Klaus Gretner desfăcu de la centură un aparat cu ultrasunete portabil și îl ținu lângă zid pentru a-i măsura densitatea. Câteva secunde mai târziu rezultatul apăru pe ecranul aparatului.

— Cam o jumătate de metru.

Conte scoase din prima sacoșă o bormașină Flex BHI822 VR, modelul specificat de el – cu un sfredel de 82 mm cu diamant, gata fixat în mandrină. Strălucind sub raza lanternei, părea abia scoasă din cutie. I-o trecu lui Gretner.

— Nu cred că o să ai probleme dacă lucrezi cu scula asta pe uscat. Sunt destule prize pe peretele de-acolo, zise el, arătând cu degetul. Prelungitorul și adaptorul sunt în sacoșă. De câte încărcături ai nevoie?

— Piatra nu e tare. Șase ajung.

Conte scoase din cealaltă sacoșă un calup de C-4 și începu să modeleze din pasta cenușie cilindri de aceeași grosime, în vreme ce austriacul se apucase să dea găuri în interstițiile de mortar dintre blocurile de piatră.

Zece minute mai târziu, șase încărcături de exploziv erau plasate în zid, toate echipate cu detonatoare electronice.

Gretner șterse burghiul și lăsă bormașina pe jos, lângă zid. Apoi, împreună cu Conte, se alătură celorlalți la adăpostul coloanelor și își acoperiră cu toții fețele cu măști de protecție. Folosind o telecomandă de mici dimensiuni, Gretner declanșă detonarea coordonată.

Explozia asurzitoare a fost urmată imediat de o ploaie de moloz și de un nor uriaș de praf.

După ce a dat la o parte câteva blocuri de piatră slăbite pentru a mări gaura produsă de explozie, Conte s-a cățarat prin deschizătura care se căsca în zid. A dispărut prin ea, și ceilalți l-au urmat.

S-au pomenit într-o altă încăpere, ale cărei detalii erau estompate de praful gros care încă nu se așezase. Se distingeau totuși stâlpi solizi din piatră, care sprijineau tavanul scund. Cu toate că purtau măștile, aerul era aproape irespirabil, sărac în oxigen și impregnat cu vapori de ciclotrimetilenă care miroseau ca uleiul de motor.

Locul a fost în mod evident închis ermetic cu mult, foarte mult timp în urmă, se gândi Conte, și o clipă se întrebă cum reușise clientul să afle de existența lui. Se întoarse brusc către omul de lângă el și-i ordonă:

— Luminează-mi aici.

Străpungând întunericul și praful, razele de lumină au alunecat peste un șir de zece forme dreptunghiulare așezate pe podea și sprijinite de un perete lateral. Fiecare obiect, un fel de cutie cu înălțimea de aproximativ 60 de centimetri, era de un galben palid și se îngusta ușor spre partea inferioară.

Conte le studie o vreme, apoi se opri în dreptul celei de la un capăt al șirului și îngenunche pentru a o vedea mai bine. Constată că o găsisese pe cea pe care o căuta mai ușor decât se așteptase. Spre deosebire de celelalte, era bogat împodobită cu modele gravate. Se aplecă într-o parte pentru a vedea latura stângă a cutiei și compară simbolul inconfundabil gravat acolo cu imaginea de pe fotografia pe care o scosese din buzunar. Se potriveau perfect.

— Asta e, îi anunță el pe ceilalți, vârând hârtia în buzunar. Hai să ne mișcăm mai repede.

Deși se aflau adânc sub Muntele Templului, Conte știa că zgomotul exploziei se auzise dincolo pereții exteriori.

Gretner făcu un pas înainte.

— Pare grea.

— Trebuie să aibă peste treizeci de kilograme.

Cum-necum, clientul său știuse și asta. Se ridică și se dădu la o parte.

Lăsând jos arma, Gretner întinse pe jos o plasă de nailon cu chingi. Ajutat de alt om, ridică cutia și o puse cu grijă pe plasa rezistentă.

— S-o ștergem de-aici.

Conte le făcu semn să pornească.

Se strecurară iar prin gaura din zid și ajunseră în moschee. Înainte de a urca la suprafață, Conte adună măștile și le îndesă în geanta lui.

Au ieșit unul după altul pe esplanadă și Conte s-a oprit câteva clipe ca să verifice atent zona și să se asigure că oamenii de pază se aflau la post, în porțiunea întunecoasă dintre copaci. Le făcu semn și amândoi porniră în fugă înainte. Restul echipei se regrupă pe esplanadă.

Câteva clipe mai târziu, exact când siluetele celor doi treceau prin dreptul Porții Maurilor, ceilalți se retraseră instinctiv din cauza rafalelor de armă automată ce se auziseră din piața de dedesubt.

Liniște.

Țipete, apoi alte rafale.

Făcându-le semn celorlalți să stea pe loc, Conte alergă către poartă, se trânti pe burtă și înaintă spre deschidere, târându-se pe coate și genunchi. Se uită precaut afară și văzu soldați și polițiști israelieni mișunând în apropiere și blocând toate aleile care coborau spre Piața Zidului de Apus. Fie găsiseră trupurile celor doi soldați morți, fie auziseră explozia.

Israelienii erau în poziție de tragere, așteptându-i să facă o mișcare. Mai existau și alte căi de acces la Muntele Templului și Conte se gândi o clipă la altă strategie de ieșire, dar era sigur că israelienii trimiseseră întăriri și la celelalte porți. Nu va trece mult timp și vor escalada platforma.

Știa că nu mai putea fi vorba să folosească dubita închiriată pe care o parcaseră în Valea Kindron. Retrăgându-se de la poartă, le făcu semn celor doi să-l urmeze până la echipa care îi aștepta.

În timp ce alerga pe lângă moscheea El-Aqsa, Conte desprinsese de la centură emițătorul radio codat.

— Alo, Alfa Unu. Terminat. Nimic. Doar interferențe. Se depărtă de zidul moscheii.

— Alfa Unu?

O voce întretăiată care se auzea ca vai de lume. Conte ținu apăsat butonul de transmisie:

— Dacă mă auziți, am schimbat planul. Suntem tir. Ridicând glasul, articulă cu grijă următoarea comandă: Luați-ne de la colțul de sud-est al esplanadei Muntelui Templului – de lângă moscheea Al-Aqsa. Terminat. Pauză. Interferențe.

— OK. Vin, pârâi o voce. Terminat.

Conte își ascunse ușurarea. Peste culmea zimțată a muntelui, către sud, zări o umbră proiectându-se pe cerul nopții.

Elicopterul se apropia rapid. Puse arma pe automat, activă lansatorul de grenade și ceilalți îi urmară exemplul. Știa că israelienii, temându-se ca nu cumva să provoace daune oricât de mici acestui loc sacru, vor ezita să-și folosească toată puterea de foc. Însă echipa lui nu avea de ce să fie atât de precaută.

Va trebui să-i scoatem din luptă pe băieții ăia ca să curățăm zona, comandă Conte.

La semnalul său, mercenarii s-au îndreptat în grabă către poartă, în formație ordonată, cu armele pregătite.

Zgomotul elicopterului atrăsese atenția israelienilor și mulți dintre ei urmăreau acum cu privirea umbra neagră care aluneca repede în jos, către Muntele Templului.

Din poziția lor dominantă de pe zidul de susținere, Conte și oamenii lui au deschis focul fără să ezite. Opt israelieni au căzut în primele câteva secunde. Ceilalți au luat-o la fugă, căutându-și adăpost în piața de jos, în timp ce zona era împânzită de întăriri ce se scurgeau din rețeaua de străduțe strâmte care veneau dinspre Cartierul Evreiesc și Cartierul Musulman.

Elicopterul Black Hawk al Forțelor Aeriene Israeliene se ridică brusc peste colțul de sud-vest al zidului și silueta lui vopsită în culori de camuflaj i-a indus în eroare câteva momente cu însemnele sale cunoscute de soldații Forțelor de Apărare Israeliene. Conte vedea însă și un grup de militari încercând să-și găsească poziții mai bune în colțul de sud-vest al taluzului. Chiar lângă el, Doug Wilkinson, asasinul din Manchester, se trase brusc înapoi, scăpă pistolul-mitralieră XM8 și și își apucă strâns partea de sus a brațului drept.

Strecurându-și degetul în garda celui de-al doilea trăgaci, Conte fixă cătarea asupra grupului de soldați de dedesubt și trase. Grenada țâșni din dispozitivul atașat la armă, lăsând în urmă o dâră de fum și de scântei portocalii, apoi explodă, azvârlind în aer așchii de piatră. Au urmat alte grenade, un baraj incandescent de pietre și schije de metal care i-a obligat pe israelieni să se retragă în dezordine.

Palele uriașe ale elicei se învârteau acum chiar în spatele echipei, stârnind vârtejuri înecăcioase de praf. Aparatul Black Hawk se lăsă în sfârșit pe platformă și se opri lângă moscheea Al-Aqsa.

— Hai! urlă el, făcând semn cu mâna echipei să se ducă la elicopter. Urcăți încărcătura la bord!

Retrăgându-se de lângă poartă, Conte zări totuși câțiva soldați israelieni printre chiparoșii de vizavi de Muntele Templului. Se apropiau repede de platforma pe care se afla Domul Stâncii.

O să plecăm de-aici la țanc, se gândi el.

Cutia a fost încărcată imediat în elicopter și după ea s-au cățarat repede și oamenii lui. Conte s-a aplecat, înfruntând curentul stârnit de palele elicei, și a sărit și el înăuntru.

Sub un foc intens, elicopterul Black Hawk decolă de pe platformă și se îndepărtă de Muntele Templului. Zbură aproape de fundul Văii Ha-Ela, străbătu întinderea stearpă a deșertului Negev și se îndreptă spre sud-vest. Zborul la mică înălțime era sub raza de acțiune a radarului, dar și la atitudini mai mari, tehnologia lui de acoperire de ultimă oră îl făcea practic de nedetectat.

După câteva minute văzură luminile așezărilor palestiniene presărate de-a lungul Fâșiei Gaza. Plajele Gâzei dispărură repede, înlocuite de întinderea nesfârșită și întunecată a Mediteranei.

La optzeci de kilometri de coasta israeliană, un iaht Hinckley cu motor, de douăzeci de metri, comandă specială, fusese ancorat pe coordonate programate precise în calculatorul elicopterului. Pilotul poziționează aparatul deasupra punții de la pupa și reduce treptat altitudinea până ajunge în poziția de descărcare.

Cutia a fost coborâtă cu grijă până la echipajul iahtului, apoi membrii echipei au alunecat unul câte unul pe o coardă. În timp ce îi fixa carabiniera pe coardă, Conte observă că Wilkinson își ținea brațul rănit lipit de corp. Una peste alta, rana era relativ ușoară. În clipa când picioarele lui Wilkinson atinseră puntea, Conte se lăsă să alunece în jos.

Punând aparatul pe pilot automat, omul lui Conte ieși din carlinga frontală, pășind peste cei doi piloți israelieni morți, care ceva mai devreme, în aceeași seară, decolaseră de la baza aeriană Sade Dov într-o misiune de supraveghere de rutină de-a lungul graniței egiptene, fără să aibă habar că în spate erau ascunși înlocuitorii lor înarmați până-n dinți.

Odată încărcătura și pasagerii în siguranță, motoarele au fost puse în funcțiune și iahtul a pornit, accelerând constant. Conte încărcă altă grenadă și văzu că elicopterul era cam la cincizeci de metri depărtare. O fracțiune de secundă mai târziu, ultimul răcnet al tehnologiei militare americane se făcu fărâme, luminând cerul nopții cu o minge de flăcări.

Iahtul accelerează până la viteza de croazieră de 22 de noduri și se îndreaptă spre nord-vest pe apele agitate ale Mediteranei.

În noaptea aceea nu aveau să mai fie lupte. Așa cum preconizase Conte, israelienii fuseseră total nepregătiți pentru un atac bine orchestrat. Dar confruntarea violentă și numărul mare de victime nu însemnau decât un singur lucru: că onorariul său crescuse.

Luni

Trei zile mai târziu

Tel Aviv

În timp ce căpitanul zborului El Al anunța aterizarea avionului pe Aeroportul Internațional Ben Gurion, Razak bin Ahmed bin al-Tahini se uită pe hublou și văzu în locul apelor Mediteranei un peisaj deșertic care se desfășura sub cerul azuriu.

Ieri primise un telefon tulburător. Nu i se dăduseră detalii, fusese doar o solicitare urgentă din partea Waqf – consiliul musulman care asigură supravegherea Muntelui Templului: i se ceruse să vină imediat la Ierusalim pentru a da o mână de ajutor într-o problemă delicată.

— Domnule, i se adresă o voce plăcută.

Se întoarse și văzu o tânără însoțitoare de zbor îmbrăcată într-un costum bleumarin și o bluză albă. Privirea lui Razak a fost imediat atrasă de insigna El Al de pe rever – o Stea a lui David înaripată. „El Al” înseamnă în ebraică „spre cer”. Un alt memento că aici Israelul nu controla doar pământul.

— Vă rog să vă îndreptați scaunul îi spuse ea politicos. Aterizăm în câteva minute.

Originar din capitala Siriei, Damasc, Razak era cel mai mare dintre opt frați. Crescuse într-o familie strâns unită, Razak își ajutase mereu mama să se descurce cu gospodăria, pentru că tatăl lui era diplomat și era mereu plecat în străinătate. Cu ajutorul lui își începuse Razak cariera politică ca om de legătură între facțiunile rivale – sunnită și šiită – din Siria, apoi în întreaga regiune arabă. După ce studiasse științele politice la Londra, se întorsese în Orientul Mijlociu, unde aria obligațiilor sale se lărgise pentru a include misiuni diplomatice la Națiunile Unite și oficii de intermediere între partenerii de afaceri arabi și europeni.

De aproape zece ani, Razak era implicat îndeaproape în chestiunile cele mai problematice ale Islamului și devenise, oarecum împotriva voinței sale, personalitate politică din ce în ce mai influentă. Dar caracterul sacru al Islamului era din ce în ce mai greu de apărut în lumea modernă, confruntat fiind cu asocierea dăunătoare și inevitabilă cu actele de fanatism radical și de terorism și cu atacul violent al globalizării. Și, cu toate că sperase din tot sufletul, atunci când acceptase rolul acesta, să se concentreze asupra aspectelor religioase, Razak descoperise că politica era

inseparabilă de teologie.

Acum, la patruzeci și cinci de ani, responsabilitățile sale își spuneau cuvântul. Firele cărunte care îi răsăriseră prematur la tâmpile erau acum tot mai numeroase în părul lui des, iar în ochii negri și gravi se citea permanent o tristețe stăpânită. De înălțime mijlocie și constituție obișnuită, Razak nu era un bărbat după care să întorci capul, cu toate că, în multe cercuri, talentul său diplomatic lăsa fără îndoială o impresie puternică.

Sacrificiile personale substanțiale îi transformaseră idealismul tinereții într-un cinism temperat. Își reamintea neîncetat cuvintele pline de duh pe care le spusese tatăl său când era copil: „Lumea este ceva foarte complicat, Razak, ceva care nu poate fi înțeles prea ușor. Dar dacă vrei să supraviețuiești acolo” – și arătase cu mâna către un loc foarte îndepărtat, „trebuie să nu-ți periclitizezi niciodată spiritul, pentru că nici un om nu ți-l poate lua. Este darul cel mai de preț pe care ți l-a făcut Allah... și ceea ce faci tu cu el este darul tău către Allah”.

În timp ce avionul Boeing 767 atingea pista de aterizare, gândurile lui Razak se întoarseră la misteriosul incident care se petrecuse în Orașul Vechi al Ierusalimului cu trei zile în urmă. Mass media din întreaga lume publicase știri despre schimbul violent de focuri ce avusese loc vineri la Muntele Templului. Deși natura evenimentului era încă subiect de speculație, toate relatările confirmau că treisprezece soldați din Forțele Israeliene de Apărare fuseseră uciși de un inamic rămas încă necunoscut.

Razak știa bine că solicitarea serviciilor sale aici nu era nici pe departe o coincidență.

Exact când își ridică valiza de pe caruselul de bagaje din aeroport, auzi alarma ceasului de mână. O programase să sune de cinci ori pe zi și în cinci tonuri diferite.

Două și jumătate.

După ce se opri la toaleta bărbaților pentru a se spăla, conform tradiției, pe față, pe mâini și pe ceafă, găsi un loc curat în sala principală și își așază geanta pe jos. Uitându-se din nou la ceas, activă cu un buton dispozitivul GPS miniatural și o săgeată de pe un mic afișaj digital îi arată direcția către Mecca.

Ridicându-și brațele, rosti de două ori **Allah Akbar**, apoi își încrucișă brațele pe piept și începu una din cele cinci rugăciuni obligatorii în credința islamică. „Stau mărturie că nu există alt Dumnezeu decât Allah”, murmură el încet, lăsându-se în genunchi și plecându-se supus. În rugăciune găsea acea solitudine care înăbușea orice zgomot din jur și îl ajuta să accepte compromisurile pe care trebuia să le facă în numele Islamului.

Adâncit în meditație, Razak făcu abstracție de turiștii occidentali care îl urmăreau plini de curiozitate. Pentru mulți oameni din lumea modernă, legătura strânsă cu rugăciunea era ceva străin. Nu era deloc surprins că imaginea unui arab în costum de afaceri îngenunchind supus în fața unei prezențe invizibile atrăgea atât de repede curiozitatea majorității nemusulmanilor. Razak acceptase însă demult faptul că evlavia nu este întotdeauna comodă sau confortabilă.

Când termină, se ridică în picioare și își încheie nasturele de sus al sacoului cafeniu.

Doi soldați israelieni îl urmăriră disprețuitori în timp ce se îndrepta către ieșire, uitându-se la valiza lui pe role de parcă ar fi fost plină de plutoniu. Pentru Razak era un simplu indiciu al tensiunii permanente care caracteriza acest loc, așa că nu le dădu nici o atenție.

În fața aeroportului a fost întâmpinat de reprezentantul Waqf, un tânăr înalt, oacheș, care îl conduse la un Mercedes 500 alb.

— Assalaamu 'alaykum.

— **Wa 'alaykum assalaam**, răspunse Razak. Ce-ți face familia, Akil, e bine?

— Mulțumesc, da. E o onoare să vă avem iar printre noi.

Akil îi luă geanta și deschise portiera din spate. Razak se cufundă recunoscător în interiorul mașinii cu aer condiționat, iar tânărul arab se așază la volan.

— Vom ajunge la Ierusalim în mai puțin de-o oră.

Apropiindu-se de vechiul și impozantul zid din calcar care înconjură vechiul Ierusalim, șoferul întoarse într-o parcare și opri mașina pe locul rezervat. Erau nevoiți să facă restul drumului pe jos, pentru că Vechiul Oraș, cu străzile sale îngrozitor de strâmte, nu permitea aproape deloc circulația vehiculelor.

În fața Porții Jaffa, Razak și șoferul lui au fost obligați de soldații israelieni să se așeze la o coadă lungă. Când s-au apropiat de intrare, au fost supuși unei percheziții corporale temeinice, iar geanta lui Razak a fost scotocită și trecută printr-un detector portabil. A urmat apoi epuizanta verificare a actelor, în cele din urmă, au trecut unul după altul printr-un detector de metale, în timp ce erau monitorizați de camere video de supraveghere montate foarte sus pe un stâlp din apropiere.

— Mai rău ca oricând, îi spuse Akil lui Razak, luându-i bagajul din mână. Parcă văd că în curând nu vom mai fi lăsați să intrăm.

Au trecut printr-un tunel strâmt în formă de L – un model proiectat cu secole în urmă pentru a încetini înaintarea atacatorilor – și au ieșit în aglomeratul Cartier Creștin. Urcând aleile pietruite care duceau în Cartierul Musulman, Razak inspiră adânc aromele amestecate ale unui *souk* din apropiere – pâine proaspătă, carne condimentată, tamarind, cărbuni încinși și mentă. Au avut nevoie de un sfert de oră ca să ajungă la scările de pe Via Dolorosa care *urcă* spre poarta de nord a Muntelui Templului. Acolo îi aștepta un al doilea control de securitate impus de armata israeliană, deși nu la fel de minuțios ca primul.

În timp ce Akil îl conducea pe larga esplanadă a Muntelui Templului, Razak a auzit strigătele răgușite ale protestatarilor de jos, care se adunaseră în apropierea Pieței Zidului de Apus. Nu avea nevoie să-i vadă pentru a ști că poliția din Ierusalim și întăriri din armată erau acolo în număr mare pentru a ține mulțimea la distanță. Concentrându-se asupra spectaculoasei panorame montane oferite de poziția dominantă a Muntelui Templului, Razak a încercat să facă abstracție de zgomotul care nu-i trezea amintiri plăcute.

— Unde ne întâlnim? întrebă el.

— În Domul învățaturii, la etaj.

Luându-și geanta, Razak îi mulțimii lui Akil, care rămase la intrarea într-o galerie acoperită, și se îndreptă către clădirea solidă, cu etaj, situată între moscheea Al-Aqsa și Domul Stâncii.

Intră prin ușa dinspre nord, urcă scara și străbătu cu pași mari un coridor strâmt care ducea la o cameră discretă, de unde se auzeau deja vocile oficialităților Waqf, care îl așteptau.

Înăuntru, nouă arabi de vârstă mijlocie sau mai bătrâni erau adunați în jurul unui mese solide din lemn de tek. Unii purtau pe cap tradiționalele *kaffiyeh* și erau îmbrăcați în costume de afaceri; alții optaseră pentru turbane și tunici colorate. Când intră Razak, în cameră se făcu tăcere.

În capul mesei, un arab înalt, cu barbă și cu un *kaffiyeh* alb pe cap, se ridică în picioare și îl salută cu mâna ridicată.

Îndreptându-se către el, Razak ridică la rândul său mâna:

— Assalaamu 'alaykum.

— *Alaykum assalaam*, îi răspunse bărbatul, zâmbind.

Farouq bin Alim Abd al-Rahmaan al-Jamir era o prezență impunătoare. Cu toate că nimeni nu-i știa vârsta reală, cei mai mulți îi dădeau, pe bună dreptate, aproximativ 65 de ani. Ochii săi cenușii și strălucitori purtau povara multor secrete, dar trădau foarte puțin despre gândurile lui.

Obrazul stâng îi era brăzdat de o cicatrice lată pe care o purta cu mândrie, o amintire a zilelor petrecute pe câmpul de luptă. Dinții săi erau mult prea simetrici și albi pentru a fi naturali.

Waqf administra acest loc sfânt încă de când musulmanii redobândiseră controlul asupra

Muntelui Templului, în secolul al XIII-lea, și desemna, în calitate de supraveghetor un așa-numit „Păstrător”, întreaga responsabilitate, inclusiv toate problemele ridicate de păstrarea caracterului sacru al locului, îi revenea acum lui Farouq.

După ce se așeză la locul lui, Farouq îi prezentă din nou pe toți cei din jurul mesei și trecu rapid la problema care îi interesa.

— Nu îmi cer scuze pentru convocarea voastră aici de pe o zi pe alta. Farouq îi cuprinse pe toți cu privirea, bătând cu pixul în tăblia lustruită. Toți ați aflat de incidentul care a avut loc vineri.

Un servitor se aplecă pentru a-i turna lui Razak o ceașcă de cafea aromată – *qahwa*.

— Un incident extraordinar de neplăcut, continuă Farouq. În timpul nopții, un grup de bărbați a pătruns în moscheea Marwani. Au folosit explozivi pentru a intra într-o cameră ascunsă în spatele zidului din nord.

Faptul că această nelegiuire se întâmplase într-o vineri, când musulmanii din întreg Ierusalimul se adunau la Muntele Templului pentru rugăciune, era cu atât mai supărător pentru Razak. Poate că făptașii încercaseră în mod deliberat să înspăimânte comunitatea musulmană. Se așeză mai bine pe scaun, încercând să-și dea seama câtă îndrăzneală trebuia să aibă cineva ca să pângărească un loc sfânt.

— De ce? întrebă el, sorbind încet din cafea și lăsând aroma de cardamă să-i umple nările.

— Se pare că au furat un obiect vechi.

— Ce fel de obiect?

Razak prefera răspunsurile clare.

— Vom ajunge la asta mai târziu, spuse Farouq, evitând să-i răspundă.

Nu era prima oară când Razak ar fi vrut ca Farouq să nu-și țină cărțile atât de aproape de piept.

— Profesioniști, nu?

— Așa se pare.

— Explozia a afectat moscheea?

— Din fericire, nu. Am luat imediat legătura cu inginerul specialist în structuri. Se pare că pagubele se limitează la perete.

— Aveți idee cine ar fi putut să facă așa ceva? întrebă Razak încruntându-se.

Farouq clătină din cap.

— Israelienii au fost, vă spun eu! izbucni unul dintre bătrâni, tremurând de furie și încrețindu-și dramatic buza de jos.

Toate capetele se întoarseră către el. Bătrânul își feri privirea și se foi pe scaun.

— Nu e deloc sigur, interveni Farouq cu hotărâre. E adevărat că martorii oculari au declarat că hoții au folosit pentru transport un elicopter Black Hawk israelian.

— Poftim? zise Razak consternat.

Farouq dădu din cap.

— A aterizat pe esplanadă, lângă moscheea Al-Aqsa și i-a luat.

— Bine, dar este spațiu aerian interzis.

— Evident.

Deși n-ar fi recunoscut, Razak era impresionat că necunoscuții, oricine erau ei, îndrăzniseră să întreprindă o asemenea operațiune, mai ales la Ierusalim.

— Cum?

— Nu avem detalii, îi răspunse Farouq, care reîncepu să bată cu pixul în masă. Știm doar că la câteva minute după furt, deasupra Fâșiei Gaza a fost reperat un elicopter. Așteptăm un raport complet de la Forțele de Apărare Israeliene. Să nu uităm însă că în timpul atacului au fost uciși treisprezece israelieni și mulți alții sunt răniți, le reaminti Farouq celor de față. Polițiști și soldați. Presupunerea că israelienii sunt vinovați... deocamdată nu pare să aibă vreo logică.

Un alt bătrân își spuse părerea:

— Situația este foarte complicată. E limpede că furtul a avut loc în jurisdicția noastră. Pe de altă parte, numărul mare de soldați evrei morți atârână foarte greu în balanță. Își întinse mâinile și făcu o pauză. Evreii au fost de acord să treacă totul sub tăcere, dar ne cer să colaborăm cu ei și să le dăm toate informațiile pe care le obținem în ancheta noastră internă.

Razak atinse ceașca cu degetele și își ridică privirea.

— Presupun că poliția a început o anchetă preliminară.

— Bineînțeles, răspunse Farouq. Au ajuns acolo la câteva minute după incident. Problema este că nici până acum nu au prezentat vreo dovadă. Bănuim că trec sub tăcere fapte importante. Iată de ce te-am convocat. Confruntarea pare inevitabilă.

— Doar dacă... Începu Razak.

— Nu avem prea mult timp, îl întrerupse un alt membru al Waqf, cu o coamă deasă de păr cărunt. Ambele părți sunt îngrijorate că nu mai durează mult și presa va începe să tragă concluzii. Știm cu toții unde va duce asta. Privirea lui gravă se plimbă de jur împrejurul mesei, în căutare de sprijin. Razak, știi cât de șubredă este poziția noastră aici în Ierusalim. Vezi ce se întâmplă pe străzi. Ai noștri se biziue pe noi să apărăm acest loc. Îndoi degetul arătător și bătu cu el de două ori în masă. Nu știm cum vor reacționa. Spre deosebire de cei mai mulți dintre noi, și se uită la primul bătrân care vorbise, încă roșu la față de furie, vor presupune că evreii sunt de vină.

— Îți imaginezi că Hamas și Hezbollah de-abia așteaptă să sară cu gura pe evrei, interveni Farouq din nou.

Situația era mult mai serioasă decât își imaginase Razak. Tensiunile se agravasera deja prea mult între israelieni și palestinieni. Atât Hamas, cât și Hezbollah câștigaseră un sprijin substanțial în ultimii ani în eforturile lor de a se opune deschis ocupației israeliene și incidentul avea să întărească fără îndoială agenda lor politică. Razak încercă să nu se gândească la consecințele și mai drastice care se profilau la orizont. Waqf se găsea acum într-o situație politică foarte precară, care i se părea lui Razak pe muchie de cuțit.

— Bine, și ce vreți de la mine? întrebă el, uitându-se de jur-împrejurul mesei.

— Încearcă să afli cine sunt autorii furtului, îi răspunse bătrânul cu glasul plăcut. Trebuie să știm cine a comis acest act, pentru că altfel nu se poate face dreptate. Ai noștri merită o explicație pentru pângărirea inadmisibilă a unui loc sfânt.

În tăcerea care a urmat, Razak a auzit scandările înăbușite ale protestatarilor, ca niște glasuri venite din mormânt.

— Voi face tot ce va fi necesar, îi asigură el. Mai întâi trebuie să văd unde s-a petrecut totul.

— Te conduc acolo chiar acum, spuse Farouq, ridicându-se.

Cetatea Vaticanului

Charlotte Herinesey se lupta cu diferența de fus orar de opt ore, iar cele trei espresso pe care le băuse de dimineață nu o ajutaseră să-și revină.

Așa cum primise instrucțiuni, aștepta în apartamentul pentru oaspeți să fie chemată. Spre deosebire de limuzina și de confortul de la clasa **business** de care se bucurase pe drumul de la Phoenix la Roma, Domus Sanctae Marthae din Cetatea Vaticanului, unde fusese cazată, era o reședință austeră. Pereți albi, mobilă simplă din stejar, două paturi alăturate și noptiere, dar măcar avea baie separată și un mic frigider.

Așezată la fereastra însorită, își lăsă privirea să alunece peste acoperișurile de țiglă ale vestului Romei. Pentru că terminase romanul în avion – *Saint Maybe* de Anne Tyler – trebuia să se mulțumească acum cu ediția engleză a ziarului *L'Osservatore Romano*, pe care se străduia să o citească rând cu rând. Oftând, lăsă ziarul și se uită la ceasul digital de pe noptieră: 3.18.

Era nerăbdătoare să înceapă să lucreze, dar se întrebase de multe ori la ce putea fi bun aici un genetician. În calitate de șef al Departamentului de cercetări și dezvoltare de la BioMapping Solutions, Charlotte făcea

în mod regulat vizite pe teren la companii farmaceutice și de biotehnologie, încercând aplica în practică ultimele descoperiri în domeniul gnomului uman.

Șeful ei, fondatorul BMS, Evan Aldrich, primise **cu** două săptămâni în urmă un telefon de la un prelat de la Vatican, părintele Patrick Donovan. După ce auzise propunerea foarte convingătoare, Aldrich îi oferise preotului – fără s-o mai întrebe – serviciile ei pentru un proiect secret. Puține lucruri puteau să-l deterneze pe Aldrich de la muncă, mai ales când era solicitat renunțe temporar la cel mai bun cercetător al lui. Fără discuție, acesta era unul dintre ele. La treizeci și doi de ani, Charlotte era o femeie suplă, cu ochi verzi ca smaraldul și un ten smead, catifelat, încadrat de păr castaniu, ondulat, care îi ajungea până la umeri. Datorită echilibrului perfect – și foarte rar – între farmec și inteligență, devenise purtătorul de cuvânt al companiei într-un domeniu care era populat aproape în exclusivitate de oameni de știință cărunți. Genetica umană era adesea prost înțeleasă întotdeauna controversată. În cazul BMS, care își promova agresiv ultimele tehnologii în domeniul cartografierii genetice, o imagine publică corectă era extrem de importantă.

De curând, adăugase la arsenalul talentelor ei și aparițiile mediatice – talk show-uri și programe de știri. Aldrich îi spusese că preotul de la Vatican văzuse unul din cele mai recente interviuri ale ei cu privire la reconstituirea descendenței materne prin cartografierea ADN-ului mitocondrial, ceea ce l-a determinat să apeleze la serviciile ei.

Acum, când își împărțea timpul între cercetare și relații publice, trebuia să se întrebe foarte serios ce rol era solicitată să joace aici. La urma urmelor, papalitatea conservatoare nu putea fi, mai mult ca sigur, unul din marii ei suporter.

Gândurile îi zburară înapoi la Evan Aldrich.

Aldrich își schimbase brusc cursul carierei cu zece ani în urmă, când abandonase funcția sigură de profesor de științe genetice la Harvard pentru a intra în lumea mult mai puțin sigură a afacerilor. Și gestiona strălucit această schimbare. Nu era prima dată când Charlotte se întreba ce îl motiva pe Evan. Nu banii, cu toate că atunci când BMS fusese cotate la bursă nu se poate spune că nu făcuse o afacere excelentă. Nu, ceea ce îl motiva cu adevărat era scopul stabilit, credința că munca și opțiunile lor erau realmente importante. Pasiunea și carisma lui autentică au fost cele care au atras-o inițial. Faptul că arăta – cel puțin după părerea ei – ca un star de cinema nu era nici el neglijabil.

Aproape cu un an în urmă, Charlotte și Evan începuseră să iasă împreună, dar fuseseră amândoi foarte precauți în privința conflictelor de muncă pe care o astfel de relație le-ar fi putut provoca. Dar, dacă exista o potrivire firească între doi oameni, Charlotte o găsisse cu certitudine, precum inevitabilele legi ale fizicii care o atrăseseră spre el fără speranță. Acum patru luni lucrurile mergeau perfect între ei.

Apoi soarta se hotărâse să-i arunce o minge cu efect.

O analiză de rutină făcută cu ocazia controalelor medicale anuale detectase un nivel anormal de proteine în sângele ei. Urmaseră alte analize, printre care și o dureroasă biopsie osoasă. În cele din urmă venise și diagnosticul șocant: mielom multiplu. Cancer al măduvei osoase.

La început fusese furioasă. În fond, era vegetariană, bea foarte rar și făcea mișcare ca o nebună. Nu avea nici un sens, mai ales că atunci se simțea perfect.

Nu mai era cazul acum. Exact cu o săptămână în urmă începuse să ia Melphalan, prima etapă dintr-un tratament de chimioterapie slabă. Acum era obligată să se lupte cu o stare care semăna cu o mahmureală permanentă, la care se adăugau valuri intermitente de greață.

Nu avusese tăria să-i spună lui Evan. Nu încă, cel puțin. El vorbea deja despre un viitor în doi, chiar și despre copii. Nimic nu mai părea posibil acum, și lealitatea aceasta o copleșea. De câteva săptămâni era și mai deprimată. Dacă voia să fie complet cinstită cu el, înainte de a face un pas mai serios trebuia să fie absolut sigură că se va număra printre cei zece la sută care înving boala.

O bătaie discretă o smulse pe Charlotte din gânduri.

Ajunse la ușă din patru pași mari, o deschise și văzu un bărbat chel, cu ochelari, cam de înălțimea ei, îmbrăcat într-un costum negru și o cămașă tot neagră. Avea un ten neted și palid. Probabil 50 de ani. Sau

puțin mai mult, presupuse ea. Privirea i-a fost atrasă imediat de gulerul alb de preot care contrasta puternic cu hainele.

— Bună ziua, dr. Hennesey. Sunt părintele Patrick Donovan.

Engleza lui era condimentată cu un accent irlandez. Zâmbind plăcut, îi întinse o mână fină. Admiratorul meu de la Vatican, își spuse ea.

— Simt încântată să vă cunosc, părinte.

— Apreciez la adevărata ei valoare răbdarea dumneavoastră. Îmi cer scuze pentru întârziere. Mergem?

— Desigur.

Muntele Templului

Adânc sub Muntele Templului, Razak și Farouq se opriseră pe pardoseala plină de moloz a moscheii Marwani. Așa cum spusese Păstrătorul, pagubele erau considerabile, dar limitate la un spațiu restrâns. Între timp fuseseră montate reflectoare pe stâlpi pentru a lumina gaura cu diametrul de aproximativ un metru și jumătate, care se căsca în peretele din spate. Razak simți cum i se strânge stomacul.

Văzuse prima dată acest loc la sfârșitul anilor '90. Atunci molozul și dărâmăturile umpleau complet spațiul, de la podea până la tavan, dar asta se întâmpla înainte ca guvernul israelian să fi autorizat Waqf să înceapă săpăturile și lucrările de restaurare. În contrapartidă, arheologilor israelieni li se dăduse voie să facă săpături în tunelul Zidului de Apus – un pasaj subteran care trece adânc pe sub casele din Cartierul Musulman și leagă partea de sud a Pieței Zidului de Apus cu Via Dolorosa din colțul de nord-vest al taluzului. Ca de obicei, compromisul nu intrase în vigoare fără vărsare de sânge. Izbucniseră revolte, iar ciocnirile între palestinienii și israelienii care se opuneau lucrărilor se soldaseră cu moartea a peste șaptezeci de soldați și civili – printre care se număra și prietenul cel mai apropiat al lui Razak, Ghalib, care protestase vehement față de săpăturile făcute de evrei în spatele casei lui, lipită de zidul vestic de susținere al Muntelui Templului.

Unii musulmani se agățaseră cu încăpățănare de ideea că un demon, un *jinn*, umpluse sala subterană cu moloz și dărâmături special pentru a împiedica pătrunderea în ea. Iar acum, când restaurarea se apropia de sfârșit, Razak nu se putea împiedica să nu simtă o prezență ostilă care mai bânuia în beznă.

Apropiindu-se de gaură, își trecu degetele peste marginea neregulată și simți un reziduu vâscos. Aruncă o privire în camera secretă prin partea în care mormanul de dărâmături era mai puțin înalt.

Farouq apăru brusc lângă el, ținând în mână o bucată de piatră. I-o întinse lui Razak.

— Vezi asta? îl întreabă, arătându-i un arc de cerc neted de pe marginea bucății de calcar. Israelienii au găsit o mașină de găurit pe care hoții au uitat-o aici. A fost folosită pentru a face găurile în care a fost așezat explozivul. Razak examinează piatra.

— Cum au reușit să aducă exploziv în inima Ierusalimului? Cum au trecut prin toate punctele de control?

— Exploziv și arme. Avem de-a face cu oameni Inteligenți. Farouq se aplecă prin deschizătură și studie atent încăperea. Nu am vrut să-ți spun față de ceilalți, dar asta pare să indice că au fost ajutați de cineva din interior. Poate că evreii sunt amestecați într-un fel sau altul în afacerea asta. Razak nu era deloc sigur.

— Spuneai că poliția a văzut deja totul?

— Poliția și Direcția de Informații a armatei. Au avut la dispoziție două zile pline după atac.

Meticulozitatea lor nu era în nici un caz un motiv fie, surprindere pentru Razak.

— Am așteptat raportul lor complet, adăugă Tilirouq. Nu l-am primit nici până azi.

S-au strecurat pe rând prin spărtură și au intrat în camera secretă.

Alte reflectoare instalate pe postamente luminau încăperea săpată direct în calcarul Muntelui Moriah; tavanul din piatră era susținut de stâlpi groși și neregulați. Pereții nu aveau nici un fel de ornamentație. Aerul stătut încă mirosea a explozivi.

— Știai de existența ei? îl întreabă Razak pe Farouq, întorcându-se către el.

— Habar n-am avut. Lucrările noastre s-au limitat doar la interiorul moscheii. Știi bine că orice săpătură neautorizată ar fi fost strict interzisă.

Privirea lui Farouq nu trăda nimic, însă Razak știa la fel de bine că în trecut, atunci când mai fusese vorba de săpături, Waqf își luase câteva libertăți.

Lângă peretele de est, Razak a văzut un șir de nouă cutii din piatră, fiecare inscripționată într-o limbă care părea a fi ebraica. Se apropie de ele. La un capăt al șirului, o adâncitură dreptunghiulară în pământ sugera existența unei a zecea cutii, care fusese luată de acolo, așa că se apropie și mai mult.

Pe neașteptate, auzi o voce care venea din direcția spărturii în zid.

— Domnilor, îmi acordați o clipă?

Razak și Farouq se întoarseră în același timp și, uitându-se prin deschizătură, văzură un bărbat de vârstă mijlocie, destul de puțin prezentabil. Era palid, dar pielea obrazilor i se cojea din cauza soarelui puternic și avea o claie de păr castaniu cam nepieptănat.

— Mă scuzați, vorbiți englezește?

Străinul avea un accent englezesc cultivat.

— Da, spuse Razak, apropiindu-se repede de spărtură.

— Minunat, spuse străinul zâmbind. Asta va ușura lucrurile, pentru că araba mea e cam primitivă.

Farouq îl împunse cu cotul pe Razak.

— Cine sunteți?

— Mă numesc Barton. Înaintă prin deschizătură. Graham Barton. Eu...

— Cum îndrăzniți să intrați aici? Acesta este un loc sfânt! strigă Farouq, ridicându-și mâinile mari deasupra capului.

Barton se opri brusc, de parcă ar fi călcat pe o mină.

— Îmi cer scuze. Dar dacă mi-ați permite...

— Cine v-a lăsat să intrați?

Razak se apropie de el, trecând pe lângă Farouq pentru a masca mai bine încăperea.

— M-a trimis comandantul poliției israeliene *pentru a vă da o mână de ajutor*.

Scoase din buzunar o scrisoare cu antetul poliției.

— Un englez! Farouq gesticula ca un apucat. Au trimis un englez să ne ajute. Știm unde ne-a dus asta în trecut!

După ce lucrase ani de zile la diverse proiecte în Israel, Barton știa dureros de bine că englezii erau cunoscuți aici pentru eforturile lor jalnice de colonizare de la începutul secolului XX – un dezastru care nu avusese alt rezultat decât intensificarea resentimentelor palestinienilor față de Occident. Zâmbi slab.

— Mai trebuie să vă reamintesc, îl avertiză Farouq, că intrarea nemusulmanilor este interzisă?

— Afinitățile mele religioase nu sunt prea ușor de definit, răspunse ușor enervat Barton.

Cândva participa cu regularitate la slujbele anglicane de la Biserica Sfintei Treimi din Londra, la doi pași de casa lui din Kensington. Dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Acum se considera un credincios oarecum laic, care ocolea biserica oficială, dar încă mai încerca să înțeleagă mecanismul convingerii sale că în acest univers miraculos exista ceva mai mare decât el. În căutările lui nu renunțase totuși la anumite elemente din marile credințe, printre care și Islamul, pentru care avea un respect deosebit.

— Așadar care este scopul prezenței dumitale aici?

— Lucrez la Autoritatea Israeliană pentru Antichități, zise Barton. Simțea deja că făcuse o mare greșală acceptând această misiune, dar intrase în joc și trebuia să joace. De fapt, specialitatea mea sunt antichitățile Pământului Sfânt. Mai degrabă cele biblice, se gândi el, dar nu părea o idee inteligentă să le spună asta celor doi. Am o bună reputație în domeniul meu.

Sunt renumit, de fapt, își spuse. Studii la Oxford, curator-șef pentru antichități la Muzeul Londrei și un **curriculum vitae** ca o telenovelă – ca să nu mai pomenească de nenumăratele săpături arheologice pe care le făcuse în și în jurul Ierusalimului, precum și articolele publicate regulat în **Biblical Archeology Review**.

Chiar înaintea furtului, Autoritatea pentru Antichități îl însărcinase pe Graham Barton – promițându-i un stipendiu generos – să supravegheze o campanie masivă de digitalizare pentru catalogarea neprețuitelor ei colecții aflate în toate muzeele din Israel. În clipa de față, Barton hotărî că era mai înțelept să nu insiste asupra acestor amănunte.

— Acreditările nu mă impresionează, îl repezi Farouq.

— Aveți dreptate, dar vă pot ajuta să economisiți timp, insistă Barton, aparent imun la ostilitatea evidenței a Păstrătorului. În plus, atât armata, cât și poliția israeliană folosesc serviciile mele. Mi s-a spus că ați acceptat să colaborați pentru a afla ce s-a întâmplat aici. Am o scrisoare de recomandare.

Tonul său devenise mai hotărât.

Farouq căută privirea lui Razak și văzu în ea aceeași aversiune față de tactica necinstită a israelienilor.

— Am fost informat că este posibil ca incidentul să aibă legătură cu un obiect istoric, spuse Barton, încercând să se uite peste umărul lui Razak.

Cei doi musulmani încă se străduiau să accepte ceea ce se întâmpla.

— E limpede că hoții au avut informații foarte precise, continuă Barton, altfel nu aveau cum să cunoască amplasarea exactă a unei camere atât de bine ascunse sub Muntele Templului. Nu sunteți de acord?

— O clipă, vă rog, spuse Farouq, ridicând un deget și făcându-i semn arheologului să se retragă de lângă spărtură.

Oftând, Barton se întoarse în moschee. Politica alambicată de aici îl exaspera.

Razak îl urmări cu privirea.

— Ciudat. Mă întreb dacă ei...

— E scandalos! spuse Farouq, dar fața lui era inexpresivă.

— Ți-au spus ceva israelienii despre asta? întrebă Razak, coborând glasul.

— Absolut nimic. Și nu voi tolera așa ceva.

Razak inspiră adânc. Nu-l încânta ideea de a-i permite acestui Barton – în aparență un delegat al autorităților evreiești – să intervină într-o investigație atât de delicată. În fond, poliția și armata evreilor pierduseră deja două zile ca să inspecteze locul crimei fără rezultate vizibile. Și acum trimiteau un om din afară? Poate că Barton nu va repeta pur și simplu investigația. Nu puteau ști care erau adevăratele lor motive. Cu toate acestea, timpul nu era de partea lui Razak și cunoștințele sale de arheologie și de istorie erau în cel mai bun caz limitate.

Farouq se aplecă spre el.

— Dat fiind că Barton pare a fi un expert...

— Da...

— Ei bine, e clar că israelienii știu deja ce s-a întâmplat aici. Ar putea să ne dea vreo informație, ceva de la care să pornim. Este în interesul tuturor să se rezolve cât mai repede.

— Razak, spuse Farouq cu privirea îndreptată în față, încrederea se clădește pe merite. Fiecare om trebuie să-și arate caracterul. Tu ești virtuos, dar nu toți sunt ca tine. Tu și cu mine avem încredere unul în flitul, dar cu acest Barton trebuie să fim foarte atenți.

Își sublime cuvintele ridicând degetul arătător.

— Sigur, dar avem într-adevăr de ales? întrebă T'tizak, ridicând o sprânceană.

Farouq îi întoarse privirea. În cele din urmă fruntea i se descreți.

— S-ar putea să ai dreptate, cedă el, oftând dramatic. Dar tare mi-aș fi dorit să nu fie englez. Păstrătorul schiță un zâmbet forțat. Ia scrisoarea și controlează la poliție acreditarea lui. Procedează cum crezi de cuviință. Eu plec.

Razak se duse în moschee, luă scrisoarea și îi spuse englezului să-l aștepte până se întoarce, apoi îl conduse pe Farouq la scară.

— Nu-l scăpa din ochi, îi reaminti Farouq, uitându-se urât la Barton.

Scoțându-și sacoul, Razak îl întrebă pe Farouq dacă era atât de bun să-l ducă la birou. Rămase acolo și îl urmări pe Păstrător cum dispare în lumina soarelui.

După ce își suflecă mânecile, Razak își scoase celularul și formă numărul comisarului de poliție care semnase scrisoarea. După două transferuri, a fost lăsat să aștepte pe fundalul unei banale melodii pop israeliene. Urmărindu-l pe Barton, care se plimba în cercuri mici prin moscheea Marwani, se mută de pe un picior pe celălalt, ținând telefonul departe de ureche și încercând din răspuțuri să ignore ritmul sacadat care îi dădea dureri de cap. Un minut mai târziu, se auziră două clinchete distincte, urmate de un țârâit.

— Maiorul Topol, spuse un glas puternic, nazal.

Razak se strădui să elimine complet accentul arab din engleza lui aproape perfectă.

— Numele meu este Razak bin Ahmed bin al-Tahini. Am fost angajat de Waqf să supraveghez investigația de la Muntele Templului.

— Așteptam telefonul dumneavoastră, spuse Topol, care sorbea cafea fierbinte dintr-un pahar de carton și, evident, nu era deloc impresionat. Presupun că l-ați cunoscut pe domnul Barton?

— Da, ne-am cunoscut, răspunse Razak, uimit de modul direct în care polițistul abordase problema.

— E bun... l-am mai folosit. E foarte obiectiv.

Razak se abținu de la orice comentariu.

— Trebuie să vă informez că prezența lui nu a fost bine primită. Înțelegem necesitatea intervenției departamentului dumneavoastră, dar domnul Barton a intrat în moschee fără autorizație.

— Scuze că nu v-am anunțat mai devreme, răspunse Topol, înăbușindu-și un căscat. Dar Graham Barton fusese autorizat să acționeze în numele nostru. Totul este prezentat în scrisoarea pe care o are la el. Înțelegeți, sunt convins, că natura acestei infracțiuni impune să avem un rol egal în anchetă.

— Domnul Barton este arheolog, nu anchetator, protestă Razak. Poliția israeliană a cercetat deja locul crimei.

— Sigur, oamenii noștri au fost acolo, recunosc Topol, dar scopul acestei crime pare să fie furtul unui vestigiu istoric. Noi suntem polițiști. Mașini furate, spargerii, omucideri – la astea ne pricepem. Nu ne pricepem însă la obiecte istorice. Am considerat, deci, că ancheta ar avea numai de câștigat dacă folosim cunoștințele de specialitate ale lui Barton.

Razak nu spuse nimic. Era un lucru de rutină la el să prefere tăcerea confruntării. În timpul negocierilor, când partea opusă încerca să umple tăcerea, îi scăpau adesea informații importante. Pauza i-a permis să se gândească la argumentele lui Topol. În mare parte păreau logice.

Polițistul coborî glasul și continuă pe un ton *conspirativ*:

— Dacă vrem să se facă dreptate, cred că trebuie să lăsăm de-o parte diferendele noastre.

— Colegii mei și cu mine împărtășim punctul dumneavoastră de vedere. Putem avea încredere că toate informațiile vor rămâne confidențiale până când terminăm ancheta?

— Aveți cuvântul meu. Și noi dorim o rezolvare rapidă și pașnică. Zvonurile se răspândesc cu iuțeala gândului. S-ar putea să ne trezim cu o problemă mult mai serioasă.

— Înțeleg.

— Succes.

Convorbirea luă sfârșit.

Razak se întoarse la englez, care stătea nu departe de spărtura din zid, cu mâinile la spate, fluierând și admirând interiorul impresionant al moscheii Marwani. Barton se întoarse spre el.

— Totul e în regulă?

Arabul dădu din cap și îi întinse mâna.

— Bine ai venit printre noi, domnule Barton. Numele meu este Razak.

La capătul coridorului slab luminat, Charlotte Hennesey și părintele Donovan coborâra două etaje pe o scară întortocheată și intrară în holul modern al domului. Străbătura repede coridorul placat cu marmură albă, trecură pe lângă un bust din bronz al Papei Ioan Paul II și ieșiră din clădire în soarele strălucitor al după-amiezii.

Charlotte era obișnuită cu căldura uscată de la Phoenix. Canicula Romei era umedă, înăbușitoare. La această neplăcere se adăuga și ținuta obligatorie impusă de Vatican – brațele, picioarele și umerii trebuiau să fie tot timpul acoperite. Pantalonii scurți și bluzele fără mâneci erau interzise. Era ca la liceu, fără topuri sau bluze cu bretele. În următoarele câteva zile va purta doar pantaloni kaki, bluze cu mânecă lungă și sacouri incomode încheiate până la gât. Acasă, de obicei își termina ziua întinsă pe marginea piscinei, în curtea din spate a fermei, purtând doar un bikini. Mă rog, când avea chef. Era clar că aici nu se va întâmpla așa ceva.

— Sunt sigur că ești curioasă să afli de ce ai fost chemată, spuse părintele Donovan.

— Da, m-am întrebat și eu, răspunse ea politicoasă.

— Vaticanul se pricepe la teologie și credință, îi Explică el. Cu toate acestea, nu vei fi uimită să afli că în materie de științe naturale avem unele deficiențe, spuse el, arborând un zâmbet autocritic.

— Este de înțeles.

Preotul are un suflet blând, se gândi ea. Accentul său irlandez era liniștitor și gesticula adesea, probabil o consecință a multor ani de piedici la amvon.

Au trecut fără să se grăbească pe lângă Piazza Santa Marta, apoi au ocolit absida bazilicii pe aleile din spate. Charlotte se minună de frumusețea exteriorului din marmură și a vitraliilor.

— Uite, eu, de pildă, spuse Donovan, sunt ***Prefetto alla Biblioteca Apostolica Vaticana...*** Un mod prețios de a spune „curator-șef al Bibliotecii Vaticanului”. Cel mai bine mă pricep la cărți și la istoria Bisericii. Trebuie să mărturisesc că știu foarte puține lucruri despre domeniul tău. Dar, când te-am văzut la televizor, m-am convins că m-ai putea ajuta la un proiect pe care mi s-a cerut să-l duc la bun sfârșit.

— Dacă nu vă supărați că vă spun, mă surprinde că domeniul meu de activitate stârnește interesul cuiva de la Vatican.

— Da, sunt mulți între aceste ziduri care ar avea rezerve în privința geneticii. Mie însă îmi place să-mi păstrez mintea cât mai deschisă.

— Bine că știu, spuse ea zâmbind. Și ce va trebui să fac, mai exact?

Preotul nu-i răspunse imediat. Așteptă ca doi clerici care se plimbau prin apropiere să se îndepărteze de ei, apoi spuse calm, dar aproape în șoaptă:

— O relicvă. Ar fi vrut să-i spună mai multe, dar se răzgândi. Cel mai bine e să vezi cu ochii tăi.

Îndreptându-se spre nord, pe Viale del Giardine Quadrato, au străbătut vegetația luxuriantă din Grădinile Vaticanului și au trecut de Casina lui Pius IV, extravaganta casă papală de vară construită în stilul neoclasic al secolului al XVI-lea.

Aleea trecea prin spatele Muzeului Vaticanului.

Charlotte citise că uriașa colecție de artă a Vaticanului era adăpostită acolo, în fostul palat al papilor din epoca renescentistă. Era și locul în care nenumărați vizitatori din întreaga lume veneau în fiecare an pentru a se extazia în fața celui mai renumit exponat al cetății – Capela Sixtină cu pereții acoperiți de fresce uluitoare și cu tavanul pictat de însuși Michelangelo.

Charlotte își dădea seama că părintele Donovan nu avea încă de gând să divulge mai mult. Deși dorea să afle de ce se ocupa un bibliotecar de studiul unei reliceve, schimbă subiectul:

— Locul acesta e încântător, spuse ea, uitându-se la flori, la fântânile bogat ornamentate, la fantastica arhitectură renescentistă. E ca în basme. Chiar locuiți aici?

— O, da, spuse el.

— Și cum e?

Preotul se uită la ea, zâmbind amuzat.

— Vaticanul este o lume în altă lume. Am tot ce-mi trebuie între aceste ziduri. E ca un fel de campus universitar, presupun.

— Oare?

— Fără viața de noapte, bineînțeles, răspunse râzând părintele, și își ridică brațele. Totuși trebuie să recunosc că avem propriile noastre echivalente ale frăților.

Se apropiau de intrarea de serviciu a muzeului. Chiar și în pas de promenadă, străbătuseră în zece minute cam șase sute de metri – aproape întreaga lățime a Cetății Vaticanului.

Muntele Templului

Razak îl conduse pe englez la spărtura din zid și îi făcu semn să treacă prin ea.

Barton se strecură dincolo și privirea lui analitică începu imediat să studieze încăperea. Intrând imediat după el, Razak rămase în picioare lângă spărtură, deranjat de atmosfera oarecum lugubră, care îi amintea de o peșteră.

În schimb, englezul, plin de energie, nu ezită deloc să-și exprime cu glas tare gândurile:

— La sfârșitul secolului I î.Chr., regele Irod cel Mare a adus meșteri arhitecți de la Roma și din Egipt pentru a clădi Muntele Templului. A fost o lucrare uriașă, care a necesitat construirea unei platforme imense, ce îngloba și fundația de stâncă de la capătul nord-estic, spuse el arătând peste umăr, și se extindea către sud, folosind marile ziduri de sprijin naturale – adică versanții stâncoși ai Muntelui Moriah. Se întoarse pe călcâie, întinzând brațul în direcția opusă. Iată de ce capătul sudic al platformei poate ascunde foarte ușor încăperi subterane, exact ca spațiul în care se află acum moscheea Marwani. Arheologii bănuiesc de mult că sub munte s-ar afla și alte excavații similare.

— Vrei să spui că evreii cunoșteau existența acestei camere?

Barton era conștient că Razak căuta suspecti și, ca atare, trebuia să fie foarte precaut. Deși știa că arheologii israelieni efectuaseră scanări termale care arătasera unele anomalii subterane discutabile, era absolut sigur că această încăpere nu fusese detectată.

— Habar n-au avut. Sunt convins că, dacă ar fi știut, Waqf ar fi fost informat.

Își dădea seama că Razak nu credea nici o iotă.

Barton își concentrează atenția asupra cutiilor din piatră, ghemuindu-se lângă ele ca să le vadă mai bine și trecând de la una la alta. Emoția lui creștea cu fiecare nouă descoperire.

Între timp, privirea sumbră a lui Razak se plimba pe pereții din piatră.

— Ce este de fapt acest spațiu?

Barton, care între timp se ridicase și acum stătea nemișcat, lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Ne aflăm în ceea ce pare a fi o veche criptă evreiască.

Razak își încrucișă strâns brațele la piept. Ideea de a sta acolo, printre morți și suflete neîmpăcate, era demoralizantă și-i întărea presimțirea de rău-augur. Criptă. Mai era și evreiască, pe deasupra. Spațiul se păru brusc mai mic. Și sufocant.

— Se pare că hoții voștri au plecat cu unul dintre ocupanții ei permanenți.

Barton își schimbă greutatea de pe un picior pe altul și îi arată adâncitura dreptunghiulară din pământ de la capătul șirului.

— Dar nu sunt prea mici pentru a fi sicrie?

— Lasă-mă să-ți explic. Arheologul făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile. În cadrul ritualului funerar evreiesc din Antichitate – *tahara* –, trupul mortului era spălat, uns cu uleiuri și apoi acoperit cu flori, ierburi, mirodenii. Îi erau legate gleznelor, încheieturilor mâinilor și falcile și i se puneau monede pe ochi. Își făcu mâinile căuș peste ochi. La urmă, trupul era învelit în pânză și acoperit cu un giulgiu.

Barton știa că în această etapă cadavrul astfel pregătit era plasat într-o nișă lungă, numită *loculus*. Acolo nu existau astfel de nișe, dar variațiile în planul unui mormânt nu erau neobișnuite și nu voia să complice

lucrurile mai mult decât era necesar.

Încercând să vadă cu ochii minții dimensiunile interioare ale cutiei, Razak tot nu reuși să-și dea seama cum putea să încapă un trup omenesc într-un spațiu atât de mic.

— Nu văd cum... Baton ridică o mână.

— Te rog, dă-mi voie, interveni el delicat. Ei credeau că trupul trebuia să-și ispășească păcatele, de care se lepăda prin putrezirea cărnii. Familia defunctului lăsa cadavrul timp de un an să putrezească, apoi se întorcea pentru a pune oasele într-o cutie sacră din piatră – numește-l cum vrei, un sicriu sau un sarcofag miniatural, de fapt un osuar.

Razak se uită fix la Barton. Practica funerară islamică – înhumarea în decurs de douăzeci de patru de ore, într-un mormânt modest, cu fața la Mecca, de preferat fără sicriu – se deosebea total de complicatele ritualuri antice evreiești.

— Înțeleg, spuse Razak, frecându-și bărbia.

— Acest tip de înmormântare era comun în regiune, continuă Barton, dar a fost practicat o perioadă foarte scurtă, cam de la 200 î.Chr. până la 70 d.Chr. Asta ne permite să datăm cu multă acuratețe osuarele, chiar și fără analize elaborate. După cum vezi, îi spuse Barton arătând către cutii, sunt destul de mari ca să aibă loc în fiecare dintre ele câte un schelet dezmembrat.

— De ce păstrau oasele? Razak știa răspunsul, dar voia să fie sigur.

— Vechii evrei credeau cu tărie în reînviere — anunțată de venirea adevăratului Mesia.

Razak dădu din cap. Trupurile musulmanilor așteptau și ele în mormânt Judecata de Apoi. Își reaminti astfel că iudaismul și islamul aveau multe rădăcini comune.

— Același Mesia, adăugă Barton, despre care evreii cred că va reconstrui cel de-al treilea și ultim templu acolo, spuse el ridicând o mână deasupra capului, către Muntele Templului.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, declară Razak destul de sfidător.

Era exact reacția la care Barton se aștepta din partea musulmanului.

— Da, mă rog, era considerată o pregătire pentru ziua cea mare. Fără oseminte n-ar fi avut nici o șansă de reînviere.

— Osuarele sunt valoroase?

— Depinde. Piatra trebuie să fie într-o stare perfectă. Barton cuprinse cu privirea cele nouă reliefuri rămase. Astea par într-o stare excelentă – nu au crăpături viabile și, în plus, nu lipsește nici un capac. Ornamentațiile pot fi și ele importante. Adesea, meșterul marca pe suprafața osuarului identitatea defunctului. Uneori aveau modele geometrice și scene decorative. Dacă gravurile sunt impecabile, prețul crește.

Barton văzuse sute de asemenea osuare recuperate din întreaga regiune, unele chiar mai impresionante decât de aici.

— Astea par destul de comune, adăugă el.

— În concluzie, cam cât ar valora una dintre ele?

— Depinde, spuse englezul, ținându-și buzele. Poate șase mii de lire sterline, cam zece mii de dolari, presupunând că ar putea fi vândute pe piața de antichități. Problema cea mai mare a hoților este că relicva asta este relativ obișnuită. Dacă vor să obțină un preț cât mai mare, trebuie să găsească una într-o stare perfectă, iar cumpărătorul trebuie să fie un colecționar avid sau un muzeu de antichități pus pe achiziții. Dar astăzi muzeele se cam feresc de piesele care apar pe piața liberă.

Razak începuse să se obișnuiască cu engleza britanică a arheologului.

— De ce?

— Piesele cele mai căutate sunt cele a căror proveniență este sigură. Un cumpărător serios are nevoie de o dovadă solidă că obiectul a fost scos dintr-un sit anume, pentru că așa i se validează autenticitatea. Pământul și vestigiile amestecate din jurul săpăturilor arheologice furnizează o mulțime de informații în legătură cu vârsta obiectului. Scoate-l din pământ și... spuse el, ridicând din umeri.

Razak se lăsă pe vine. Trebuia să țină minte o mulțime de lucruri.

— Cu alte cuvinte, spui că... dat fiind că valoarea depinde de dovedirea originii, osuarul furat ar putea să nu valoareze mare lucru pe piață?

Barton încuviință.

Pierderile mari din rândul israelienilor nu se potriveau deloc cu presupusa lipsă de valoare a relicvei.

— De ce și-ar asuma cineva atâtea riscuri și ar acționa atât de violent ca să fure doar unul singur? continuă el. De ce nu pe toate?

— Bună observație, zise Barton. Asta va trebui să aflăm noi doi. Trebuie să analizez gravurile de pe cutiile astea. Trebuie, de asemenea, să studiez cripta și să găesc niște indicii despre cei care au fost înhumați aici. Părerea mea este că hoții au știut precis ce osuar să ia și puțin le-a păsat de stabilirea provenienței. Asta exclude arheologii de meserie, care nu prea aruncă în aer ziduri.

Razak își permise să zâmbească.

— Cam cât cântărește una dintre cutiile astea?

— Probabil vreo douăzeci, douăzeci și cinci de kilograme, plus oasele... maximum treizeci și cinci în total.

— Și cum ar proceda cineva să o transporte?

— Presupun că într-o ladă obișnuită din lemn. Trebuie înfășurată bine în mai multe straturi de material de protecție. Dacă au încercat să o scoată printr-un port, trebuia să treacă prin formalitățile vamale. Mi s-a spus că de vineri toate încărcăturile care așteaptă să plece din țară sunt verificate piesă cu piesă. Nu putea trece neobservată.

— Mai mult ca sigur că armata a blocat toate șoselele imediat după atac, adăugă Razak. Asta exclude scoaterea osuarului din Israel pe cale terestră.

Barton se uită plin de curiozitate la musulman.

— Da, dar nu a spus poliția că în timpul incidentului a fost folosit un elicopter?

Razak dădu din cap.

— Asta au declarat martorii oculari.

— Nu vreau să-ți arăt ceea ce sare în ochi, dar nu crezi că au dus-o imediat peste graniță?

Expresia lui Razak era grăitoare. Și el se gândise la același lucru, dar nu voia nici măcar să ia în considerare această posibilitate.

— Orice este posibil.

Ideea că relicva era deja departe și intangibilă îl dezarma complet. Povestea asta depășea cu mult rolul său obișnuit și blestemă în minte Waqf, care îl implicase în ea.

— Da, se pare că martorii oculari au raportat zborul unui elicopter deasupra Fâșiei Gaza imediat după jaf.

— O, Doamne, asta nu e bine, spuse Barton.

— Nu, nu e, răspunse Razak posomorât. Cu atât mai puțin când elicopterul trebuie încă să apară.

— Mai există o șansă minimă ca osuarul să se afle încă în Israel, zise englezul.

Razak se ridică și își scutură praful de pe pantaloni.

— Foarte mică, după părerea mea. Observând că delegatul musulman părea copleșit, Barton se gândi că ar fi mai înțelept să schimbe macazul.

— Nu sunt criminalist, continuă Barton, dar cred că osuarul conținea mai mult decât oase. Pun pariu că hoții știau exact ce se află în el. Puse o mână prietenească pe umărul lui Razak. Vom afla adevărul. Voi face tot ce pot pentru a descifra inscripțiile. Văzând că pe musulman îl stânjenea gestul lui, își retrase mâna.

— De cât timp ai nevoie, domnule Barton?

— Cred că o oră îmi ajunge.

— Hai să ne întâlnim din nou mâine dimineață. O să-l pun pe unul din oamenii noștri de la Waqf, Akbar, să te aștepte lângă scară. Te va conduce până jos, ca să poți începe.

— Să mă urmărească, vrei să spui.

Razak nu-i dădu atenție.

— Ascultă, nu-ți port pică, spuse Barton întinzând mâinile într-un gest împăciuitor. Știu că locul acesta este sacru și eu nu sunt musulman.

Tăcere, nu confruntare, își reaminti Razak.

— Să zicem, ora nouă?

— E bine.

Razak îi dădu o carte de vizită.

— Dacă ai nevoie să-mi transmiți ceva. Barton se uită la ea. Doar un nume și un număr de telefon mobil.

— Mulțumesc. Și încă ceva... Vreau să fie clar, Razak: nu mă interesează politica. Sunt arheolog. Adu-ți aminte că mă aflu aici ca să vă ajut. Treisprezece oameni au murit vineri și sunt convins că indiciile ne vor ajuta să aflăm de ce.

Razak dădu binevoitor din cap și cei doi se îndreptară spre ieșirea din criptă.

8

Cetatea Vaticanului

Părintele Donovan și Charlotte au coborât la subsolul muzeului cu un lift de marfă zgomotos și lent.

Când s-au deschis ușile, preotul o conduse de-a lungul unui coridor lat, luminat cu neon, pe care Charlotte s-ar fi așteptat să-l vadă într-un spital. Pașii lor răsunau pe linoleum și stârneau ecouri între pereții simpli și albi. Era un fel de galerie cu uși. Probabil spații de depozitare, presupuse Charlotte.

— Aproape am ajuns, spuse părintele Donovan, arătându-i o ușă lată de metal de la capătul coridorului.

Părintele strecură o cartelă într-un dispozitiv fixat pe pervazul ușii și broasca solidă se deblocă. Deschise ușa și îi făcu semn să intre.

— Poți păstra asta, spuse părintele, dându-i cartela. Deschide și ușa de serviciu din spate, după orele de program. Te rog să n-o pierzi.

Charlotte dădu din cap și puse cartela în buzunar.

Dincolo se afla un laborator spațios. Pereții erau acoperiți cu dulapuri înalte cu pereți de sticlă în care era o mare varietate de recipiente cu chimicale, sticlute și cutii de mici dimensiuni. Pe dulapurile de dedesubt era expusă o întreagă colecție de aparatură științifică de ultimă generație. Lumină crudă a lămpilor cu halogen scotea în evidență fiecare suprafață. Restul spațiului era ocupat de stații de lucru masive, din oțel inoxidabil. Sistemul de aer condiționat și de filtrare zumzăia încetișor în fundal, eliminând praful și impuritățile microscopice și reglând în același timp umiditatea și temperatura din laborator.

Presupusa lipsă de interes a Vaticanului pentru știință nu se vedea în nici un caz aici. Era unul dintre laboratoarele cele mai impresionante în care intrase vreodată.

— Este noua noastră anexă la muzeu, îi explică Donovan. N-a fost încă deschisă nici pentru rezidenții noștri.

— Impresionant.

— Colecția de artă are nevoie de întreținere permanentă, continuă el, ca și cum s-ar fi justificat. O mulțime de sculpturi în marmură, picturi, tapiserii, își mișca mâinile de parcă tocmai ținea o predică. Aici vor fi îngrijite comorile noastre cele mai prețioase, pentru că numai așa generațiile viitoare se vor bucura de ele.

Un bărbat apără pe ușa care dădea într-o cameră din spatele laboratorului. Văzându-l, părintele surâse.

— Giovanni, come sta?

— Fantastico, padre. E lei?

— Bene, grazie.

Ușurința cu care preotul irlandez trecuse de la o limbă la alta o impresionă pe Charlotte. Se uită curioasă

la bărbatul de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un halat alb imaculat de laborator, care se apropie și strânse mâna preotului. Ochi căprui, păr des în care se amestecau şuvițe negre și cărunte, un chip plăcut, brăzdat de riduri doar în locurile în care zâmbetul său larg își pusese amprenta.

— Domnule doctor Giovanni Bersei, v-o prezint pe doamna doctor Charlotte Hennesey, o geneticiană renumită din Phoenix, Statele Unite.

Donovan puse o mână pe umărul ei.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, doamnă doctor Hennesey, răspunse amabil Bersei, cu un puternic accent italian, strângându-i mâna. Ca mulți alții, fusese imediat captivat de ochii ei verzi extraordinari.

— Și mie îmi face plăcere, zise ea, strângându-i mâna fermă și zâmbindu-i cu căldură.

Ar fi vrut să adauge ceva amabil în italiană, dar era conștientă că, precum majoritatea compatrioților pe care îi cunoștea, avea mari deficiențe în materie de cunoștințe lingvistice, cu toate că la Phoenix învățase ceva spaniolă, atât cât să se poată descurca.

— Doctorul Bersei ne-a ajutat de multe ori până acum, o informă părintele Donovan. Este antropolog, specializat în civilizația romană.

— Minunat.

Charlotte se întrebă imediat cum se puteau completa reciproc disciplinele lor atât de diferite. Era acum cu atât mai nerăbdătoare să vadă misterioasa relicvă la care făcuse aluzie Donovan ceva mai devreme.

Părintele întinse mâinile de parcă i s-ar fi pus în față un potir invizibil de împărtășanie.

— Trebuie să lipsesc o oră pentru a lua coletul de la Termini. M-am gândit că voi doi ați avea timp să vă cunoașteți mai bine cât sunt plecat.

— Perfect, spuse Charlotte, uitându-se cu coada ochiului la Bersei, care părea și el bucuros de recomandarea lui Donovan.

Înainte de a ieși pe ușă, părintele adăugă:

— Ne vedem toți trei în curând.

Charlotte se întoarse către Bersei fără să-și mai ascundă nedumerirea:

— Ai idee despre ce e vorba?

— Habar n-am, spuse italianul ridicând din umeri. Trebuie să recunosc, sunt destul de curios. Am lucrat mult pentru Vatican, dar niciodată nu a trebuit să semnez un acord de confidențialitate. Cred că nici tu.

— Da, mi se pare ciudat.

Trei pagini de renunțare completă la orice drepturi, autentificate cu sigiliul papal și legalizate în fața unui notar al Vaticanului. Evident, secretul proiectului depășea o simplă solicitare tacită. Fusese tentată să întrebe despre onorariu, dar i se păruse că ar fi fost nepotrivit. Aldrich nu-i spusese exact câți bani fuseseră transferați în contul BMS, dar presupunea că suma nu era deloc mică.

— Nu am lucrat niciodată cu un genetician, spuse el nedumerit. Nu că m-aș plânge, desigur, adăugă imediat.

— Locuiești la Roma?

— La câțiva kilometri de oraș. Când lucrez aici vin cu scuterul, preciză el, ridicând caraghios din sprâncene.

— Sper că ești atent, spuse Charlotte râzând. Toți par să fie foarte grăbiți pe aici.

— Simt cei mai nebuni șoferi din Europa.

— Spune-mi, la ce ai lucrat aici până acum?

— O, la câteva proiecte diferite, spuse el. Presupun că porția mea de celebritate se rezumă la articolele despre catacombele din Roma. O comisie a Vaticanului supraveghează siturile, așa că lucrez cu ei destul de des. E drept, sunt rareori chemat chiar aici. Cam intimidant, nu-i așa?

— Ai dreptate. O mulțime de gărzi.

— Deci ești genetician? Pare foarte interesant. Foarte modern.

— Fac în special cercetări în domeniul genomului uman, analizând structura celulelor și ADN-ul pentru

a determina defectele genetice ce pot cauza boli.

— Nemaipomenit, spuse Bersei mângâindu-și bărbia. Un mecanism remarcabil organismul uman.

— M-a fascinat întotdeauna, încă din copilărie.

— Ei bine, doctorul Hennesey, nu știu de ce soarta ne-a adus împreună, dar pot să-ți spun că de-abia aștept să lucrez cu tine.

— Mulțumesc. Și, te rog, spune-mi Charlotte.

— Vino. Bersei se întoarce și îi făcu semn să-l urmeze în camera din spate. Hai să-ți facem rost de un halat de laborator. Sunt sigur că părintele Donovan va dori să începem imediat ce se întoarce.

9

Ierusalim

Întorcându-se de la întâlnirea cu arheologul, Razak îl găsi pe Farouq în aceeași cameră în care se adunase consiliul Waqf mai devreme. Păstrătorul tocmai termina o convorbire telefonică și puse receptorul în furcă.

— Ce crezi despre Barton? întrebă Farouq, așezându-se mai comod pe scaun.

— Pare să știe despre ce vorbește.

— Topol a fost, spuse Farouq, făcând semn către telefon. Și-a cerut scuze că nu ne-a contactat mai devreme. S-a oferit să-l retragă pe Barton dacă ne deranjează... i-am spus că mai întâi voi discuta cu tine.

Razak știa că Farouq îl întreba indirect dacă vrea să-și asume răspunderea pentru acțiunile lui Barton.

— Cred că putem avea încredere în el. Mi-a dat deja informații prețioase.

— Să-i spun lui Topol că vom colabora?

— Ar dovedi buna noastră credință, observă Razak. La urma urmei, ambele părți au fost afectate. Dacă îi menținem implicați pe israelieni, s-ar domoli suspiciunile – ar amâna orice protest violent.

Uneori politica, la fel ca pacea interioară, depindeau în mare măsură de limitarea daunelor.

— Ai grijă doar să nu-l pierzi din ochi, repetă Farouq. Știe ce s-a furat?

— Da. Un osuar.

— O cutie funerară? De ce atâta tevatură pentru așa ceva?

— Încă nu e clar, spuse Razak, clătinând din cap. Barton are nevoie de timp ca să afle exact ce a fost în osuar. Va examina mâine dimineață cripta pentru a-si da seama.

— Înțeleg.

— Ai mai auzit ceva despre elicopter? Farouq clătină din cap.

— Până stabilim ce s-a întâmplat, spuse Razak, va trebui să cerem copii după documentele vamale ale navelor care au plecat în ultimele trei zile, începând cu Tel Aviv. Același lucru la aeroporturi. Potrivit lui Barton, obiectul cântărește cam treizeci și cinci de kilograme. E aproape sigur că osuarul ar avea cam un metru lungime și șaptezeci de centimetri lățime și adâncime.

— Voi cere copii după actele vamale pentru avioane, trenuri și nave, spuse Farouq, fără pic de entuziasm. Punându-și ochelarii pe nas, notă ceva într-o agendă.

— Putem presupune că toate punctele de control rutiere au fost întărite?

— Fii serios, Razak, spuse Farouq, strâmbându-se. Când a putut fi verificată o asemenea presupunere? Mă rog, toate vehiculele sunt controlate amănunțit, dar mă îndoiesc că ar risca să scoată așa ceva din Israel cu mașina.

— Crezi că au folosit elicopterul?

Faptul că Barton însuși lansase ideea îl făcuse pe Razak să se gândească mai serios la această posibilitate.

— Nu s-a întors până acum, așa că e foarte probabil să fi ieșit din țară. Că veni vorba, continuă Farouq fără să facă vreo pauză, poliția verifică un apel de la o proprietăreasă din Cartierul Evreiesc. Le-a spus că

un străin a închiriat o cameră la ea. A stat acolo împreună cu câțiva bărbați, iar ea a crezut că fac parte dintr-un grup de turiști. Toți au dispărut vineri, destul de târziu, puțin înainte de a se însera. Femeia de serviciu a fost de acord să se întâlnească mâine dimineață la prima oră cu un expert al poliției în portrete robot.

— Crezi că avem ceva aici?

— Poate. Dar femeii i-au trebuit trei zile să apară. Pare ciudat. Farouq se uită la însemnările lui. Numele sub care a fost închiriată camera e Daniel Marrone – același folosit la închirierea dubiței abandonate. N-ar m-ar mira deloc să fie fals. Israelienii au făcut și teste balistice, continuă el. Hoții au fost înarmați cu carabine de asalt XM8, niște arme foarte sofisticate, după cât se pare. Sunt fabricate de Heckler & Koch pentru armata Statelor Unite.

— Interesant.

Laboratoarele de medicină judiciară israeliene nu încetaseră niciodată să-l impresioneze pe Razak. Sub presiunea unei probleme permanente de securitate națională, evreii investiseră foarte mult în tehnologie anti-teroristă, care includea și o bază de date foarte sofisticată, în care adunaseră caracteristicile tuturor armelor cunoscute.

— Dar nu pare să aibă sens, continuă Razak încruntându-se.

— Ce vrei să spui?

— Barton spune că osuarul nu valorează probabil mai mult de câteva mii de dolari.

— Hm. Farouq medită la această ultimă informație. Să așteptăm și să vedem ce descoperă arheologul. Farouq se uită la ceas. Înainte ca obiectul să ne scape din mâini definitiv.

Roma

Pe alea lată de beton, paralelă cu linia de încărcare de la Stazione Termini, un tânăr hamal urca o ladă voluminoasă de lemn într-un cărucior de bagaje.

— **Tananai**, se auzi un glas strident de italian, umblă cu grijă cu lada aia.

Mijindu-și ochii în lumina puternică a soarelui, hamalul se uită în sus să vadă cine îi spusese „nătărăule”. Lângă clădirea modernă din oțel și sticlă a gării stătea nemișcat un bărbat înalt, solid, îmbrăcat în pantaloni reiați și o cămașă albă. Străinul athletic nu părea genul care să reacționeze bine la un răspuns prompt și spiritual.

— Si, signore.

În clipa următoare, dinspre aglomerata Via Giovanni Giolitti apărură o furgonetă albă care parcă lângă bordură. Părintele Patrick Donovan sări din ea și porni grăbit pe alee, nerăbdător să vorbească cu Conte.

— Totul e în regulă?

— Ar fi, dacă hamalii și-ar face treaba cum trebuie.

Tânărul hamal își dădu ochii peste cap, dar cu precauție, ca să nu-l vadă italianul nervos.

Conte se uită dezaprobat la preot.

— Trebuia să te îmbraci chiar atât de băcător la ochi? Ce nevoie ai să atragi atenția?

Se uită la numărul de înmatriculare al mașinii. Nu erau plăcuțele Cetății Vaticanului. Donovan făcuse cum trebuie măcar atâta lucru.

Părintele Donovan ridică din umeri și scăpă un oftat prelung. Conte se uită o clipă la chelia preotului, care strălucea în soare.

— Mai bine ti-ai da cu niște lotiune. N-am chef să orbesc.

Hamalul pufni în râs. Preotul nu părea deloc amuzat.

— Fă ceva util și deschide ușile, îi ordonă Conte lui Donovan.

Fără să scoată un cuvânt, Donovan se îndreptă către spatele furgonetei. Ce individ obraznic, gândi el. Nici nu s-ar fi așteptat la altceva de la un mercenar al Vaticanului. Nu-i plăcea deloc să lucreze cu Conte – un hoț și probabil un ucigaș. Îl făcea să se simtă prihănit. Dar își aminti, ca de obicei, cât de importantă era această treabă. Cât de mare era miza. Iar dacă pentru asta trebuia să se certe la cuțite cu toți Conte din lume,

o făcea bucuros.

— O iau eu de aici, se răsti italianul, alungându-l pe hamal cu un gest tăios. Mercenarul se duse în spatele căruciorului de bagaje și ridică lada, încordându-și mușchii puternici și perfect reliefați.

Conte era încă iritat după călătoria de întoarcere. Dacă scoaterea încărcăturii secrete din Ierusalim fusese o experiență chinuitoare, nici cele două zile pe marea agitată nu se dovediseră mai bune. Răul de mare și o confruntare neașteptată cu un membru al echipei, Doug Wilkinson, fuseseră cele mai neplăcute experiențe. După ce băuse zdravăn, ticălosul ăla mic îl târâse pe Conte pe puntea din spate pentru o discuție „prietenească” despre glonțul cu care se alesese în brațul drept. „E brațul meu bun, pentru numele lui Dumnezeu”, protestase Wilkinson. „Acum o să se infecteze dracului. Trebuie să mă plătești de trei ori mai mult pentru asta. Așa e drept”, a insistat el, mârâind nedeslușit. Poate că era drept, dar numai înainte să-i aplice lui Wilkinson o directă și să-l facă KO, aruncându-l apoi peste parapet direct în Adriatică. Momeală pentru rechini.

Da, după toată aiureala asta, Conte nu avea chef ca vreun hamal bubos să scape din mâini încărcătura.

Trăgând lada de lângă bordură până la spatele fiatului, Conte îi făcu semn lui Donovan să-l ajute să o urce în furgonetă. Odată pusă în siguranță în mașină, Conte trânti portierele și împinse căruciorul către hamal. Fără bacșiș.

Între timp, Donovan se așezase la volan și pornise motorul, dar Conte nu înghiți această imprudență. Oftând, se opri lângă portiera din partea șoferului și îi făcu semn lui Donovan să coboare, încurcat, părintele sări jos.

— Când sunt eu aici, tu stai acolo, îi spuse italianul pe un ton țâfnos, arătându-i scaunul pasagerului. Hai.

Șerpuind pe străzile Romei și îndreptându-se spre sud pe Lungot Marzio, furgonetă înainta acum de-a lungul unui Tibru scânteietor. Donovan se uită pe geam pentru a-și potoli gândurile chinuite din cauza încărcăturii din spate, sperând și rugându-se ca ea să fie autentică. Doar oamenii de știință – pe care îi adusesese după ce reușise în cele din urmă să convingă Sfântul Scaun să-i angajeze – puteau să determine în mod precis autenticitatea conținutului.

În ultimele trei zile, preotul urmărise foarte atent rapoartele care veneau unul după altul de la Ierusalim. De câte ori auzea numărul de morți, îl copleșea un val de greață și înălța o rugă fierbinte pentru iertarea acestor păcate. Deși făcuse nenumărate intervenții pentru găsirea unei modalități mai diplomatice de obținere a relicvei, fusese din nou dat la o parte. Manevrelor politice la care asistase în timpul mandatului său de doisprezece ani în Cetatea Vaticanului l-ar fi făcut și pe Machiavelli să rămână cu gura căscată.

Trecuse un sfert de oră de când plecaseră de la Termini și Conte tot mai avea ceva de obiectat. Nu era, desigur, omul căruia să-i pese de primele impresii, se gândi Donovan, uitându-se la mercenarul posomorât. Își concentră din nou atenția asupra peisajului citadin. Își ridică privirea către cupola albă strălucitoare a Bazilicii Sf. Petru – inima Cetății Vaticanului – care se înălța ca un munte pe malul vestic al Tibrului, un far călăuzitor ce putea fi văzut din întreaga Romă. În 1929, guvernul Vaticanului, Sfântul Scaun, primise drepturi depline de proprietate și suveranitate exclusivă de la dictatorul Benito Mussolini, și așa apăruse aici cel mai mic stat independent – o țară în interiorul unei țări. Uimitor, își spuse Donovan. De aici, Papa – monarhul catolic absolut – și consilierii săi de nădejde reușeau să vegheze asupra intereselor a peste un miliard de catolici din întreaga lume și întrețineau relații diplomatice cu aproape două sute de țări. După ce traversară podul Umberto I, Conte coti și înconjură meterezele masive ale cetății de pe malul râului, Castel Sant' Angelo.

Coborând pe Borgo Pio, Fiatul se apropie de Poarta Sant' Anna – una din cele două intrări pentru vehicule prin zidul neîntrerupt, înalt de cincisprezece metri, care forma un perimetru solid de trei kilometri în jurul complexului de 44 de hectare al Vaticanului. Mașina se opri la capătul unei cozi scurte de automobile care așteptau autorizația de intrare de la Garda Elvețiană.

— Uite-te la băieții ăștia, pufni Conte. Sunt îmbrăcați ca niște clovni, ce naiba!

Cu toate că uniforma obișnuită a batalionului de gărzii elvețiene a Cetății Vaticanului era formată din pantaloni și veston albastre și beretă neagră, uniforma lor de ceremonie – care le adusese porecla de „cea mai colorată armată din lume” – se distingea prin tunica cu dungi purpurii și galbene, parcă desprinsă dintr-o pictură din secolul al XVI-lea, pantalonii asortați, manșetele și mănușile roșii, totul încununat cu o beretă roșie de fetru.

A-i explica lui Conte că tradiția avea un sens bine definit ar fi fost inutil, așa că Donovan preferă să tacă. Se uită în față, unde gărzile intrau și ieșeau din cazarma lor aflată imediat dincolo de poartă. Nu avea nici un motiv să se teamă, dar când furgoneta se apropie de intrare, inima începu să-i bată irațional de repede.

Conte accelerează ușor pentru a trece pragul în Cetatea Vaticanului. Una dintre gărzii îi făcu semn să oprească, controlează numărul de înmatriculare, apoi înconjură mașina până la fereastra deschisă a lui Conte.

— Cu ce treabă aici? se interesează el rigid în italiană.

— Chiar vrei să știi? îi răspunse Conte, zâmbind. De ce nu-l întrebi pe el?

Se lăsă pe spate și-i făcu semn către preot.

Soldatul îl văzu imediat pe părintele Donovan.

— E în regulă, e cu mine, spuse Donovan, dând din cap.

— Desigur, părinte, răspunse tânărul, aruncându-i totuși încă o privire suspicioasă lui Conte. Vă urez o zi bună.

Îndepărtându-se de furgoneta, le făcu semn să treacă.

— Ce adunătură de bufoni, spuse Conte oftând. Copilului ăștia nu i-au dat încă tuleiele. Sunt mai jalnici decât israelienii.

Donovan se făcu mic văzând asprimea lui Conte și regretă iar că secretarul de stat al Vaticanului, Antonio Carlo Santelli, îl angajase pe mercenarul acesta nemilos pentru o sarcină atât de importantă. Se șoptea pe acolo că Santelli era omul din spatele multor scandaluri de la Vatican. Dar nimeni din Curia, aparatul administrativ al Sfântului Scaun, inclusiv Santelli, nu părea să știe mare lucru despre Salvatore Conte, nici măcar dacă acesta era numele lui adevărat. Unii spuneau că ar fi un fost agent al Serviciului Secret italian.

Potrivit lui Santelli, singurele informații sigure despre Salvatore Conte păreau să fie că era demn de încredere și că avea un cont într-o bancă din Insulele Cayman – un număr format din douăzeci și patru de cifre – în care i se vărsau banii pentru misiuni. Doar Dumnezeu știe câte conturi de acest fel are un om ca Salvatore Conte, se gândi Donovan. Văzând recompensele financiare generoase care asigurau serviciile oamenilor de știință, era evident că Santelli nu făcuse deloc economie la cheltuieli – în bani sau în vieți – pentru a asigura succesul acestui proiect.

Furgoneta se clătină pe drumul pavat care trecea prin spatele Palatului Apostolic, pe lângă mai multe clădiri scunde, printre care un oficiu poștal, un serviciu de mesagerie și un studio de televiziune. Urmând instrucțiunile lui Donovan, Conte continuă printr-un gang, până la o alee secundară îngustă și sinuoasă care înconjura edificiul impunător al Muzeului Vaticanului.

Conte parcă furgoneta lângă intrarea de serviciu, apoi dădu jos încărcătura pe un șasiu rulant. Preotul îl însoți în ascensorul cu care coborâră la subsol.

Intrând în laborator, Conte parcă șasiul lângă un perete. Părintele Donovan se grăbi să-l urmeze, în timp ce Bersei și Charlotte se apropiau repede.

— Vă mulțumesc că m-ați așteptat, spuse părintele Donovan în engleză. Dr. Giovanni Bersei, dr. Charlotte Hennessey, dumnealui este Salvatore Conte, li se adresează el, arătând către ei, apoi către mercenar.

În afară de nume, orice altă precizare pentru acest ucigaș ar fi fost prea mult, așa că preotul preferă să se rezume la strictul necesar.

Păstrând distanța, Conte se îndreptă, cu mâinile sprijinite pe coapse. Privirea i se opri imediat la Charlotte. O măsură de sus până jos, încercând să-și dea seama ce se ascundea sub halatul de laborator cam larg care atârna pe ea.

— Dacă doctorul meu ar arăta ca dumneavoastră, aş fi bolnav în fiecare săptămână, spuse el zâmbind. Charlotte surâse ușor și se întoarse către lada voluminoasă de lemn.

— Deci asta e? îl întrebă ea pe Donovan.

Jenat din cauza grosolăniei lui Conte, părintele spuse:

— Da. Cred că cel mai bine ar fi bine să deschidem lada acum.

Se întoarse către Conte, sperând că se va ocupa de asta fără să comenteze.

— Ești omul lui Dumnezeu, nu un ciung, mârâi Conte. Fă bine și ajută-mă. Se aplecă și luă o rangă de pe șasiu.

Lada din lemn, un model standard, era un cub solid cu latura de aproximativ un metru douăzeci și avea lipită pe capac o etichetă a companiei feroviare Eurostar Italia. Conte începu să desfacă dintr-o parte capacul, smucind ranga în sus și în jos, în timp ce Donovan încerca să-l țină pe loc ca nu cumva să zboare, să se facă țandări și să strice echipamentul de laborator.

Charlotte observă că părintelui Donovan îi tremurau mâinile. Dacă n-ar fi știut care era situația, ar fi putut jura că lada era goală. Dar poate că individul acela neplăcut, Conte, îl enervase pe drum.

În mai puțin de treizeci de secunde, Conte desfăcu capacul. Părintele Donovan îl așează cu grijă pe podea.

Aruncând o privire la eticheta de transport, Giovanni Bersei citi fără să vrea numele portului de expediție, scris cu litere mari și groase: STAZIONE BARI. Bari era un oraș de pe coasta de est, care reprezenta o dublă atracție pentru turiști: presupusele moaște ale Sfântului Nicolae și portul spectaculos, unde italienii bogați își ancorau iahturile uriașe.

Bersei se uită apoi la cutie: interiorul era căptușit cu mai multe straturi de folie groasă din plastic cu bășici.

— Trebuie să desprindem mai întâi aceste două laturi, spuse Conte, alegând una și arătându-i-o pe cealaltă lui Bersei.

Italianul făcu un pas înainte, trase de panou și îl glisă fără efort pe șinele în care era fixat, dezvăluind astfel privirii conținutul lăzii.

Charlotte se apropie și mai mult.

— Nu vă faceți griji, rupeți-le, spuse Conte arătând straturile groase de folie protectoare.

În timp ce scotea ultimul strat de folie, degetele Charlottei simțiră o suprafață dură, rece și netedă. Se aplecă și văzu că era o altă folie de plastic, de data aceasta albastră și mult mai groasă.

Câteva secunde mai târziu, apăru și suprafața dreptunghiulară care fusese acoperită de ultimul strat de protecție.

Frecându-și palmele, Donovan se uită la ei.

— O s-o urcăm pe masa de lucru, îi spuse el lui Bersei. Doctorul Hennesey, vrei să fii amabilă să pui cauciucul acela pe masă? îi spuse el lui Charlotte, arătându-i un covoraș gros de cauciuc, rulat și sprijinit de perete într-un colț al laboratorului.

— Imediat.

Observă că Donovan era vizibil ușurat. Puse cauciucul pe cea mai apropiată masă de lucru, în timp ce Conte trase șasiul mai aproape.

Urmând instrucțiunile lui Conte, Bersei se ghemui și apucă strâns două colțuri ale osuarului. Nu părea prea ușor.

— Cât de grea e?

— Treizeci și ceva de kilograme, răspunse Conte, întâlnindu-i privirea cu ochii săi duri. Ridicați când ajung la trei.

Mercenarul numără „unu-doi-trei” și ridică amândoi cutia din piatră.

La jumătatea drumului, degetele lui Bersei alunecară brusc pe folia de plastic și cutia se înclină într-o

parte. Charlotte se repezi pentru a-i ajuta, dar Conte reuși să întindă brațul la timp și s-o echilibreze.

— Nu-i bine, doctore, îl muștră Conte pe Bersei în italiană, uitându-se urât la el. Hai s-o ținem bine. Îi făcu semn omului de știință să continue și mutară lada pe covorașul de cauciuc.

— Dacă nu mai aveți nevoie de serviciile mele, mormăi Conte, eu aş bea ceva.

— Asta e tot, îi răspunse Donovan, străduind-se din răputeri să fie prietenos. Mulțumesc.

Înainte de a pleca, Conte se întoarse pentru a-i arunca o ultimă privire preotului, având grijă să stea cu spatele la ceilalți. Făcu semn cu arătătorul către ochiul lui stâng, apoi către părintele Donovan. Mesajul era clar: „Nu uita, sunt cu ochii pe tine”. Apoi plecă.

Stând și el cu spatele la cei doi, Donovan își șterse discret broboanele de sudoare de pe frunte.

— Partea cea mai grea a trecut. Hai să dăm la o parte plasticul.

— O clipă, spuse Bersei. Cred că trebuie să scăpăm mai întâi de toate astea înainte de a despacheta ce-i aici, spuse el arătând către lada goală de pe șasiu și grămada de folii zdrențuite aruncate pe jos.

— Sigur, zise Donovan, nu prea încântat.

Aștepta momentul acesta de prea mult timp și fiecare secundă în plus era un chin.

Zece minute mai târziu, în laborator domnea din nou ordinea, iar șasiul, lada de lemn și foliile fuseseră scoase pe coridor; podeaua fusese curățată cu aspiratorul și ștersă cu un mop.

Bersei dispăru în camera din spate. Reapăru peste câteva clipe cu un halat de laborator proaspăt călcat. I-l întinse lui Donovan.

— Trebuie să-l purtați.

Preotul îl puse imediat. Halatul atârna pe el ca haina de pe o sperietoare.

— Și astea, spuse Charlotte, întinzându-i o cutie cu mănuși din cauciuc. Nici mie nu-mi plac, dar nu e cazul să contaminăm specimenul.

Fiecare luă câte o pereche, le traseră pe mâini și își puseră măști și bonete sterile.

Charlotte îi dădu lui Donovan un cuțit X-Acto pe care îl scosese dintr-un sertar al mesei de lucru.

— Nu vreți să faceți onorurile?

Inspirând adânc, ca și cum se pregătea să sară în apă, bibliotecarul Vaticanului dădu din cap, luă cuțitul și începu să taie folia albastră. Desprinse în cele din urmă și ultima bucată de pe osuar, și ochii lui străluciră de uimire când văzu ce era înăuntru.

Părintele Donovan se uita lacom la ceea ce se afla în sfârșit în fața lui. Doar cu câteva săptămâni în urmă achiziționase un manuscris uluitor, pe ale cărui file din pergament era dezvăluită originea acestei relicve minunate, cu schițe detaliate și hărți pentru localizarea *locului în care fusese ascunsă*. Încercase încă de atunci să-și imagineze cum arată osuarul, dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru ceea ce vedea în realitate. Uimitor.

Giovanni Bersei se învârtea în jurul cutiei, mijindu-și ochii.

— Este o urnă funerară, un osuar, spuse el cu glasul înăbușit din cauza măștii.

Charlottei i se făcuse pielea de găină pe brațe.

— Sper că înăuntru nu e Moș Crăciun, spuse Bersei, murmurând de-abia auzit.

Charlotte se uită la el, nedumerită.

— Poftim?

— Nimic, zise el.

Scăldate în lumina strălucitoare a becurilor cu halogen, laturile bogat ornamentate ale osuarului păreau să se trezească la viață. Pe partea din față și pe cea din spate fuseseră gravate cu multă migală rozete și modele hașurate, dar nu în adâncime, ci prin dăltuirea în relief pozitiv a pietrei nu prea dure. Capacul era arcuit și avea marginile înclinate. Fețele mici erau scurte, perfect plate, una nedecorată și cealaltă având doar un delfin în relief încolăcit în jurul unui trident.

— Părinte Donovan, ce înseamnă acest simbol? întrebă Hennessey, care încremenise câteva clipe văzând imaginea.

Încercând în continuare să se liniștească, Donovan studie puțin simbolul, apoi clătină din cap.

— Nu sunt sigur.

Nu mințea sută la sută. Dar, fapt deosebit de important, simbolul era identic cu cel din descrierea detaliată a osuarului pe care o citise în manuscris.

Doctorul Bersei se aplecase atât de mult, încât avea fața aproape lipită de cutie.

— E frumoasă.

— Bineînțeles că e frumoasă, zise Donovan.

Măiestria cu care era realizat osuarul era impresionantă, depășind cu mult nivelul oricărei alte relicve din Țara Sfântă pe care o văzuse preotul până atunci. Folosind doar dalta pentru fasonarea calcarului – o rocă poroasă și nu prea dură –, cioplitorul dovedise că avea o tehnică măiestră. Nici o crăpătură, nici o imperfecțiune. Finețea lucrării decorative rivaliza în mod limepede cu cea a sculptorilor romani, și această caracteristică era suficientă pentru a putea considera osuarul o descoperire extraordinară.

Berseși își trecu un deget înmănușat peste spațiul gol, foarte subțire, dintre capac și cutia propriu-zisă.

— Aici e un sigiliu. Apăsă cu grijă. Ceară, cel mai probabil.

— Da, se vede, confirmă Donovan.

— E un indiciu important că orice ar fi înăuntru s-a păstrat în condiții bune, adăugă Bersei.

— Aș vrea să-l deschidem acum, spuse Donovan, apoi vom discuta în detaliu ce analize urmează să faceți.

Hennesey și Bersei se uitară unul la altul, perfect conștienți că disciplinele lor aparent atât de diferite își găsiseră într-adevăr un teren comun. Deschiderea unui osuar sigilat însemna un singur lucru.

Un schelet.

Privind fiecare prin ochelari Qrascopic – ochelari de protecție echipați cu lupe miniaturale rabatabile – Charlotte și Bersei au început să lucreze cu grijă la marginile capacului cu cuțitele X-Acto, îndepărtând sigiliul de ceară. Era limpede că, în ciuda vârstei lui venerabile, acesta reușise să-și păstreze etanșeitatea.

— Nu puteți topi ceara? se interesă Donovan.

— Nu putem risca să încălzim piatra, îi explică Bersei, clătinând din cap. Ar putea crăpa sau, în cel mai bun caz, s-ar decolora. În plus, ceara ar picura înăuntru și ar contamina conținutul.

Minutele treceau și singurul zgomot în afară de susurul instalației de aer condiționat era cel al lamelor de cuțit care răcăiau cu grijă sigiliul.

Preotul se uita la cei doi de la o distanță discretă. Gândurile îi oscilau violent între secretele uluitoare promise de manuscris și schimbul de focuri de la Ierusalim, care făcuse atâtea victime. Până nu vedea cu propriii săi ochi ce era înăuntru, nu-și putea găsi liniștea.

Berseși inspiră adânc și făcu ultimele tăieturi.

— Aproape am terminat.

Italianul era practic întins pe masă, într-o poziție incomodă, ocupându-se de lipitura din spate.

Charlotte terminase partea ei și își scoase ochelarii. Câteva secunde mai târziu, Giovanni Bersei puse jos cuțitul și făcu același lucru.

— Gata? îi întrebă Bersei pe amândoi.

Donovan dădu din cap și se apropie de capătul mesei.

Italianul și Charlotte s-au plasat de-o parte și de cealaltă a cutiei. Și-au strecurat degetele sub marginea capacului, l-au apucat cât mai bine și l-au tras încetîșor în sus, mișcându-l cu grijă de la stînga la dreapta pentru a slăbi ceara rămasă. Când sigiliul străvechi cedă, se auzi un pocnet înfundat, urmat de șuieratul gazului care fâșnea afară. Cu toate că purtau măști de protecție, toți au simțit o miasmă înțepătoare.

— Probabil efluviu, observă Bersei. Produsul secundar al oaselor în stare de putrefacție.

Cei trei s-au uitat unii la alții. S-au mai scurs câteva clipe, într-o tăcere deplină.

Donovan înghiți un nod din gât și le făcu semn să continue.

Au ridicat împreună capacul și l-au pus pe covorașul de cauciuc.

Charlotte trase ceva care semăna cu o lampă de birou de mari dimensiuni, fixată pe o grindă deasupra mesei de lucru, și întoarse în așa fel brațul reglabil, încât lumina să cadă direct în interiorul osuarului.

Sub masca chirurgicală, părintele Patrick Donovan zâmbea cu gura până la urechi. O grămăjoară de rămășițe umane așezate ordonat parcă se uita la el din cutia de piatră. Fiecare os avea o suprafață oarecum granulată și era închis la culoare, de parcă fusese sculptat în lemn de arțar.

Charlotte a fost prima care și-a adunat curajul și a întins mâna, trecându-și degetele cu delicatețe peste un femur.

— Sunt într-o stare extraordinară.

Constată surprinsă că își dorea ca oasele ei să arate tot atât de bine cândva, după ce îi va suna ceasul. Faptul că fusese chemată să străbată o jumătate din lume ca să vadă acest spectacol i se părea o glumă aproape macabră. La urma urmei, munca era singurul refugiu care o făcea să uite sentința oribilă. Și cu asta, basta.

— Ale cui sunt oare? întrebă Bersei curios, întorcându-se brusc către Donovan.

— Nu suntem siguri, răspunse bibliotecarul, ferindu-se să-l privească în ochi. Și exact acesta e motivul pentru care ați fost aleși amândoi: vrem să ne ajutați să determinăm identitatea scheletului. Așa cum am spus mai devreme, Vaticanul nu are resursele profesionale pentru analizarea unui asemenea vestigiu unic. Iată de ce ați fost angajați. Atinse, sau mai degrabă mângâie marginea osuarului cu mâinile înmănușate, uitându-se din nou la oasele lustruite. Avem motive să credem că această relicvă uimitoare ne va ajuta să înțelegem mai bine contextul istoric al Bibliei.

— În ce fel, mai precis? întrebă Charlotte.

Prefera ca oamenii să-i spună limpede ce credeau.

Donovan era incapabil să-și desprindă privirea de la osuar.

— Nu vom ști până nu le vom data precis, până nu vom stabili cauza morții cu ajutorul medicinei legale și până nu vom reconstrui profilul fizic al defunctului.

Bersei ezită, gândindu-se la același lucru ca și Charlotte. Avea impresia că preotul le ascunde ceva.

— Înțelegerea vestigiilor istorice se bazează în mare măsură pe cunoașterea datelor referitoare la originea lor. Nu știi cum a fost procurat acest osuar? Poate ne spui de unde provine. Dintr-un șantier arheologic?

Donovan clătină din cap și în cele din urmă se uită la ei, îndreptându-și spatele.

— Ni s-au dat foarte puține informații în legătură cu proveniența lui. Vă puteți imagina că o astfel de achiziție trebuie abordată cu multă precauție. Prețul este substanțial.

Pe fața Charlottei se citea limpede nedumerirea. Doi oameni de știință remarcabili fuseseră aduși acolo pentru a examina niște oase, după ce amândoi fuseseră obligați să semneze contracte de confidențialitate. Vaticanul credea desigur că osuarul și conținutul lui erau extrem de valoroase. Altfel de ce ar fi făcut atâtea eforturi și ar fi cheltuit atâția bani?

— Vom face un studiu complet, îl asigură Bersei. Un raport patologic, reconstrucție fizică, mă rog, absolut tot. Se uită la Charlotte.

— Aș vrea să fac o datare pe bază de carbon și un profil genetic complet, adăugă ea. Este un specimen fantastic. Din ce văd aici, deocamdată se pare că ați făcut o achiziție excepțională. Simt sigură că rezultatele vor fi impresionante.

— Excelent, spuse Donovan, evident încântat. Anunțați-mă când sunteți gata să-mi comunicați primele concluzii. Dacă este posibil, aș vrea să prezint un raport preliminar în cel mult câteva zile.

Cei doi au schimbat o privire.

— E în regulă, spuse Bersei.

Donovan își scoase mânușile, masca și halatul de laborator.

— Vă rog să luați legătura numai cu mine pentru orice problemă. Pot fi contactat prin intercom, spuse el arătând către un mic panou de control de lângă intrare, sau formați la telefon interiorul doi-unu-unu-patru. Donovan se uită la ceas: 6.12. Ei, s-a făcut târziu. De ce să nu încheiem pe ziua de azi? O să începeți odihniți

măine dimineață. Să zicem la opt?

Charlotte și Bersei nu aveau nimic împotriva.

— Doctore Hennesey, ai avut ocazia să vizitezi bazilica de când ai venit aici? se interesă preotul.

— Nu.

— **Nu** poți sta în Cetatea Vaticanului fără să-i vezi cu ochii tăi inima și sufletul, insistă el. Nu se compară cu nimic de pe lumea asta. Mulți spun că e ca și cum ai intra în paradis.

— Are dreptate, interveni Bersei.

— Ai vrea s-o vezi acum?

— Dacă aveți timp, spuse ea și ochii îi străluciră. Mi-ar plăcea.

— Programul de vizită e pe sfârșite, așa că nu va fi prea multă lume. Giovanni, ai vrea să ne însoțești?

— Îmi cer scuze, dar soția mă așteaptă acasă, refuză el politicos. Face **osso bucco**² pentru cină. Bersei se aplecă mai aproape de Charlotte și îi șopti la ureche destul de tare încât **să-l** audă și Donovan: Ești pe mâini bune. E cel mai renumit ghid turistic de la Vatican. Nimeni nu cunoaște locul ăsta mai bine ca el.

Afară, soarele coborâse peste vestul Romei. Chiparoșii se legănau în briza blândă. Mergând agale lângă părintele Donovan, Charlotte inspiră miresmele grădinii, care parcă strânsese în ea parfumul unui buchet uriaș de flori.

— Spune-mi, doctore Hennesey, zise Donovan, acum, după ce ai văzut relicva, ești mai liniștită în privința acestui proiect?

— Trebuie să recunosc că nu e deloc ceea ce m-am așteptat.

Și acesta era un adevăr spus doar pe jumătate. Osemintele umane nu păreau să fie o achiziție tipică pentru Muzeul Vaticanului. Iar un bibliotecar nu era chiar persoana de la care te-ai fi așteptat să se ocupe de procurarea lor.

— Sunt totuși plăcut surprinsă, adăugă ea. Va fi foarte captivant.

Va fi captivant pentru noi toți, îi promise Donovan.

Când se apropiară de spatele bazilicii, preotul se uită în sus, cu un respect sincer.

— În secolul I, în locul în care se află acum Cetatea Vaticanului se găseau Circus Vaticanus, adică Arenele Vaticanului, denumite mai târziu Circus Neronianus – Arenele lui Nero. Aici împăratul organiza cursele de care. O ironie a sorții, dat fiind că Nero a rămas în istorie mai ales pentru persecutarea primilor creștini.

I-a acuzat de incendiarea Romei în anul 64 d.Chr. și în 67 l-a răstignit pe Sfântul Petru doar pentru plăcerea mulțimii.

— Ești creștină, deci, spuse Donovan plăcut impresionat. Sau poate doar o bună cunoscătoare a istoriei.

— A fost o vreme când eram amândouă.

— Înțeleg. Preotul își dădu seama că religia era un subiect delicat pentru ea, dar se aventură să spună: Știi, în Irlanda avem o zicală: „Cred în soare chiar când nu strălucește, cred în dragoste chiar când n-o simt, cred în Dumnezeu chiar atunci când este tăcut” Se uită cu coada ochiului la Charlotte și văzu că ea zâmbea. Slavă Domnului, se părea că nu o jignise. Uneori, trebuie să ne reamintim lucrurile la care ținem cu adevărat, continuă el.

Urcând câteva trepte late de marmură din spatele bazilicii, Donovan o conduse la una dintre cele mai mari uși de bronz pe care Charlotte le văzuse vreodată. Părintele scoase o cartelă și o trecu prin dispozitivul de pe pervazul ușii. Se auzi zgomotul metalic produs de deblocarea închizătorii electromecanice. Aproape fără efort, părintele deschise ușa imensă și îi făcu semn să intre.

²Din 1926, această vilă (construită în 1553-1562) a devenit sediul Academiei Pontificale de Științe. (N. tr.)

în italiană ossobuco (osso bucco este forma alterată adoptată de anglo-saxoni), fel specific milanez, carne de vită cu sos de vin, servită de obicei cu risotto alia milanese. (N.tr.)

— Intrăm pe aici?

— Bineînțeles. Este unul dintre avantajele de a fi invitatul papalității.

Datorită numeroaselor ei apariții la televiziune, Charlotte se obișnuise oarecum cu tratamentul de care au parte VIP-urile. Dar nimic nu se compara cu cel de care avea parte aici. Trecu prin intrarea boltită și i se păru că fusese transportată instantaneu în altă lume.

Ieșind de sub arcadă, rămase înmărmurită în fața cavernei uriașe de marmură a bazilicii. Își aminti ce citise în ghidul Fodor, deasupra Atlanticului, că în acest spațiu ar fi încăput cu ușurință până și Catedrala Notre Dame din Paris. Dar acolo, înăuntru, simțul ei de orientare era total deformat.

Privirea i-a fost atrasă imediat în sus, către marea cupolă casetată a lui Michelangelo. Acoperită cu plăci de mozaic, se avânta la aproape 140 de metri deasupra naosului, în timp ce razele soarelui care pătrundeau prin ferestrele orientate spre vest îi dădeau o strălucire diafană.

Încetul cu încetul, privirea îi coborî către celebrul **baldacchino** de bronz aflat deasupra altarului papal, direct sub cupolă. Operă a gigantului Renașterii, Giovanni Lorenzo Bemini, cele patru coloane spiralate din metal se înălțau la peste 20 de metri pentru a sprijini baldachinul baroc aurit, care se ridica la alți șase metri deasupra lor.

Până și pardoseala era toată încrustată cu marmură și mozaicuri.

— O, șopti ea, cu răsuflarea tăiată.

— Da, este magnific, zise Donovan, încrucișându-și brațele în față și cuprinzând totul cu privirea. Aș sta bucuros aici cel puțin câteva ore ca să-ți prezint totul. Cred totuși că bazilica înseamnă mai curând o călătorie spirituală și cel mai bine este s-o vezi singură. Luă o hartă și un ghid dintr-o casetă de lemn de lângă perete și i le dădu Charlottei. Dacă observi ceva care te interesează în mod special, uită-te în ghid pentru o descriere amănunțită. Eu trebuie să plec. Petrecere frumoasă.

După ce i-a mulțumit părintelui Donovan, Charlotte a înaintat încet pe culoarul lateral, de-a lungul peretelui nordic.

Ca majoritatea pelerinilor care veniseră aici, se opri în fața statuii de bronz din secolul al XIII-lea, plasată pe un pedestal din marmură și cunoscută ca **Sfântul Petru cu barbă**. Așezat pe tronul papal, sfântul era încununit de o aură solară și ținea în mâna stângă o cheie papală. Mâna dreaptă îi era ridicată, în semn de binecuvântare. Câțiva vizitatori stăteau la coadă, așteptând să poată atinge piciorul statuii. Uitându-se în ghid, Charlotte citi că, potrivit credinței, acest ritual era aducător de noroc. În mod tipic, nu era genul care să creadă în superstiții, dar își spuse că, în situația ei disperată, până și un dram de noroc ar ajuta-o.

După mai puțin de cinci minute, a înaintat și, privind în sus către fața solemnă a statuii, a întins mâna stângă pentru a atinge picioarele reci de metal. Apoi s-a uimit pe ea însăși făcând ceva ce nu mai făcuse de peste zece ani. S-a rugat, cerându-i Domnului putere și poază. Așa cum spusese Donovan, poate că avea nevoie să-și aducă aminte că fusese cândva credincioasă.

Renunțase la credință cu unsprezece ani în urmă, după ce o văzuse pe mama ei, o catolică pioasă, roasă încet de un cancer la stomac. Mila Domnului, observase imediat Charlotte, nu era garantată celor evlavioși, indiferent câte **novene**³ spuneau, câte duminici petreceau umili în strană, ascultând predicile. După moartea mamei, Charlotte nu s-a mai dus la biserică pentru a găsi răspunsuri; s-a aplecat asupra unui microscop, convinsă că defectul mamei ei nu era credința, ci pur și simplu o imperfecțiune genetică, o codificare viciată.

Chiar după pierderea iubitei sale soții într-un mod atât de nemilos, tatăl ei reușise cumva să participe la liturghie în fiecare duminică, să rostească rugăciunea de mulțumire înaintea fiecărei mese, să-și arate recunoștința pentru fiecare nouă zi. „Cum?” se mira Charlotte. Cândva îi pusese această întrebare. Răspunsul fusese prompt și sincer. „Charlie” – era singura persoană, în afară de Evan Aldrich, care i se adresa cu acest nume de alint –, „am ales să nu-l învinovățesc pe Dumnezeu pentru nenorocirea mea. Viața este plină de tragedii, dar și plină de frumusețe.” Când spusese asta, își aminti ea, zâmbise cu multă dragoste și o mângâia-

³Novetta (din lat. novenus – „al nouălea”), rugăciune rostită nouă zile la rând; este specific catolică, dar a fost adoptată și de ortodocși, anglicani și luterani. (N. tr.)

se cu duioșie pe obraz. „Cine sunt eu să pun la îndoială foița din spatele unei astfel de minuni? Amintește-ți, draga mea, religia înseamnă să crezi că viața are un sens, indiferent cât de grea ți se pare uneori.”

Poate că acum dorea cu adevărat să creadă că propria ei nenorocire avea o rațiune divină. Dar, indiferent de decizia spirituală a tatălui ei, tot nu se îndurase să-i spună că era bolnavă, știind că acum nu mai erau pe lume decât ei doi.

Lipsită de scheletul de sprijin al religiei, se simțea golită spiritual, mai ales în ultimul timp. Oare Charlotte Hennesey credea în Dumnezeu? Nu exista nici un alt loc pe pământ care să te îndemne să-ți pui această întrebare așa cum o făcea acesta. Poate că va găsi răspunsul chiar aici. Poate că venirea ei la Roma era rezultatul voinței divine.

După ce s-a aplecat în nenumărate nișe pentru a admira alte și alte morminte sfinte, s-a apropiat de partea din față a bazilicii, unde se afla celebra sculptură a lui Michelangelo, *Pietă*, în propria ei capelă îmbrăcată în marmură și protejată de un ecran de sticlă. Scena era dramatică și ciudat de plină de viață – madona ținând pe genunchi trupul fiului ei mort, cu o expresie de resemnare în fața morții încremenită veșnic pe față. Timp de un minut foarte lung, Charlotte a stat acolo, într-un vârtej de sentimente pe care o asemenea imagine le stârnea inevitabil: suferință, pierdere, iubire, speranță.

Aproape patruzeci de minute mai târziu, a ajuns din nou lângă *baldacchino*, unde a descoperit o sculptură incredibilă, care a făcut-o să se oprească brusc. Ascuns într-un alcov din marmură multicoloră și flancat de colonade masive, monumentul funerar al Papei Alexandru VII, realizat de Bernini, se înălța impunător deasupra ei. Urcat pe un pedestal, regretatul papă imortalizat în marmură albă era îngenucheat în rugă. Sub el se aflau câteva statui reprezentând Adevărul, Dreptatea, Dragostea și Cumpătarea, toate cu figuri umane.

Însă privirea Charlottei, acum înspăimântată, a alunecat repede dincolo de ele și s-a ațintit asupra figurii centrale a sanctuarului – un uriaș schelet uman înaripat, turnat în bronz, ținând o clepsidră în mâna dreaptă. Un văl roșu din marmură umbrea chipul cadaveric care privea în sus, către papă, avertizându-l că sfârșitul lui era iminent.

Îngerul Morții.

Bazilica se cufundase într-o tăcere totală, iar silueta neclintită parcă prinsese viață, un chip demonic năpustindu-se asupra ei pentru a-i injecta în trup și mai mult cancer. Ar fi jurat că vede nisipul din clepsidră numărând clipele. I se tăie răsuflarea și simți lacrimi fierbinți înțepându-i ochii. Cum putea această reprezentare funestă să fie tolerată aici? Aproape că se simțea violată, parcă fusese făcută intenționat pentru ea.

— Îți dă fiori, nu-i așa?

Glasul o luase pe nepregătite și fără să vrea tresări de spaimă. Se întoarse brusc și văzu o față care în prima clipă i se păru la fel de amenințătoare. De unde naiba apăruse?

— Bernini avea optzeci de ani când a făcut-o, spuse Salvatore Conte, cu emfază. Cred că își plângea anii de glorie.

Charlotte se sili să-i zâmbească, dar nu reuși.

— Știai că tot ce vezi aici a fost construit cu bani obținuți din vânzarea indulgențelor? Întrebă italianul, aruncând o privire dezaprobată către cupola centrală. În secolul al XVI-lea, Papa Leon X a rămas fără bani ca să isprăvească proiectul, așa că a strâns restul vânzând catolicilor un soi de permise de salvare din iad. Bogații au început să plătească avansuri pentru a obține iertarea Domnului. Aveau chiar și o zicală în acest sens: „îndată ce moneda-n coșciug zăngănește, sufletul din Purgatoriu-afară țâșnește.”

Charlotte ar fi vrut să-i spună: De câte indulgențe ai avea tu nevoie pentru a-ți cumpăra mântuirea sufletului? Conte era fără îndoială genul pentru care o simplă iertare nu era suficientă. Se întrebă ce căuta el în Cetatea Vaticanului și ce legătură avea cu osuarul. Mai devreme, în prezența lui, părintele Donovan arăta mai curând a ostatic decât a colaborator.

— Înțeleg că nu te duci la biserică în fiecare duminică, îi răspunse ea sarcastic.

— După tot ce-am văzut, spuse Conte aplecându-se către ea și coborându-și glasul, mai ales între aceste ziduri, sunt dispus să-mi asum riscul.

Charlotte încercă să înțeleagă ce voia Conte să spună, dar nu citi nimic în ochii lui și oricum nu avea de gând să-l roage să-i explice.

— Vizitezi, sau doar stai la pândă?

Remarca ei l-a luat pe nepregătite.

— Admir, răspunse el, uitându-se în altă parte.

— Trebuie să plec. Îmi pare bine că ne-am văzut, minți ea.

Întorcându-se, Charlotte îi simți mâna atingându-i ușor umărul. Încremeni o clipă, apoi se întoarse și îi aruncă o privire de gheață.

Dându-și seama că greșise, Conte își ridică mâinile într-un gest împăciuitor.

— Îmi cer scuze. Știu că americancele sunt sensibile când vine vorba de spațiul lor privat.

— Ce vrei? întrebă ea răspicat.

— Voiam să știu dacă ai fi de acord să fii însoțită la cină. Mi-am închipuit... Ești singură aici. Nu văd nici o verighetă, adăugă el, uitându-se la mâinile ei. Poate că simți nevoia să vorbești cu cineva. Asta-i tot.

O clipă foarte lungă, se uită pur și simplu la el, incapabilă să conștientizeze propunerea pe care i-o făcea în Bazilica Sf. Petru. Brusc, i se făcu rușine în numele tuturor femeilor care fuseseră cândva seduse de acest individ. Frumos, e drept, dar în rest avea numai carențe grave.

— Am un prieten și mi-am făcut deja planuri de viitor, dar îți mulțumesc.

Nefiind sigură cât de mult va fi obligată să colaboreze cu Conte în zilele următoare, se străduia să fie cât mai politicoasă.

— Atunci, altădată, răspunse el încrezător.

— Noapte bună.

Charlotte se întoarse și se îndreptă către ieșire.

— Buonasera. O seară plăcută, doctore Hennesey.

Marți

15

Muntele Templului

În timp ce Razak mergea pe esplanada Muntelui Templului către cupola aurie a Domului Stâncii, cu semiluna din vârf îndreptată delicat către Mecca, lumina răsăritului arunca peste Muntele Măslinilor o strălucire discretă în nuanțe de albastru închis și purpuriu.

Ori de câte ori vizita acest loc, se simțea profund mișcat. Aici, istoria și emoția păreau să picure ca rouă.

În secolul al VII-lea, Muntele Templului fusese practic uitat, iar pe esplanada pustie nu se mai înălța nici un mare monument. Toate elementele sale arhitectonice anterioare fuseseră distruse de câteva ori. Dar, în 687 d. Chr. – la doar câteva zeci de ani după ce oastea musulmană condusă de califul Omar a cucerit Ierusalimul în 638 –, cel de-al nouălea calif, Abd al-Malik, a început construcția sanctuarului ca un tribut închinat renașterii locului – și un semn limpede al revendicării de către Islam a Pământului Sfânt.

În secolele care au urmat, Islamul a pierdut periodic controlul asupra Muntelui, mai ales în fața cruciaților creștini a căror ocupație a rezistat în secolele al XII-lea și al XIII-lea. Dar acum era din nou sub control islamic, iar legitimarea și aplicarea acestui control fusese încredințată consiliului Waqf. Nu era o misiune ușoară, mai ales din cauza instabilității politice în continuă creștere care amenința permanent exclusivitatea islamică – un privilegiu care de altfel fusese aproape pierdut după Războiul de Șase Zile din 1967.

Razak a încercat să-și imagineze cum s-ar simți dacă situația politică s-ar inversa: musulmanii să fie limitați la venerarea unui zid de sprijin, iar evreii să aibă un sanctuar în cel mai sfânt loc; evreii să fie îngheșuiți în teritoriile ocupate și palestinienii să dețină controlul deplin.

A urcat cele câteva trepte către platforma înălțată a moscheii. În fața ușii și-a scos mocasinii Sutor

Mantellassi, apoi a intrat în sanctuar. Cu mâinile încrucișate la spate, a ocolit covorul roșu ca sângele din încăperea octogonală și s-a uitat în sus, la cupola bogat ornamentată, susținută de coloane de marmură lucioasă. Chiar sub cupolă, împrejmuată cu o barieră, era vârful Muntelui Moriah, cunoscut drept Sakhras sau „Stânca”.

Stânca marca locul sacru unde, în vremurile biblice, Avraam l-a jertfit pe fiul său Isac (Itzac, Israel) lui Dumnezeu și unde Iacob a văzut în vis îngerii urcând și coborând pe o scară între Cer și Pământ („Scara către Ceruri”). Evreii proclamau că un măreț templu evreiesc – construit de regele Solomon și refăcut de regele Irod 1 în secolul I î.Hr. – se înălța cândva acolo. Iar creștinii pretindeau că Iisus intrase în același templu de multe ori pentru a se ruga.

Dar acest loc era atât de important pentru Razak și ai lui din alt motiv

În 621, îngerul Gabriel i-a apărut profetului Mahomed la Mecca, dându-i în dar o creatură înaripată cu chip de om, pe nume Buraq. Plecând în călătoria sa nocturnă, Isra, Mahomed a fost dus de Buraq la Muntele Templului, de unde s-a înălțat la ceruri într-o lumină divină pentru a-l vedea pe Allah și a se sfătui cu Moise și cu marii profeți. Acolo, Allah i-a dat lui Mahomed cele cinci rugăciuni zilnice, un eveniment major în această etapă a călătoriei Profetului, cunoscut ca Mi'raj.

Mi'raj făcuse din Domul Stâncii al treilea loc ca importanță pentru Islam, întrecut doar de Mecca – locul de naștere al lui Mahomed – și Medina – Orașul Profetului – unde, prin lupte crâncene și sacrificiu personal, înființase primul stat islamic.

Razak a mai privit o vreme superba lucrătură poleită în aur a cupolei și inscripțiile în arabă care se scurgeau de sus, de jur împrejurul bazei.

Afară, chemarea muezinului răsună din megafoane, invitându-i pe musulmani la rugăciune. În fața mihrab-ului moscheii – o nișă aurită și decorată care arăta direcția spre Mecca -, Razak se lăsa în genunchi, cu palmele pe coapse, și se aplecă apoi în rugă.

După câteva minute, se ridică, înconjură iar Stânca și se opri în fața unei scări care ducea la încăperea numită Bir el-Arweh, „Fântâna Sufletelor”, unde, se spune, spiritele morților se adunau pentru rugăciune. Acolo îi văzu în minte pe părinții lui strălucind în lumina divină a lui Allah, în așteptarea Judecării de Apoi pentru a fi trimiși în Jannah – eterna grădină a Paradisului lui Allah.

La 23 septembrie 1996, părinții lui Razak fuseseră uciși de doi teroriști mascați în timpul unui scurt concediu pe malul iordanian al Mării Galileei. Mulți îi suspectaseră pe agenții evrei – Shin Bet — că l-ar fi vizat din greșeală pe tatăl său pentru presupuse legături cu grupările militante palestiniene. Mai târziu, aceste zvonuri se dovediseră neîntemeiate, însă ucigașii n-au fost găsiți niciodată. Moartea lor tragică fusese o pierdere imensă, care îl împinsese și îl împingea în continuare pe Razak și mai adânc în credință, în căutarea adevărului. Din fericire, educația de acasă și cea din străinătate îl ajutaseră să evite fanatismul politic și religios – capcana în care cădeau atât de ușor cei afectați de politica criminală a Israelului.

Îndepărtându-se de Fântână, gândurile i s-au întors la cripta ascunsă adânc sub picioarele sale și la misteriosul jaf care provocase o nouă vărsare de sânge în acest loc. Când venise aici ieri după-amiază, nici nu-i trecea prin minte că o situație de o asemenea gravitate l-ar fi putut obliga să se alieze cu un om ca Graham Barton.

Ajuns la ușă, Razak se încălță și ieși din moschee.

Mai avea câteva ore până la întâlnirea cu englezul, așa că se plimbă tacticos prin Cartierul Musulman, bău o cafea și luă micul dejun într-un local mic de pe Via Dolorosa. Acolo se întâlni cu câteva vechi cunoștințe și află tot ce se întâmplase de la ultima lui vizită. Bineînțeles, conversația alunecă inevitabil către incident, însă Razak se grăbi să sublinieze că nu putea face nici un comentariu cu privire la anchetă.

Era deja nouă și nu se simțea nici cea mai mică adiere de vânt când traversă esplanada sub un soare arzător și coborî în moscheea Marwani. Când intră în criptă prin gaura din zid, Akbar – uriașul paznic musulman instruit să stea cu ochii pe Barton – îi semnală că totul era în regulă. Razak dădu din cap și îi făcu

semn cu mâna să se întoarcă în moschee.

Graham Barton era ghemuit într-un colț și copia o inscripție de pe unul din osuare.

— Bună dimineața, domnule Barton, îi spuse Razak în engleză.

Arheologul sări în picioare.

— Se pare că n-ai pierdut vremea, spuse Razak văzând teancurile de desene copiate cu grafit, pe care Barton le lăsase din loc în loc pe jos.

— Cam așa, răspunse voios Barton. Am venit devreme și Akbar a avut amabilitatea să-mi permită să mă apuc de treabă. Ce-ai descoperit până acum?

— Ceva extraordinar. Cripa este a unui evreu bogat, un anume Yosef. Barton îi arată o cutie de la un capăt, la fel de simplă ca restul. Observi că pe fiecare osuar e înscris în ebraică numele unui membru al familiei.

Încă prea puțin impresionat, Razak încercă să obțină o informație semnificativă:

— Yosef și mai cum?

— Asta e problema cu evreii din vechime, spuse Barton ridicând din umeri. Nu erau prea expliciți când era vorba de nume. Foloseau rareori nume de familie, cel puțin în scopuri funerare, iar numele iudeu Yosef era foarte comun pe vremea aceea. Oricum, vezi că fiecare osuar are un marcaj foarte simplu.

Razak se uită la inscripțiile gravate pe laturile celor nouă cutii.

— Fiecare spune cam același lucru: rămășițele cui se află în osuar. Acestea sunt cele patru fiice ale lui Yosef, continuă el, arătându-i cutiile de la începutul rândului. Trei fii... Englezul trecu pe lângă următoarele trei. Plus iubita lui soție, Sarah. Se opri la cea de lângă osuarul lui Yosef și inspiră adânc. Dar pe peretele din spate al criptei este gravat ceva care ne oferă mai multe amănunte. Luând o lanternă, îi făcu semn lui Razak să-l urmeze și înaintă în beznă, oprindu-se la peretele din spate al încăperii. Uită-te aici. Barton luminează o plachetă fixată pe perete, care avea un cadru din piatră frumos împodobit. Este inventarul osuarelor din criptă.

Musulmanul veni mai aproape.

— Adică osuarul lipsă ar trebui să fie menționat aici.

Razak numără zece rânduri de text, apoi privirea lui se opri la o scobitură adâncă făcută cu dalta în piatra șlefuită de sub ultimul rând. Nedumerit, o privi îndelung.

— Nu văd decât nouă nume.

— Așa e. Sunt numele care corespund osuarelor rămase. Dar aici, continuă Barton luminând adâncitura din plachetă, era probabil menționat al zecelea osuar.

Englezul lovi ușor piatra cu degetul. Razak examinează locul încă o dată.

— Nu ne ajută prea mult.

— De acord. Alt impas.

Razak făcu câțiva pași prin criptă, dar se opri brusc și ridică mâinile.

— De ce aici?

— Ce vrei să spui?

— Din atâtea locuri, de ce a fost săpată cripta tocmai aici?

— Bună observație, își spuse Barton. În mod normal, ne-am aștepta ca aceste cripte să fie în afara zidurilor cetății. Dar este posibil ca locul să fi fost ales din motive de securitate. De fapt – se opri pentru a-și formula mai bine ideea –, în secolul I, fortăreața Antonia, cu alte cuvinte garnizoana romană, era situată în apropierea zidului de nord al Muntelui Templului. Platforma de deasupra noastră, spuse el arătând în sus, trebuie să fi fost un spațiu public prin excelență, unde se desfășurau tot felul de activități. În perimetrul platformei și împrejurul garnizoanei erau galerii exterioare, mărginite de colonade cu arcade. Soldații romani umblau în sus și în jos pentru a supraveghea mulțimea, gata să înăbușe orice dezordine.

Barton se abținu să-i explice că, în secolul I, motivul principal al popularității Muntelui Templului era templul evreiesc care se înălța pe locul Domului Stâncii, fapt negat sistematic de Waqf timp de secole pentru

a-și asigura controlul asupra locului sfânt. Dat fiind că nu existau încă dovezi arheologice care să sprijine referințele biblice la templu, poziția lor rămăsese solidă.

— Și ce legătură au soldații romani cu criptele?

— Una foarte importantă. Adu-ți aminte că pe atunci nu existau seifuri sau case de fier. De aceea, jaful era cel mai ușor mijloc de îmbogățire. Bunurile erau vulnerabile.

— Singurul mijloc de protejare a comorilor sau lucrurilor de preț era armata? întrebă Razak, uitându-se foarte atent la Barton.

— Da.

— Atunci poate că al zecelea osuar nu conținea rămășițe umane. Să fi fost ascunsă în el o comoară?

— E plauzibil. În orice caz, mai verosimil decât rămășițe umane, continuă Razak. Nu văd de ce și-ar asuma cineva asemenea riscuri doar ca să fure niște oase.

Barton simți că Razak era încântat de propriul său raționament și, în absența altor dovezi, nu avea de gând să pună sub semnul întrebării această ipoteză.

— După cât văd, continuă englezul, e imposibil să tragem concluzii cu privire la conținutul osuarului furat. Dar în aceste nouă cutii rămase, spuse el arătând către osuare, s-ar putea să găsim unele indicii, îi dădu lui Razak o pereche de mănuși de cauciuc. O să ai nevoie de astea.

Musulmanul se încruntă, oripilat.

16

Cetatea Vaticanului

Cei doi oameni de știință s-au întâlnit în laborator la 8 dimineața și amândoi s-au dus direct în camera din spate, un birou unde Giovanni Bersei a învățat-o pe Charlotte Hennesey cum să folosească ceea ce el considera că este cea mai importantă piesă din echipamentul laboratorului: o mașină automată Gaggia care pompa în cești cafea fierbinte la simpla atingere a unui buton.

— Spune-mi, cum a fost vizita ta la bazilică?

Dându-și ochii peste cap, Charlotte îi făcu un rezumat rapid, care se încheie cu relatarea întâlnirii întâmplătoare și neplăcute cu Salvatore Conte. Bersei află că a deranjat-o atât de mult, încât se hotărâse să plece și ieșise imediat din bazilică. După ce mâncase un sendviș cu ton la bufetul domului, se întorsese acasă devreme.

— Nu a fost o noapte nemaipomenită, recunosc eu, dar măcar am reușit să recuperez somnul pierdut. Acum spune tu, cum a fost ossobucco?

— Nu prea grozav, răspunse el cu o nutră acră. Carmela face perfect o mulțime de lucruri, dar nu și mâncare. De fapt, s-ar putea să fie cea mai proastă bucătăreasă din toată Italia.

— Ești groaznic, Giovanni, îi spuse ea atingându-l ușor pe umăr. Sper că nu i-ai spus și ei asta.

— Crezi că sunt nebun? Țin la viața mea.

Amândoi izbucniră în râs.

— Ești gata să începem? întrebă el uitându-se la ceas.

— Hai.

După ce și-au umplut iar ceștile, s-au întors în laborator și s-au oprit la masa de lucru, îmbrăcați amândoi în halate. Osuarul cu misteriosul lui schelet era așa cum îl lăsaseră ieri. Bersei îi dădu o mască și mănuși noi. Privind iar oasele, Charlotte se aștepta parcă să sară în sus din cutie o mână cu o clepsidră.

După ce își puse și el masca și mănușile, Bersei scoase dintr-un dulap un aparat digital Canon EOS, făcu câteva fotografii, apoi îl lăsă pe masă.

Stând fiecare la câte un capăt, începură să scoată oasele, imul câte unul, așezându-le cu grijă pe covorașul de cauciuc. Încet, scheletul a fost recompus: oasele mai lungi ale brațelor și picioarelor, pelvisul și mă-nunchiul de coaste, segmentele vertebrelor și, în cele din urmă, oasele complexe ale mâinilor și labelor

picioarelor.

Cu o grijă infinită, Charlotte ridică craniul din osuar. Ținând mandibula cu o mână și calota cu cealaltă, plasează craniul la capătul scheletului acum reîntregit.

Bersei făcu o inspecție vizuală rapidă.

— Se pare că toate cele două sute șase oase sunt aici. Luă aparatul și făcu o serie de fotografii ale scheletului complet.

— OK. Hai să aflăm cum a murit bărbatul ăsta, zise Charlotte.

— Strict vorbind, nu știm încă dacă avem de-a face cu un bărbat, doctore Hennesey, o contrazise el politicos. S-ar putea la fel de bine să fie o femeie.

— Sigur, spuse ea dând din cap, dar mă îndoiesc că o femeie ar fi avut parte de o cutie atât de extravagantă.

Bersei ridică din sprâncene: nu-și dădea seama dacă ea glumea sau vorbea serios.

— Nu intra în panică, n-am de gând să fac pe feminista în clipa asta. Mai bine mai târziu.

Căzută de acord să înceapă cu o analiză de anatomopatologie, prin care să determine, dacă era posibil, cauza morții, apoi să treacă la reconstrucția profilului fizic al mortului. Charlotte activă sistemul de înregistrare al mesei de lucru, o măsură obligatorie pentru a avea o evidență documentară a analizei. Mai târziu, observațiile lor orale aveau să fie transcrise. Scoase din sertarul mesei de lucru două perechi de ochelari Orasoptic cu sursă proprie de lumină. Îi dădu o pereche lui Bersei și ea și-o puse pe cealaltă, apoi le potrivi lentilele telescopice.

Începură cu craniul și amândoi se aplecară mai mult pentru a-l studia în detaliu.

— Arată perfect, spuse Bersei, privindu-l tot prin lentilele ochelarilor.

Charlotte stabili rapid dimensiunile aproximative și evaluează contururile.

— Bărbie pătrată, torus supraorbital și puncte de fixare musculară pronunțate. Se pare că avem de-a face cu un bărbat.

— S-ar putea să ai dreptate, recunosc Bersei. Înclină craniul spre spate și îl răsturnă cu grijă, apoi examinează cavitatea interioară. Sutura este vizibilă, dar este fuzionată. Uită-te aici, zise el, arătându-i o zonă unde plăcile osoase ale craniului se întâlneau: sutura semăna cu un fermoar care fusese netezit.

Verificând cu ochii ei, Charlotte îi dădu dreptate. Cu cât era mai tânăr specimenul, cu atât liniile de joncțiune apăreau mai pronunțate, ca două pânze de ferăstrău cu zimții îmbinați. Cu cât era mai bătrân, cu atât fuziunea era mai avansată, iar liniile de sutură se estompau.

— Asta înseamnă că avea între douăzeci și treizeci de ani, poate ceva mai mult?

— Așa zice că da, spuse Bersei, întorcând de câteva ori craniul pe o parte și pe cealaltă pentru a studia fiecare suprafață. Nu văd nici un indiciu de traumă craniană. Tu?

— Nimic.

Amândoi își concentrară atenția asupra mandibulei.

— Dinții sunt într-o stare excepțională, spuse Charlotte. Sper că și ai mei vor rezista la fel de bine. Îi avea încă pe toți. Nu văd nici o urmă de paradontoză. Timp de o secundă, se ocupă de un buton rotativ de pe montura ochelarilor pentru a măări grosimentul. Smălțul este intact. Nici o carie, nici măcar o asperitate sau o rosătură.

— Ciudat.

— Poate că nu-i plăceau dulciurile.

Trecură la regiunea cervicală și o examinară cu mare atenție, căutând anomalii la ceafă.

— Nu văd nici o cută, remarcă Charlotte, nici o creastă sau osificare.

— Nici fuziune, adăugă Bersei. De fapt, discurile par să nu fie deloc degenerate. Roti cu delicatețe ultima secțiune mică a vertebrelor cervicale. Nimic izbitor. Se mută în dreptul cutiei toracice. Să mergem mai departe.

Aproape imediat, Charlotte ridică din sprâncene.

— Așteaptă. E ceva interesant aici.

Urmărindu-i degetul care arăta un punct din centrul cutiei toracice, Bersei se concentrează asupra oaselor plate ale sternului și văzu în sfârșit despre ce era vorba.

— Aici e o mare problemă.

— Sigur că e. Charlotte studie punctele în care cartilajul – acum uscat și sfărâmicios – care unea coastele cu sternul fusese secționat. Crezi că s-a întâmplat când au detașat toracele ca să-l pună în osuar?

— S-ar putea, spuse Bersei pe un ton precaut. Studie câteva clipe un umăr. Uite-te aici.

Charlotte se aplecă să vadă mai bine.

— Ai ochi buni. Humerusul și clavicula au fost separate de centura scapulară?

— Da. Dar nu pare să se fi întâmplat postmortem. Rupturile sunt fibroase. Punctul în care țesutul s-a detașat indică faptul că ruptura s-a produs înainte de uscarea lui. Se întoarce la stern. Uită-te și aici. Pare să fie aceeași poveste. Observi locul în care cartilajul a fost întins, răsucit într-o parte și-n alta și rupt? Când oasele au fost pregătite pentru înmormântare, au folosit un instrument ascuțit pentru a secționa țesutul.

Hennesey văzuse și ea. O tăietură clară secționase capetele probabil zdrențuite ale cartilajului rupt.

— Au, arată urât. Ce crezi... o dislocare?

— O dislocare foarte violentă, spuse Bersei pe un ton îngrijorat.

— A durut cumplit.

— Sunt sigur că l-a durut îngrozitor, dar nu l-a omorât, la coastele astea, spuse el arătând către oasele mai apropiate de ea. Eu le iau pe celelalte.

Timpul parcă se oprișe în loc. S-au ocupat de coaste, analizând cu meticulozitate fiecare suprafață. Charlotte începea să se obișnuiască cu ideea de a lucra cu oasele și încerca să se concentreze asupra sarcinii imediate și să uite imaginile mentale neplăcute ale haosului genetic care îi răvășea chiar în clipa aceea trupul.

— Vezi ce văd și eu?

— Șanțurile astea adânci? Întrebă Bersei, cu capul plecat. Sigur.

Unele coaste erau intacte, dar cele mai multe parcă fuseseră zgâriate de gheare puternice care lăsaseră urme lungi, ondulate. Fisurile jalone apăreau din loc în loc, grupate neordonat.

— Ce ar fi putut provoca asta? Întrebă ea în șoaptă.

— Cred că știu. Vezi depuneri de oxizi de metal?

— Da. S-a întâmplat oare postmortem? Arată de parcă au fost roase de un animal.

— Mi-e teamă că nu sunt de acord, spuse Bersei. Observi că semnele apar doar pe partea din față. Dinții ar fi lăsat urme pe ambele părți, ca să nu mai vorbim că multe animale de pradă ar fi fugit cu osul înainte de a-l roade și ne-ar fi lăsat un schelet incomplet.

— Atunci care e cauza? Întrebă Charlotte îndreptându-și spatele.

— Hai s-o luăm așa, spuse el privind peste lentilele telescopice. Dacă oasele arată atât de rău, mușchii și pielea care le acopereau trebuie să fi arătat înspăimântător... Probabil fașii-fășii. Susținându-i privirea, trase adânc aer în piept și continuă: Arată de parcă ar fi fost flagelat.

— Vrei să spui biciuit?

Dădu încet din cap.

— Da. Semnele astea simt lăsate de un bici cu plumbi.

— Bietul om.

Imaginea unei asemenea violențe o lovi ca un pumn în stomac.

— Hai să continuăm.

Bersei se aplecă și începu să studieze segmentele superioare ale vertebrelor lombare. Charlotte se aplecă și ea și începu să rotească vertebrele inferioare, examinând cu atenție fiecare os și fiecare disc în parte.

— Totul arată bine aici.

— De acord. Bersei privi structura compactă a oaselor pelviene care ofereau indicii definitive cu privire

la sexul mortului. Ai avut dreptate. Este în mod sigur un bărbat. Urmări cu degetele conturul osului unde trebuiau să fi fost organele genitale. Incizura sciatică este strâmtă, zona preauriculară nu prezintă indentații și aplatizări.

— N-au ieșit copii pe-aici. Cel puțin n-au rămas orfani.

Până acum Giovanni Bersei era încântat. Determinarea sexului prin examinarea scheletului nu era niciodată ușoară, dat fiind că trăsăturile specifice genului apăreau nu atât în oase, cât în țesuturile moi. În funcție de o mare varietate de factori, de la alimentație și mod de viață până la presiunea fizică exercitată de ocupația subiectului, scheletul feminin se putea adapta ușor la masa țesutului moale în așa fel, încât structura osoasă să apară aproape identică cu cea a omologului său masculin. O masă musculară mai mare era un factor de egalizare evident, impunând oase mai groase pentru a o susține, mai ales în punctele de atașare a ligamentelor. Însă canalul de naștere al pelvisului este foarte vizibil la majoritatea scheletelor feminine.

— Deci... brațele sau picioarele? întrebă el.

— Brațele mai întâi.

S-au mutat de-a lungul scheletului, reluând analiza minuțioasă a oaselor lungi, începând cu humerusul și continuând în jos, cu perechea de oase a jumătății inferioare a fiecărui braț – cubitus și radius.

Ceva i-a atras atenția. Charlotte s-a apropiat mai mult și a mărit grosismentul lupelor. Existau leziuni semnificative pe suprafețele interioare ale oaselor care se întâlneau la articulația mâinii.

— Ce-i asta? Parcă au trecut printr-o râșniță.

— Apare și pe partea asta. Leziunile se limitează la o porțiune de deasupra încheieturii, confirmă Bersei. Cred că vezi urmele de oxidare. Ca niște dâre lungi de altă culoare.

— Da, ar putea fi reziduuri metalice, poate hematită. Charlotte mai văzu ceva. Așteaptă... Își re poziționează lentilele. În os au pătruns fibre. Ce-i pe partea ta?

— Da. Ia o mostră de aici. Pare lemn.

Charlotte se duse la cutia cu instrumente, scoase o pensetă și o sticlură de plastic și începu să adune fibrele din os.

Între timp, Bersei continuă examinarea mai jos, aproape de picioarele scheletului. Se aplecă pentru a vedea mai bine un detaliu de acolo.

— Ce-ai găsit? întrebă ea, ridicându-se și punând pe masă sticlura și penseta.

— Vino să vezi, îi spuse el, făcându-i semn cu mâna să vină mai aproape.

Charlotte își concentra atenția asupra zonei de sub genunchi: tibia și peroneul, oasele împerecheate care formează gamba, păreau sănătoase. Însă în V-ul format de ele deasupra gleznei se vedeau niște mase granulare în adâncituri neregulate. Două oase ale piciorului stâng fuseseră fracturate.

— Uită-te la leziunea dintre cel de-al doilea și cel de-al treilea metatarsian, observă Bersei. La fel ca la brațe.

— Aceleași urme de culoarea ruginii, adăugă Hennesey. Precis un obiect de metal înfipt acolo. Judecând după fracturile celui de-al doilea metatarsian al piciorului stâng, a fost un cui. Vezi locul în care vârful a lovit osul și l-a crăpat?

Hennesey văzu într-adevăr o indentare în formă de diamant la mijlocul fisurii și mai multe așchii care păreau a fi de lemn.

— De necrezut. Arată ca și cum cuiul n-a intrat la prima încercare.

Gândul că un om putea tortura astfel un alt om îi făcu greață.

— Mai mult ca sigur, pentru că picioarele au fost bătute în cuie unul peste altul, declară categoric Bersei. Observă alt aspect ciudat în zona genunchilor și se așeză în așa fel încât să vadă mai bine.

— Ce-ai mai găsit?

— Uite.

Când Charlotte studie articulațiile genunchilor, observă imediat leziunea. Tocmai când se gândea că nu putea fi mai rău.

— O, Doamne! Complet dislocat, spuse Bersei cu răsuflarea tăiată. Uite-te la rupturile de cartilaj și la fracturile foarte subțiri de sub genunchi.

— I-au fost spărți genunchii?

— Da, evident.

— Ce vrei să spui?

Berseii se îndreptă și ridică lentilele. Era palid.

— E clar ce s-a întâmplat aici. Omul acesta a fost răstignit.

Muntele Templului

— Doar nu te aștepti să profanez rămășițele pământești ale morților. Insultat la culme, Razak își încrucișă brațele pe piept și se uită încruntat la Barton. Nu ai nici urmă de conștiință?

— E important, Razak, îi spuse el, întinzându-i din nou mânușile.

Razak îi dădu mâna la o parte.

— Nu pot să accept așa ceva! Vocea lui puternică stârni ecouri între pereții criptei. Va trebui să obții autorizație de la Waqf.

Alarmat, Akbar aruncă o privire prin gaura produsă de explozie.

Fără să bage în seamă privirea aspră a omului de pază, Barton continuă liniștit:

— Știm amândoi că așa nu vom obține nici un rezultat. Dacă vrem să câștigăm timp, va trebui să luăm inițiativa pentru a găsi răspunsuri. De aceea suntem aici.

Fierbând de mânie în continuare, Razak se întoarse către englez.

— E în regulă, spuse el făcându-i semn paznicului să plece. Își frecă tâmpile, apoi îi întoarse spatele arheologului. Ce crezi că vom descoperi? Nu sunt decât oase în cutiile acelea.

— Nu e deloc sigur.

— Dacă ai dreptate, spuse el desfăcându-și larg brațele, de ce nu au luat hoții și celelalte cutii? Făcu semn către osuare.

— Trebuie să ne asigurăm, rămase Barton pe poziții. Trebuie să verificăm orice posibilitate. După cum stau lucrurile, singurele indicii pe care putem spera să le găsim se află în această încăpere. Ar fi o imensă neglijență din partea noastră dacă am renunța să studiem osuarele.

Preț de câteva secunde, în criptă se așternu o tăcere mormântală.

— Foarte bine, cedă în cele din urmă Razak. Câte o cutie, pe rând. Dar o să lucrezi singur.

— Am înțeles.

— Allah să ne mântuiască, bombăni Razak. Dă-i drumul. Fă ce trebuie.

Întoarse fața ca să nu vadă nimic. Ușurat, Barton îngenunche în fața primului osuar, pe care era gravat cu caractere ebraice un singur cuvânt: „Rebecca”.

— S-ar putea să-mi ia ceva timp, zise el.

— Nu-i nimic, aștept.

Barton apucă bine părțile laterale ale capacului plat din piatră. Se uită la Razak. Musulmanul stătea tot cu spatele la el. Inspirând adânc, Barton ridică capacul și îl puse deoparte.

La două ore după ce deschisese primul osuar, Graham Barton pune la loc rămășițele pământești pe care le scosese din cel de-al șaptelea. La fel ca oasele pe care le găsisese în celelalte șase, și acestea erau remarcabil de bine păstrate.

Cu toate că antropologia judiciară nu era specialitatea lui, studiase suficiente oseminte pentru a învăța cel puțin elementele de bază. Desigur, numele de pe fiecare osuar elimina o mare parte din speculațiile privind sexul, dar indiciile oferite de suturile craniului, de articulații și de oasele pelviene îl conduseseră la anumite concluzii privind vârsta scheletelor. Cele patru femei tinere – fiicele, presupunea el – muriseră la vârste cuprinse între sfârșitul adolescenței și douăzeci și ceva de ani. Cei trei bărbați mai tineri – potrivit

aceleiași logici, fiii – păreau să fi avut cam aceeași vârstă ca fetele. Tipic pentru familiile din secolul I: copiii erau numeroși și se nășteau în succesiune rapidă, pentru a asigura supraviețuirea familiei.

După cât își putea da seama deocamdată Barton, scheletele nu prezentau anomalii evidente. Nu se vedeau indicii clare de leziuni.

Presupunând că toți acești copii erau născuți din același tată și aceeași mamă – părinții erau înhumați în osuarele opt și nouă –, părea nefiresc să fi murit toți la o vârstă atât de fragedă. Chiar și în secolul I, când durata de viață a celor ce reușeau să depășească vicisitudinile copilăriei putea să fie de numai treizeci și cinci de ani, era statistic improbabil. De fapt, parcă muriseră toți în același timp.

— Ciudat.

Barton se ridică în picioare și făcu câțiva pași ca să se dezmoștească un pic.

— E totul în regulă acolo?

Se uită în partea cealaltă a încăperii, unde musulmanul stătea într-o poziție meditativă, cu fața la perete. La un moment dat îl auzise șoptind rugăciuni.

— Da. De cât timp mai ai nevoie?

— Mai sunt două. Să zicem... o jumătate de oră?

Razak dădu din cap.

Arheologul își răsuci de câteva ori gâtul, apoi se lăsă în genunchi în fața celui de-al optulea osuar, care conținea rămășițele soției lui Yosef, Sarah. Pentru că stabilise deja un sistem eficient de deschidere, trase cu dexteritate capacul la o parte, îl dădu peste cap și îl așeză pe jos, în așa fel încât să-l poată folosi pe post de suport pe care să pună unul câte unul oasele scoase din urnă.

Orbitele unui craniu neted și lucios, perfect ca un mulaj din ghips lăcuit, se holbau la el din osuar.

Pentru că nu știa precis ce căuta, Barton începuse să-și piardă orice speranță că aceste ultime urne ar fi putut să conțină ceva extraordinar. Să fi știut hoții într-adevăr acest lucru și să le fi lăsat intenționat acolo, așa cum sugerase Razak? Era limpede că ceea ce se afla în al zecelea osuar nu putea să fie la fel de lipsit de interes. Habar n-avea ce ar fi putut să știe hoții despre relicva furată și se întreba cum reușiseră să obțină informații atât de precise înainte de atac.

Luă craniul între palme, îl roti, apoi îndreptă fasciculul lanternei spre interiorul lui. Acum părea un dovieac scobit de Halloween, dar macabru. Sutura închise sugerau că Sarah trebuie să fi avut cam patruzeci de ani. Puse craniul cu grijă pe capac, apoi scoase unul câte unul oasele mai mari și le așeză lângă craniu. Adună oasele mici care căzuseră la fundul cutiei. Nu lipsea nici unul și toate erau aparent normale. Lumina din lanterna interiorul osuarului gol, examinează cu atenție fiecare suprafață ca să vadă dacă nu existau inscripții, asigurându-se încă o dată că nu-i scăpase nimic din vedere.

După ce puse înapoi cu mare grijă oasele lui Sarah și acoperi osuarul cu capacul, Barton se lăsă pe vine fără prea mare entuziasm în fața celui de-al nouălea.

— Hai, Yosef, vorbește-mi despre tine. Întinse mâinile și își frecă între ele vârfurile degetelor ca să aibă noroc, apoi apucă hotărât capacul. De data aceasta constată surprins că nu se clintea. Încercă din nou. Nimic.

— Hm. Ciudat.

— Ce s-a întâmplat? strigă Razak.

— Ultimul osuar a fost sigilat cu ceva, îi răspunse Barton, luminând linia de îmbinare.

— Da, era ceva acolo, arăta ca un chit cenușiu.

— Atunci poate că ar trebui să-l lăsăm așa cum este.

Individul ăsta era nebun? Nu ajunsese atât de departe doar ca să renunțe acum. Fără să-i mai dea atenție lui Razak, Barton scoase un briceag din buzunar, desfăcu lama mijlocie și răzui puțin din materialul lipicios în palma lui înmănușată. Examinează fragmentele la lumina lanternei și hotărî că era un fel de ceară care nu se uscaseră complet. În mai puțin de cinci minute curățase suficient de mult din sigiliu pentru a elibera capacul. Închise briceagul și îl puse înapoi în buzunar.

Așa, mormăi el, ștergându-și broboanele de transpirație de pe frunte. Apucând capacul de extremități,

îl smulse, îl întoarse pe dos și îl așeză pe jos. Un miros neplăcut se răspândi în aer, tăindu-i respirația.

Luă lanterna și luminează interiorul cutiei de piatră. Oasele mari erau deasupra și începu imediat să le scoată.

Când ajunse la craniu, îl întoarse și îl luminează. Judecând după fuziunea suturilor și uzura serioasă a dinților rămași în alveolele din maxilarul superior, Yosef avea aproape șaptezeci de ani când murise. Când ultimele oase au fost puse pe capac, Barton inspiră adânc și își vârî capul în cutie, luminând iar interiorul. Uimit, văzu pe fundul cutiei o plăcuță metalică. Scoase din nou briceagul din buzunar, introduse lama sub plăcuță, o desfăcu și descoperi o nișă de mici dimensiuni care fusese scobită în piatră. În ea se afla un cilindru din metal, nu mai lung de cincisprezece centimetri. Barton zâmbi.

— Bravo!

Îl apucă delicat cu două degete și îl ridică.

— Ai găsit ceva? glasul lui Razak reverberă în criptă.

— Da. Vino să vezi.

Instinctiv, Razak se întoarse și aruncă o privire scurtă către cilindru, dar apoi văzu fără să vrea și grămada de oase. Își întoarse capul din nou către perete.

— Suflet nefericit. Odihnească-se în pace, spuse Razak.

— Scuză-mă, ar fi trebui să te avertizez, zise Barton.

Razak ridică mâna și dădu din cap.

— Nu-i nimic. Ce ai acolo?

— Un indiciu. Barton sări în picioare și se îndreptă către cea mai apropiată lampă. Vino să vezi.

Privindu-l de aproape, Razak observă imediat că cilindrul – cel mai probabil din bronz – avea căpăcele la ambele capete.

— Ai de gând să-l deschizi?

— Bineînțeles.

Fără să ezite, scoase un căpăcel, înclină capătul desfăcut către lumină și se uită înăuntru. Văzu ceva răsucit, ca un sul.

— Aha. Cred că avem un pergament.

Razak își mângâia nervos bărbia, întrebându-se dacă nu exista vreun mijloc mai potrivit pentru a se ocupa de această descoperire, dar se resemnă la gândul că Barton era expertul.

Întorcându-l în palmă, Barton bătu cilindrul de câteva ori până când pergamentul alunecă afară. Verifică dacă nu mai era și altceva în tubul metalic, apoi îl puse în buzunarul cămășii.

— Da, pergament. Excelent păstrat.

Îl desfășură cu multă delicatețe. Era acoperit cu un text destul de șters – în greacă, dacă nu greșea. Arheologul se uită la Razak.

— Bingo!

18

Cetatea Vaticanului

După ce își petrecuseră ultimele două ore completând un raport cuprinzător al examenului judiciar – fotografii digitale, descrieri detaliate, note de caz –, cei doi oameni de știință își sorbeau acum cafelele espresso făcute la aparatul din biroul cu pereți albi din spatele laboratorului. Amândoi erau cufundați în gânduri.

Am văzut rămășițe umane de toate felurile și în toate formele, spuse Bersei strâmbându-se. Unele mumificate, altele aproape pulbere. Unele arse, chiar topite. Făcu o pauză. Dar asta chiar a fost o premieră absolută. Deși nu mi se pare surprinzător.

— De ce?

— Se crede că grecii au inventat crucificarea, dar a fost practică mai ales de romani. Era metoda lor tipică de executare a criminalilor, până când împăratul Constantin a interzis-o în secolul al IV-lea.

— Ești absolut sigur că ceea ce vedem aici este rezultatul unei crucificări și că nu e vorba de altă formă de tortură?

— Sunt sigur, și o să-ți spun și de ce. Bersei își goli ceașca cu cafea. Hai să începem cu aspectele de bază. Mai întâi și mai întâi, trebuie să înțelegi de ce îi răstigneau romanii pe criminali. Evident, era o metodă extremă de pedeapsă, dar în același timp trebuia să trimită un mesaj tuturor cetățenilor că Roma deținea controlul și nu avea de gând să-l scape din mâini. Era o formă de execuție publică, în văzul tuturor, pentru că victimele erau dezbrăcate și spânzurate de-a lungul drumurilor principale și în locurile importante. Era considerat un mod dezonorant de a muri... și foarte umilitor. Ca atare, de obicei îl rezervau criminalilor din straturile de jos ale societății și dușmanilor statului. Cu alte cuvinte, era metoda-cheie a romanilor de a stăpâni prin frică.

— Adică s-ar putea să avem de-a face cu un criminal? întrebă Charlotte, și ochii ei verzi străluciră.

— Poate, răspunse Bersei, ridicând din umeri.

— Ai mai văzut așa ceva? întrebă ea privindu-l cu curiozitate.

— Îmi dau seama că pare ciudat, dar acum câțiva ani am publicat un studiu oficial despre crucificare finanțat de Comisia Pontificală. Am verificat toate teoriile în circulație despre această metodă de execuție.

— Trebuie să te întreb: de ce? spuse Charlotte, care nu știa prea bine cum să reacționeze.

— Ascultă, știu că sună morbid, dar crucificarea a fost practică veacuri în șir și este extraordinar de relevantă pentru înțelegerea sistemului de guvernare roman în primele lui etape. Prefer să consider că lucrarea mea nu este de o importanță crucială, spuse el zâmbind, dar s-a bucurat de o mare popularitate.

— Sunt sigură că așa a fost.

Urmă un hohot de râs.

— Vrei să-ți povestesc mai departe?

— Te rog.

— Înainte de a fi crucificați, criminalii erau „pregătiți” cu o bâtă sau un bici, pentru a-i liniști în vederea transportului la locul de execuție. În cazul subiectului nostru, se pare că tratamentul a fost aplicat cu un flagrutin – un mănunchi de bice care aveau în vârf bucăți de lemn, de os sau chiar de metal.

— Asta explică de ce coastele sunt zgâriate atât de rău.

— Si. Și, judecând după adâncimea urmelor, țesuturile au fost afectate grav. Bărbatul trebuie să fi suferit îngrozitor și să fi sângerat foarte mult.

— Atâta cruzime...

Charlotte încerca din răspuțuri să nu vadă în minte biciul cu vârfuri de metal tăioase șuierând în aer și sfâșiind carnea.

— Mă tem că acesta era doar începutul. Crucificarea însăși era de departe mai rea. Existau câteva variațiuni ale acestui tip de execuție, în esență toate cu același deznodământ fatal. Criminalul era urcat pe un suport în formă de cruce și i se băteau cuie lungi prin încheieturile mâinilor și ale picioarelor, în jurul fiecărui braț era legată o funie care să susțină greutatea trupului atunci când crucea era ridicată la verticală. Și chiar crucea putea fi de diferite tipuri: un simplu trunchi de copac sau par gros, două scânduri îmbinate sub formă de X sau o structură solidă construită ca un T – crux commissa. Cred că în cazul victimei noastre a fost de tipul crux composita, constând dintr-un stâlp vertical sau un trunchi de copac și o grindă transversală numită patibulum. Știu că în tablourile cu răstigniți cuiele sunt bătute prin palme, dar...

Charlotte știa unde duceau toate acestea.

— Dar oasele delicate și mușchii subțiri ai mâinilor nu puteau susține greutatea corpului... Dacă ar fi fost fixat doar cu piroane bătute prin mâini, trupul ar fi căzut de pe cruce, spuse ea, strângând în mâini ceașca.

— Exact. Așa că, pentru a-i susține greutatea, prin încheietura mâinii erau înfipite cuie lungi – de fapt

piroane, niște chestii imense de aproape douăzeci de centimetri –, chiar deasupra radiusului și cubitusului, împreună cu o șaibă de lemn care împiedica alunecarea. Chiar aici, spuse Bersei arătând un punct de deasupra articulației mâinii lui. Pironul zdrobea sau afecta grav nervul median și trimitea valuri de durere cumplită în braț, până la umăr. Mâinile paralizau imediat. Apoi patibulum-ul care susținea întreaga greutate a corpului era ridicat pe stâlp dintr-o singură mișcare. Îți poți imagina ce simțea victima în acel moment. De necrezut.

— Asta explică dislocarea umărului, spuse Charlotte în timp ce vedea în minte o succesiune de imagini hidoase, în care cuie lungi din fier străpungeau carnea și oasele.

— Explică și scobiturile, și urmele de reziduuri de hematită pe care le vedem la articulații – o dovadă a presiunii extreme aplicate asupra oaselor. Frecare și sfărâmare. Ca și cum întreaga greutate a trupului a fost susținută de cuie.

— Nu mai pot bea, spuse Charlotte, vărsând cafeaua în chiuvetă.

— Ți-e rău? întrebă Bersei, punându-i mâna pe braț.

— Nu, continuă. Mă simt bine, spuse ea, frecându-și ochii.

— La urma urmei, cancerul poate că nu era sentința cea mai crudă.

Imediat după ce trupul era ridicat în poziție verticală, continuă italianul, picioarele erau așezate unul peste altul și bătute în cuie pe stâlpul vertical. Presupun că nu era prea ușor, dat fiind că victima se zbătea.

— Probabil că așa se explică fractura de la picior. S-a împotrivit.

— Da. Bersei continuă cu glas scăzut: Uneori, pentru a evita aceste probleme, între picioare era introdusă o pană de sprijin, numită sedile. Se bătea un cui prin... Făcu o pauză, întrebându-se dacă era cazul să continue, dar i se păru mai nimerit să explice totul până la capăt. ...Prin penis și prin pană pentru a fixa victimele pe cruce.

O clipă, Charlotte ameți. Ori de câte ori Bersei adăuga noi amănunte, parcă se scufunda mai adânc, parcă oasele îi erau scoase din trup unul câte unul.

— E incredibil de brutal, spuse ea în șoaptă.

Această poveste înfiorătoare nu se potrivea deloc cu blândețea lui Giovanni. Trase adânc aer în piept.

Încrucișându-și brațele la piept, italianul făcu o pauză pentru a-și pune gândurile în ordine.

— Problema e că răstignirea propriu-zisă nu ucide victima. Traumele cumulate reușesc să facă asta în cele din urmă. Biciuirea, perforarea mâinilor și picioarelor, expunerea la intemperii... toate contribuie la deces, în funcție de starea victimei înainte de execuție, moartea poate surveni în câteva zile sau mai puțin.

Charlottei îi era imposibil să-și imagineze ființe umane supuse unor astfel de pedepse extreme. Tot atât de enigmatic pentru ea era interesul cu care Bersei trata subiectul. Își spuse fără să vrea că bărbații aveau o curiozitate morbidă și înăscută pentru asemenea orori.

— Și știm că omul nostru a fost perfect sănătos.

— Urmele pe care le-am văzut pe coaste, spuse Bersei dând din cap, sugerează că a murit din cauza biciuirii, care a fost extrem de violentă. Pielea și mușchii au fost sfâșiați, poate că au fost expuse și organele interne. E incredibil cum a putut să reziste atât de mult... Trebuie că a suferit îngrozitor. Ceea ce mă aduce la ultimul argument.

Charlotte s-a înfiorat. Știa că urma să audă lucruri și mai oribile.

— Dacă victima nu parcurgea suficient de repede etapele acestui proces, continuă Bersei, moartea era grăbită: îi spărgeau genunchii cu un drug de fier.

Charlotte văzu scena în minte și simți că amețește iar.

— Exact ce avem noi aici, spuse ea. Străduindu-se să rămână obiectivă, analiză consecințele stadiului final al pedepsei. Fără sprijinul picioarelor și cu mâinile fixate pe cruce, greutatea corpului deformează cutia toracică. Oare din cauza asta s-au rupt cartilajele de la piept?

— Bineînțeles. Plămânii sunt comprimați și victima încearcă disperată să respire. Între timp, puținul sânge rămas se scurge tot mai jos, în picioare.

— Atunci a murit prin asfixiere sau în urma unui atac de cord. Am dreptate?

— Da. Deshidratarea și traumele grăbeau procesul. Făcu o pauză și oftă. Victima era ținută pe cruce câteva zile, până survenea moartea. Era indescritibil de chinuitor.

— Și apoi?

Cu buzele încordate, Bersei dădu o explicație:

— Cadavrele erau azvârlite pe jos, iar corbii, câinii și alte animale se ocupau de ele. Ce mai rămânea era ars. Asta era ultima etapă a pedepsei, refuzul ca victima să aibă parte de înmormântarea cuvenită – o lovitură grea din punctul de vedere al tuturor religiilor existente pe vremea aceea. Prin arderea trupurilor, romanii le răpeau victimelor orice speranță de reîncarnare sau reînviere, le răpeau viața de apoi.

— Pedepsa supremă, spuse ea, plecându-și capul.

— Exact. Trupul era complet anihilat. Probabil că oamenii erau terorizați când vedeau așa ceva. Ce spectacol trebuie să fi fost, să mergi pe un drum și să vezi numai trupuri răstignite! Și mai vorbim de reclamă agresivă.

Punctul forte al Romei. Lăsa o amintire de neșters... Așa i-au ținut în frâu pe contribuabili, încercă el să glumească.

În birou se lăsă tăcerea.

— Cine crezi că a fost? întrebă ea în cele din urmă.

— E mult prea devreme pentru asta, răspunse Bersei ridicând din umeri și clătinând din cap. Poate fi oricare dintre miile de oameni pe care romanii i-au executat prin crucificare. Înainte să apară el, singura rămășiță a unui răstignit descoperită vreodată este un biet calcanu cu un cui bătut în el într-o parte. Ceea ce avem noi aici este primul schelet complet al unui crucificat, iar asta face din el o relictă extraordinară de valoroasă.

— Așa se explică de ce Vaticanul s-a dat peste cap să ne aducă aici, spuse Charlotte încruntându-se.

— Bineînțeles. E logic. O asemenea descoperire este monumentală.

— Dar noi am deschis osuarul azi. Dacă a fost sigilat, cum Dumnezeu au știut că înăuntru este scheletul unui răstignit? Cum au știut că vor avea nevoie de tine?

— Nu e nici o surpriză că m-au chemat aici, răspunse Bersei după o clipă de gândire. Am lucrat în catacombe atâția ani, am văzut nenumărate schelete și relicve asociate cu ritualurile funerare. În ceea ce te privește... ei bine, nu e cazul să-ți mai spun că analiza ADN este un instrument extraordinar. Dar să lăsăm teoria și să studiem mai departe osuarul. În fond, rămășițele fizice spun doar o parte a poveștii.

19

Muzeul Vaticanului

Pe coridorul care pornea de la laborator, într-un spațiu modest, folosit în mod normal ca magazie, se revărsa o rețea de cabluri care duceau la hardul computerului și alimentau transmisiunile video și audio din laborator și din biroul alăturat. Purtând căști conectate la echipamentele de supraveghere, Salvatore Conte înregistra meticolos toată activitatea oamenilor de știință, așa cum îi ceruse secretarul de stat al Vaticanului, cardinalul Santelli.

Două linii separate monitorizau toate apelurile telefonice date sau primite din și în dormitorul Charlottei Hennesey (cu ajutorul unui simplu contact în serverul telefonic principal al Vaticanului), precum și din și în locuința lui Giovanni Bersei. Conte îi făcuse o vizită specială lui Bersei noaptea trecută, în timp ce antropologul era ocupat să mănânce friptura de vițel cam arsă, pregătită de nevastă-sa, Conte se dusese afară și instalase un emițător în cutia de racord telefonic de pe unul din pereții casei. Cunoștințele de electronică, învățate pe vremea când lucra la alți patroni, se dovedeau folositoare.

Deși discuția științifică i se părea destul de interesantă, își concentrase atenția asupra atrăgătoareii geneticiene americane. Era bună. În mod normal, cei ca el nu aveau parte de femei ca ea. Dar încercarea moarte n-are, și nimeni nu încerca mai tare decât Salvatore Conte. Perseverența era totul.

Studiind-o din nou pe Hennesey – față, buze, păr, trup –, decise că, într-un fel sau altul, va avea parte de ea. Nu trebuia decât să mai aștepte puțin, până când își termina treaba aici.

Pe alt monitor deschise browserul Web și intră în site-ul băncii din Insulele Cayman, unde avea un cont nou sub unul dintre pseudonimele sale. Introduse numele și parola și studie o vreme ecranul pentru a se asigura că Santelli se achitase corect de partea lui din tranzacție.

Mai devreme, în aceeași dimineață, avusese o discuție foarte sinceră cu cardinalul în legătură cu un bonus pentru livrarea urgentă a relicvei, precum și o compensație specială pentru riscurile pe care el și colegii săi și le asumaseră. (Doug Wilkinson era exclus). Îi spusese prelatului clar și răspicat că s-ar simți „stânjenit” dacă ar pleca din Cetatea Vaticanului fără să vadă că plata a fost efectuată. Surprinzător, cardinal nu protestase, exprimându-și prompt acordul că o acțiune atât de eficientă merita cu prisosință o cheltuială suplimentară.

Conte era sigur că banii fuseseră expediați prin intermediul uneia dintre filialele din afara Vaticanului, care nu puteau fi supuse nici unui control. Banca nici măcar nu-l contactase în privința sumei, iar fondurile deveniseră disponibile imediat.

În adolescență, Salvatore Conte obținuse rezultate remarcabile la Școala Militară Nunziatille din Napoli și, după absolvire, își îndeplinise stagiul militar obligatoriu de opt luni. Nu trecuse mult timp și abilitățile sale unice – fizice și intelectuale – atrăseseră atenția ofițerilor comandanți, cu ale căror recomandări elogioase obținuse apoi un post la Servizio per le Informazioni e la Sicurezza Democratica – SISDE sau Serviciul de Informații italian. Acolo învățase tehnicile de bază care îl ajutau acum să lucreze pe cont propriu. Asasinate, eliberări de ostatici, infiltrări în celule teroriste –, Conte acceptase orice misiune îi ieșea în cale și excelase în toate. Mai mult, fusese împrumutat să dea o mână de ajutor la operațiuni în alte țări europene și în Statele Unite.

Decizia de a părăsi Serviciul de Informații cu aproape cinci ani în urmă se dovedise o idee bună. În anii în care lucrase acolo își făcuse o mulțime de relații și nu ducea niciodată lipsă de clienți care voiau să se răzbune pe un dușman sau care încercau să „procure” tot felul de valori. Întotdeauna plăteau cash și la timp.

Cu toate acestea, se concentrase asupra unui mic grup de clienți pe care îi considera cei mai profitabili. Printre aceștia se număra și Vaticanul – o țară minusculă, care se considera practic de neatins în spatele zidurilor ei înalte, apărată de un sistem formidabil de securitate și de o mică armată de mercenari. Conte își îngăduise libertatea de a-i face o vizită omului de pe treapta cea mai înaltă pentru a-i reaminti că nici un sistem de securitate nu era infailibil. Nu Papa, desigur – n-ar fi fost înțelept. Nu, Conte îl alesese pe cardinalul Santelli – cel despre care știa că era adevăratul creier al operațiunii.

Își amintea și acum expresia lui Santelli, când ticălosul bătrân intrase tacticos în dimineața aceea, fluierând vesel, și îl văzuse pe Conte instalat în biroul lui impecabil organizat și jucând Solitaire la computer – pe care îl deschisese folosind un decodor portabil. Conte era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, ținuta obișnuită pentru o incursiune de noapte.

— Cine naiba ești? strigase înspăimântat cardinalul.

— Consultantul dumneavoastră local de securitate, îi răspunse rapid Conte pe același ton, ridicându-se și ocolind biroul pentru a-i oferi o carte de vizită cu numele său de împrumut și un număr de telefon mobil. Am avut drum prin apropiere și am vrut să mă prezint personal pentru a vă aduce la cunoștință unele deficiențe evidente din sistemul de securitate al țărișoarei dumneavoastră.

Adevărul era că pătrunderea discretă în Cetatea Vaticanului nu fusese deloc ușoară. Îngrămădită într-un rucsac de lângă biroul lui Santelli era o întreagă colecție de echipamente: cablu cu gheare pentru escaladare, corzi de coborâre în rapel, diamant pentru tăiat geamuri, ochelari pentru vedere pe timp de noapte, instrumentarul complet pentru intrarea prin efracție. Fusese obligat să escaladeze meterezele de la nordul cetății, să arunce un cablu peste acoperișul Muzeului Vaticanului, să treacă dincolo, să traverseze acoperișul către Palatul Apostolic, să scoată din funcțiune sistemul de securitate (folosind un dispozitiv cu impulsuri

electromagnetice pe care îl umflase de la SISDE), să coboare în rapel până la biroul lui Santelli, să taie geamul și să descuie fereastra. Odată intrat, mâncase partinicii mortadella, prosciuto și mozzarella și băuse un San Pellegrino Chinotto, apoi așteptase răsăritul soarelui.

Lui Santelli i-au trebuit vreo două minute să se liniștească, apoi să încerce să-și explice logic cum reușise cineva să păcălească sistemul de securitate multistratificat și impenetrabil al Vaticanului. Între timp, se uitase îndelung la interfonul de pe birou. Apoi, după ce îi explicase nenumăratele servicii pe care le-ar putea oferi unui „om puternic ca dumneavoastră”, Conte îi enumerase tot felul de alte scheme ilegale disponibile, deși cardinalul încercase să facă pe ofensatul. Dar Conte știa el ce știa. Pe vremea când lucra la SISDE văzuse dosarul acestui individ – mai ales rapoartele despre scandalul murdar cu privire la Banco Ambrosiano. Era sigur că prelatul nu era străin de anumite fapte deloc onorabile.

— Ce te face să crezi că nu ordon să te aresteze chiar acum? îl amenință Santelli.

— Explozibilul C-4 ascuns în clădire, care ar sări în aer înainte ca gărzile dumneavoastră să intre pe ușă.

— Blufezi, spuse cardinalul făcând ochii mari.

Conte scoase o telecomandă.

— Papa este sus chiar în clipa asta, nu-i așa? Chiar vreți să vă încercați norocul?

— Bine, domnule Conte, ai reușit să mă convingi.

— Păstrați cartea mea de vizită. Credeți-mă... va veni ziua când veți avea nevoie de ajutorul meu. Traversă camera și își luă rucsacul voluminos. V-aș rămâne îndatorat dacă m-ați însoți până afară. Sunt o mulțime de chestii aici care ar putea declanșa detectoarele dumneavoastră de metale, spuse el, bătând rucsacul cu palma. Când voi fi în siguranță, veți afla unde găsiți explozibilul. De acord?

Cât despre părinții lui Conte, aceștia erau convinși că investițiile în proprietăți imobiliare erau cheia succesului său financiar, însă Maria, sora lui de treizeci și cinci de ani, nu era atât de ușor de păcălit, iar discuțiile lor aprinse dădeau întotdeauna o notă de interes adunărilor de familie.

Munca nu-i permitea să aibă relații de lungă durată cu femeile. Asta nu înseamnă că Salvatore Conte era capabil de asemenea relații. Oricum, în următorii câțiva ani nici nu putea fi vorba de așa ceva. Nici de soție sau copii. O atare alegere neînțeleaptă ar fi distrus însăși noțiunea de anonim și i-ar fi adus prea multe complicații potențiale. Deocamdată, o mulțime de femei erau dornice să satisfacă nevoile imediate ale lui Conte. Pe bani. Și, ținând cont de recompensa primită pentru recenta lui misiune, nu avea să ducă lipsă de femei în viitorul apropiat. Riscul antreprenorial dădea rezultate excelente.

Conte făcu ochii mari și zâmbi când citi extrasul de cont: 6 500 000 de euro. După ce scădea cheltuielile indirecte și îi plătea pe cei șase membri rămași ai echipei, îi rămâneau patru milioane. Nu era rău pentru câteva zile de muncă.

Și nu încasase nici un glonț. Alt bonus.

20

Chinon, Franța

3 martie 1314

Într-o celulă strâmtă de sub Fort du Coudray, Jacques de Molay ședea rezemat fără vlagă de zidul rece de piatră, urmărind trei șobolani enormi care se luptau pentru bucățica de pâine pe care le-o aruncase.

Umezeala rece îi intrase în oase și nu mai putea scăpa de ea. În aer plutea un miros greu de excremente. Acest loc era mai mult decât o închisoare. Era Iadul. La șaptezeci de ani, trupul plin de cicatrice al lui De Molay – cândva robust – ajunsese o epavă. Barba lungă, de culoarea fildeșului, îi acoperea obrajii scofâlciți și îi cădea pe piept, încâlcită și unsuroasă, mișunând de păduchi.

Timp de douăzeci de ani se afluase în fruntea Ordinului, pe cea mai înaltă treaptă – cea de Mare Maestru. Singura lui răsplată era acum umilința. De șase ani putrezea în această temniță uitată de Dumnezeu, victimă a șiretlicurilor politice ale ambițiosului rege al Franței, Filip cel Frumos, și al complicei lui său întru

conspirații, Sfântul Papă Roman Clement V.

Nu trecea nici o zi fără să-și amintească discuția cu Thibaud de Gaudin din Castelul Kolossi. Poate că trebuia să fi ținut seama de sfatul fricosului.

Deodată auzi zgomot afară: o ușă grea ce se deschidea gemând din țâțâni, zornăit de chei, apoi pași apropiindu-se. Câteva secunde mai târziu, un bărbat înveșmântat într-o mantie se ivi de partea cealaltă a grătiilor. Mirosul greu de colonie nu mai lăsa nici o îndoială: Papa Clement V își făcuse în cele din urmă apariția, încadrat de doi temniceri zdraveni.

O voce nazală, franțuzească, se făcu auzită:

— Arăți înspăimântător, Jacques. Chiar mai rău ca de obicei.

De Molay îi aruncă o căutătură cruntă corpulentului pontif, care își acoperea nasul coroiat cu o batistă brodată. Inele cu pietre prețioase, inclusiv Pescatorio, cel cu sigiliul papal, îi împodobeau degetele catifelate, cu unghii îngrijite. Sub mantia grea și neagră cu glugă purta veșminte largi, iar crucea de aur ce i se legăna pe piept licărea la lumina unei torțe din apropiere. De Molay îi răspunse, forțându-și dureros de greu buzele crăpate să se miște:

— Tu arăți... drăguț.

— Ei, gata, Mare Maestru. Hai să nu facem din asta o chestiune personală.

— Prea târziu. N-a fost niciodată altfel decât personală, i-a amintit De Molay.

Clement lăsa batista și zâmbi.

— Despre ce vrei să-mi vorbești? Te-ai hotărât în sfârșit să mărturisești?

Privirea de gheață a lui De Molay îl sfredeli pe papă – un om cu douăzeci de ani mai tânăr decât el.

— Știi că nu-mi voi trăda frații și nu-mi voi pierde onoarea supunându-mă uneltirilor tale.

Cu patru ani înainte, lui De Molay îi fuseseră prezentate nu mai puțin de o sută douăzeci și șapte de acuzații împotriva Ordinului, învinuiri bizare, printre care se numărau venerarea diavolului, fapte trupești împotriva firii și nenumărate blasfemii împotriva lui Christos și a Creștinătății. Și, cu doi ani în urmă, la 22 martie 1312, Clement însuși a emis o bulă papală intitulată Vox în excelso, prin care Ordinul era desființat în mod oficial.

— Ne-ai luat deja banii și pământurile, spuse De Molay pe un ton care exprima dezgustul față de cel din fața lui. Mi-ai torturat sute de oameni pentru a le smulge mărturisiri false, ai ars de vii alți cincizeci și patru – toți bărbați cinstiți care și-au oferit viața pentru a apăra Sfântul Scaun al Bisericii.

— Știi că dacă nu renunți la încăpățănare, spuse Clement insensibil la contraacuzațiile lui De Molay, vei ajunge pe mâna inchiizitorilor... și nu va fi plăcut. Ține minte, Jacques, că tu și oamenii tăi sunteți niște amintiri, cu onoare sau fără onoare. Dacă nu mă înșel, au trecut peste douăzeci de ani de când legiunile voastre au pierdut Pământul Sfânt și au șters mai mult de două veacuri de progres.

— Progres? Pentru o clipă, lui De Molay îi trecu prin minte să se repeadă înainte și să-și vâre mâinile printre grăti pentru a-l strânge de gât pe pontif. Dar cei doi temniceri din spatele lui supravegheau atent această întâlnire secretă.

— Știm amândoi că Roma nu a vrut să ne sprijine în strădania noastră. Aveam nevoie de mai mulți oameni și nu ne-au fost trimiși. Am fost întrecuți numericeste în proporție de zece la unu. Atunci a fost vorba de bani, acum este vorba tot de bani.

— Timpuri apuse, spuse Papa alungând ideea cu un gest. Nu mi-ar plăcea să știu că am făcut atâta amar de drum doar ca să dezgrop vechi îndoieli. De ce mă aflu aici?

— Să încheiem un târg.

— Nu ești în situația de a negocia, spuse Clement râzând.

— Vreau să poruncești reînființarea Ordinului. Nu pentru binele meu, ci pentru al tău.

— Haide, Jacques, doar nu vorbești serios.

— După căderea Acrei, zise De Molay cu o privire în care strălucea hotărârea, n-a mai fost timp să ne

întorcem la Ierusalim. Am lăsat acolo multe comori. Comori prețioase, care puteau lesne cădea în mâinile necredincioșilor.

În zilele acelea, dacă pe Clement îl interesa cu adevărat ceva, era orice sfat care ar fi putut ajuta papalitatea să evite prăbușirea economică iminentă.

— La ce comori te gândești oare? spuse Papa, lipindu-și fața batjocoritoare de gratii. Capul Sfântului Ioan Botezătorul? Crucea lui Christos? Poate Chivotul Făgăduinței?

De Molay scrâșni din dinți. Înclinația spre secret a Ordinului îi făcuse pe mulți să se întrebe cum reușiseră templierii să agonisească averea colosală și acesta era motivul pentru care le fusese atât de ușor papei și regelui să-i demonizeze și să născocoască atâtea neadevăruri ticăloase. Dar să audă aceste minciuni ieșind din gura ca de femeie a lui Clement era de-a dreptul chinuitor.

— Vreau să mă ascuți cu atenție, pentru că viitorul măreței tale Biserici ar putea fi în primejdie.

Papa se uită la el cu o oarecare curiozitate, depărtându-se ușor de gratii. Îl cântări din priviri pe bătrân – un om pe care, în ciuda tuturor acuzațiilor din ultimul timp, nu îl crezuse niciodată mincinos.

— Te ascult.

De Molay simți că i se strânge inima. Nu-i venea să creadă că se hotărâse să facă asta. Dar după ce așteptase șase ani, ajunsese la concluzia sumbră că templierii nu vor supraviețui încă un an dacă nu se va întâmpla o minune. Plin de remușcări, se resemnase totuși să divulge cel mai râvnit secret al Ordinului – acel lucru pe care frăția monastică jurase să-l apere în veci.

— Există o carte veche care a rămas sub paza Ordinului mai mult de două secole. Se numește Ephemeris Conclusio.

— Furnalul secretelor? întrebă Papa pe un ton care-i trăda nerăbdarea. Ce secrete?

În următorul sfert de ceas, Marele Maestru al Templierilor îi spuse o poveste extraordinară despre o descoperire atât de uimitoare, încât, dacă era adevărată, istoria însăși ar fi fost în cumpănă. Iar amănuntele erau mult prea precise ca să nu fie adevărate. Papa asculta cu cea mai mare atenție, întrucât de veacuri întregi, pe treptele de sus ale ierarhiei catolice, circulară tot feluri de zvonuri cu privire la o astfel de amenințare.

Marele Maestru își încheie istorisirea și tăcu, așteptând reacția pontifului.

După aproape un minut de cugetare, Clement vorbi în sfârșit, de data aceasta pe un ton mai puțin sigur. Părea aproape înfricoșat.

— Și ai lăsat această carte la Ierusalim?

— N-am avut de ales. Cetatea fusese cucerită. Adevărul este că nu am vrut niciodată să luăm moaștele de acolo. Templierii n-au făcut altceva decât să le ascundă mai bine. A fost voința Domnului.

— Este o poveste extraordinară, recunosc Clement. De ce mi-o spui acum?

— Pentru că astfel poți îndrepta nenorocirea care a lovit Ordinul. Trebuie să strângem o nouă armată și să redobândim ceea ce am pierdut. Dacă nu, cred că îți dai seama ce va urma.

De Molay văzu după privirea lui Clement că acesta înțelegea prea bine.

— Chiar dacă i-aș absolvi pe templieri de orice vină, gândi el cu glas tare, tot aș fi nevoit să-l conving pe Filip să facă același lucru. Plin de îndoială, clătină din cap. După tot ce s-a întâmplat, nu cred că va consimți.

— Trebuie să încerci, îi ceru De Molay.

Știa că găsisese punctul slab al lui Clement. Știa că Papa cântărea foarte serios propunerea lui.

— Dă-ți cuvântul că vei încerca.

Clement se așteptase să înfrângă o dată pentru totdeauna rezistența lui De Molay și să pună astfel capăt întregii farse. Brusc, înțelese că avea nevoie de acest bătrân mai mult ca niciodată.

— Cum vrei, capitulă el. Ai cuvântul meu.

— Înainte să pleci, vreau să-mi dai în scris. Am nevoie de această siguranță.

— Nu pot să fac așa ceva.

— Fără sprijinul meu, nu vei găsi niciodată cartea... și ceea ce înseamnă ea, insistă De Molay. Sunt singura ta nădejde.

— Fie, spuse pontiful, după o lungă tăcere. Îi porunci unuia dintre temniceri să-l cheme pe scrib. Și dacă Filip nu este de acord?

— Atunci nu mai are nici o însemnătate care va fi soarta mea și a oamenilor mei... Pentru că tu, regele Filip și toată creștinătatea veți fi osândiți.

21

Cetatea Vaticanului

În Palatul Apostolic, părintele Patrick Donovan stătea la un birou masiv din stejar, într-o bibliotecă uriașă în care se putea intra doar printr-un punct de control dotat cu un sistem de verificare biometrică a retinei și o serie de uși cu dispozitive de codificare și păzite de Garda Elvețiană.

Archwum Secretum Apostolicum Vaticanum – Arhivele Secrete ale Vaticanului.

De-a lungul anilor, Vaticanul îmbunătățise permanent sistemul de securitate, recunoscând astfel tacit că nu avea comori mai prețioase decât secretele sale.

Pereții erau acoperiți cu dulapuri masive din oțel, ignifuge, care ajungeau până la tavanul frumos ornamentat al sălii principale. În ele erau adăpostite peste 35000 de pergamente și manuscrise, în casete de sticlă închise ermetic. De la scripturi interzise în care se împleteau filozofia, mitologia păgână și poveștile despre Christos până la ereticii Renașterii, precum Galielo... în Arhivele Vaticanului erau adunate secole de lucrări eretice puse la index de foștii pontifi, acte de proprietate funciară, certificate de depozit și documente oficiale.

În pofida credinței populare, Vaticanul făcea în continuare noi achiziții pentru fondurile sale și așa uriașe. Erezia era considerată încă foarte activă chiar și în secolul XXI; atacurile împotriva Creștinătății erau din ce în ce mai sofisticate, prăpastia laică se adâncea din ce în ce mai mult. Și rămânea o certitudine faptul că multe dintre scripturile pre-biblice, pline de pasaje controversate care subminau integritatea Sfintei Scripturi, încă nu se aflau între zidurile Vaticanului.

În istoria catolicismului, păstrarea acestei arhive înfricoșătoare fusese încredințată unui număr foarte redus de aleși. Donovan nu înceta să se întrebe prin ce minune devenise cel mai de încredere custode al ei.

Drumul de la Belfast la Roma fusese foarte lung.

Imediat ce terminase seminarul, Donovan fusese numit preot rezident la Catedrala Sfintei Treimi din Dublin. Dar pasiunea lui pentru istorie și cărți îi aduseseră repede recunoașterea sa ca istoric al Bibliei. Doi ani mai târziu, începuse să țină un curs foarte reușit la University College din Dublin. Legendarele sale prelegeri și comunicări cu privire la scripturile creștine timpurii atrăseseră în cele din urmă atenția distinsului cardinal al Irlandei, Daniel Michael Shaunessey. Acesta nu ezitase nici o clipă să-l ia pe Donovan cu el într-o vizită la Cetatea Vaticanului, unde îl prezentase cardinalului care supraveghea Biblioteca Vaticanului. Au urmat proiecte în colaborare și, în mai puțin de patru luni, Donovan a primit o ofertă atrăgătoare pentru un post în Cetatea Vaticanului, mai exact cel de administrare a arhivelor. Cu toate că nu-i fusese ușor să-și părăsească în Irlanda părinții în vârstă – nu mai avea alte rude –, acceptase plin de recunoștință.

Toate acestea se întâmplaseră cu doisprezece ani în urmă și nu se așteptase niciodată că într-o bună zi va fi atât de puternic implicat în cel mai mare scandal din istoria Bisericii. Din cauza unei cărți.

Acum Donovan întorcea cu grijă filele de pergament îngălbenite ale ultimei achiziții a Arhivelor, vechiul codex legat în piele, intitulat *Ephemeris Conclusio* – *Jurnalul secretelor*. Măcar din respect pentru sângele vărsat în timpul procurării relievei care acum era studiată la Muzeul Vaticanului, Donovan voia să se asigure că osuarul corespundea perfect descrierii din text. Făcând o pauză pentru a studia o reprezentare uluitor de amănunțită a osuarului, Donovan răsuflă ușurat când văzu în sfârșit copia exactă a simbolului inconfundabil gravat pe una dintre laturile cutiei.

Bibliotecarului îi era aproape imposibil să-și imagineze cum ajunsese într-o asemenea situație – o serie de evenimente șocante fuseseră puse în mișcare de un singur apel telefonic primit într-o după-amiază ploioasă, doar cu două săptămâni în urmă...

Insensibil la ploaia inoportună care răpăia în fereastra biroului său, Donovan era adâncit în lectura unui studiu din secolul al XVIII-lea despre natura ereziei. Tresări când sună telefonul. Ridicându-se cu greu din fotoliu, răspunse la al patrulea țârâit.

— Sunteți părintele Patrick Donovan, custodele Arhivelor Secrete ale Vaticanului?

Glasul avea un accent pe care Donovan nu reuși să-l identifice precis.

— Dumneavoastră cine sunteți?

— Nu vă interesează.

— Așa e.

Nu era prima dată când un reporter sau un profesor universitar frustrat îi telefona sub pretextul că ar fi un potențial vânzător, doar pentru a ajunge la vreuna dintre cărțile cele mai râvnite din lume.

— Am ceva care vă interesează.

— Nu am timp de ambiguități, răspunse Donovan. Spuneți limpede ce aveți de spus.

Era pe cale să-l expedieze ca pe un maniac oarecare, când auzi în receptor doar două cuvinte:

— Ephemeris Conclusio.

— Poftim?

— Cred că m-ați auzit. Am Ephemeris Conclusio.

— Cartea asta este o legendă, spuse Donovan cu alt glas, acum mai spart. E un mit. Cum putea cineva din afara Arhivei sau din afara temniței lui Jacques de Molay din castelul Chinon să-i fi descoperit existența? Începu să se plimbe nervos prin cameră, în așteptarea răspunsului.

— Legenda dumneavoastră se află acum în mâna mea.

Donovan se luptă cu un acces de panică. Doar cu doi ani în urmă primise un telefon asemănător de la individ care îi oferise Evanghelia după Iuda – vechi scrieri copte care răsturnau imaginea infamului discipol, susținând că acesta acționase la porunca lui Iisus pentru a-i facilita răstignirea. Vaticanul considerase însă că proveniența documentului era mult prea suspectă și scăpase ocazia. Se dovedise curând că fusese un calcul greșit, scrierile fiind publicate în lumea întreagă de National Geographic. Donovan era sigur că Vaticanul nu avea intenția să repete o asemenea greșală.

— Dacă aveți într-adevăr Ephemeris Conclusio, spuneți-mi în ce limbă este scrisă.

— Greacă, bineînțeles. Vreți să fiu mai explicit?

Donovan auzi la celălalt capăt al firului ușoare bătăi ritmice.

— Cine este autorul?

Interlocutorul îi spuse, ceea ce îl uimi pe Donovan.

— Inamicul numărul 1 al catolicismului, nu-i așa? După o pauză, continuă: Aveam impresia că sunteți în stare de mai mult.

Donovan observă că între timp cerul se întunecase și ploaia se întetise. Hotărî pe loc că putea să considere credibile afirmațiile omului dacă acesta putea să-i dezvăluie ceva din conținutul cărții.

— Potrivit legendei, în Ephemeris Conclusio este o hartă. Știți ce anume localizează ea? Întrebă, cu inima bubuindu-i în piept.

— Vă rog să nu mă tratați de sus.

Lui Donovan îi tremurau buzele în timp ce persoana de la celălalt capăt al firului îi dădea amănunte și îi descria precis relicva legendară.

— Vrei să vinzi cartea? Întrebă Donovan cu gura uscată. Din acest motiv mi-ai telefonat?

— Nu e chiar atât de simplu.

Donovan se temea acum de ceea ce putea fi mai rău și era dureros de conștient că străinul putea, cel puțin teoretic, să dea Bisericii o lovitură grea, poate chiar fatală. Înainte de a continua, era crucial să-și dea

seama de motivația lui.

— Încerci să șantajezi Vaticanul?

Omul râse pe înfundate.

— Nu e vorba de bani, șuieră el. Gândiți-vă la posibilitatea că încerc să vă ajut, pe dumneavoastră și pe șefii dumneavoastră.

— Nici atitudinea, nici motivele dumitale nu mi se par filantropice. Ce urmărești, de fapt?

— Când veți vedea ce vă ofer, spuse el criptic, veți ști ceea ce caut. Și ce va trebui să faceți... Sau veți dori să faceți. Aceasta va fi răsplata mea.

— Vaticanul va avea nevoie de autentificarea cărții înainte de a discuta orice înțelegere.

— Atunci voi face aranjamentele necesare pentru livrare, răspunse străinul.

— Înainte de toate, aș avea nevoie să văd o mostră. O pagină din carte.

Tăcere.

— Trimite-mi prin fax o pagină, insistă Donovan.

— Dați-mi numărul, spuse străinul, parcă nehotărât.

— Donovan îi repetă de două ori numărul particular al faxului din biroul său.

Trecu mai bine de un minut până când aparatul începu să țârâie. Porni la al doilea semnal și se alimentă cu hârtie din tăviță. Mesajul apărui după câteva secunde care lui Donovan i s-au părut o veșnicie. Îl smulse și îl apropie de lumină. După ce termină de citit textul în greacă, rămase nemișcat câteva clipe. Tremurând, duse receptorul la ureche.

— Unde ai găsit asta?

— Nu are importanță.

— De ce ai vrut să vorbești tocmai cu mine?

— Sunteți probabil singurul om de la Vatican care înțelege implicațiile profunde ale acestei cărți. Știți că istoria a încercat să-i nege existența. V-am ales pe dumneavoastră să fiți purtătorul meu de cuvânt pe lângă Sfântul Scaun.

Urmă o altă pauză lungă.

— Vreți cartea sau nu?

Pauză.

— Da, spuse Donovan în sfârșit.

Donovan făcuse toate aranjamentele necesare pentru a se întâlni cu mesagerul străinului anonim la Caffè Greco de pe Via Condotti, lângă Treptele Spaniole. Două gărzi elvețiene înarmate, în civil, stăteau la o masă învecinată. Mesagerul a sosit la ora stabilită și s-a prezentat doar cu numele mic, dându-i o carte de vizită pentru orice contacte ulterioare. Nici un indiciu cu privire la identitatea celui care îl trimisese acolo.

Îi înmânase discret o servietă din piele.

Deși nu i se dăduseră nici un fel de explicații, Donovan intuise că mesagerul habar n-avea ce era în servietă. Întâlnirea se desfășurase fără nici un incident dramatic care să necesite intervenția gărzilor – fusese doar o tranzacție simplă, impersonală, și cei doi bărbați își văzuseră fiecare de drum.

Deschizând servieta în biroul său, Donovan găsisese un bilet scris de mână pe hârtie obișnuită și o tăietură dintr-un ziar. Pe bilețul citise: *Folosiri harta pentru a găsi relicva. Acționați rapid pentru a o recupera înaintea evreilor. Dacă aveți nevoie de ajutor, chemați-mă.* Sub mesaj era adăugat un număr de telefon. Salvatore Conte îi spusese mai târziu că era un număr de mobil de unică folosință și că orice comunicații ulterioare cu posesorul lui erau dirijate către alte numere sau către site-uri web de unică folosință – toate imposibil de detectat. Se pare că, folosind aceleași canale sigure, posesorul telefonului vorbise cu Salvatore Conte în legătură cu procurarea explozibililor și a echipamentului necesar pentru scoaterea osuarului din Israel.

Evreii? Perplex, preotul citise tăietura din ziarul Jerusalem Post și își dăduse seama exact care era

motivul acelei întâlniri. Scotocind mai adânc în servietă, atinsese copertele din piele netedă ale contestatei Ephemeris Conclusio.

Ierusalim

După ce ieși pe poarta de nord a Templului Muntelui, Barton evită haosul din Piața Zidului de Vest, strecurându-se pe străzile pietruite care coborau pe panta lină a Muntelui Monah.

Reușise, oricât ar părea de ciudat, să-l convingă pe Razak să-i permită să ia pergamentul la birou pentru a încerca să traducă textul. După toate aparențele, musulmanul era nerăbdător să obțină câteva răspunsuri.

Trecu prin aglomeratele cartiere musulman și creștin, intră în Cartierul Evreiesc pe lângă sinagoga Tiferet israel și o luă la stânga spre marea Piață Hurva, sub soarele strălucitor de la miezul zilei, mai fierbinte ca niciodată în lipsa oricărei adieri.

Hurva – adică „distrugere” – avea un nume potrivit, își spuse Barton. Asemenea Ierusalimului însuși, sinagoga fusese distrusă și reconstruită de multe ori, rezultatul disputelor neîncetate dintre musulmani și evrei. În ajunul înființării statului Israel, în 1948, sinagoga fusese ocupată și dinamitată de iordanieni – lovitura de grație.

Aproape șase decenii mai târziu, aceeași luptă pentru deținerea controlului continua mult dincolo de zidurile sinagogii – o confruntare și mai dură între evrei și palestinieni pentru stăpânirea Pământului Sfânt. Și, într-un fel sau altul, Barton se pomenise prins la mijloc.

Deși birourile centrale ale Autorității Israeliene pentru Antichități se aflau la Tel Aviv, cu trei săptămâni în urmă fusese instalat temporar un releu prin satelit în Muzeul Arheologic Wohl, foarte aproape de apartamentul închiriat de suspectii implicați în furtul de la Muntele Templului.

În fața clădirii era parcat un BMW auriu, cu însemnele poliției. Barton mârâi în sinea lui în timp ce se grăbea să ajungă la ușa din față, unde îl aștepta asistenta lui de la Autoritate, Rachel Leibowitz – o fată atrăgătoare, de douăzeci și ceva de ani, brunetă, cu ten măsliniu și ochi albaștri fascinanți.

Graham, îi spuse ea nerăbdătoare, sunt doi tipi în uniformă care te așteaptă jos. Le-am spus să stea afară, dar au insistat...

— E în regulă, Rachel. Barton ridică o mână. Îi așteptam.

Englezul se surprinse privindu-i insistent buzele. Dacă evreii încercaseră să-i facă o favoare trimițându-i o asistentă atât de atrăgătoare, nu-l ajutaseră cu nimic la rezolvarea chestiunii. La cincizeci și cinci de ani, Graham Barton nu mai era tânărul impetuos de altădată. Pe de altă parte, în cercul său restrâns era o legendă și aceasta părea să pice bine unei fațade pe cale de îmbătrânire. Iar studenții înflăcărați ca Rachel ar face orice ca să se apropie de el.

— Te rog, nu-mi face nici o legătură deocamdată, indiferent cine mă sună.

Zâmbind, trecu pe lângă fată, încercând să nu bage în seamă chemarea îmbătătoare a parfumului ei. Nu se anunțase nimeni în mod oficial azi, însă Barton știa că prezența lui la locul crimei îi va aduce pe cap poliția și armata. Voiau să afle, desigur, fiecare detaliu din descoperirile lui.

Coborând în galeria subterană a Muzeului Wohl, trecu pe lângă mozaicurile băii restaurate a unei vile somptuoase din epoca herodiană.

Autoritatea începuse de curând o formidabilă campanie pentru catalogarea digitalizată a enormei sale colecții – de la pergamente la ceramică, de la artă statuară la osuare -, o bază de date în care urma să fie înregistrat profilul istoric al fiecărui vestigiu, inclusiv imagini tridimensionale. Aveau de gând să dezvolte și o platformă internet care le-ar fi permis arheologilor din teren să descifreze mai repede inscripțiile antice. Fiindcă lucrase la programe similare în Marea Britanie, Barton era candidatul ideal pentru supervizarea unui asemenea proiect. Aici începuse să piloteze programul de digitalizare pentru stabilirea unei proceduri fluente de lucru, apoi continuase cu rețeaua muzeelor și ajunsese în sfârșit la cea mai renumită instituție muzeală a Israelului.

Ajungând la capătul galeriei, intră într-o cameră pătrată și anostă, vopsită într-un alb satinat, biroul său

temporar. Acolo îi găsi pe cei doi bărbați care îl vizitaseră doar cu o zi înainte pentru a-i cere ajutorul în cadrul anchetei – șeful poliției din Ierusalim, generalul-maior Jakob Topol și șeful securității interne din Forțele de Apărare Israeliene, generalul-maior Ari Teleksen. Fiecare stătea pe un scaun pliant, în partea rezervată vizitatorilor.

— Domnilor, spuse Barton, lăsându-și jos servieta și așezându-se în fața lor.

Teleksen se apropia de șaiszeci de ani, era voinic și îndesat, cu o față ca de pitbull – fălci mari și pleoape umflate. Stătea cu brațele încrucișate, fără să încerce să-și ascundă mâna stângă mutilată, cu două degete lipsă. În calitatea lui de agent antiterorist renumit, arbora răceala potrivită unuia care văzuse mult prea multe. Pe uniformă kaki și pe bereta neagră purta insigna Forțelor de Apărare Israeliene – o Stea a lui David aurie, bisectată de o sabie înlănțuită de o ramură de măslin – și pe umeri epoleți cu însemnele gradului.

— Am dori să auzim rezultatele analizei dumneavoastră preliminară.

Glasul lui stârni ecori între pereții goi. Barton își mângâie bărbia și își adună gândurile.

— Explozia a făcut o spărtură în peretele din spate al moscheii Marwani. A fost foarte bine calculată, foarte curată. Absolut profesionistă.

— Știm asta, răspunse Teleksen iritat, ridicându-și mâna mutilată. Dar în ce scop?

— Pentru a intra într-o criptă funerară ascunsă.

— Criptă? întrebă Topol, holbându-se la englez.

Era cel mai tânăr dintre ei și uniforma lui s-ar fi potrivit mai bine unui pilot comercial – cămașă albastru-deschis cu epoleți și pantaloni bleumarin. Pe caschetă avea insigna poliției israeliene – două frunze de măslin înfășurate în jurul Stelei lui David. De vârstă mijlocie și solid, avea o față colțuroasă cu ochii adânciți în orbite.

— O criptă, repetă Barton, în timp ce scotea unul dintre desenele copiate. Uitați-vă aici. Pe perete este o tăbliță pe care sunt scrise toate numele lor.

Privirile celor doi s-au ațintit asupra desenelor.

— Ce au furat? întrebă Topol pe un ton iritat.

— Sunt încă speculații, dar se pare că a fost o urnă funerară. Un osuar.

— Urnă funerară? întrebă Teleksen, ridicându-și iar mâna mutilată.

— O cutie de piatră cam atât de mare, spuse Barton, schițând în aer dimensiunile osuarului. Conținea probabil un schelet uman dezmembrat.

— Știi cum arată așa ceva, zise Teleksen. Ce mă interesează sunt motivele. Vrei să spui că am pierdut treisprezece oameni pentru o cutie cu oase?

Barton dădu din cap.

— *Feh*, spuse Teleksen scârbit, în idiș, făcând un gest ca și cum alunga un gând neplăcut.

Topol, impasibil, se uită din nou la desen și puse degetul pe numele scrise în ebraică.

— Pe care au luat-o?

Barton îi arătă porțiunea deteriorată de la baza plăcuței.

— După cum vedeți, este ilizibilă.

— Văd, spuse Topol, încercând să-și ascundă perplexitatea fără să reușească prea bine.

În noaptea furtului, când vizitase personal locul împreună cu oamenii lui, văzuse limpede imaginea ciudată care fusese gravată acolo – un delfin încolăcit pe un trident. Un asemenea simbol ciudat nu se uita ușor. Cu toate acestea, pe copia lui Barton simbolul dispăruse. Dacă nu hoții făcuseră asta, atunci cine?

— Care crezi că poate fi motivul?

— Încă nu sunt sigur. Barton trase aer în piept. Operațiunea pare să fi fost coordonată de cineva care știa precis ce se află în osuar.

— Aiurea. La ce e bună o cutie cu oase? interveni Teleksen, care, spre deosebire de Topol, nu încercă să-și ascundă disprețul.

Trase din buzunarul de la piept al vestonului un pachet de Time Lite. Scoase o țigară și, trecând peste formalitatea de a-i cere lui Barton permisiunea să fumeze acolo, o aprinse cu o brichetă Zippo argintie.

— Greu de spus, replică Barton. Vom fi obligați să facem speculații despre conținutul ei.

Urmă o tăcere foarte lungă. Cei doi israelieni schimbă o privire.

— Vreo teorie?

Teleksen rostise cuvintele rar și apăsător. Ținând țigara în mâna mutilată, trase fumul adânc în piept și îl suflă înapoi, în șuvițe lungi și gemene, pe nas.

— Nu încă.

Topol era mult mai echilibrat.

— Există vreo posibilitate să nu fi fost o urnă funerară? Mai putea fi și altceva în criptă?

— Nu, răspunse Barton hotărât. Nu era în tradiția locului să lase obiecte de valoare în cripte. Nu este vorba de Egiptul antic, domnule general-maior.

— Ai găsit vreun indiciu care ne-ar putea duce la vinovați? Orice care ar dovedi implicarea palestinienilor? insistă Teleksen.

— Nu vor înțelege niciodată că, spre deosebire de ei, el nu era motivat de nici o convingere religioasă sau politică, își spuse Barton.

— Până acum, nimic evident.

— Avem cum să dăm de urma acestui osuar? întrebă Teleksen, pierzându-și răbdarea.

— Poate.

Barton îi trata pe amândoi la fel de politicoși, cu toate că atitudinea deloc binevoitoare și fumul țigării lui Teleksen îl aduseseră la capătul răbdării.

— Voi urmări toate piețele de antichități. Este cel mai probabil loc unde va apărea. Scoase din servietă altă hârtie și i-o întinse lui Topol. Aici este o schiță reprezentând imaginea posibilă a osuarului, plus dimensiunile și greutatea aproximativă. Vă sugerez s-o distribuiți oamenilor dumneavoastră, mai ales celor de la punctele de control. Iar aici sunt fotografiile celorlalte osuare găsite în criptă.

Topol le luă pe toate.

— Cred că ați trecut cu vederea un aspect foarte important al acestei probleme, adăugă liniștit Barton. Amândoi comandanții își ridicară privirile.

— O criptă sub Muntele Templului ar consolida concepția sionistă că deasupra s-a aflat cândva un templu evreiesc. Poate că ar trebui să transmiteți această informație prim-ministrului.

Barton le sugera că fiecare evreu din Israel – ortodox sau laic, nu avea importanță – se agăța de speranța că într-o bună zi va fi descoperită o dovadă arheologică solidă care să valideze pretențiile lor la Muntele Templului.

Teleksen se trase mai aproape și picioarele de metal ale scaunului scârțâiră pe podea.

— În concluzie, să nu fiți prea surprinși dacă această anchetă va conduce la o descoperire mult mai importantă, adăugă Barton.

— Altceva? întrebă Topol.

O fracțiune de secundă, englezul era gata-gata să divulge descoperirea pergamentului, care acum se afla în cilindrul său, pus în siguranță în buzunarul hainei.

— Deocamdată nimic.

— Cred că nu trebuie să-ți reamintesc care este miza jocului, spuse hotărât Teleksen. Ne aflăm pe marginea unei confruntări foarte neplăcute cu Hamas și cu Autoritatea Palestiniană. O mulțime de oameni de-ai lor sunt gata să recurgă la orice pretext pentru a ne acuza de un act terorist împotriva Islamului.

— Voi face tot ce pot pentru a găsi osuarul, spuse Barton privindu-i pe amândoi.

Teleksen trase un ultim fum din țigara care arsese aproape până la filtru.

— Dacă găsești cutia, anunță-ne imediat pe amândoi. Vei avea acces total la orice resurse. Aruncă mukul pe jos și îl stinse cu piciorul drept. Dar te rog să nu uiți că data viitoare când ne vom întâlni vom cere

mai mult decât o simplă lecție de arheologie.

Amândoi se ridicară și plecară fără să mai spună un cuvânt.

Imediat după ce o sună pe Rachel pentru a-i confirma că israelienii ieșiseră din clădire, Barton închise repede ușa și scoase cu înfrigurare cilindrul, îi desprinse capacul și îl bătu ușor cu palma pentru a scoate pergamentul pe birou. Din cutiile de pe o etajeră alăturată, scoase o pereche de mănuși din latex și o pungă de plastic etanșă. Le puse și pe ele pe birou, trase mai aproape o lampă cu braț mobil, apoi își puse mănușile.

După ce desfășură cu înfinită delicatețe pergamentul, îl strecură cu fața în sus în punga de plastic, apoi îl netezi cu mâna. Era scris îngrijit, cu litere mari și regulate, și Barton nu a avut nevoie de o lupă ca să citească textul. Cu toate acestea, se convinse încă o dată că avea nevoie de un traducător, pentru că greaca veche nu era punctul său forte.

În Ierusalim era un singur om pe care îl considera expert.

23

Cetatea Vaticanului

Charlotte Hennesey încă mai încerca să accepte ideea că rămășițele pământești – mai bine zis scheletul complet din osuar – demonstrau că subiectul, un bărbat de aproximativ treizeci de ani, altfel în perfectă stare de sănătate, suferise traume multiple rezultate în urma răstignirii.

Ea și Bersei se pregăteau să găsească și alte dovezi care să confirme identitatea subiectului și să-i ajute să estimeze data decesului. Era necesară o datare cu carbon a oaselor, iar osuarul însuși trebuia examinat cu cea mai mare atenție pentru găsirea unor indicii relevante.

Acum, stând în laborator, examinau exteriorul osuarului.

— Am găsit niște informații despre un osuar similar, care a fost descoperit în Israel în 2002, spuse Bersei. Strict pe baza inscripțiilor s-a crezut inițial că ar conține rămășițele lui Iacob, fratele lui Iisus. Cu toate că osuarul propriu-zis a fost considerat autentic, s-a constatat că inscripțiile erau contrafăcute. Am revăzut analiza medico-legală și am înțeles foarte bine ce trebuie să căutăm noi aici.

— De unde au știut că erau contrafăcute? Care este diferența dintre inscripțiile autentice și cele false?

— Uneori e vorba de intuiție și experiență, răspunse Bersei. Însă integritatea stratului de oxizi este cea care legitimează până la urmă inscripțiile.

— Asta? întrebă ea, arătând stratul subțire de sediment verde-cenușiu opac care acoperea uniform piatra.

— Da, ceva asemănător cu oxidul verzui care apare pe suprafețele de cupru. În cazul pietrei, umezeala, infiltrațiile de apă și particulele din aer se acumulează natural în timp și formează un reziduu.

— Iar compoziția organică a acestui reziduu indică tipul de mediu în care s-a aflat la origine osuarul?

— Exact. Bersei și-a pus ochelarii de citit, a luat un blocnotes și a început să citească niște însemnări. Noaptea trecută am răsfoit niște lucrări despre osuare și se pare că erau folosite mai ales la Ierusalim, în secolul I î. Chr. Practica n-a durat prea mult, doar un secol sau două. Se uită la ea. Iată de ce mă aștept ca acest calcar, la fel ca în cazul osuarului lui Iacob, să provină din epoca respectivă, de undeva din Israel.

— Ai dreptate. Compoziția mineralogică a stratului exterior ar trebui să concorde în cazul acesta cu elementele geologice din regiune, spuse ea. Dar stai o clipă, Giovanni. Presupunând că acest osuar face parte din aceeași categorie, înseamnă că are în jur de două mii de ani.

— Corect. Cum știm că răstignirea era o practică obișnuită pe-atunci, se pare că suntem pe calea cea bună.

Hennesey se aplecă și se uită mai atent la una dintre laturile osuarului.

— În cazul acesta, dacă cineva ar încerca să modifice exteriorul, nu ar afecta și stratul superficial?

— Corect din nou, spuse Bersei zâmbind.

— Există vreo posibilitate de datare a pietrei?

— Da, zise Bersei după câteva clipe, dar nu e prea utilă.

— De ce nu?

— Nu ne interesează când s-a format calcarul. Roca însăși poate să aibă milioane de ani. Ne interesează în schimb când a fost scoasă din carieră. Qxizii și inscripțiile sunt probabil cele mai bune repere pentru datare.

— Aha. Charlotte întinse mâna către simbolul cu delfinul și tridentul. Crezi că vom fi în stare să aflăm ce înseamnă?

— Sunt cât se poate de sigur că e un simbol păgân, zise Bersei. Ciudat, am impresia că l-am mai văzut undeva. Mai întâi să aflăm dacă stratul de oxizi e autentic.

— Până termini tu analiza osuarului, eu pregătesc o mostră de os pentru datarea cu carbon.

— Mi se pare în regulă. Apropo, spuse Bersei întinzându-se după blocnotes și scriind repede ceva. Ai aici numele și numărul de telefon ale omului meu de la laboratorul AMS din Roma. Rupse foaia. Spune-i că eu te-am trimis, că lucrăm pentru Vatican și că ne trebuie urgent rezultatele. Asta o să-i stârnească interesul. Și mai roagă-l să ne dea un telefon imediat cum are rezultatele. Certificatul de datare poate fi trimis mai târziu.

— Antonio Ciardini? întrebă Hennesey.

— Se pronunță cum se scrie. E un vechi prieten de-al meu și, în plus, mi-e dator vândut.

— În regulă.

— Și nu-ți face griji, vorbește bine englezește.

Bersei se uită la ceas: unu și un sfert.

— Înainte de a începe, ce-ar fi să luăm o pauză de prânz?

— Bună idee. Mor de foame.

— Sendvișul cu ton nu ți-a plăcut?

— Nu așa mi-am închipuit bucătăria italiană.

Ierusalim

Graham Barton trecu pe lângă Souk El-Dabbagha pentru a intra în Cartierul Creștin și se opri puțin ca să admire fațada minunată construită de cruciați în secolul al XII-lea, care masca edificiul inițial, ruinat, al Bisericii Sfântului Mormânt.

Pelerinii creștini veneau în număr mare la Ierusalim pentru a călca pe urmele lui Christos de-a lungul celor paisprezece „opririi”, de la flagelare la răstignire – Via Dolorosa, cunoscută mai bine ca „Opririle Crucii”. Pelerinajul pornește de la o mănăstire franciscană de pe Via Dolorosa, chiar sub zidul de vest al Muntelui Templului – locul în care, după cum au susținut mulți creștini de-a lungul secolelor, Christos a ridicat crucea după ce a fost flagelat și a primit coroana de spini. Opririle a zecea până la a paisprezecea – unde a fost despuiat de veșminte și bătut în cuie pe cruce, unde a murit și a fost dat jos de pe cruce – erau comemorate în această biserică.

După tot ce se întâmplase la Ierusalim în ultimele câteva zile, Barton nu era surprins că nu vedea prea mulți turiști acolo. Se îndreptă spre intrarea principală. Sub rotonda masivă a bisericii, deasupra a două rânduri de coloane circulare romane, Barton ocoli un mic mausoleu împodobit cu ornamente aurite lucrate cu finețe. În interiorul acestei mici construcții se afla locul cel mai sfânt al bisericii – o lespede de marmură care acoperea piatra pe care fusese așezat Christos pentru înmormântare.

— Graham? se auzi un glas cald. Tu ești?

Englezul se întoarse și văzu un preot bătrân, corpulent, cu barbă albă și lungă, îmbrăcat în veșmintele Bisericii Ortodoxe: o sutană neagră și potcap negru.

— Părinte Demetrios, exclamă arheologul zâmbind.

Preotul îl înșfăcă pe Barton cu mâinile lui durdulii, cu degete ca niște cârnăciori, și îl strânse la piept.

— Arăți bine, prietene. Ce vânt te aduce înapoi la Ierusalim? îl întrebă el cu un puternic accent grecesc.

Trecuse aproape un an și jumătate de când Barton îl cunoscuse pe preot, pentru a face aranjamentele necesare în vederea unei expoziții organizate la Muzeul Londrei: crucifixe și obiecte de cult de pe vremea cruciadelor, toate aparținând Bisericii Sfântului Mormânt. Părintele Demetrios împrumutase cu multă bunăvoință muzeului obiectele solicitate, pentru trei luni, în schimbul unei donații generoase.

— De fapt, speram că mă poți ajuta să traduc un document vechi.

— Sigur, răspuse preotul, cu dragă inimă. Orice pentru tine. Vino, fă câțiva pași cu mine.

Plimbându-se alături de părintele Demetrios, englezul văzu o mulțime de preoți, dar nu numai greci. Clerul grec era obligat printr-un decret otoman emis cu multă vreme în urmă să împartă acest spațiu cu alte confesiuni – romano-catolici, etiopieni, sirieni, armeni și copti – și pe întreg teritoriul mănăstirii fiecare își ridicase propria sa capelă, una mai frumoasă ca alta. Era un aranjament făcut la întâmplare, atât din punct de vedere fizic, cât și spiritual, considera Barton. De undeva din biserică se auzi un recviem.

— Umblă vorba că israelienii te-au convocat să-i ajuți la investigațiile de pe Muntele Templului, șopti preotul. Există vreun dram de adevăr în aceste zvonuri?

— Aș prefera să nu-ți spun.

— Nu mă supăr. Dar, dacă e adevărat, te rog să ai mare grijă, Graham.

Preotul îl conduse în capela ortodoxă, cunoscută sub numele de „Centrul Lumii”, după un bazin din piatră care marca locul pe care cartografiile din antichitate îl desemnaseră ca punct de demarcație între Apus și Răsărit. De la ultima lui vizită, Barton știa că părintele Demetrios se simțea cel mai bine aici, pe propriul său teritoriu.

Pe un perete lateral se afla un altar bizantin, cu decorații din aur și dominat de un crucifix masiv cu un Iisus Christos în mărime naturală, aureolat de un nimb și flancat de cele două Marii care priveau în sus, mahnite. La baza altarului era o casetă de sticlă în care se afla o stâncă de pe dâmbul pe care, se credea, fusese răstignit Christos. Golgota. A douăsprezecea oprire a Crucii.

În fața altarului, preotul își făcu semnul crucii, apoi se întoarse către Barton.

— Arată-mi ce ai, Graham. Vârî mâna sub sutană și scoase o pereche de ochelari de citit.

Barton extrase din buzunarul de la piept pergamentul închis ermetic în punga de plastic și i-l înmână. Preotul pipăi ușor punga.

— Mă bucur să constat că ai folosit cea mai nouă tehnologie, glumi el. Hai să vedem ce avem aici. Punându-și ochelarii pe nas, ținu pergamentul mai sus în lumina unui candelabru bogat împodobit și îl studie cu mare atenție. Câteva secunde mai târziu, se făcu alb ca varul și buza de jos începu să-i tremure.

— Doamne, Dumnezeuule!

— Ce s-a întâmplat?

Preotul părea neliniștit. Ba nu, înspăimântat. Se uită la Barton peste rama ochelarilor.

— Unde ai găsit asta? întrebă el, acum mai calm.

Barton se gândi o clipă dacă era cazul să-i dezvăluie totul.

— Nu pot să-ți spun. Îmi cer scuze.

— Înțeleg.

După expresia lui, era clar că părintele Demetrios cunoștea deja răspunsul.

— Dar tu îmi poți spune despre ce e vorba?

Părintele Demetrios se uită în jur. Trei preoți de altă confesiune, îmbrăcați în sutane franciscane, treceau prin apropiere.

— Hai să mergem jos, spuse el, făcându-i semn cu mâna lui Barton să-l urmeze.

Îl conduse jos pe o scară largă care se încolăcea în spatele naosului.

Barton se tot întreba de ce îl speriaseră atât de tare pe bătrânul preot cuvintele acelea vechi. Au coborât o vreme, până când zidurile de cărămidă au fost înlocuite de stâncă rece.

Ajunși în ceea ce părea a fi o peșteră, preotul se opri în sfârșit.

— Cunoști locul acesta?

— Bineînțeles, spuse Barton, uitându-se la tavanul scund de piatră, care purta urmele evidente ale activității miniere. E vechea carieră. Privirea îi rătăci câteva clipe la peretele din spatele preotului, unde erau săpate în stâncă sute de cruci echilaterale ale templierilor – graffiti din secolul al XVI-lea.

— Mormântul, îl corectă preotul, arătându-i lungile nișe funerare săpate în peretele de vizavi. Da, știu că ai rezerve în privința acestei idei.

Barton fusese gata să-i răspundă: „Acolo unde Elena a avut și ea norocul de a dezgropa Crucea lui Christos”, dar se răzgândise. Faptul că mama deja bătrână a lui Constantin alesese personal acest loc – un fost templu roman unde păgânii o venerau pe Venus – era un argument suficient de serios că autenticitatea lui era discutabilă. Cu toate că nu-i erau străine opiniile divergente ale istoricilor și teologilor, nu avea de gând să-l ofenseze cu o blasfemie.

— Mai este un mormânt sacru chiar deasupra noastră, îi reaminti părintele Demetrios, cu o expresie gravă.

— De ce m-ai adus aici? Are vreo legătură cu pergamentul?

— Totul are legătură cu el, spuse preotul cu un glas solemn. Nu știu unde l-ai găsit. Dar dacă nu a fost aici – și sunt sigur că nu a fost –, te avertizez: ai foarte, foarte multă grijă. Știi mai bine decât mulți alții cum pot fi răstălmăcite cuvintele. Dacă îmi promiți că îți vei aminti ce ți-am spus, îți voi scrie traducerea.

Părintele Demetrios dădu din cap și oftă adânc.

— Dă-mi stiloul tău și hârtie.

25

Cetatea Vaticanului

Ori de câte ori cobora marele coridor al Palatului Apostolic, părintele Patrick Donovan se simțea intimidat. Aceasta era poarta de intrare către regalitatea Vaticanului – către vârful ierarhiei creștinătății, învecinat cu o extremitate a Muzeului Vaticanului, acest spațiu găzduia biroul papei și pe cel al secretarului de stat, iar la etaj se afla elegantul apartament Borgia al Sfântului Părinte. Întregul complex, mare cât clădirea unui aeroport, părea o prelungire a Muzeului, cu frescele sale care acopereau complet pereții, cu pardoseala de marmură și ornamentele baroce.

Aici măsurile de pază era mai vizibile: gărzile elvețiene erau postate la intervale regulate, iar prezența lor permanentă avea darul să-l irite și mai mult.

Pe o latură a coridorului se aflau porticuri înalte care dădeau spre Piazza San Pietro – uriașa curte eliptică a lui Bernini, terminată în 1667. Spațiul era delimitat de șiruri de colonade și avea în centru obeliscul lui Caligula, adus din Delta Nilului în anul 38. Acest vestigiu îi reaminti pe neașteptate lui Donovan de jaful comis la Ierusalim cu doar patru zile în urmă.

Ferestrele mari dreptunghiulare de pe latura cealaltă a coridorului erau protejate cu zăbrele din oțel, ca pentru a aduce la cunoștința vizitatorului că această clădire fusese proiectată inițial ca fortăreață.

Ușa dublă care se contura la capătul coridorului era flancată de două santinele în uniformă oficială completă – tunici largi cu dungi aurii și albastre, pantaloni bufanți, berete roșii și mănuși albe. Bufonii lui Conte. Fiecare ținea o halebardă de doi metri și jumătate – o armă din secolul al XVI-lea care avea vârf de suliță, tăiș de topor și un cârlig. Donovan observă că amândoi soldații purtau la centură câte un pistol Beretta.

Se opri la doi metri în fața ușii.

— **Buona sera, Padre. Si chiama?** îl întreabă tânărul înalt din dreapta.

Părintele Patrick Donovan, îi răspunse el în italiană:

— Am fost convocat de Eminența Sa, cardinalul Santelli.

Omul dispăru imediat în spatele ușii. Se scurseră câteva clipe stânjenitoare, în timp ce Donovan se uita în gol, iar celălalt soldat din Garda Elvețiană stătea în poziție de drepti, într-o tăcere perfectă. Primul soldat se întoarse.

— Este gata să vă primească.

Bibliotecarul a fost condus într-o anticameră mare, placată cu marmură, în care asistentul personal al lui Santelli, tânărul părinte James Martin, trona la un birou izolat, inexpressiv și aparent inabordabil. Donovan îi zâmbi cu căldură și schimbă câteva glume cu el, încercând să-și imagineze cât de chinuitor trebuie să fi fost pentru el din punct de vedere intelectual să stea permanent la dispoziția unui om ca Santelli.

— Puteți intra chiar acum, spuse părintele Martin, arătând către o ușă uriașă de stejar.

Donovan o deschise și intră. În partea cealaltă a încăperii somptuoase văzu o bonetă purpurie și cunoscuta claie de păr de argintiu revărsându-se peste spătarul înalt al unui scaun îmbrăcat în piele.

Secretarul de stat al Vaticanului stătea cu fața la o fereastră care încadra perfect Bazilica Sf. Petru, cu un telefon la urechea dreaptă, gesticulând cu mâinile lui plâpânde. Se întoarse cu fața spre ușă și Donovan văzu ochii injectați, sprâncenele stufoase și fălcile late ale cardinalului. Santelli îi făcu semn să ia loc pe un fotoliu din fața biroului solid, din lemn de mahon.

Donovan se trânti în fotoliu, iar arcurile gemură când își schimbă poziția.

În calitate de cardinal și având rangul cel mai înalt la Vatican, Santelli era însărcinat cu supravegherea activității politice și diplomatice a Sfântului Scaun, jucând efectiv rolul de prim-ministru al Curiei Romane și raportând doar Papei. Sfântul Părinte însuși accepta uneori pretențiile lui Santelli.

Abilitatea lui politică era legendară. În calitate de proaspăt numit cardinal, la începutul anilor '80, pilotase Vaticanul printre stâncile ascuțite ale scandalului Banco Ambrosiano și ale asasinării lui Roberto Calvi, așa-numitul „Bancher al Domnului”, care fusese găsit spânzurat sub podul Blackfriars din Londra.

În timp ce cardinalul își încheia convorbirea telefonică, Donovan aruncă o privire în acest sanctuar al mașinăriei pontificale. Pe biroul uriaș al lui Santelli nu se afla nimic, cu excepția un teanc subțire de rapoarte recente, dispuse perfect perpendicular pe latura lungă, și un monitor cu plasmă supradimensionat montat pe un suport reglabil. Pe desktop se vedea screensaverul – un teren verde de golf, un steag fluturând într-o briză virtuală și inscripția „Nu avem nevoie decât de credință”. Un mare entuziast al informaticii, Santelli fusese principalul susținător al instalării sofisticatei rețele de fibră optică de la Vatican.

Într-un colț, pe un bufet cu tăblie de marmură se afla o copie a celebrei Pieta a lui Michelangelo. Spațiul de la dreapta lui Donovan era dominat de o tapiserie imensă, reprezentând victoria lui Constantin de la Ponte Milvio⁴. La stânga, pe peretele de culoarea vinului atârnav, cam la întâmplare, trei pânze de Rafael.

Privirea lui Donovan se întoarse la Santelli.

— Informează-l că decizia finală va fi luată de Sfântul Părinte, spuse cardinalul răgușit. Santelli era întotdeauna foarte direct. Sună-mă când s-a rezolvat. Puse receptorul în furcă. Prompt ca întotdeauna, Patrick, continuă el.

Donovan se mulțumi să zâmbească.

— După încurcătura groaznică de la Ierusalim, sper că îmi aduci vești bune. Spune-mi că toate eforturile noastre au meritat un astfel de sacrificiu.

— Sunt suficiente dovezi care mă fac să cred că osuarul este autentic, spuse Donovan, forțându-se să se uite în ochii lui Santelli.

— Dar nu ești sigur? Întrebă cardinalul strâmbându-se.

— Mai avem de lucrat. Mai multe analize, zise Donovan, conștient că glasul îi tremura. Până acum dovezile sunt convingătoare.

Urmă o scurtă tăcere.

— Dar există vreun schelet? i-o reteză scurt cardinalul pentru a-l aduce la obiect.

— Așa cum scrie în manuscris, spuse Donovan dând din cap.

⁴ Bătălia de la Ponte Milvio (octombrie 312, pe atunci la intrarea în Roma) între împărații romani Constantin I și Maxentius a fost câștigată de cel dintâi, care a devenit astfel unicul conducător al Imperiului Roman; victoria lui a fost atribuită credinței în Dumnezeu. (N. tr.)

— Splendid.

— I se va spune Sfântului Părinte?

— Mă voi ocupa de asta la timpul potrivit. Cu coatele sprijinite pe brațele fotoliului, Santelli își încru-cișă degetele, ca pentru rugă. Când vor fi savanții tăi gata să facă o prezentare oficială?

— Le-am cerut să pregătească un raport preliminar pentru vineri.

— Bine.

Cardinalul observă că Donovan era preocupat.

— Curaj, părinte Donovan, spuse el, întinzându-și mâinile. Tocmai ai ajutat această măreață instituție să capete o nouă viață.

26

Cetatea Vaticanului

După o masă bună, amândoi se simțeau reconfortați. Ziua se dovedea blândă și soarele era înviorător. Bersei o duse pe Charlotte la cafeneaua San Luigi de pe Via Mocenigo, la câțiva pași de intrarea în Muzeul Vaticanului. Muzica liniștită și decorul primitiv, de secol XIX, fuseseră completate în mod fericit de un ravioli cu homar recomandat de Bersei – la o distanță ca de la cer la pământ față de sendvișul cu ton din seara trecută.

Știind că Charlotte dădea telefon la laboratorul AMS recomandat de el, Bersei era din nou în largul lui atunci când a început examinarea osuarului. Micșorând intensitatea luminii de deasupra mesei de lucru, a baleiat fiecare suprafață a osuarului cu o lampă cu ultraviolete. A studiat atent prin lentilele ochelarilor Orasoptic, la un grosiment potrivit, zonele-cheie – mai ales liniile gravate care formau desene complicate.

Primul lucru pe care l-a observat a fost că patina fusese răzuită în multe locuri, mai ales în părțile laterale. Strălucind sub razele ultraviolete, semnele abrazive erau lungi și late, amintind pe alocuri de modelul unei țesături. Chingi, bănuie el, deși nu se vedeau urme de fibre. Probabil chingi din nailon. Având confirmarea că deasupra abraziunilor nu exista nici o acumulare ulterioară, ajunse la concluzia că urmele erau proaspete.

Nu era prea mirat. Văzuse adesea obiecte istorice care fuseseră mânuite neglijent în timpul săpăturilor și transportului, dar această lipsă de considerație față de trecut îl irita întotdeauna. Citise că osuarul lui Iacob crăpase în timpul transportului. Prin comparație, în cazul de față daunele erau neglijabile și probabil că nu aveau să scadă valoarea osuarului.

După ce a montat aparatul foto digital pe un trepied fixat pe tăblia mesei, l-a pornit, i-a dezactivat blițul și a făcut câteva fotografii. Apoi a stins lampa cu ultraviolete și a mărit din nou intensitatea luminii de deasupra mesei de lucru.

Inspectând cu migală fiecare margine și suprafață, Bersei a căutat cea mai mică dovadă că stratul de oxizi fusese transferat acolo în mod artificial. Dacă cutia fusese inscripționată după găsirea ei, reziduurile geologice ar fi trebuit să prezinte inconsecvențe evidente. I-a luat o mulțime de timp dar, după o examinare îndelungată, nu a găsit nici un fel de zgârieturi sau scobituri suspecte. Stratul superficial era uniform și continuu pe toate suprafețele de calcar ale osuarului, inclusiv pe inscripția de pe o latură.

S-a ridicat să-și dezmoștească umerii încordați, a ridicat cu un bobârnac lentilele și a profitat o clipă pentru a admira motivele decorative. Se apropia repede cea de-a douăzeci și cincea aniversare a căsătoriei sale și rozeta complicată ar fi arătat frumos pe o bijuterie.

După atâția ani împreună cu Carmela, îi era din ce în ce mai greu să găsească un cadou original.

Aplecându-se din nou asupra osuarului, a folosit o paletă mică pentru a răzui mostre din anumite zone și a pus materialul pe lamele de sticlă, notând precis pe fiecare punctul de proveniență. După ce a colectat cincisprezece mostre, a pus lamelele în ordine pe o tavă, s-a mutat la altă masă de lucru echipată cu un microscop electronic și a introdus prima mostră.

Mult mărite și proiectate pe un monitor din apropiere, mineralele și depunerile uscate care formau

stratul exterior arătau ca o conopidă bej-cenușie. A salvat un profil detaliat al mostrei în baza de date, a scos prima lamelă și a continuat cu celelalte în ordinea în care le pusese pe tavă. După ce a fost înregistrată și ultima imagine, întregul grup a fost etalat pe monitor.

Selectă dintr-un meniu o comandă pentru a căuta inconsecvențe. După câteva secunde de calcule prin intermediul cărora era comparat conținutul biologic, programul l-a anunțat că nu detectează diferențe semnificative între mostre. Dacă orice parte a stratului superficial ar fi fost pregătită artificial – metoda cea mai comună era folosirea calcarului sau a dioxidului de siliciu diluat în apă fierbinte –, programul ar fi reperat proporții izotopice necorespunzătoare sau chiar urme străine microscopice de fosile marine care puteau apărea în calcarul domestic.

Așa cum prevăzuse, toate mostrele aveau un conținut ridicat de carbonat de calciu, cu niveluri nominale de stronțiu, fier și magneziu. Potrivit cercetărilor făcute de Bersei online, aceste rezultate se potriveau cu cele obținute în cazul altor obiecte găsite în șantierele arheologice din Israel.

Italianul scoase ultima lamelă din microscop.

După toate aparențele, rezultatele confirmau că gravurile de pe osuar fuseseră făcute înainte de formarea stratului exterior de oxizi.

Era mai mult decât rezonabil să tragă concluzia că misteriosul simbol păgân de pe osuar era într-adevăr contemporan cu conținutul. Dacă putea să-și dea seama ce semnificație avea, exista o șansă rezonabilă să-l identifice pe bărbatul răstignit.

27

Cetatea Vaticanului

Urmărindu-l pe Bersei la lucru în partea cealaltă a laboratorului, Charlotte luă telefonul și formă numărul pe care i-l dăduse. Târâitul – atât de tipic european – se auzea neîntrerupt. Tocmai când se gândi că trebuia să formeze din nou numărul, cineva îi răspunse.

— Salve.

O clipă nu știu ce să răspundă. Se așteptase la o centrală automată sau un operator – poate chiar la invitația de a lăsa un mesaj pe robot – și se întrebă dacă nu cumva formase din greșeală numărul de la o casă particulară.

— Salve.

Glasul era mai insistent. Se uită repede la biletul pe care își notase în transcriere fonetică ce să spună.

— Signore Antonio Ciardini?

— Si.

— Sunt dr. Charlotte Hennesey. Giovanni Bersei mi-a sugerat să vă contactez. Îmi cer scuze, nu știam că vă deranjez acasă.

— Ați sunat pe mobil. E în regulă. Urmă o mică pauză. Sunteți americană?

Engleza lui era impresionantă.

— Da.

— Ce pot face pentru bunul meu prieten Giovanni?

Toată lumea părea să-l placă pe Bersei.

— El și cu mine lucrăm la un proiect special, aici, la Roma. De fapt, la Vatican...

— Cetatea Vaticanului? interveni Ciardini.

— Da. Ni s-a cerut să examinăm o mostră de os. Și, bineînțeles, pentru a face o analiză completă, am dori să datăm specimenul.

— Oase la Vatican? întrebă bărbatul, ridicând puțin tonul. Ciudată combinație. Deși există mormintele acelea sub San Pietro, unde își îngroapă papii, încercă el să argumenteze ideea.

— Da... Nu avea nici un rost să dezvolt subiectul. Îmi pare rău că vă deranjez, dar dr. Bersei se întreba

dacă ați putea să urgențați analiza.

- Pentru Giovanni, bineînțeles. Osul este în stare bună? Curat?
- Este extrem de bine conservat.
- Bine. În cazul acesta vă sugerez să-mi trimiteți o mostră de cel puțin un gram.
- O am. Și... Va fi în regulă? Mai avem și o așchie de lemn, am vrea să o datăm și pe ea.
- Pentru lemn ar fi preferabil să avem zece miligrame, deși la limită putem coborî până la un miligram.
- Nici o problemă, avem zece miligrame. Există vreun formular pe care trebuie să-l completez?
- Adresați-mi pachetul direct și scrieți numele dumneavoastră... asta e tot. Mă voi ocupa eu de hârtogărie. Spuneți-mi doar unde doriți să fie trimis certificatul de date.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră. Știu că v-am cerut deja prea mult, dar dr. Bersei se întreba dacă ne-ați putea suna imediat ce rezultatele sunt disponibile.

— Pofim? Am înțeles de ce v-a pus pe dumneavoastră să mă sunați, dr. Hennesey, spuse Ciardini râzând. Voi procesa mostrele imediat cum sosesc. În mod normal, durează câteva săptămâni pentru a obține rezultatele complete, dar mă voi strădui să facem totul în câteva ore. Vă rog notați adresa.

Ciardini spuse numele străzii rar și precis, iar Hennesey notă adresa.

— Mulțumesc. Voi trimite mostrele prin curierul Vaticanului. Cred că vor ajunge la dumneavoastră în cel mult două ore. Ciao.

Puse telefonul în furca montată pe perete și se întoarse la masa de lucru.

După ce studie o vreme scheletul, alese în cele din urmă un fragment desprins din osul metatarsian fracturat al piciorului stâng. Cu ajutorul unei pensete, Charlotte rupse cu mare grijă o bucățică și o puse într-o cutiuță din plastic care se închidea ermetic.

Pentru a determina vârsta fragmentului, și implicit vârsta scheletului, mostra trebuia să fie incinerată, în acest fel, gazele puteau fi colectate, curățate de impurități și comprimate, pentru a se cuantifica orice urmă de carbon 14 – izotopul radioactiv care există în toate organismele și care, după moarte, se înjumătățește la fiecare 5 730 de ani. Deși procesul părea simplu, Charlotte știa că echipamentul complex necesar pentru acest test – cunoscut sub numele de „spectrometru de masă cu accelerator” – impunea investiții și cheltuieli de întreținere substanțiale. Cele mai multe muzee și grupuri arheologice preferau să facă aceste teste în laboratoare specializate precum cel al lui Ciardini.

Scoase dintr-un sertar așchia de lemn pe care o colectase în timpul analizei patologice inițiale.

Puse cele două mostre într-un plic căptușit, apoi pregăti un al doilea plic cu o etichetă a Vaticanului. Văzând blazonul papal imprimat pe etichetă, zâmbi în sinea ei, simțindu-se ca o figurantă – sau poate o actriță de mână a doua într-un film polițist. Când analiza mostre la BMS, știa cel puțin vârsta lor și de unde proveneau.

Pentru a reconstitui profilul fizic complet al scheletului, Charlotte trebuia să recolteze și probe de ADN. Prezent în toate celulele, acidul ribonucleic deține codul care determină atributele fizice ale fiecărei ființe umane. Citise studii care sugerau că, în absența unor condiții de mediu extreme și a contaminării, ADN-ul putea să rămână viabil în material organic foarte vechi. Oamenii de știință l-au studiat la mumii egiptene vechi de aproape 5000 de ani. Judecând după starea remarcabilă a scheletului, Charlotte era încredințată că ADN-ul lui nu se degradase atât de mult, încât să nu poată fi studiat.

Ca și analizele pe bază de carbon, examinările genetice impuneau un echipament sofisticat. Și, fără îndoială, Charlotte știa că cel mai rapid și cel mai sigur instrumentar pentru astfel de teste se afla la Bio-Mapping Solutions, sub ochiul vigilant al lui Evan Aldrich. BMS patentase noi sisteme și software specializat pentru analizarea eficientă a genomului uman folosind tehnici de scanare laser, iar ea contribuise substanțial la dezvoltarea tehnologică a sistemului.

Uitându-se la ceas, ridică receptorul și formă numărul de la Phoenix. Era cinci fără un sfert. În pofida diferenței de opt ore, știa că Evan avea obiceiul de a veni foarte devreme la serviciu.

După trei țârăituri, receptorul a fost smuls din furcă.

— Aldrich.

Așa răspundea întotdeauna: la obiect. Alt lucru care îi plăcea la el.

— Alo, la telefon sucursala de la Roma.

Auzindu-i vocea, Aldrich deveni imediat prietenos.

— Cum merg operațiunile la Centrala Creștinătății?

— Bine. Ce mai e pe-acasă? Întrebă ea și își atinse un cerceș, amintindu-și că-i primise de la el de ziua ei – smarald, piatra ei norocoasă. Îi spusese că se potriveau cu ochii ei.

— Nimic nou. Ce probleme are Vaticanul? Cum să-l facă pe Papa să trăiască veșnic?

— E interesant. Am analizat niște oase foarte vechi. Până acum chestii obișnuite de medicină legală, dar fascinante. Mi-ar plăcea să vezi și tu.

— Înapoi în tranșee. Sper că merită timpul.

— E prea devreme să-ți spun, dar povestea este extraordinară. Oricum, cât de des primești un telefon de la Vatican?

— Ai dreptate. Făcu o pauză. Presupun că nu m-ai sunat doar ca să stăm la taclale.

După plecarea ei bruscă – mai bine spus glacială – de duminică, știa că el se referea la relația lor. Evan dormise la ea acasă cu o seară înainte. O noapte de pasiune care se încheiase cu o discuție în zorii zilei despre „trecerea la nivelul următor”. Nu-i spusese nimic despre cancerul ei și se grăbise să schimbe subiectul, spre marea lui dezamăgire. Limuzina care trebuia s-o ducă la aeroport venise exact când discutau mai aprins, așa că nu se despărțiseră în cei mai buni termeni. Rezolvarea problemelor personale era importantă, dar acum nu era momentul potrivit. Din fericire, Evan se pricepea foarte bine să tragă o linie între muncă și plăcere.

— Oasele sunt în stare foarte bună și speram să-i pot impresiona pe cei de-aici cu vreo cartografiere ADN, îi explică ea. Vreau să reconstitui profilul fizic. Crezi că BMS ar fi interesat?

Urmă o scurtă pauză, iar Charlotte știa că el era dezamăgit.

— O să ne facă bine la PR, spuse el în cele din urmă.

— Noul analizor de gene e gata?

— Am ajuns la teste beta. Din cauza asta am venit atât de devreme... studiam datele.

— Și?

— Sunt foarte promițătoare. Trimite-mi mostra și o voi analiza. Va fi un test bun.

— Am un schelet întreg aici. Cât vrei?

— Stai cuminte... Ceva mic, de exemplu un tarsian. Când îl primesc?

— O să văd dacă mă lasă să-l trimit imediat. Sper să-l primești mâine.

— Va fi lucrat imediat. De fapt, mă voi ocupa personal de asta.

— Mulțumesc, Evan.

— Salută-l pe papă din partea mea. Și, Charlotte...

Hait, n-am scăpat, gândi ea.

— Da?

— Vreau doar să-ți spun că nu-mi lipsește aici doar cel mai bun om de știință.

— Și mie mi-e dor de tine, spuse ea zâmbind. Pa.

Charlotte se întoarse la masa de lucru, încercând cu disperare să oprească valul de regrete care se revărsa în sufletul ei. Ar fi trebuit să-i spună de ce nu rămăsese cu el atunci, așa cum dorea. Inspirând adânc ca să se calmeze, se resemnă la gândul că atunci când se va reîntoarce la Phoenix îi va spune totul. Apoi vor trebui să stabilească ce vor face mai departe. Dumnezeu îi era martor că nu voia să-l îndepărteze.

Înapoi la treabă.

După ce puse un metatarsian într-o pungă, împachetă totul într-o cutie DHL. În timp ce scria adresa BMS pe etichetă, încercă să-și reprime un acces de dor de casă, realizând abia atunci cât de departe era de

Evan.

În timp ce completa formularul, Bersei se apropie de ea. Se opri și își puse mâinile în șolduri.

— Atât pot să-ți spun, osuarul nu a fost atins. E autentic. Tu?

— Am avut o conversație plăcută cu signore Ciardini, spuse ea, reușind să zâmbească. Un om încântător. Ne va trimite rezultatele mâine.

— La ce lucrezi?

— La altă mostră care sper să ne dea profilul genetic al omului nostru. Ridică pachetul. Îl trimite la Phoenix pentru analize.

— ADN?

— Da.

Besrei se uită la ceas: tocmai trecuse de cinci.

— Am făcut o mulțime azi. Gata, trebuie să mă duc acasă. Fiica mea cea mare trece pe la noi diseară.

— Ce pregătește Carmela?

— Pui saltimbocca.

Ridică ochii și începu să-și scoată masca, apoi halatul de laborator.

— Succes, spuse ea râzând, și se simți deodată mai bine.

— Ai grijă, altfel îți aduc ce rămâne de la masă, o amenință el. Oricum, mâine poate aruncăm o privire în cutie, vreau să văd dacă pot descifra simbolul. O să-ti arăt și un instrument care o să fie un supliment frumos la analiza ta ADN. Ne vedem mâine dimineață, dar sper că fiică-mea n-o să mă tenteze să deschid a doua sticlă de vin.

— O seară bună, Giovanni. Mulțumesc încă o dată pentru masa de prânz.

— Cu plăcere. Și încearcă să dormi la noapte, da? Nu vreau să te îmbolnăvești din cauza mea.

Prea târziu, își spuse ea. Zâmbi și îi făcu semn cu mâna.

— Ciao.

După ce ușa se închise în urma lui, Charlotte Hennesey se pomeni că îl invidia.

Când termină de pregătit pachetele, îl sună la interfon pe părintele Donovan. Acesta răspunse aproape imediat, ca și cum ar fi știut că ea nu plecase.

— Bună seara, dr. Hennesey, cu ce îți pot fi de folos?

Îi spuse despre colete, iar el o asigură că trebuia doar să le lase în laborator, curierul se va ocupa de ele. Primii din partea lui confirmarea că aveau să fie trimise prin DHL noaptea, în ciuda tarifului pipărat al livrării peste ocean.

Îndată ce problemele de serviciu au fost rezolvate, Donovan o întrebă:

— Ieși în oraș în seara asta?

— Este o seară frumoasă, cred că o să fac o plimbare și o să mănânc undeva.

— Dacă nu te deranjează să cheltuiești ceva mai mult, ți-aș recomanda un restaurant superb.

— Sigur, minunat. Știți cum se spune: când ești la Roma...

28

Cetatea Vaticanului

Când Charlotte ieși din Muzeul Vaticanului prin ușa de serviciu de la etaj, soarele aproape de asfințit era încă fierbinte. Se hotărâse că pantalonii kaki și bluza pe care le purta erau suficient de bune ca să nu mai bată drumul până la camera ei să se schimbe. În plus, trebuia să respecte normele stricte ale Vaticanului referitoare la îmbrăcăminte, pentru că altfel nu i s-ar fi permis să intre. Oricum nu avea alte opțiuni în privința garderobei.

Merse agale pe aleea dintre zidul înalt din nord și edificiul sever al Muzeului Vaticanului, apoi se îndreptă către Poarta Sant' Anna, unde gărzile îi permisera să iasă.

Părintele Donovan îi spusese că restaurantul nu se deschidea înainte de șapte și jumătate. Spre deosebire

de Statele Unite, italienii preferau să mănânce târziu, îi reamintise el. Având o oră în față, Charlotte rămase în împrejurimi. Se plimbă cu plăcere pe străzi lăturalnice, dar apoi se aventurează până spre Tibru, admirând bogăția peisagistică a Romei.

Puțin mai târziu, urmând indicațiile lui Donovan, se întoarse pe alte străduțe până când zări impunătoare fațadă a hotelului Atlante Star, cu cele șase etaje ale sale. Văzu și firma restaurantului, Les Etoiles. Deodată i se păru că era îmbrăcată prea modest. Intră în foaier și luă liftul până la ultimul etaj.

Când ușile se deschiseră, fu întâmpinată de maître d'hotel, un tânăr elegant, de vreo treizeci și cinci de ani, smead, cu păr des, negru.

— Signora Hennesey... Buona Sera! Come sta? Continuă în engleză: Părintele Donovan a sunat înainte de sosirea dumneavoastră. Vă așteptam.

— Buona sera, spuse ea, uitându-se în restaurant.

— Numele meu este Alfonso, se prezentă el, înclinându-se discret. Vă rog să mă urmați, signora. Aveți o masă rezervată pe terasă.

A fost condusă prin sala de mese și pe scările care duceau sus, la o terasă împodobită cu o mare de flori multicolore. Alfonso se opri în dreptul unei mese mici de lângă balustradă.

Conturul clădirilor profilate pe cer a lăsat-o o clipă fără suflare. Uriașa cupolă a Bazilicii Sf. Petru era foarte aproape, în spatele zidului de est al Muzeului Vaticanului. În partea opusă văzu Castelul Sant'Angelo. Dincolo de Tibru se desfășura orașul vechi, marcat de Panteon, cu imensa lui cupolă.

După ce i s-a ținut scaunul până s-a așezat, Alfonso i-a pus pe genunchi un șervet alb de olandă, luat de pe farfurie.

— Dacă aveți nevoie de ceva, Signora Hennesey, vă rog să nu ezitați să cereți.

— Grazie.

Un somelier a apărut în liniște și i-a prezentat o listă impresionantă de vinuri, legată în piele.

Prinsă în vârtejul activității, acaparată de suspansul zilei, Charlotte își dădu seama că nu avusese aproape nici o clipă în care să răsuflă. Brusc, se simți aproape singură. Ce voia, de fapt? Acum nu era totul perfect? Se uită o vreme la râu. N-ar fi putut pretinde un decor mai idilic.

Dar ea știa că nu totul era perfect.

Chelnerul care servea vinurile se întoarse, și ea comandă o jumătate de sticlă de Brunello din Montalcino. Alcoolul nu era recomandat, dar în seara asta nu avea de gând să-și refuze plăcerea.

Din stradă răsună pârâitul scuterelor.

Când s-a întors, chelnerul a continuat prezentarea vinului, arătându-i eticheta, destupând sticla și oferindu-i-l Charlottei pentru a-i simți buchetul. În cele din urmă, turnă puțin vin într-un pahar și o rugă să-l guste. Îl roti în pahar, mai mult pentru spectacol, știind că din cauza medicamentelor îi va rămâne oricum un ușor gust metalic în gură, oricât de rafinat ar fi fost vinul sau cât de bună ar fi fost recolta.

După ce chelnerul plecă, gândurile ei reveniră pe făgașul normal și se opriră la Evan Aldrich. Își reaminti că ar fi fost iresponsabil din partea ei să-și ia un angajament ferm față de el. Totuși, medicii îi spusese că cercetările progresau permanent. În curând puteau găsi răspunsuri. Dar cât de curând?

Și cu copiii cum rămâne? La treizeci și doi de ani, se temea deja că s-ar putea să nu aibă niciodată copii. Se informase în legătură cu cei se putea întâmpla mai târziu – tratamente mai agresive care ar fi inclus injecții cu borteomib – cunoscut că provoca malformații la naștere –, dar asta nu făcuse decât să-i alimenteze temerile. Copiii puteau fi un alt vis neîmplinit.

Se uită fără să vrea la mesele învecinate. Perechi care păreau fericite, o familie veselă undeva în dreapta ei. Poate că nu erau fericiți. Aparențele spuneau rareori întregul adevăr, știa asta mai bine decât oricine. Ciudat, dar apoi se gândi la Salvatore Conte și la părintele Donovan. Care era povestea lor? Cum reușise o cutie cu oase să alcătuiască o pereche atât de nepotrivită?

Se gândi și la mostra pe care i-o trimisese lui Ciardini – cum avea să fie incinerată pentru datarea cu

carbon.

Un os care va fi distrus.

— V-ați hotărât, signora?

Era Alfonso.

— Îmi pare bine că ai venit. Am nevoie de ajutorul tău.

În ciuda faptului că restaurantul avea un nume franțuzesc, meniul prezenta numai bucătărie italiană. După câteva întrebări rapide despre ce-i place și ce nu, Alfredo îi recomandă un sorrento sciatielli – „paste de casă minunate cu un sos de fructe de mare plin de homar și crabi, absolut delicios”.

De la prima înghițitură își dădu seama că nimerise perfect. O mare admiratoare a canalului Food Network, Charlotte urmărea cu conștiinciozitate programul „Pregătiți o masă în 30 de minute” al lui Rachel Ray. Și-ar fi dorit ca gazda plină de viață a acestei emisiuni să fie de față și să savureze împreună cu ea mâncarea – era pur și simplu delicioasă. Găsise în sfârșit ceva care să-i readucă la viață papilele gustative amorțite din cauza medicamentelor.

Pastele, vinul, florile înmiresmate și priveliștea orașului care modelase cultura occidentală, toate la un loc reușiseră să-i abată gândurile. După ce a terminat de mâncat, a mai zăbovit acolo încă o oră. Mulțumită. Fericită.

Când i se aduse nota – în nici un caz mică – nu ezită să o achite cu cardul ei American Express, ca o compensație pentru sendvișul cu ton din seara trecută.

După ce ieși din hotel, porni agale pe Via Vitellesci către masivul Sant' Angelo. Continuându-și drumul în jurul castelului, văzu din nou panorama Tibrului. Traversă aglomeratul Lungo Castello și grăbi pasul pe Ponte Sant' Angelo, care își arunca peste râu cele patru arcade elegante.

Roma se putea lăuda cu atât de multă istorie și cultură, se gândi ea. Chiar și acest pod era o sublimă operă de artă și, în felul lui, Vaticanul contribuise la realizarea ei. Admirând îngerii lui Berlîni înșirați de-a lungul podului, privirea i-a fost imediat atrasă de unul dintre ei, care ținea în brațe un crucifix imens. Ieri nu s-ar fi gândit de două ori la el. Acum nu va mai fi niciodată în stare să privească vreodată o cruce la fel. Un obiect cât se poate de normal, aproape prozaic – dar îi îngheța sângele în vine. Și faptul că se aflau peste tot, dacă te uitai suficient de atent, nu-i făcea viața mai ușoară.

Singurul lucru pe care nu l-a observat era că, la o distanță confortabilă în spatele ei, Salvatore Conte o urmărea din umbra zidurilor castelului.

Miercuri

29

Ierusalim

Razak își sorbea qahzua pe veranda apartamentului său din Cartierul Musulman, care avea vedere spre Muntele Templului și Piața Zidului de Apus. Grupuri de protestatari se adunaseră începând de la răsăritul soarelui și Razak vedea acum alții, din întreaga lume, stând la coadă să treacă de cordoanele poliției.

Televizorul era fixat pe canalul Al-Jazeera, cu volumul redus la minimum, și Razak auzea doar un zumzet slab. În Ierusalim starea de spirit era tensionată și chiar mai rea în așezările palestinienne din Gaza, unde tinerii se lansau în intifade mărunte, provocând poliția cu pietre. La toate punctele de control israeliene erau postate vehicule blindate, la fel și la principalele porți către Vechiul Ierusalim. Armata israeliană își dublase patrulele la graniță.

Oamenii cereau răspunsuri, aveau nevoie de un țap ispășitor. Israelul își pregătea pozițiile de apărare și era gata pentru o nouă confruntare. Hamas transmitea declarații usturătoare la adresa autorităților israeliene.

Razak încerca să se concentreze asupra unui plan de detensionare a situației, cel puțin temporar. Limitarea pagubelor. Uneori problemele din locul acesta păreau insolubile și erau parte integrantă din istoria emoțională care îmbiba sanctuarul de 142000 m² al Ierusalimului.

Telefonul mobil îi întrerupse gândurile.

— Îmi cer scuze că te deranjez. Sunt Graham Barton.

A avut nevoie de o clipă ca să-și aducă aminte că îi dăduse arheologului o carte de vizită.

— Cu ce îți pot fi de folos?

— Am primit transcrierea pergamentului.

— Ce spune?

— Ceva uluitor, dar în nici un caz nu poate fi discutat la telefon. Ne putem întâlni undeva să examinăm problema?

— Desigur. Lui Razak îi venea greu să-și stăpânească entuziasmul contagios pe care i-l transmisese arheologul. Când?

— Ce zici de ora douăsprezece, la Abu Shkri pe El-Wad? Știi unde e?

— Da. Am fost de multe ori acolo, răspunse el după ce se uită la ceas. Ne vedem la prânz.

Poate, își spuse Razak, asta e descoperirea pe care o așteptam.

30

Cetatea Vaticanului

Charlotte Hennessey se întoarse și văzu pe afișajul ceasului digital un 7:00 scris cu linii groase, de un roșu neplăcut. Razele soarelui intrau prin perdelele subțiri și își lăsă capul să cadă înapoi pe pernă. Deși patul mic era destul de confortabil, își imagina că ocupantul lui anterior fusese probabil un cardinal.

Pe perete, exact deasupra capului ei, era o cruce. Nu-și mai putea lua privirea de la ea. Fără să vrea, văzu în minte imaginea unor ciocane care băteau cuie groase prin piele, mușchi și oase. Obişnuiește-te cu asta, își spuse.

Extrăgându-se cu greu din pat, se împletici până la sacoșa de voiaj și scoase capacul de la o sticlă cu Motrin, un antiinflamator. Vinul îi făcuse într-adevăr figura. Scoase din frigiderul mic și un flacon de Melphalan, îl destupă cu zgomot și luă o tabletă albă, pe care o înghiți cu puțină apă. Urmă un pumn de vitamine și de suplimente alimentare care ar fi trebuit să neutralizeze prăpădul provocat de medicamente în sistemul ei imunitar.

După ce se spală pe dinți, făcu un duș și se îmbracă, își strânse la brâu cureaua gentuței în care ținea banii și pașaportul, pe care o purta pe sub bluză (agentul de voiaj o sfătuisese în acest sens „pentru că, se știe, Roma e plină de hoți de buzunare”). Punându-și celularul în buzunar, ieși din cameră.

Când ajunse în laborator, îl văzu pe Giovanni lucrând concentrat, aplecat peste un dulăpior metalic și încercând să descurce niște cabluri de computer.

— A, văd că arăți odihnită azi, îi spuse el, ridicând capul și zâmbindu-i.

— Încerc să mă adaptez la diferența de fus orar, dar într-adevăr mă simt mai bine. Se uită la aparat. Ce-i asta?

Bersei îi făcu semn să se apropie.

— O să-ți placă. E un scanner laser pentru imagini tridimensionale.

Aparatul paralelipipedic era masiv, cam de un metru înălțime, cu o cameră interioară și o ușă de sticlă. Comenzile erau montate pe o latură.

— Seamănă cu un minibar, spuse Charlotte, cu o privire destul de critică.

— Nu m-am gândit la așa ceva. Oricum, nu sunt pungi cu alune înăuntru. Ce-ar fi să te liniștești și să bei o cafea? O să-ți arăt apoi cum se lucrează cu el, spuse el râzând, și conectă un cablu USB la un laptop.

Trecură mai puțin de cinci minute și Charlotte reveni, îmbrăcată cu halatul de laborator, gata de lucru.

— Vom scana fiecare os și vom reasambla scheletul în computer, cu un software special pentru editarea imaginilor, îi explică Bersei. În etapa următoare programul CAD le analizează complet, inclusiv punctele de prindere ale ligamentelor, calculează masa musculară totală susținută de fiecare os și încearcă să-l reconstituie fizic pe omul nostru așa cum era în carne și oase. Eu îl fac pe primul, tu poți face restul.

Bersei se întinse după craniu, îi susținu cu o mână mandibula cu dinți, masa globulară cu cealaltă, apoi îl introduse în camera de scanare.

— Pune-l în minibar...

Charlotte râse cu poftă.

Zâmbind, Bersei se mută la laptopul său.

— Apoi apasă pe butonul Cominciare scansione...

— Tot programul e în italiană?

Bersei se uită la ea și se amuză văzându-i expresia de ușoară dezamăgire.

— Hait, am uitat. Îl trec pe engleză. Lucrând cu mouse-ul, resetă în câteva secunde programul. Îmi cer scuze. După cum îți spuneam, apasă pe butonul Start Scan... Așa...

Scannerul bâzâi în timp ce laserele formau o matrice în jurul craniului, înregistrând în detaliu fiecare caracteristică. În mai puțin de un minut, o replică perfectă a craniului apăru pe ecranul laptopului, în alb și cenușiu.

— Iată. O imagine tridimensională. Acum poate fi manevrată cum vrei. Își plimbă degetul pe touchpad, iar craniul se roți și se înclină. Salvează imaginea și programul îți va cere să etichetezi osul folosind un meniu special. Bersei deschise meniul și coborî până găsi comanda „Craniu – cu mandibulă” și dădu un clic pe ea. Apoi apeși pe Next Scan. De ce nu încerci și tu? Deschise ușa aparatului și scoase craniul. Pune-ți mânușile și o mască și ia un os.

Charlotte aruncă paharul de cafea în coș, apoi își puse o pereche de mănuși de cauciuc și o mască de hârtie.

Luă o vertebră și o închise în scanner. Apăsă pe butonul de scanare și văzu razele laserului plimbându-se metodic peste os. Se gândi fără să vrea la tomografie și radioterapie.

— Spune-mi, cum s-a descurcat Carmela cu saltimbocca de pui?

— De fapt, n-a fost chiar rea, spuse el surprins. Fiică-mea a reușit totuși să mă convingă să deschidem a doua sticlă de vin. Mamma mia, spuse el, lăsându-și capul în mâini.

După un minut, imaginea era completă. În timp ce Bersei privea peste umărul ei, Charlotte folosi touchpad-ul pentru a manevra imaginea. O salvă, etichetând-o „Vertebră – lombară”, apoi apăsă pe Next Scan.

— Perfetto. Spune-mi când ai terminat, îți voi arăta cum să le assemblezi pe toate.

Bersei traversă laboratorul și intră în birou.

Charlotte scană următorul os. Un minut mai târziu, Bersei apăru cu două cafele.

— Carburant pentru avioanele cu reacție.

— Îmi salvezi viața.

— Anunță-mă dacă ai probleme, spuse el.

Revenit la masa de lucru, se aplecă deasupra osuarului pentru a examina stratul de praf gros de peste un centimetru care acoperea fundul cavității. Trebuia să-l scoată și să-i analizeze compoziția la microscop, apoi să-l treacă prin spectrometrul din laborator pentru a identifica fiecare element chimic. Folosind o cupă de laborator, începu să golească conținutul osuarului pe o farfurie pătrată de sticlă, acoperită cu o sită, pentru a separa fragmentele de os. Știa că va găsi particule de țesut deshidratat și praf de calcar, poate și alte urme de materie organică, de exemplu rămășițele florilor și mirodeniilor folosite în mod tradițional în ritualul evreiesc de înmormântare.

Ceea ce nu s-a așteptat să găsească a fost un obiect mic, circular, chiar în a doua cupă cu material. Luându-l cu degetele înmănușate și curățând praful de pe suprafața lui cu o pensulă fină, Bersei observă că texturile de pe cele două suprafețe oxidate erau artificiale. Metal marcat.

O monedă.

Luând o perie mai tare din tava cu instrumente, îi făcu semn Charlottei să se apropie.

— Ce s-a întâmplat?

— Uite.

Bersei îi arată moneda pe care o ținea în palmă. Charlotte își miji ochii verzi, surprinsă, apoi se uită cu atenție la ea.

— O monedă? Frumoasă descoperire, Giovanni.

— Da. Ne va ușura mult treaba. Știi că monedele pot fi extrem de folositoare în datarea obiectelor găsite împreună de ele.

Bersei îi dădu moneda și se întoarse la computer, unde tastă criteriile de căutare: „Monede romane LIZ”.

Pentru Charlotte bănuțul era o noutate. Nu era mult mai mare decât o monedă de 10 cenți. Pe avers avea un simbol care arăta ca un semn de întrebare inversat, înconjurat de un text. Pe revers erau trei litere mari – LIZ – în centrul unei imagini florale care semăna cu o ramură arcuită, cu frunze.

— Gata, am găsit, murmură Bersei.

Primele informații apăruseră aproape instantaneu. Pentru că aparținea unei generații care bătuse la mașină comunicările și tezele, eficiența noilor tehnologii și a internetului, mai ales pentru cercetare, pur și simplu îl uimea. Ales linkul cel mai relevant, al unui magazin online care se numea sugestiv „Monede antice din Forum”.

— Ce ai găsit?

Coborând de-a lungul unei lungi liste cu monede antice de vânzare, găsi imaginea exactă a bănuțului pe care Charlotte îl ținea între două degete.

— Deși a noastră arată mai bine, așa spune că sunt asemănătoare.

Mări imaginea și văzu că fotografiile aversului și reversului erau replici aproape perfecte ale monedei lor.

— Interesant, spune aici că a fost emisă de Pilat din Pont, zise Bersei.

Luată prin surprindere, Charlotte se apropie și se aplecă spre monitor.

— Pilat din Pont... adică Pilat din Biblie?

— Chiar el. Știi, sunt sigur că a fost un personaj real. Bersei citi textul explicativ destul de lung care însoțea fotografiile. Spune că Pilat a emis trei monede în timp ce era guvernator al Iudeii, în 26-36. Toate au fost din bronz, așa-numitele prutah, bătute în Cesarea în anii 29,30, și 31 d.Chr.

— Deci aceste numere romane, LIZ, ne indică o dată precisă?

Își aminti că L însemna 50 și I – 1, dar Z nu-i spunea nimic.

— Tehnic vorbind, erau numere grecești. Pe vremea aceea, cultura elenistică era încă foarte influentă în viața cotidiană din Cesarea. Și da, ele indică data emiterii, îi explică Bersei. Cu toate acestea, moneda noastră a fost bătută cu o sută de ani înainte de apariția calendarului gregorian. În secolul I, romanii calculau anii după domniile împăraților. Vezi aceste cuvinte grecești de pe marginea monedei?

Charlotte le citi: TIBEPIOY KAICAPOC.

— Hm.

— Adică Tiberiu împărat.

Observă că Bersei nu citise de pe monitor.

— De unde știi?

— Întâmplător, citesc binișor în greaca veche. Era o limbă vorbită pe scară largă în Imperiul Roman.

— Impresionant.

— Oricum, spuse el zâmbind mânzește, domnia lui Tiberiu a început în anul 14 d.Chr. L este doar o abreviere pentru cuvântul „an”. I este egal cu zece, Z este șapte – pune-le unul lângă altul și obții șaptesprezece. Deci această monedă a fost bătută în anul al șaptesprezecelea al domniei lui Tiberiu.

Mai puțin rapidă, Charlotte numără anii pe degete.

— Este din anul 31?

— De fapt, grecii au renunțat la zero. Anul 14 d.Chr. este „unu”. Ca să nu mai stai să numeri, îți spun eu data corectă: 30 d.Chr.

— Și celălalt simbol, semnul de întrebare inversat?

— Da... Spune că aici îtuus este o cârjă, simbolul autorității augurului.

— Augur?

— Un fel de preot. Dacă vrei, un oracol împuternicit de Roma. Augurul ridică cârja pentru a invoca zeii atunci când făcea profeții despre războaie sau acțiuni politice.

Când venea vorba de profeții, Charlotte era mai înclinată să vadă medici încordați în costume albe încercând să interpreteze rezultatele analizelor. Examină moneda din nou.

— În afară de ce scrie în Biblie, ce mai știi despre Pilat din Pont?

— Destul de multe, spuse el uitându-se la ea și zâmbind larg. A fost un tip foarte rău.

— Cum așa?

Îi povesti ce știa. Împăratul Tiberiu se opunea ideii ca Iudeea să fie condusă de un rege evreu, dat fiind că trupele romane aveau nevoie să înainteze către Egipt fără nici un obstacol. În plus, Iudeea era o importantă rută comercială. Tiberiu l-a detronat pe unul dintre fiii regelui Irod și l-a înlocuit cu Pilat, stârnind furia evreilor. Pilat i-a masacrat liniștit pe evreii răsculați. Potrivit unei relatări bine documentate, când mulțimea neînarmată s-a adunat în fața reședinței sale de la Ierusalim pentru a protesta împotriva construirii unui apeduct cu banii templului, furați de el chiar pentru finanțarea proiectului, a trimis acolo soldați în haine civile. La comanda lui Pilat, romanii au scos săbiile ascunse sub veșminte și au măcelărit sute de evrei.

— Și acesta e doar un singur incident, continuă Bersei.

— Urât.

— Pilat prefera să locuiască într-un palat somptuos din nordul orașului Cesareea, cu vedere la Mediterana... Cam cum ați spune voi „casă de vacanță la mare”. Am fost acolo. E un loc cu adevărat frumos. Tot acolo au fost bătute aceste monede, sub supravegherea lui.

Uitându-se din nou la monitor, Charlotte observă prețul scăzut de la care începea licitația pentru moneda lui Pilat.

— Douăzeci și doi de dolari? Cum e posibil ca o monedă de aproape două mii de ani să valoreze doar atât?

— Legea cererii și a ofertei, bănuiesc, îi explică Bersei. Se găsesc o mulțime la fel, cam peste tot. Pe vremuri, moneda asta ar fi fost echivalentul unui penny american.

— Un penny? Întrebă ea, ridicând din sprâncene. De ce crezi că era în osuar?

— Simplu. Monedele puse pe ochii mortului erau o parte a ritualului funerar al evreilor. Mai precis, țineau pleoapele închise pentru a proteja sufletul până când carnea putrezea. După ce țesutul a dispărut, au căzut în craniu.

— Hm.

Băgă mâna în osuar, scotoci câteva secunde, apoi culese ceva din praf. Ridică mâna: a doua monedă.

— Doi ochi, două monede. Bersei examinează ambele fețe. Se potrivește perfect.

Charlotte se gândi o clipă la noua informație.

— Deci oasele au fost îngropate în același an, nu-i așa?

— Nu neapărat. Dar cel mai probabil, da. Adâncită în gânduri, se uită din nou la schelet, apoi la monedă.

— Pilat din Pont și un răstignit. Nu crezi... Bersei ridică imediat mâna, știind ce avea Charlotte de gând să spună.

— Hai să nu mergem până acolo, o rugă el. Ți-am mai spus, romanii au executat mii de oameni prin răstignire. Și sunt un bun catolic, adăugă el zâmbind.

Charlotte nu văzu nici o rezervă în privirea lui intensă și își dădu seama că Bersei voia să rămână obiectiv.

— Ai terminat de scanat?

— Tot.

— Perfect. Smulse din imprimantă copia paginii web. Să-ți arăt cum să pui totul la un loc. Făcu semn către scheletul întins pe masa de lucru. Apoi vom vedea cum arăta cu adevărat.

Muntele Templului

La ora 12 fix, Razak se apropie cu pași mari de o cafenea minusculă în aer liber, unde Graham Barton stătea la o masă din lemn pătrată, bea cafea neagră și citea ferusalem Post. Văzându-l pe Razak, englezul împături ziarul și se ridică pentru a-l saluta.

— Bună dimineața, Graham, spuse Razak, arborând un zâmbet politicoș.

Barton îi întinse mâna și Razak i-o strânse.

— Assalaamu 'alaykum, îi spuse englezul într-o arabă respectabilă.

— W'a 'alaykum assalaam, îi răspunse Razak impresionat. Ar trebui să mai lucrăm la asta, dar nu e rău pentru un necredincios, spuse el, zâmbind.

— Mulțumesc pentru compliment. Stai jos, te rog. Arheologul îi arată scaunul de pe latura cealaltă a mesei.

— Ai ales bine locul.

— Mi-am închipuit că îți va plăcea.

— Da, Barton alesese în mod special această cafenea micuță din Cartierul Musulman, dat fiind că în ultimul timp se zvonea că patronii evrei nu-i primeau deloc amabil pe clienții musulmani. Altă consecință a furtului.

Razak se așează și în clipa următoare apărură ca din pământ un chelner palestinian, foarte tânăr, dureros de slab, cu o barbă rară.

— Vrei să mănânci, Graham?

— Da, dacă ai timp.

— Vreo preferință?

— Orice îmi recomanzi.

Razak se întoarse către băiat și comandă rapid câteva feluri – faimosul humus al restaurantului, cu fasole neagră și cu nuci prăjite, pita „fierbinte, te rog”, falafel, două porții de șaorma și o cană mare cu ceai de izmă – shai, totul spus în engleză, pentru a nu-l face pe Barton să se simtă stânjenit.

După ce a scris toată comanda în carnețel și a citit-o pentru confirmare, chelnerul a dispărut imediat în bucătăria din spate.

— Acum spune-mi, ce-ai găsit?

Barton se luminează la față, ca un copil.

— Ceva extraordinar. Scotoci în buzunarul cămășii și scoase cu gesturi febrile o foaie de hârtie împăturită. Uite-te aici. Despături repede hârtia și i-o întinse lui Razak. Sus este fotocopia textului original, sub el e traducerea în engleză. Ce-ar fi s-o citești chiar acum?

Razak admiră câteva clipe frumoasa caligrafie a textului antic, apoi începu să citească traducerea.

„Îndeplinind voința Domnului, eu, Iosif din Arimateea, însoțit de familia mea iubită, aștept aici ziua minunată când Mesia se va întoarce pentru a redobândi mărturia lui Dumnezeu de sub altarul Lui Abraham, pentru a reface Sfântul Tabernacol.”

Pe fața arabilului se citea limpede nedumerirea.

— Iosif?

Chelnerul se întoarse cu o cană aburindă cu ceai și Razak acoperi hârtia cu mâna în timp ce tânărul turna în cești. Barton așteptă până rămaseră singuri.

— În cel de-al nouălea osuar este chiar scheletul lui Iosif. Știi, numele ebraic „Yosef” se traduce cu „Iosif”. Tăcu câteva clipe pentru a-i lăsa timp lui Razak să asimileze informația, apoi continuă: Ai auzit

vreodată de Iosif din Arimateea?

— Vag.

— Nu mă surprinde. E un personaj biblic obscur din secolul I, care apare doar episodic în Noul Testament.

Razak sorbi din ceai. Se așternu nerăbdarea.

— Și ce spune Cartea despre el? Englezul își puse mâinile pe masă.

— Să-ți spun de la bun început: majoritatea lucrurilor pe care le știm despre Iosif din Arimateea sunt pură legendă. Iată de ce această descoperire este foarte interesantă. Barton vorbea repede, dar în șoaptă. Mulți spun că a fost un negustor bogat care făcea afaceri și cu aristocrația evreiască, și cu romanii. Atât unii, cât și ceilalți aveau mereu nevoie de bronz, cositor și cupru pentru arme și pentru a bate monede.

— Era un om important.

— Da. Barton continuă, acum mai prudent: De fapt, Evanghelia după Marcu și Evanghelia după Luca spun că Iosif a fost un membru marcant al sinedriului – conciliul celor șaptezeci și unu de înțelepți iudei, care era un fel de tribunal suprem în vechea Iudee. Scripturile sugerează de asemenea că Iosif fusese confidentul unui iudeu foarte renumit, un personaj carismatic pe nume Joshua.

Numele nu-i spunea nimic lui Razak, însă Barton se uita la el ca și cum arabul ar fi știut.

— Se presupune că ar trebui să-l cunosc pe acest Joshua?

— O, îl știi, îl asigură Barton. Unele traduceri ebraice se referă la el ca Yeshua. Evangheliile grecești îi spun Iesus. Barton își dădu seama că Razak începuse să-și piardă răbdarea și jocul cu numele nu i se părea amuzant. Dar sigur ai auzit numele lui arab... Isa.

— Iisus? Întrebă Razak, cu ochii mari.

— Deși Joshua – sau Iisus – era al doilea nume ca popularitate aici în secolul I, nu cred că trebuie să-ți mai explic cine este Iisus la care mă refer.

Razak își trase scaunul mai aproape de englez.

— După moartea lui Iisus, se spune că Iosif s-ar fi dus în Galia – Franța de azi. Însoțit de discipoli – Lazăr, Maria Magdalena, Filip a propovăduit învățăturile lui Iisus. Se presupune că în 63 d.Chr. chiar a stat o vreme la Glastonbury, unde primit pământ și a construit prima mănăstire din Anglia.

— Continuă, spuse Razak, sorbind din ceai și ridicând o sprânceană.

— Să trecem repede la Evul Mediu. Iosif a devenit un erou și monarhii și-au fabricat o ascendență directă la el pentru a-i folosi celebritatea. Tot atunci apare și altă istorie, care pretinde că Iosif avea coroana de spini și potirul din care a băut Iisus la Cina cea de taină. Barton făcu o pauză pentru a-i permite lui Razak să priceapă semnificația detaliilor. Unii credeau că Iosif a strâns în potir sânge din trupul răstignit al lui Iisus. Observă că Razak se încruntase la auzul cuvintelor „trupul răstignit”. Este mai bine cunoscut sub numele de „Sfântul Graal”, cupa despre care se crede că are puteri tămăduitoare și că i-ar dăruii posesorului ei nemurirea.

— Astea sunt povești fantastice, declară Razak. Doar nu crezi că hoții și-au închipuit că în osuar e Sfântul Graal?

Barton clătină din cap.

— Sunt destui fanatici aici, recunosc el, dar nu, în nici un caz nu susțin o asemenea idee. Am hotărât să mai aflu câte ceva despre Iosif din Arimateea folosind cea mai accesibilă și mai relevantă sursă.

Ridică o carte. Razak văzu în mâna lui Barton un exemplar din Noul Testament.

— Alte legende, remarcă el sec.

Conștient că Noul Testament va fi o problemă delicată, Barton se pregătise pentru această reacție.

— Orice discuție despre Iisus trebuia să țină cont de faptul că musulmanii îl venerau ca pe unul dintr-un lung șir de profeți, printre care se numărau Abraham, Moise și slujitorul lui Allah – Mahomed. Islamul nu ar accepta niciodată că un muritor sau un profet ar putea fi egalul lui Dumnezeu. Din cauza acestui punct crucial al credinței islamice, pentru musulmani conceptul creștin al Sfintei Treimi era o blasfemie absolută

și aici era ruptura cea mai mare între cele două religii. Noul Testament era considerat o răstălmăcire grosolană a vieții lui Iisus.

Fără să țină seama de atitudinea lui Razak, Barton continuă:

— Din cele 27 de cărți din Noul Testament, patru conțin relatări detaliate despre profetul Iisus: Matei, Marcu, Luca și Ioan. Fiecare îl menționează în mod specific pe Iosif din Arimateea.

Barton deschise cartea la o pagină marcată cu o hârtie, făcând tot posibilul să-și stăpânească tremurul degetelor. Ceea ce avea de gând să spună era uimitor. Se aplecă mai mult peste masă.

— Toate cele patru relatări susțin în esență același lucru, așa că voi citi doar acest prim fragment din Evanghelia după Matei, 27:57.: „Iar făcându-se seară, a venit un om bogat din Arimateea, cu numele Iosif, care și el era un ucenic al lui Iisus. Acesta, ducându-se la Pilat, a cerut trupul lui Iisus. Atunci Pilat a poruncit să i se dea. Și Iosif, luând trupul, l-a înfășurat în giulgiu curat de în și l-a pus în mormântul nou al său, pe care-l săpase în stâncă, și, prăvălind o piatră mare la ușa mormântului, s-a dus.”

Barton se întrerupse și se uită la Razak.

— Voi citi din nou o frază. „Și Iosif, luând trupul, l-a înfășurat în giulgiu curat de în și l-a pus în mormântul nou al său, pe care-l săpase în stâncă.”

Razak se uita la el, uluit.

— Spune-mi că nu crezi...

Chelnerul apărui brusc și Razak se opri la mijlocul propoziției, așteptând ca tânărul să pună farfuriile pe masă și să plece. Apoi arabul trase adânc aer în piept.

— Văd unde vrei să ajungi, Graham. E o teorie foarte periculoasă.

Luă puțină pâine și își puse o lingură de humus pe farfurie. Mirosea minunat.

— Te rog, ascultă-mă cu atenție, continuă Barton încet. Trebuie măcar să reținem o ipoteză, și anume că hoții au crezut într-adevăr că osuarul conține rămășițele lui Iisus. Pergamentul pe care l-am găsit în cel de-al nouălea osuar se referă clar la Mesia. Este un detaliu mult prea precis pentru a fi ignorat.

În timp ce-i explica toate acestea lui Razak, Barton începu să înțeleagă întreaga greutate a avertismentului subtil al părintelui Demetrios. Textul de pe pergament putea, potențial vorbind, să submineze comemorarea tradițională a misteriosului binefăcător al lui Cristos, credința că grota săpată adânc sub Biserica Sfântului Mormânt ar fi aparținut lui Iosif.

— Mănâncă pâinea cât e caldă, îi spuse Razak, privindu-l lung.

— Ascultă, nu spun că și eu cred. Barton rupse o bucățică de pâine și își puse o lingură de humus pe farfurie. Îți sugerez un motiv. Dacă avem de-a face cu un fanatic care crede că toate astea sunt adevărate, înseamnă că pentru el osuarul este relicva supremă.

Razak termină de mestecat, înghiți și spuse:

— Înțelegi, sper, de ce nu pot accepta ideea că osuarul lipsă conținea rămășițele lui Iisus. Nu uita domnule Barton, că spre deosebire de această carte, Coranul redă întocmai cuvintele lui Allah, prin marele profet Mahomed – fie el binecuvântat. Nouă, musulmanilor, ni s-a spus adevărul. Iisus a fost cruțat de supliciul crucii. Allah l-a apărut de cei care încercau să-i facă rău. Nu a murit cum moare un muritor, ci a fost luat de Allah și s-a înălțat la ceruri. Ridică ochii către cer. Și nu uita, oamenii față de care simt răspunzător vor reacționa mult mai rău decât mine. Ei nu vor sta să asculte asemenea idei. Își muie pâinea în humus. În plus, nu pretind creștinii că Iisus s-a sculat din morți și s-a înălțat la ceruri? Nu asta înseamnă sărbătoarea Paștilor?

— Absolut.

Mestecând, Razak se uită întrebător la Barton. Englezul zâmbi.

— Biblia spune o mulțime de lucruri, recunosc el, însă Evangheliile au fost scrise la câteva decenii de la moartea Mântuitorului, după o lungă perioadă de tradiție orală. Nu trebuie să-ți mai spun că asta a afectat integritatea textelor pe care le citim astăzi. Pentru că erau ei înșiși evrei, ucenicii lui Iisus au folosit un stil narativ midrashic care, cu alte cuvinte, se concentrează mai mult asupra înțelesului, adesea în dauna acura-

teței istorice. Aș sublinia de asemenea că interpretările vechi ale învierii au de-a face mai curând cu o transformare spirituală decât cu una fizică.

Razak dădu din cap.

— Nu înțeleg cum poate cineva să creadă aceste povești.

— Ei bine, continuă prudent Barton, trebuie să ții seama că auditoriul Evangheliilor era format din păgâni convertiți. Oamenii aceia credeau în divinități care sfârșiseră tragic și înviaseră glorios. Ciclul viață-moarte-renaștere era o temă comună multor zeități păgâne, printre care Osiris, Adonis și Mithras. Primii conducători ai creștinilor, în special Paul din Tars – un evreu filozof și elenist –, știau că Iisus trebuia să îndeplinească aceste criterii. Au vândut noua religie într-un mediu foarte concurențial. Nu putem să nu ținem cont de ideea că au înfrumusețat povestea. Din cele douăzeci și șapte de cărți ale Noului Testament, se crede că paisprezece au fost scrise de Paul. Un personaj important, cred că recunoști. Iată de ce este prudent să plasăm aceste relatări în contextul lor istoric și uman cuvenit.

Razak se uită la el gânditor.

— Ești un om complex, Graham. Soția ta nu se plictisește deloc cu tine, spuse el, poate ușor sarcastic. Arată către verigheta de aur de la mâna dreaptă a arheologului.

— Dacă crezi că eu vorbesc mult, ar trebui s-o auzi pe ea: Jenny e avocată.

— Avocată? se miră Razak, ridicând o sprânceană. O participantă la dezbateri profesionale. Nu mi-ar plăcea să asist la certurile voastre.

— Din fericire se întâmplă rar.

Adevărul era altul: în afara tribunalului era oricum, numai certăreață nu. În ultimul timp se îndepărtaseră unul de altul și între ei se instalase o tăcere din ce în ce mai apăsătoare.

— Ai copii?

— Un băiat, John, de douăzeci și unu de ani. Arată bine și are mai multă minte decât părinții lui la un loc. E student la Cambridge, unde am fost și eu. Avem și o fiică, Josephine. Are douăzeci și cinci de ani, stă la Boston. E avocată, ca maică-sa. Și tu? Nevastă și copii?

— Din păcate, Allah nu mi-a dat până acum o nevestă, răspunse Razak, zâmbind jenat și clătinând din cap.

Lui Barton i se păru că descoperă ceva în privirea musulmanului. Durere?

— Poate că nu e vorba de voia lui Allah, poate că ești tu încăpățânat.

Razak se prefăcu jignit, apoi râse.

— Da, poate.

După ce au terminat de mâncat, Razak s-a întors la traducerea textului.

— Și restul acestui... ce vrea să însemne? Citi a doua parte a traducerii: „Pentru a redobândi mărturia Domnului de sub altarul lui Abraham, pentru a reface Sfântul Tabernacul.”

Barton spera să evite această parte a discuției.

— A... Făcu o pauză. Altarul lui Abraham se referă cel mai probabil la Muntele Moriah.

— Acolo unde i s-a spus profetului Abraham să-l sacrifice pe Ismael, fiul lui Hagar, spuse categoric musulmanul.

— OK.

Barton nu comentă interpretarea musulmanului. Deși Tora afirma clar că Abraham trebuia să-l sacrifice pe Isaac, fiul soției sale Sarah, musulmanii își trasau ascendența până la Ismael fiul lui Hagar, roaba lui Sarah. Era încă un exemplu că amândouă religiile încercau cu disperare să-l revendice pe cel mai venerat patriarh al Vechiului Testament – cel creditat în premieră cu o credință monoteistă, cu supunerea totală față de un singur Dumnezeu. La urma urmei, asta înseamnă literalmente Islamul, se gândi Barton: supunere față de voința lui Allah.

— „Mărturia Domnului”, adăugă Razak. Sună de parcă ar fi un obiect „sub altarul lui Abraham”. Nu înțeleg.

Barton se înfioră.

— Încerc să aflu ce înseamnă, minți el. Trebuie să mai studiez problema.

— Sper că mă vei ține la curent cu descoperirile tale, spuse Razak sceptic.

— Sigur.

— Și unde ajungem de aici?

Barton reflectă câteva clipe. Ciudat, gândurile lui se încăpățâneau să se întoarcă la părintele Demetrios și la cripta Sfântului Mormânt care se presupunea că aparține lui Iosif din Arimateea. Văzu din nou în minte încăperea secretă de sub Muntele Templului, lipsită de anumite caracteristici ale criptelor din secolul I.

— De fapt, mă gândesc că ar trebui să mă duc iar la criptă. Poate mi-a scăpat ceva. Când crezi că ne putem întoarce acolo?

— Hai să amânăm asta până mâine dimineață, zise Razak. Am primit un telefon foarte interesant azi-dimineață de la un bun prieten din Gaza, care a auzit că sunt implicat în anchetă. Mi-a spus că are niște informații care ne-ar putea fi de folos.

— Ce fel de informații?

— N-am idee, zise Razak. Nu a vrut să-mi spună la telefon.

— Ceea ce înseamnă că sunt probabil informații utile.

— Sper. Oricum, aveam de gând să mă duc acolo cu mașina, după-amiază. Dacă nu ești prea ocupat, poate vii cu mine.

— Mi-ar face plăcere. La ce oră?

— Am ceva de rezolvat înainte, dar nu durează mult. Razak se uită la ceas. Putem să ne întâlnim în parcare din fața Porții Jaffa, la două.

— Voi fi acolo.

Razak își scoase portofelul.

— Te rog, insistă Barton, dându-i mâna la o parte. Lasă-mă să plătesc eu. Tu nu mai pierde vremea aici, ne vedem la două.

— Mulțumesc, Graham. E foarte generos din partea ta.

Vizavi de cafeneaua El Wad, stătea pe o bancă un tânăr cu trăsături șterse, care citea un ziar și sorbea dintr-o cafea, bucurându-se de ziua frumoasă. Din când în când, se uita discret la arheolog și la delegatul musulman. Căștile mici, conectate se pare la un iPod, transmiteau uimitoarea discuție la un post din Ierusalim al armatei israeliene.

32

Cetatea Vaticanului

Deschizând simultan pe ecran toate scanările, Giovanni Bersei trecu în revistă mozaicul de imagini miniaturale, oprindu-se din când în când pentru a mări câte una și a studia osul respectiv în detaliu.

— E perfect, Charlotte. Ai reușit să prinzi și coastele, ceea ce nu-i deloc ușor. Tot ce mai trebuie să facem acum este să-i cerem computerului să asambleze scheletul, spuse el și deschise un meniu.

Charlotte Hennesey văzu peste umărul lui o mică fereastră:

VA RUGĂM AȘTEPTAȚI PROCESAREA COMPLETĂ A MOSTREI

25%... 43%... 71%...

Berseși se întoarse către ea:

— Nici o eroare până acum. Nu e rău pentru prima încercare.

98%... 100%... complet

Douăzeci de secunde mai târziu, pe ecran a apărut imaginea tridimensională a scheletului. Programul examinase cel mai mic detaliu al fiecărui os pentru a reconstitui starea articulațiilor și a ligamentelor, oferindu-le astfel o reprezentare precisă a scheletului în conexiune anatomică. Redase chiar și consecințele

îngrozitoare ale răstignirii – zgârieturile de pe coaste și leziunile de la articulațiile mâinilor, picioarelor și genunchilor.

— Extraordinar, spuse Bersei, privind imaginea de înaltă rezoluție de pe ecran – versiunea asamblată a ceea ce se afla pe masa de lucru din spatele lor. Câteva clipe a rămas mut de admirație în fața capacităților uimitoare ale informaticii. Așa arăta probabil omul nostru înainte de a fi înhumat.

— Cum rămâne cu țesuturile?

Bersei întinse mâinile, ca și cum încerca să oprească o mașină care se năpustea spre el.

— S-o luăm pas cu pas.

— Scuză-mă. Prea multă cafea.

— Nouă, italienilor, ne place să facem lucrurile cu încetinitorul, glumi el. E secretul tinereții veșnice.

Charlotte se înfioră. Bersei folosi din nou mouse-ul.

— Îi vom cere acum computerului să repartizeze masa musculară pe schelet. Programul va măsura fiecare os pentru a-i estima densitatea și a reconstitui suprafețele de fixare a ligamentelor.

Charlotte cunoștea noțiunile de bază.

— Mușchii mai mari solicită mai mult oasele, deci ligamentele vor fi mai puternice.

— Exact. E un proces inversat. Desigur, programul nu poate reconstitui fiecare anomalie a țesutului moale, dar poate detecta anomaliile structurale. Dacă găsește așa ceva, va încerca să o reconstituie sau vom primi un mesaj de eroare. Acestea fiind spuse, să punem niște mușchi pe schelet.

Se concentrează asupra monitorului, pe care apăru din nou fereastra de mai devreme:

VĂ RUGĂM AȘTEPTAȚI PROCESAREA COMPLETĂ A MOSTREI

77%... 200%... complet

Pe ecran apăru un refresh. De data aceasta programul îmbrăcase scheletul cu țesut muscular. Imaginea îți dădea fiori, dar era corectă din punct de vedere anatomic: neacoperiți cu piele, mușchii apăreau în diverse nuanțe de roșu, iar ligamentele erau de un albăstrui tulburător. Bărbatul fusese solid și perfect proporțional.

Charlotte se aplecă mai mult spre ecran.

— Pare în formă, spuse ea.

— Nu exista nici un McDonald's pe-atunci, spuse Bersei în timp ce mișca mouse-ul.

— Sau osso buco, dacă tot a venit vorba.

Amândoi izbucniră în râs. Liniștindu-se, Giovanni se uită din nou la monitor.

— OK, hai să adăugăm pielea.

Dădu o comandă. Aproape instantaneu, pe ecran apăru altă imagine tridimensională, care semăna cu una dintre sculpturile în marmură ale lui Bernini, netedă și albă. De pe imagine lipsea orice fir de păr, inclusiv sprâncenele. Ochii erau inexpressivi, simple orbite goale.

Charlotte încremeni. Studiul intrase acum într-o nouă etapă, în care un subiect fără nume și fără chip părea să dobândească o calitate misterioasă, calitatea vieții. Treziseră din morți oasele străvechi.

— Aici analiza ta ADN va contribui la umplerea golurilor, continuă Bersei. Programul acceptă informații genetice și reface totul, de la culoarea ochilor și a pielii până la desimea părului, forma unghiilor și așa mai departe. Putem estima conținutul în grăsimi cu destul de multă precizie. Până acum, cred că cea mai impresionantă trăsătură a lui este asta.

Îi arată colțul din dreapta jos, unde apăreau datele de bază, inclusiv următorul rând:

ÎNĂLȚIME (IN/CM): 73.850/185,579

— Foarte înalt pentru epoca lui, observă Bersei. Ciudat. Dacă a trăit la începutul secolului I, ieșea în evidență, nu glumă.

— Înălțimea medie era mult mai mică atunci.

— Teoria cea mai răspândită este că alimentația n-ar fi fost corespunzătoare. Mie nu prea îmi vine să cred. Mulți ar spune că era chiar mai sănătoasă decât a noastră. Dar chiar și pentru standardele moderne, omul nostru i-ar fi făcut pe mulți să întoarcă capul. Datele tale genetice ar putea aduce puțină lumină în

acest mister.

— Hai să începem cu fața.

Ținu apăsat butonul mouse-ului pentru a încadra imaginea, apoi dădu un clic pe zoom.

O siluetă spectrală umplu ecranul, cu trăsături bine definite și totuși blânde, cu nas lung și drept, buze cărnoase și bărbie voluntară. Linia maxilarelor era fermă, fruntea înaltă, ochii mari.

Bersei părea mulțumit.

— Până acum, e cea mai bună reconstituire pe care am făcut-o. Era un bărbat frumos.

Charlotte era pur și simplu fascinată de trăsăturile lui.

— Mă întreb cât de precisă e reconstituirea.

— Am folosit același program pentru schelete asemănătoare în câteva anchete criminalistice, spuse Bersei pe un ton sigur. S-a dovedit foarte precis de fiecare dată când am avut ocazia să confrunt rezultatul cu o fotografie a victimei.

Interfonul îi făcu să tresară. Părintele Donovan își ceru scuze pentru întrerupere, dar trebuia să le facă legătura fiindcă îi căuta un oarecare domn Ciardini.

— Probabil rezultatele noastre de la datarea cu carbon, spuse Bersei. De ce nu vorbești tu cu el în timp ce eu îmi văd de treabă aici?

— Mi se pare o idee bună, spuse ea, în timp ce se ducea la telefon.

Bersei se întoarse la masa de lucru. După ce scoase cu grijă praful de pe fundul osuarului, ceva îi atrase atenția. Un contur fin, abia vizibil.

Luă o pensulă mică, se aplecă mai mult și curăță bine liniile estompate. O formă dreptunghiulară apărui treptat.

Schimbă pensula cu o lamelă, o potrivi pe o latură a dreptunghiului și o împinse cu grijă sub ceea ce părea a fi o plăcută din metal. După ce dădu la o parte placa, văzu o adâncitură scobită în piatră. În ea erau niște forme de culoare închisă, mai bine zis trei obiecte lungi, cu vârf ascuțit.

Crezând că ochii îi joacă feste, Giovanni potrivi mai bine lampa de deasupra mesei, apoi băgă mâna în osuar și pipăi cu degetele compartimentul secret. Simți metalul rece prin mânușa de latex în timp ce scotea unul dintre obiecte. Era surprinzător de greu, avea cel puțin optsprezece centimetri și era negru ca tăciunele, cu un capăt noduros și bont și cu muchii neregulate.

Fier forjat. Un piron. Îl puse pe o tavă și se uită lung la el. Tot nu-i venea să creadă.

Scoase celelalte două cuie de la fundul osuarului și le alinie pe tavă alături de primul. Trei elemente în plus care vor confirma identitatea scheletului. Erau multe momente în cariera lui Bersei care dovedeau cu prisosință pasiunea lui pentru cercetare, dar revelațiile din ultimul timp depășiseră orice nivel rațional.

— O, Doamne, șopti, prăbușindu-se pe scaun.

În partea cealaltă a laboratorului, Charlotte tocmai agăța receptorul în furcă.

— Trebuie să vezi ce am găsit, îi strigă el.

Nu era în stare să-și ia ochii de la tavă. Charlotte se apropie de masă și, după privirea lui Bersei, își dădu seama imediat că osuarul le dezvăluise încă unul din secretele lui.

Giovanni îi arătă cu mâna, fără să spună un cuvânt. Charlotte văzu cele trei obiecte de metal aliniate pe suprafața lucioasă a tăvii de oțel.

— Crampoane feroviare? Încercă ea să glumească.

Dar vârfurile zimțate ale cuielor stăteau mărturie că înfiorătorul chin al răstignirii era cât se poate de real.

Bersei reuși în sfârșit să vorbească:

— Cred că putem presupune fără să greșim prea mult că acestea sunt cuiele folosite pentru a-l ținut pe cruce... oricine ar fi el.

— Unde le-ai găsit?

— Uite-te, îi răspunse, făcându-i semn cu bărbia.

Charlotte se aplecă și studie o vreme cavitatea de pe fundul osuarului, o simplă adâncitură rectangulară scobită în calcar.

— O ascundea praful.

În clipa următoare distinsese conturul slab al unui secret ascuns și mai adânc. Părea o a doua adâncitură, mai mică, scobită în prima.

— Așteaptă, spuse ea.

Trase lampa într-o poziție mai bună și lumina puternică inundă interiorul.

— Se pare că ți-a scăpat ceva. Acolo. Pare... În lumina orbitoare, văzu în sfârșit ce era. Un cilindru?

33

Ierusalim

Razak îl găsi pe Farouq în cămăruța de sus a școlii de gramatică pe care Waqf o transformase în birou de campanie. Păstrătorul tocmai pune receptorul în furcă.

Farouq vorbi înainte ca Razak să apuce să-l salute:

— Topol spune că în ultimele zile nu a ieșit din țară nici un obiect care să se potrivească cu semnalele osuarului. Bătu darabana pe birou. Nu-i deloc bine.

Razak se așeză pe un scaun. Farouq arăta de parcă nu dormise de zile întregi. Când își întoarse capul spre el, profilul lui se suprapuse perfect pe cupola Domului Stâncii încadrată de fereastră.

— Hamas și Autoritatea Palestiniană, continuă Farouq, au confirmat amândouă că elicopterul în care s-au urcat hoții la Haram esh-Sharif era categoric al evreilor. Când l-am înghesuit cu această informație, Teleksen a pretins că a fost furat de la baza aeriană Sde Dov de lângă Tel Aviv. Un UH-60 Black Hawk.

Dacă pe Razak îl ajuta memoria, Israelul cumpărase elicopterele de asalt de la americani, la sfârșitul anilor '90.

— Se pare că aviația militară a evreilor împarte pistele de la Sde Dov cu aviația comercială.

— Atunci nu e de mirare că le-a fost atât de ușor să se strecoare în bază.

— Să nu tragem concluzii pripite, spuse Farouq tăios. Există încă posibilitatea ca elicopterul să nu fi fost furat.

Nemulțumit că obiectivitatea lui Farouq începea să dispară, Razak schimbă macazul.

— Cel puțin au recunoscut în sfârșit. Destul de neplăcut pentru ei.

— Presupunând că a fost un accident, bineînțeles.

— L-ai întrebat pe Teleksen de ce nu am fost informați mai devreme?

— Bineînțeles că l-am întrebat.

— Și ce-a zis?

— Era îngrijorat ca nu cumva informația să ajungă în presă, spuse Farouq, încrucișându-și brațele la piept.

Razak era obligat să recunoască ceva: dacă situația s-ar fi inversat, palestinienii ar fi făcut și ei orice ca să ascundă o informație care ar fi putut provoca represalii. Părea să fie un joc fără sfârșit.

— Doar nu crezi că israelienii au înscenat furtul, nu-i așa?

— E prea devreme să ne pronunțăm. Dar, evident, îi bănuiesc.

— Și cum rămâne cu toți evreii uciși? Clătină din cap. Nu se potrivește cu ce a descoperit Barton. De ce ar fi evreii interesați de presupusele moaște ale unui fals mesia sau de legenda ridicolă despre Sfântul Potir? Ce motiv ar avea?

— Ce motive au avut dintotdeauna evreii? Oamenii ăștia nu caută decât să submineze pacea.

Razak s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns de la militanții Hamas.

— Și cum ai de gând să procedezi?

— Nu sunt sigur. Deocamdată vom aștepta mai multe informații. Farouq își sprijini bărbia în mâini.

Spune-mi, ce se întâmplă cu arheologul englez... Cum îi spune? A, da, Barton.

Nu era momentul să alimenteze frustrările bătrânului cu păreri contrarii. Oricum, teoriile aiurite ale arheologului tot așa rămâneau – fanteziste.

— Vrea să vadă cripta încă o dată. Crede că i-a scăpat ceva.

Păstrătorul părea imperturbabil, dar încerca să-și ascundă îngrijorarea.

— De exemplu?

— Îți spun după ce aflui. Razak se ridică să plece. Să nu uit, împrumută-mi te rog mașina ta. Mă întâlnesc cu cineva care s-ar putea să ne dea niște informații utile.

— Bine. Farouq deschise sertarul biroului și îi întinse lui Razak cheile automobilului său Mercedes S500. De-abia am spălat-o. Unde te duci?

— În Gaza, răspunse Razak.

— Înțeleg. Farouq tăcu câteva clipe, în timp ce se gândea să-i ceară înapoi cheile. Știi cum stau lucrurile acolo.

— Voi fi atent, îl asigură Razak. Îl iau și pe Barton cu mine. Nici o grijă.

Evident sceptic, Farouq dădu din cap.

— Nu uita că încercăm să rezolvăm o crimă, Razak. Un act de terorism. Nu facem un documentar. Asigură-te că Barton se poartă cum se cuvine.

— Da, da.

După plecarea lui Razak, Farouq rămase o vreme nemișcat, uitându-se pe geam la cupola aurită a Domului Stâncii – edificiul care definea atât de bine pretenția Islamului asupra Palestinei. Chiar și numele locului era un motiv de dispută între cele două tabere. Pentru evrei, era Muntele Templului. Pentru musulmani, Haram esh-Sharif.

Total în Ierusalim purta cel puțin două nume, chiar și orașul – Al Quds.

Cum reusise o țară atât de mică să redefinească Orientul Mijlociu și să producă scânteia unei contracruce – Jihadul? Veacuri întregi de conflicte. Atâtea războaie. Pentru Farouq, religia nu mai era o cauză pentru care milita. Acum era mult mai mult.

Se gândi la zilele petrecute pe linia frontului. Fusese un simplu soldat în timpul Războiului de Șase Zile din 1967, când națiunile arabe – Egiptul, Siria și Iordania – formaseră un front unit pentru a-i arunca pe evrei în mare o dată pentru totdeauna. Însă puternica aviație militară israeliană – avioane cumpărate de la Statele Unite – fusese subestimată și lovise fulgerător aeroporturile egiptene înainte chiar de începerea ofensivei. Conflictul s-a încheiat cu consecințe teribile pentru palestinieni. Israelul a reușit să smulgă controlul asupra înălțimilor Golan, Malului de Vest și peninsulei Sinai. Chiar și după acest război dezastruos, Muntele Templului a rămas sub control islamic. Până și evreii puternic înarmați știau că un atac asupra locului sfânt ar provoca o escaladare a conflictului la cote inimaginabile.

În 1973, Farouq luptase din nou pentru poporul său, atunci când Egiptul și Siria și-au unit forțele pentru a redobândi teritoriile ocupate, lansând un atac-surpriză în timpul celei mai sfinte sărbători evreiești, Yom Kippur – Ziua Ispășirii. Timp de două săptămâni, forțele arabe înaintaseră din ce în ce mai adânc, aproape smulgând victoria din mâinile evreilor. Dar sorții se schimbaseră repede, pentru că Națiunile Unite decretaseră o încetare a focului.

Farouq și-a dus mâna la piept și și-a masat cicatricea ascunsă sub tunică – un glonț al unui infanterist evreu, care aproape că-i curmase viața.

Cu toate că în ultimii treizeci de ani nu mai izbucnise nici un conflict important, indifadele palestinieni erau frecvente și lungi, iar evreii își consolidaseră controlul asupra țării, monopolizând armamentul. Israelul avea arme nucleare – era un secret de notorietate publică –, în timp ce palestinienii care protestau pe străzi erau obligați să arunce cu pietre.

Însă apariția unor grupări militante extremiste – precum Hamas și Jihadul Islamic – transformase

conflictul într-o ofensivă psihologică al cărei scop era să le răpească evreilor liniștea și sentimentul de securitate. Atentatele sinucigașe atât de mediatizate deveniseră noul glas al libertății palestinienilor. Indiferent dacă erau numiți teroriști sau martiri, mesajul era clar: evreii sunt doar musafiri aici.

Nu va fi niciodată pace în Israel și oamenii înțelepți ca Farouq, care luptaseră pe front pentru independență, știau bine de ce. A renunța la Palestina însemna a capitula în fața ideologiei Occidentului. La fel ca Saladin, care îi alungase pe cruciați din Țara Sfântă în secolul al XII-lea, palestinienii se vor ridica din nou pentru a-și redobândi pământurile.

Și nici un conflict nu se sfârșea cu o mai mare vărsare de sânge decât cele declanșate de revendicările evreilor asupra Muntelui Templului, Săpăturile arheologice începute de ei și de palestinienii în 1996 se soldaseră cu zeci de morți. În 2000, Ariel Sharon a încercat să impună din nou controlul asupra locului sfânt, trimitând în marș pe esplanadă sute de soldați; încă o dată, palestinienii au interpretat aceste acțiuni drept un atac religios și a urmat o baie de sânge.

Cu toate că nu mai purta armă, Farouq se considera tot un soldat pe noul câmp de luptă. Muntele Templului – bunul cel mai de preț al regiunii – era o comoară arheologică, o capsulă a timpului plină cu credință și politică. Și indiferent cât de sofisticat devenea armamentul evreilor, ei nu vor redobândi locul atâta timp cât cei ca el vor trăi și vor respira. După cât luptase în trecut, Farouq ar fi murit mai curând decât să vadă așa ceva.

Ridicând receptorul, telefonă la departamentul de știri al postului de televiziune palestinian din Gaza. Deținut și administrat de Autoritatea Palestiniană, postul de televiziune exprima nemulțumirea crescândă față de ocupația israeliană. Mesajul lui atinsese o coardă sensibilă în cercurile israeliene de dreapta într-o măsură atât de mare, încât directorul fusese asasinat, împușcat fără somație în piept și în cap. Toți suspectau Mossadul.

Apelul a fost transferat la contactul lui din interior – un tânăr ambițios, Afar. Farouq îi furniză informații detaliate despre elicopter – o muniție pentru ceea ce avea să se dovedească cea mai puternică bombă mediatică din istorie.

Farouq închise telefonul.

Din rețeaua de difuzoare montate pe esplanada Haram esh-Sharif se auzi chemarea muezinului. Era vremea rugăciunii de la prânz.

Păstrătorul se lăsă în genunchi, cu fața către Mecca, și începu să rostească rugăciunile.

Cetatea Vaticanului

Ridicându-se în picioare pentru a vedea mai bine ce găsisese Charlotte, Bersei observă că în a doua nișă de pe fundul osuarului se vedea ceva care semăna cu o eprubetă, dar nu din sticlă, ci din metal.

Cei doi schimbă o privire pe deasupra măștilor albe.

— Îmi ajunge câte am găsit până acum, spuse Giovanni, făcând semn către cilindru. Fă tu onorurile.

Charlotte băgă mâna în osuar ca într-o gaură neagră. Degetele ei apucară un obiect neted și rece. Încet, cu o grijă nemaipomenită, îl scoase la lumină, întorcând mâna, învârti obiectul tubular și mat în palma acoperită cu mănuașă din cauciuc – un contrast extrem între vechi și nou. Ambele capete ale tubului erau închise cu capace rotunde, tot din metal. Nu se vedeau semne sau inscripții.

— Un fel de miniconta iner? Examină pe rând ambele capete. Se întoarse spre Bersei, așteptând o explicație, dar el nu putea vorbi. Giovarini, cred că trebuie să deschizi tu asta.

Italianul clătină din cap.

Charlotte roti tubul. Metalul părea să fie similar cu cel din care erau făcute monedele. Poate bronz?

— OK, încep.

Ținu cilindru în mâna stângă deasupra unei tăvi. Strângând din dinți, cu dreapta apucă un capac și trase cu putere, răsucindu-l în același timp. La început nu reuși să-l clintească, dar după două-trei încercări se auzi un pârâit surd și sigiliul de ceară cedă.

Capacul se desprinsese.

Se uitară imul la altul ca niște conspiratori. Aplecând cilindrul către lumină, Charlotte văzu ceva înăuntru.

— Ce-ai găsit? Întrebă Bersei, răgușit din cauza emoției.

— Arată ca un pergament, cel puțin așa cred.

Italianul își sprijini bărbia pe pumnul strâns.

— Umblă cu foarte mare grijă cu el, o sfătui, vorbind mai tare decât trebuia. Probabil că e foarte fragil.

Mai întâi monedele, acum asta, se gândi el. Începea să devină copleșitor.

Bătând ușor cu palma capătul închis al cilindrului, Charlotte scoase pergamentul din tub. Mai greu la început, după alte câteva bătăi alunecă brusc și ateriză pe tavă cu un zgomot slab. Amândoi înghețară.

— La naiba! Nu credeam că va ieși atât de ușor.

Bersei întinse mâna și îl rostogoli înainte și înapoi cu multă delicatețe, cu arătătorul, pentru a evalua eventualele stricăciuni.

— N-a pățit nimic. Oftă, ușurat. Pare să fie într-o stare excelentă.

— E pergament?

Bersei îl studie câteva clipe.

— Mai mult ca sigur piele de vițel.

— Ai umblat vreodată cu documente vechi?

— Personal, nu, recunosc el.

— Nu putem să-l desfășurăm, nu-i așa?

— Va trebui să ne documentăm. Pare într-o stare excelentă, dar în mod sigur e fragil. Există proceduri stricte, nu putem risca să-l distrugem. Încercă o clipă să-și imagineze ce le putea dezvălui. Nu ai impresia că sunt prea multe dovezi aici? Întrebă el și se încruntă.

— Poate. Dar am noutăți și mai interesante, spuse Charlotte, captându-i atenția.

— Rezultatele de la datarea cu carbon?

— Mostra de os pe care i-am dat-o lui Ciardini, spuse ea dând din cap.

— Ce-a găsit? Întrebă Bersei, uitându-se nerăbdător la ea.

— Ești pregătit? Mostra a fost într-o stare atât de bună, încât avem o certitudine de 98,7% că oasele datează din perioada 5-71 d.Chr.

Nesiguranța apărui din nou în ochii italianului. Perioada de timp atât de limitată era aproape incredibilă. Cu mâna stângă își masă încet ceafa amorțită.

— O informație fascinantă.

— Și așchia de lemn... Pentru că tot a venit vorba, provine de la o specie indigenă de nuc. Avem un grad de certitudine de 89,6% că datează din intervalul 18-34 d.Chr.

Bersei se uită neliniștit la schelet, ca și cum oasele ar fi revenit brusc la viață.

— Când crezi că vei primi rezultatele analizei ADN?

— Poate mâine.

Aruncă o privire la pergamentul rulat.

— Bine. Să continuăm și să înregistrăm toate astea, zise el.

Charlotte luă aparatul foto digital și începu prin a fotografia interiorul osuarului.

Adâncit în gânduri, Bersei își spuse că în această poveste complicată ceva nu părea să fie în regulă. Nu era de mirare că părintele Donovan apelase la cavaleria grea a științei. În orice caz, preotul știa mai multe decât lăsa să se înțeleagă.

După ce Charlotte fotografie și pergamentul, Bersei îl împinse cu grijă în tubul de metal și închise capacul.

Punctul de trecere Erez, Israel

La sud-vest de Ierusalim, la o oră de mers cu mașina, fermele prospere și pline de verdeață din deșertul transformat al Israelului începuseră să dispară treptat, lăsând locul unui peisaj arid pe măsură ce se apropiau, pe Autostrada 4, de granița cu Fâșia Gaza.

— Ai fost vreodată de partea cealaltă a gardului? întrebă Barton, făcând semn către stâlpii înalți și plasa de oțel a gardului de demarcație, construit de-a lungul frontierei de 51 de kilometri, care despărțea mica fâșie de pământ de coasta de sud a Israelului.

— O singură dată, răspunse Razak posomorât, fără să intre în amănunte.

Barton nu se simțea prea bine. Pentru că era unul dintre foarte puținii europeni care se aventuraseră vreodată în acest teritoriu locuit de aproape 1300000 de palestinieni, ar fi preferat un răspuns mai liniștitor din partea lui Razak, dat fiind că occidentalii erau țintele preferate în materie de răpiri ale militanților islamici, de exemplu Brigada Martirilor El-Aqsa.

În față, pe o lungime de trei kilometri, șoseaua vibra sub roțile vehiculelor care înaintau cu viteza unui melc – taxiuri, automobile particulare, furgonete și camioane care așteptau să primească autorizația de trecere prin punctul Erez. Trase pe dreapta, multe din ele aveau deja motoarele supraîncălzite. În lipsa oricărui adăpost, soarele dogoritor îi lovea fără milă pe motocicliști.

Chiar și cu geamurile închise, scâncetele copiilor și mirosul gazelor de eșapament pătrundeau în interiorul Mercedesului echipat cu aer condiționat.

— Cine este, mai exact, omul cu care ne întâlnim? întrebă Barton.

— Un vechi coleg de școală și un bun prieten. Un om care împărtășește multe dintre convingerile mele în legătură cu viitorul Orientului Mijlociu, îi explică Razak. Dacă nu te superi, te-aș ruga să mă lași pe mine să vorbesc.

— N-am nimic împotrivă.

Au trecut aproape două ore până când au ajuns la o construcție din metal asemănătoare cu un hangar fără uși, care îi apăra de soare pe grăniceri. Drumul era blocat de baricade din beton și sârmă ghimpată. Tancuri și vehicule blindate erau staționate de ambele părți ale porții.

Razak se întoarse către Barton.

— Mai ai la tine scrisoarea pe care ți-a dat-o poliția?

— Bineînțeles.

— Bine. Am impresia că s-ar putea să avem nevoie de ea.

Razak făcu tot posibilul să nu ia în seamă un taximetrist arab interogat de un grup de soldați pe banda de ieșire de pe autostradă. Doi câini lupi adulmecară automobilul în căutare de explozivi. Își aminti că evreii erau foarte de suspicioși mai ales în privința șoferilor care ieșeau neînsoțiți din Fâșia Gaza, știind că mulți dintre ei fuseseră atentatori sinucigași.

În sfârșit, soldații în echipament complet de luptă i-au făcut semn lui Razak să înainteze, fără să lase nici o clipă în jos țevisle armelor. Pe grinzile de oțel care susțineau acoperișul erau montate camere de supraveghere care priveau totul ca niște ochi atenți. Un soldat israelian tânăr și zvelt făcu un pas înainte.

— Deschideți portbagajul și dați-mi actele, spuse el într-o arabă greoaie, întârziind o clipă în plus ca să admire liniile rafinate ale Mercedesului.

Razak apăsă butonul de deschidere a portbagajului și îi întinse soldatului pașapoartele.

Doi soldați trecură de-a lungul automobilului, folosind oglinzi ca să vadă șasiul, inspectară interiorul și se duseră spate să verifice portbagajul.

Grănicerul se aplecă puțin pentru a-l vedea mai bine pe Barton. Dădu din cap.

— Văd că nu sunteți de-aici. Strâmbându-se, se întoarse din nou spre Razak și-i spuse: Trebuie să fii nebun să intri acolo, mai ales acum. Cu mașina asta... și cu el. Se uită de sus la Barton. Ce treabă aveți acolo?

Portbagajul se închise cu zgomet, făcându-l pe englez să tresară.

Arătându-i împuternicirea lui Barton, Razak îi explică militarului că poliția îi cooptase în ancheta

privind atacul de la Muntele Templului. Grănicerul părea în sfârșit mulțumit.

— Intrați cu grijă acolo. După poarta asta sunteți pe cont propriu.

Razak dădu din cap, apoi demară. Oftă prelung, de ușurare, și manevră Mercedesul printre alte baricade de beton plasate sub un turn de control.

Un sfert de oră mai târziu, mergeau spre sud pe șoseaua principală, iar la orizont se profila, deloc impresionant, orașul Gaza. Clădirile erau din ce în ce mai înghesuite pe măsură ce Razak înainta cu grijă pe străzile ticsite de lume din centru, unde se mai vedeau încă ruinele unor case bombardate. Amintiri de durată ale atacurilor cu rachete lansate frecvent de israelieni.

O vreme au tăcut amândoi, coleșiți de tristețea locului.

— E îngrozitor, spuse în cele din urmă Barton.

— Peste un milion de oameni înghesuiți pe un petic de pământ. Tonul lui Razak era sumbru. Condiții sanitare oribile, instabilitate politică, economia la pământ...

— Rețeta perfectă pentru revoltă.

Parcând lângă bordură, Razak îi plăti unui băiat cu fața ca o lună plină patruzeci de șekeli israelieni pentru a păzi mașina. Străzile erau pline de oameni. Aerul fierbinte, parcă mort, mirosea a canalizare.

Ieșind din mașină, Barton încercă să evite privirile curioase ale palestinienilor care treceau pe lângă ei.

— Ne întâlnim cu el acolo, spuse Razak, făcând un semn discret către o cafenea mică, plasată la un colț de stradă aglomerat, la umbra unei moschei impunătoare, al cărei minaret străpungea sfidător cerul albastru. Să mergem.

Contactul lui – un palestinian solid cu fața lipsită de riduri și cu barbă deasă – stătea deja la o masă și sorbea ceai de mentă dintr-un pahar de sticlă.

Zâmbind, Razak îl salută cu o binecuvântare și o strângere de mână, apoi i-l prezintă lui Barton pe numele mic – Taheem.

Englezul zâmbi și-i întinse mâna. Remarcă fără să vrea că omul de vreo patruzeci de ani era îmbrăcat destul de elegant, într-un costum de bumbac bine călcat – spre deosebire de majoritatea palestinienilor din jur, care nu renunțaseră la ținuta islamică tradițională. Multe femei purtau chiar burka, veșmântul care le acoperea din cap până-n picioare.

Zâmbetul lui Taheem dispăru când se uită de jur-împrejur înainte de a-i răspunde la salut.

— Luați loc... vă rog.

— Putem să vorbim în engleză? întrebă Razak.

Luându-și brusc privirea de la Barton, Taheem ezită o clipă.

— Sigur.

— Atunci, prietene, spune-mi cum stau lucrurile pe aici?

Palestinianul își dădu ochii peste cap.

— Unii s-au așteptat ca retragerea evreilor să rezolve problema. Nici gând. Parlamentul este năpădit de fundamentalisti care încearcă să declare război Israelului. Ajutoarele de la ONU și din Occident au dispărut. Și acum, cu povestea de la Ierusalim...

Tăcu și privirea i se pierdu în gol.

— Știu că e greu.

— Sunt fericit că nu am pe nimeni aici, adăugă Taheem. Și tu? Ce mai faci, tot atât de bine ca mașina pe care-o conduci? Făcu semn către stradă: cam la treizeci de metri de ei, băiețelul le cerea insistent trecătorilor să se îndepărteze de Mercedes.

— Da, spuse Razak zâmbind larg.

— Mă bucur să aud asta.

Chemă chelnerul și-i ceru încă două ceaiuri.

— După cum îți închipui, spuse Razak pe un ton confidențial, sunt nerăbdător să aflu ce-ai auzit despre

furt.

Palestinianul îi aruncă o privire lui Barton.

— Nici o grijă, îl asigură Razak, Graham nu este evreu. Încearcă să ne ajute.

Taheem nu mai spusese nimic până când chelnerul, care pusese pe masă încă două pahare, dispăru pe o ușă.

— Presupun că știi despre elicopter? îl întreabă el pe Razak.

— Da. Israelienii încă îl caută.

Palestinianul părea surprins.

— Deci nu știi.

Derutat, Razak se încruntă.

— L-au găsit.

— Ești sigur?

Sorbindu-și ceaiul, Barton asculta uimit, încercând să nu ia în seamă găurile de gloanțe care se înșirau în linie dreaptă pe fațada din cărămidă a cafenelei.

— Am auzit că un pescar a prins în năvoade câteva lucruri ciudate, acum trei zile, la câțiva kilometri de țărm. Erau piese dintr-un elicopter – perne de la scaune, veste de salvare... și capul unui pilot, cu o cască evreiască.

Șocat, Razak tăcu câteva clipe.

— Cum e posibil să nu fi aflat nimeni?

În cel mai bun caz, era sigur că Al-Jazeera și-ar fi încercat norocul să difuzeze povestea, cu sau fără dovezi sigure.

Taheem se uită iar în jur înainte să-i răspundă.

— Se zvonește că Shin Bet l-a lichidat pe sârmanul om înainte să scape ceva ziaristilor. Dar nu înainte să-i fi spus fratelui său, prieten bun cu mine, care vrea să rămână anonim din motive ușor de înțeles.

— Ce s-a întâmplat cu elicopterul?

— În noaptea furtului mulți l-au auzit zburând la mică altitudine, chiar deasupra caselor, și l-au văzut îndreptându-se spre mare. Câteva minute mai târziu, unii au avut chiar norocul să vadă ceva asemănător cu o explozie, departe, la orizont.

Simțindu-se brusc dezarmat, Razak și-a dat seama că povestea lui Taheem îi confirma temerile că atât osuarul, cât și elicopterul dispăruseră de mult. Schimbă o privire neliniștită cu Barton.

— Asta nu-i tot, spusese Taheem. După cum știți, când israelienii au ieșit din Gaza, au predat Autorității Palestiniene controlul asupra graniței de sud cu Egiptul, De atunci au intrat în Gaza o mulțime de arme și explozivi. Unele dintre ele au ajuns dincolo de gard...

— Credeam că gardurile, spusese Razak perplex, sunt echipate cu senzori și încărcături electrice care puteau detona explozivi.

Erau elemente de intimidare eficiente, care opriseră tentativele teroriștilor sinucigași de a pătrunde în Israel.

— Îți explic imediat.

Barton observă că palestinianul începuse să transpire abundant.

— Cu puțin timp înainte de povestea de la Ierusalim, un elicopter a zburat de-a lungul gardului. Arătând spre vest, palestinianul trasă prin aer cu degetul ruta elicopterului înspre oraș. Nimic neobișnuit, continuă el. Cu toate acestea, unii spun că s-a oprit câteva minute chiar deasupra gardului, pe partea dinspre Gaza. O acțiune îndrăznească pentru un elicopter al evreilor, ar zice unii, dat fiind că o țintă atât de ușoară poate atrage oricând o rachetă. Sorbi o gură de ceai, își drese glasul și continuă: Oricum, mi s-a spus că o anumită marfă a fost ridicată și încărcată în elicopter.

În ochii lui Razak se citea acum neliniștea. Evident. Era singurul mod de a păcăli punctele de control: evitarea lor totală.

Taheem se aplecă și continuă în șoaptă:

— Mi s-a spus că totul a fost coordonat din Ierusalim.

— Dar...

Înainte ca Razak să rostească următorul cuvânt, capul lui Taheem explodează brusc. Un nor de sânge și fragmente de țesut împrășcă peretele cafenelei, urmat imediat de altceva, care ricoșă. Instinctiv, Razak se aruncă de pe scaun și se întinse pe jos, trăgându-l și pe Barton, în timp ce corpul fără viață al lui Taheem se aplecă în față și căzu greu peste masă.

Câțiva trecători țipară și o luară la fugă.

— Dumnezeu! strigă Barton, tremurând de frică. Ce naiba a fost asta?

Lovitura fusese atât de precisă, încât Razak își dădu seama imediat.

— Un lunetist.

Al doilea glonț pătrunse în tăblia groasă de lemn și trecu la câțiva milimetri de capul lui Razak. Și el, și Barton tresăriră violent. Al treilea ricoșă din trotuar în fața lor, cât pe ce să atingă brațul lui Barton.

— Trebuie să plecăm de-aici chiar acum, spuse Razak, întorcând precaut capul spre stradă. Va trebui să alergăm până la mașină.

Barton respira întretăiat și sudoarea îi picura de pe bărbie. Dădu din cap.

— OK.

— Ne despărțim și ne întâlnim la mașină, spuse Razak, căutând în buzunar cheia de contact. Ai grijă să alergi aplecat și neapărat spre mulțime. Întinse mâna în direcția mașinii, acolo unde cei mai mulți trecători încă nu știau că fuseseră trase focuri de armă. Eu mă duc pe partea cealaltă. E singura noastră șansă. Fugi!

Amândoi săriră de sub masă și o luară la fugă. Razak era gata-gata să fie călcat de un Ford break rablagit în timp ce traversa strada ca o săgeată.

Barton se străduia să nu se lovească de trecători și, în ciuda remușcărilor, avea grijă pentru că îi plasa strategic între el și trăgător. Se aștepta să fie doborât de lunetist dintr-o clipă în alta, dar când se apropie de Mercedes constată surprins că era teafăr și nu mai auzise altă împușcătură. Cu coada ochiului îl văzu pe Razak, care venea spre el prin mulțime.

Luminile Mercedesului clipiră când arabul deblocă portierele cu telecomanda.

Barton se chinui să deschidă o portieră. Se aruncă în Mercedes și o trânti după el, apoi se uită prudent în partea cealaltă și îl văzu pe băiețelul palestinian care ținea deschisă portiera din partea șoferului de parcă era un valet în livrea în fața unui hotel. O clipă mai târziu, îl văzu și pe Razak care se apropia făcând slalom prin trafic. Arabul sări și el în mașină și introduse cheia în contact, în timp ce băiatul închidea portiera. Razak îi făcu semn puștiului să plece exact când un glonț îi perforă tâmpla și îl doborî pe trotuar.

Acum trecătorii pricepuseră ce se întâmpla și brusc se dezlănțui haosul. Oamenii se risipiră în toate direcțiile.

Razak apăsă accelerația până la podea și mașina țâșni.

Nimeni nu mai trăgea în ei.

Cu respirația tăiată și șocați, cei doi schimbă o privire.

— Ce-a fost asta? întrebă Barton, căruia îi tremurau mâinile.

Razak se uită la englez, dar nu era în stare să-i răspundă. Timp de câteva minute merseră în tăcere pe străduțele înguste către șoseaua principală.

Fără nici un avertisment, spatele Mercedesului sări către stânga cu un zgomot asurzitor de metal strivit și sticlă sfărâmată, în timp ce Razak și Barton erau aruncați într-o parte și în cealaltă cât pe ce să fie aruncați de pe scaune.

Razak reuși, fără să știe cum, să recapete controlul mașinii, dar numai după ce se urcă pe o bordură și reveni pe stradă. Întoarse puțin capul și văzu un Fiat vechi cu botul șifonat, care ieșise din intersecție și accelera pe urmele lor. Razak observă că șoferul avea un însoțitor și amândoi purtau cagule. Când văzu că

pasagerul ieșise pe jumătate pe fereastră și îndrepta spre ei un AK-47, urlă la Barton:

— Jos!

Arheologul se ghemui sub bord exact când un roi de gloanțe făcu țandări ce mai rămăsese din lunetă și parbrizul, stropindu-i cu o ploaie de cioburi. Două gloanțe se înfipseră adânc în consola stereo, provocând o jerbă de scânteii.

Aplecându-se cât putea de mult, Razak traversă în viteză încă două intersecții, apoi făcu un viraj larg pentru a intra pe șosea și accelerează spre nord. Alte împușcături în succesiune rapidă pe partea șoferului, și Razak simți un glonț înfigându-se în scaunul lui, cât pe ce să-l rănească la subsuoară.

Drumul se deschidea liber în față. Cu adrenalina pulsând, Razak apăsă pedala de accelerație până la fund. Motorul Mercedesului urlă și arabul simți că se lipește de spătarul fotoliului. Ca prin minune, mașina suportase bine coliziunea, deși volanul trăgea tare spre stânga și vibra nebunește. Se uită la Barton care, bineînțeles, era complet șocat.

— Ți-e rău?

— Ne mai urmăresc?

Razak se uită în oglinda retrovizoare.

— Da, dar nu cred că vor fi în stare s-o țină așa.

Alte gloanțe șuierară pe lângă mașină.

În timp ce treceau în viteză pe lângă baricadele din beton ale punctelor de control abandonate, Razak nu-i scăpă din ochi pe urmăritori. După cum prevăzuse, Fiatul – scuișând acum fum cenușiu – pierdea repede teren.

Oftând de ușurare, Razak încercă să se calmeze. Se gândi o clipă la Farouq, care evident că nu va fi încântat când va vedea în ce hal ajunsese dragul lui Mercedes.

La cinci sute de metri de punctul de trecere a frontierei, Razak văzu în oglindă că Fiatul se oprește brusc. În față, coada de mașini care așteptau să treacă în Israel nu era prea lungă – ceea ce și speraseră urmăritorii, se gândi Razak, o ultimă ocazie să tragă mai precis.

— Poți să te ridici, îi spuse el lui Barton.

— Înțeleg de ce nu te-ai mai întors aici, zise englezul, așezându-se din nou pe scaun și scuturându-și cu grijă cioburile din păr.

Razak frână și trecu printre baricadele de sub turnul de pază. Oprindu-se în fața adăpostului grănicerilor, așteptă până când soldații îi făcură semn să înainteze. Alarmați la vederea Mercedesului pe jumătate distrus, înconjurară imediat mașina, cu armele în poziție de tragere, și le strigară să nu se miște.

Apoi, același militar care le dăduse voie să intre în Gaza făcu un pas înainte. Strâmbându-se, își azvârli arma pe umăr și își puse mâinile în șolduri, apoi se uită atent la exteriorul jalnic al Mercedesului. Se aplecă la fereastra lui Razak, rămasă fără geam, și spuse batjocoritor:

— V-ați întors repede. Sper că v-a plăcut.

36

Cetatea Vaticanului

Imediat după ora cinci, părintele Donovan intră în laborator.

— Văd că iar lucrați târziu, spuse el, zâmbindu-le prietenos.

— Vrem să ne asigurăm că Vaticanul primește cât merită pentru banii pe care îi cheltuiește, îi răspunse Bersei.

— Aveți nevoie de ceva? Orice.

Cei doi schimbă o privire.

— Nu, zise Charlotte. Laboratorul este utilat perfect.

— Foarte bine.

Privirea plină de curiozitate a lui Donovan alunecă de la schelet la osuarul deschis. Bersei își desfăcu

larg brațele și zise:

— Sunteți de acord să trecem repede în revistă tot ce-am găsit până acum?

— Da, sigur, spuse preotul, vizibil încântat.

Timp de cincisprezece minute, Giovanni și Charlotte i-au prezentat un rezumat al studiului anatomo-patologic și rezultatele datării cu carbon și i-au arătat obiectele ascunse în compartimentul secret al osuarului. Bersei a păstrat tot timpul o atitudine obiectivă, aproape clinică, iar Charlotte i-a urmat exemplul.

Judecând după reacțiile preotului la rezultatele preliminare – care acoperiseră o gamă largă, de la surprindere și curiozitate sinceră până la îngrijorare stăpânită cu privire la indiciile evidente de crucificare – Charlotte își dădu seama că era posibil ca Donovan să nu fi știut ce conține osuarul. Observă că cilindrul de bronz părea să-i stârnească interesul mai mult decât orice altceva: de câte ori se uita la el, era în același timp neliniștit și uimit. Încercă să vadă dacă și Bersei observase asta și privirea lui îi spuse că așa era.

— Ascultați-mă, părinte, adăugă italianul, este una dintre cele mai remarcabile descoperiri arheologice pe care le-am văzut vreodată. Nu știu ce sumă a plătit Vaticanul pentru osuar, dar aş spune că aveți aici o relicvă neprețuită.

Uitându-se cu atenție la preot, Charlotte observă că Donovan era mulțumit, ba chiar mai mult decât atât, ușurat.

— Sunt sigur că superiorii mei vor fi încântați, spuse el, ochii săi rătăcind din nou către schelet. Nu vreau să vă împing de la spate, dar credeți că ați putea să prezentați vineri un raport oficial despre descoperirile voastre?

Bersei se întoarse spre Charlotte, să vadă dacă era de acord. Ea dădu în cap. Italianul i se adresă din nou lui Donovan:

— Vor fi necesare anumite pregătiri, dar nu văd nici o problemă.

— Foarte bine, spuse preotul.

— Dacă nu mai este altceva, părinte, eu ar trebui să plec. Nu vreau să o las pe soția mea să mă aștepte prea mult.

— Te rog, nici eu nu vreau să te rețin, spuse părintele. V-aș fi recunoscător dacă amândoi veți găsi timp să mă țineți la curent.

Bersei dispăru în birou pentru a-și lăsa acolo halatul.

— E un mare familist, îi șopti Charlotte lui Donovan. Soția lui e foarte norocoasă.

— O, da, zise Donovan. Dr. Bersei are un suflet de aur... Ne-a fost de mare folos de-a lungul anilor. După o pauză, părintele adăugă: Spune-mi, dr. Hennesey, ai mai fost la Roma înainte?

— Nu. Și, cinstit vorbind, n-am avut timp să mă aventurez peste râu.

— Pot să-ți sugerez un traseu?

— Mi-ar face plăcere.

Și chiar aprecia sincer bunăvoința lui Donovan. Deși ducea o viață retrasă, nu ezita să dea sfaturi laice unui călător singuratic.

— Dacă nu ai planuri pentru astă seară, ți-aș recomanda călduros un tur de noapte pe jos, spuse el. Începe la șase și jumătate în Piazza Navona, exact vizavi de Podul Sant' Angelo. Ține cam trei ore. Ghizii sunt extraordinari și vei avea ocazia să-ți faci o idee generală despre orașul vechi. Se uită la ceas. Dacă pleci direct de-aici, ajungi la timp.

— Sună grozav.

— În mod normal se fac rezervări cu două zile înainte, observă el, mai ales în timpul sezonului. Dar, dacă te interesează, permite-mi să dau un telefon și să-ți rezerv un bilet.

— Sunteți foarte amabil, răspunse ea.

Bersei tocmai ieșea din birou.

— Dr. Hennesey, părinte Donovan, vă urez o seară bună, zise el, uitându-se pe rând pe amândoi și

înclinându-se ușor. Apoi se întoarse către Charlotte și adăugă: Ne vedem mâine dimineață la aceeași oră. Vezi să nu stai până târziu în oraș.

37

Roma

După ce trecu Podul Sant'Angelo, Charlotte se plimbă tacticos pe Via Zanardelli, până la capăt, și mai merse pe două străduțe înainte de a intra în vasta Piazza Navona, ovală ca un hipodrom. Se grăbi să ajungă la imensa fântână în stil baroc care trona în mijlocul pieței – Fontana dei Quattro Fiumi, fântâna celor patru fluvii – și zări grupul pentru turul de la șase și jumătate adunat în jurul unui ins ce avea pe piept un ecuson din plastic – probabil ghidul. Charlotte se opri lângă ei și așteptă răbdătoare pe margine, admirând uriașul obelisc al fântânii și cele patru statui de marmură, opera lui Bernini – patru uriași care întruchipează Gangele, Dunărea, Nilul și Rio de la Plata.

Câteva clipe mai târziu, ghidul înalt se apropie de ea, verificând lista cu participanții confirmați. Ridică privirea, zâmbi vesel, apoi încremeni o clipă când văzu ochii uimitori ai Charlottei.

— Trebuie să fiți Charlotte Hennesey, spuse el amabil, într-o engleză aproape perfectă, punând degetul în dreptul unui rând scris de mână la capătul de jos al listei.

— Așa e, răspunse ea.

Ghidul avea un surâs perfect și ochi blânzi, trăsături plăcute și o claie de păr lung și des, dar îngrijit.

— Mă numesc Marco. Părintele Donovan mi-a telefonat mai devreme și mi-a spus că veniți. Este o plăcere să vă avem printre noi în seara asta.

— Vă mulțumesc că ați acceptat, deși ați fost anunțat atât de târziu.

Un glas puternic, cu accent pronunțat, se auzi brusc lângă Marco, peste umărul ei stâng.

— Poate mai aveți loc pentru cineva?

Charlotte și ghidul se întoarseră în același timp.

Zâmbetul i se șterse imediat când îl văzu pe Salvatore Conte stând în spatele ei și rânjind.

Marco părea iritat din cauza întreruperii.

— Numele dumneavoastră?

— Nu contează, zise Conte. Cât costă biletul?

— Îmi pare rău, spuse tăios ghidul, măsurându-l din cap până-n picioare și arătându-i lista, nu mai avem locuri. Dacă vreți să-mi spuneți numele dumneavoastră, poate găsesc un bilet pentru turul de sâmbătă.

Conte își desfăcu larg brațele și se uită teatral de jur-împrejur, apoi la ecusonul ghidului.

— Hai... Marco, nu cred că nu mai poți lua încă un client. E loc berechet aici, nu-i așa, Charlotte? Ridică o sprânceană și se uită la ea, așteptând un răspuns.

Uluită de grosolănia lui, Charlotte îi evită privirea și nu spuse nimic.

— Cât? întrebă Conte, ducând mâna la buzunar.

Clătinând din cap, Marco strânse mai tare planșeta cu lista. Își dădea seama perfect că individul o deranja pe invitata Vaticanului. Femeia nici măcar nu se uita în ochii lui.

— Nu eu fac regulile, signore, spuse calm ghidul, în italiană. Vă rog să fiți atât de amabil și să contactați biroul nostru central dacă vreți să faceți vreo reclamație. Aici nu e locul potrivit.

Încruntându-se și făcând o mutră acră, Conte îl împunse în piept cu arătătorul și-i răspunse tot în italiană:

— Ar trebui să ai mai mult respect pentru concetățenii tăi, ghidule. Nu e de mirare că-ți câștigi pâinea plimbându-te pe străzi și spunând povești turiștilor. Ei bine, am și eu o poveste pentru tine. Se aplecă spre el. Ai grijă, străzile Romei pot fi periculoase noaptea. Nu știi niciodată cu cine te întâlnești într-un colț întunecat. E vorba de un simplu bilet, nu de un lingou de aur, adăugă el, savurând jena ghidului..

Charlotte nu pricepuse mai nimic din schimbul de cuvinte, dar în ochii lui Marco se citea o neliniște din ce în ce mai mare.

Conte se întoarse spre ea.

— M-am gândit că ți-ar plăcea să te însoțească cineva, spuse el, cu un aer de martir. Noapte bună, dr. Hennesey.

Mercenarul făcu doi pași înapoi, se răsuci pe călcâie și traversă cu pași mari piața.

— Îmi cer scuze, îi spuse ea ghidului.

Marco înghiți în sec de două-trei ori pentru a-și recăpăta glasul.

— E un prieten de-al dumneavoastră?

— Nici gând. Și mulțumesc că nu ai cedat. Mi-ar fi stricat toată seara.

— Bine, atunci, spuse Marco și își trecu mâna prin păr în timp ce încerca să se liniștească. Cred că putem porni.

În timp ce ghidul se prezenta și descria pe scurt itinerarul, Charlotte îl căută cu privirea pe Conte, oftând de ușurare când constată că dispăruse. Cine era oare acest personaj? Cum era posibil ca un individ atât de înfiorător să aibă vreo legătură cu Vaticanul?

I-a trebuit aproape o oră să uite întâlnirea ciudată din Piazza Navona. Dar încet-încet a uitat-o, captivată de extraordinara istorie a Romei, povestită fără efort de Marco. Ghidul a condus grupul într-o călătorie uimitoare prin renumitul templu circular al orașului, Panteonul, terminat în anul 125 d.Chr. de împăratul Hadrian. Acolo Charlotte s-a minunat privind uriașa cupolă interioară care părea să sfideze legile fizicii, plutind pe lumina care se scurgea prin deschiderea circulară din centrul ei.

Apoi au ajuns la răscrucea celor trei drumuri – tre vie – uriașa Fontana di Trevi construită de Nicola Salvi în stil baroc, cu tritonii ei care trăgeau carul lui Neptun, o scoică uriașă. Au trecut de Piazza di Spagna chiar pe sub cele 138 de trepte care urcă spre clopotnițele gemene ale bisericii Trinita dei Monti.

Câteva străzi mai departe era Il Vittoriano, un monument din marmură de Brescia care atrage privirile (majoritatea romanilor nu ar fi fost atât de politicoși) și pe care cei mai mulți îl compară cu un uriaș tort de nuntă trântit în centrul vechii Rome, inaugurat în 1925 în onoarea lui Vittorio Emanuele II, primul rege al Italiei unificate.

Când grupul de turiști a urcat pe Colina Capitolină – singura rămasă la vedere dintre celebrele șapte coline ale Romei antice – și a trecut printre arca» dele și coloanele ruinate ale Forumului, soarele se stingea la orizont, iar pe cerul limpede al nopții se aprindea luna nouă. Charlotte Hennesey se pierduse complet în umbrele trecutului imperial al Romei.

Când grupul s-a apropiat de Colosseum, orașul căpătase o altă identitate și era scăldat în lumini strălucitoare. Plimbându-se în jurul amfiteatrului circular înalt de patruzeci și opt de metri, cu cele trei etaje de porticuri din travertin, Charlotte putea să jure că auzea ciocnirea săbiilor și urletele leilor.

Apoi s-a întors brusc la realitate când a zărit o fracțiune de secundă silueta unui gladiator modern dispărând în beznă. Deși voia să creadă că se înșelase, nu exista nici o îndoială: era Salvatore Conte.

Joi

38

Muntele Templului

La câteva minute după ora nouă, Barton trecu pe lângă Akbar, apoi prin spărtura din zid. Razak era deja în criptă, în picioare, cu brațele încrucișate la piept, îmbrăcat cu pantaloni de bumbac călcați perfect și o cămașă de un alb imaculat. Dacă Barton n-ar fi știut adevărul, ar fi putut jura că musulmanul încerca să se împace cu locul acesta.

— Afară e din ce în ce mai rău.

— Da.

Barton își scutură praful de pe pantaloni.

— Spune-mi, cum a reacționat Farouq când a văzut mașina?

— Nu prea bine, răspunse Razak.

Era de la sine înțelese. Seara trecută, Farouq ținase la el când văzuse că prețiosul lui Mercedes devenise o epavă. „Nu trebuia să te las să te duci! Ești total iresponsabil! Trebuia să-ți dai seama că nu e bine, Razak. Și pentru ce? Ce-ai câștigat ducându-se acolo?” Parcă era iar un adolescent neascultător.

— Noroc că are asigurare, și crede-mă, un palestinian n-o obține prea ușor.

— I-ai spus ce am aflat?

Razak clătină din cap și duse un deget la buze, făcând semn către Akbar. Îl apucă de braț pe englez și îl trase la peretele din spate.

— Nu cred că e pregătit pentru așa ceva, șopti el.

Razak nu prea dormise, încercând să-și dea seama cine trimisese asasinii pe urmele lor. Bănuia că Shin Bet încerca să facă curățenie. Acum el și Barton riscau să împărtășească soarta lui Taheem dacă nu găseau cât mai repede răspunsuri.

— Amintește-ți ce am discutat, adăugă el, nu trebuie să spui nimănui ce am auzit sau ce s-a întâmplat ieri. Nu știm care pot fi consecințele.

Barton dădu din cap.

— Bine, acum spune-mi, ce ne aduce înapoi aici? întrebă Razak.

Arheologul își adună gândurile.

— Așa cum ți-am spus ieri, m-am gândit mult la cripta asta. Sunt unele detalii care pur și simplu nu se potrivesc. Barton se duse în mijlocul camerei și se uită de jur-împrejur. M-am gândit la Iosif din Arimateea, la statutul, puterea și banii lui. Mă neliniștește că în această criptă lipsesc multe elemente pe care m-am așteptat să le văd în mormântul unei familii înstărite.

— Adică?

— Rafinament, de pildă. Nu văd nimic aici care să sugereze poziția socială sau bogăția. Este doar o încăpere obișnuită săpată în piatră – fără ornamentații, fără pilaștri, fresce sau mozaicuri. Nimic.

Razak dădu din cap, încercând să-și păstreze răbdarea. Pentru un musulman simplitatea mormântului nu era ceva neobișnuit.

— Poate că Iosif a fost un om de o modestie exemplară.

— Poate. Dar îți amintești ce ți-am spus, că trupul a fost lăsat să se descompună un an înainte de a fi pus în osuar?

— Greu de uitat, spuse Razak sec. Sper că acest detaliu are importanța lui.

— Crede-mă, în vechile cripte evreiești vezi cel puțin o nișă numită locus – un mic tunel de vreo doi metri. Se gândi la mormântul pe care părintele Demetrios i-l arătase în Biserica Sfântului Mormânt. Acolo ar fi fost depus trupul.

— Nu văd așa ceva, spuse Razak uitându-se ostentativ la pereți.

— Exact, întâri Barton, ridicând o mână. Ceea ce m-a și făcut să mă gândesc mai bine la planul criptei. Erau zece osuare, deci în mod normal s-a intrat și s-a ieșit de multe ori din criptă. A fost necesar cel puțin un drum până aici după fiecare deces al unui membru al familiei, altul pentru ritualurile sacre Tahara și ultimul pentru a transfera în osuar osemintele curățate de păcate. Asta înseamnă minimum trei vizite pentru fiecare mort.

— Am înțeles.

— Când am studiat aceste vestigii zilele trecute, spuse Barton arătându-i osuarele, am avut senzația că membrii acestei familii au murit în același timp.

— De ce? întrebă Razak, surprins.

— Recunosc, nu sunt expert în medicină legală, dar scheletele parcă ar fi descins dintr-o fotografie de familie. Se uită la cele nouă osuare. Diferențele de vârstă arată o progresie normală, fără vreo suprapunere aparentă – un tată bătrân, o mamă mai tânără și nici unul dintre copii mai mare de douăzeci, maximum treizeci de ani. M-aș fi așteptat ca membrii unei familii numeroase să moară într-un mod aleatoriu, adică cel

puțin unii dintre copii să ajungă la o vârstă mai înaintată.

— Ciudat.

— Mai mult decât atât, continuă Barton, vezi vreun semn că ar fi existat o intrare?

Razak se uită în jur, deși nu avea de ce.

— Se pare că singura cale de intrare și de ieșire este acolo, spuse el în tinzând brațul spre spărtura provocată de explozie.

— Exact, zise Barton, dând din cap. Și uită-te aici. Se apropie de spărtură și îi făcu semn lui Razak să-l urmeze. Vezi? Barton desfăcu mâinile, arătând-i grosimea zidului. Are cam o jumătate de metru, preciză el. Acum uită-te aici. Vezi cărămizile astea? Ciocăni ușor în partea dinspre ei. Sunt la fel. Ciocăni pe partea dinspre moschee, apoi se întoarse iar către criptă, urmărit cu atenție de Razak. Este același tip de cărămidă folosit peste tot. Coincidență? Poate că nu.

Razak începea să priceapă.

— Stai o clipă. Se apropie mai mult și se aplecă, urmărind circumferința spărturii. Era evident că zidurile fuseseră construite după un plan precis. Vrei să spui că ambele părți ale zidului au fost ridicate în același timp?

— Absolut. Cripta a fost izolată de acea sală, spuse el, re ferindu-se la moscheea Marwani, chiar în timpul construcției. Uită-te la singura cale de acces aici înainte de ridicarea zidului. Barton făcu câțiva pași înapoi și desfăcu mâinile, pentru a scoate în evidență lățimea porțiunii în care stânca cioplită fusese înlocuită cu cărămidă.

Razak se dădu înapoi pentru a vedea mai bine ce voia englezul să-i arate. Întorcându-se din nou la spărtură, examinează spațiul pe care îl acoperise zidul din cărămidă. Era lat, desigur, dar nu mai lat decât dublul unei uși de dimensiuni normale.

— Ce crezi că înseamnă asta?

— E un indiciu solid că hoții noștri nu au fost primii oaspeți nepoștiți aici. Mi se pare limpede că această încăpere nu a fost proiectată drept criptă.

Musulmanul se uită la el, uimit.

— Da, ce vezi aici este un fel de cameră de valori, construită pentru depozitare și securitate, îi explică Barton. Are o legătură evidentă cu Grajdurile lui Solomon. Și cred că știi cine e autorul proiectului. Văzu în minte crucile cioplite pe stâncă, deasupra siluetei masive a părintelui Demetrios – imaginea care îl ajutase să pună la punct această nouă teorie.

Razak reflectă o vreme, încercând să-și amintească istoria acestui loc așa cum o cunoștea el. Știa bine că sala transformată acum în moscheea Marwani fusese, cu secole în urmă, un simplu grajd. Un grajd folosit de... Dintr-odată, se destinse.

— Cavalerii Templieri?

Barton zâmbi și dădu din cap.

— Exact. S-a întâmplat demult, dar mulți arheologi sunt de părere că ei au construit Grajdurile lui Solomon. Ce știi despre istoria templierilor?

Fără să fie impresionat de faptul că arheologul se aventura din nou în istorie, Razak i-a povestit ce aflase din lecturile sale surprinzător de bogate cu privire la acest subiect. La urma urmelor, își spunea el, pentru a înțelege lupta modernă între Răsărit și Apus trebuie să deschizi măcar o carte de istorie.

Cavalerii Săraci ai lui Christos și Templul lui Solomon fuseseră întemeiate în 1118 d.Chr., adică după prima Cruciadă. Cavalerii Templieri erau un ordin de monahi-mercenari militanți, angajați de papalitate să apere regatul redobândit al Ierusalimului de triburile musulmane din jur, asigurând libera trecere a pelerinilor europeni. Își câștigaseră notorietatea și deveniseră temuți din cauza tacticii lor eficiente și a jurământului fanatic de a lupta până la ultima suflare în numele lui Iisus Christos. Templierii păstrasera controlul asupra Muntelui Templului până când fuseseră măcelăriți de o armată condusă de Saladin, în bătălia de la

Hattin, în secolul al XII-lea. Folosiseră exact Domul Stâncii ca centru de comandă, sub numele latin Templum Domini sau Templul Domnului.

Barton a fost impresionat și i-a spus-o. Nu erau mulți evrei sau chiar creștini care puteau etala prompt asemenea cunoștințe despre cele mai delicate momente din istorie.

— Osuarele au fost transferate aici din alt loc, unde se desfășuraseră inițial ritualurile cuvenite. Dacă susținem teoria că aceasta este o criptă, continuă Barton, înseamnă că a fost construită de Cavalerii Templieri pentru a proteja osuarele.

— Sau o comoară, zise repede Razak. Să nu uităm această posibilitate. Nu prea îi plăcea hotărârea arheologului de a asocia furtul cu rămășițele pământești ale unui profet venerat. La urma urmelor, nu au fost foarte bogați? Au jefuit moscheile și casele musulmanilor, au mituit oficialitățile...

— Ai dreptate, templierii au adunat o avere, în general jefuită de la inamicii învinși. Papa le-a permis chiar să perceapă dări, să ia zeciuală. În cele din urmă au devenit bancheri. Templierii au fost echivalentul medieval al... ce exemplu să-ți dau... American Express. Știi, înainte de a porni în călătoria către Pământul Sfânt, pelerinii europeni depuneau bani la o lojă locală a templierilor unde li se dădea un bilet de depunere codificat. Când ajungeau la Ierusalim, schimbau biletul de depozit pe banii aflați în circulație acolo.

— Și atunci cum poți fi atât de sigur că în cripta asta nu era comoara lor?

— Nu vom ști sigur niciodată, recunosc Barton. Totuși, pare prea puțin probabil să-și fi ascuns aici pe vecie banii necesari pentru tranzacțiile zilnice.

— Nu era bună pentru... hai să le spunem lichidități, consimți Razak, dar ar fi fost perfectă pentru valori de care nu aveau nevoie pe termen scurt.

— Punct lovit, zise Barton. Pe de altă parte, inscripția de pe peretele din spate nu se referă la așa ceva. Sunt doar numele morților. Se apropie din nou de osuare și se uită la ele un timp, încercând să găsească o explicație. Dacă au fost aduse aici pentru a fi ascunse, unde le-au găsit? șopti el.

— Sunt încă nelămurit, spuse Razak. Cum putea fi săpată o criptă secretă sub un loc atât de public?

— M-am gândit mult la asta și acum povestea devine foarte interesantă. Barton se apropie de el. În secolul I, Casa Sanhedrinului – locul în care autoritățile evreiești se adunau și țineau procese – era plasată exact deasupra Grajdurilor lui Solomon. Se spune că pe vremea aceea esplanada era ciuruită de pasaje secrete. Multe dintre ele duceau la sanctuarul interior al templului, adăugă el în gând. Ca membru al Conciliului, Iosif ar fi avut acces la ele și la scara ce ducea direct la încăperile subterane, adică ar fi putut să construiască cripta fără să afle ceva.

— Iar acest Iosif din Arimateea. Chiar de acolo era originar, presupun.

— Așa spune Scriptura, zise Barton, dând din cap.

— Atunci, poate că mormântul inițial se afla pe pământul lui Iosif, acolo unde locuia familia lui.

— Poate, răspunse Barton fără prea mare convingere. Dar Razak îl obligase să se gândească: era oare posibil ca prima criptă să fi fost sub Biserica Sfântului Mormânt? Nu prea, dat fiind că bazilica fusese acolo cu mult înainte de sosirea cruciaților. Problema e că nimeni nu știe ce înseamnă în realitate Arimateea, adăugă el. Unii cred că a fost un oraș iudeu. Toată problema asta ține de conjunctură.

— Presupunând că te afli pe o pistă corectă, cum presupui că au găsit hoții locul acesta?

Razak văzu iar fata lui Taheem transformată de glonț într-o masă informă și însângărată și își dori din tot sufletul să găsească ceva util pentru autorități, ceva care să încheie cu bine ancheta.

Barton oftă adânc și își trecu degetele prin păr. Erau atâtea aspecte pe care trebuia să le ia în considerare.

— Singurul lucru care îmi vine în minte este că hoțul a pus mâna pe un document oarecare. Locul de înhumare trebuie să fi fost descris într-un text antic. Au făcut spărtura mult prea precis, probabil că au măsurat distanțele.

— Cine ar putea să aibă așa ceva?

— Nu știu. Uneori pergamentele sau cărțile au rămas zeci de ani la vedere, în muzee, uitate și netraduse. Poate vreun angajat bigot al unui muzeu, spuse el cu jumătate de gură, dar apoi se gândi că, la urma urmei,

nu era o ipoteză chiar atât de exagerată.

Razak părea sceptic.

— N-a apărut nimic pe piața de antichități?

— Am controlat din nou azi-dimineață toate anunțurile noi, zise englezul clătinând din cap. Nimic.

Fără nici o avertizare, podeaua se clătină sub picioarele lor și auziră imediat un uruit îndepărtat, ca un ecou. Alarmați, Barton și Razak întinseră instinctiv brațele să se sprijine de perete.

Totul se termină la fel de repede cum începuse. Deși evenimentul putea fi confundat foarte ușor cu un cutremur de mică magnitudine, amândoi și-au dat seama imediat că fusese cu totul altceva.

39

Cetatea Vaticanului

Puțin după ora 9 dimineața, părintele Donovan sună la interfonul din laborator și-l anunță pe Bersei că Charlotte primise un telefon din Statele Unite.

— Du-te să vorbești, o îndemnă italianul. Charlotte se grăbi să ajungă la telefon, scoțându-i pe drum masca de protecție. Înainte să răspundă, apăsă pe butonul de deschidere a difuzorului.

— Charlotte Hennesey.

— Eu sunt. Evan.

Auzindu-i glasul, chiar și în receptorul minuscul, se înfioră.

— Bună, Evan. Cât e ceasul la voi?

— Foarte devreme sau foarte târziu, depinde cum vrei s-o iei. Oricum, tocmai am terminat cu mostra ta.

O notă din vocea lui o avertiză că se întâmplase ceva. Îl auzi răsfoind niște hârtii.

— Așteaptă puțin. Își scoase repede mânușile și ridică receptorul. OK, spuse ea.

Aldrich continuă imediat:

— Am început cu o simplă analiză spectrală a cariotipului pentru a-mi face o idee preliminară asupra calității ADN-ului. Știi ce căutam... perechile de cromozomi. Atunci am observat ceva foarte ciudat.

— Ce? S-a întâmplat ceva?

— Da, Charlotte. Rezultatul a fost 48 XY.

Într-o analiză spectrală a cariotipului, cromozomii sunt marcați cu vopsea fluorescentă și sortați după culori în perechi, pentru a detecta aberațiile genetice. Pentru că fiecare individ moștenește 22 de cromozomi de la fiecare părinte, un cromozom X de la mamă și un cromozom suplimentar de la tată, rezultatul tipic ar fi fost 46 XX pentru femei și 46 XY pentru bărbați.

Dar 48 XY? Hennesey își răsuci un cercel între degetul mare și arătător, încercând să asimileze mai bine ideea. Vestea bună: sexul era categoric masculin. Acest lucru corespundea perfect cu dovezile oferite de instrumentele medicinei legale. Aldrich spunea însă că în structura moleculară a mostrei apăruse o pereche suplimentară de cromozomi, unii care nu determină sexul, numiți autozomi. Astfel de anomalii sunt în mod tipic legate de boli grave, de exemplu sindromul Down, în care este prezent un cromozom suplimentar 21.

— Deci este aneuploidie? murmură Charlotte.

— Așa e. Avem de-a face cu o mutație.

— Ce fel de mutație?

Nu vorbea tare, ca să nu atragă atenția lui Bersei. Uitându-se la el, observă că studia concentrat scanările scheletului.

— Nu sunt sigur. Trebuie să reglez scannerul pentru gene și să mă ocup de mostrele suplimentare. Nu mă așteptam la așa ceva la o primă analiză, dar nu va mai dura mult. Am reușit să codez bazele pentru profilul genetic. Ți-am trimis rezultatele pe adresa ta de e-mail.

— Perfect. Mă va ajuta să pornesc cu dreptul.

— Cât crezi că mai rămâi la Roma?

— Nu știu, sper că partea cea mai importantă a fost rezolvată. Mai trebuie să fac un raport, bineînțeles. Poate câteva zile. Aș vrea să mai stau două zile în plus și să explorez orașul. E minunat aici.

— Vaticanul ți-a spus tot ce trebuia să-ți spună?

— Da, dar ni s-a atras atenția că este strict confidențial. Am fost obligată să semnez un contract în sensul ăsta, așa că oricum nu-ți pot spune mare lucru.

— E în regulă, Charlie, nu vreau să știu. Presupun că dacă trebuie să avem încredere într-o instituție, în mod sigur e Vaticanul. Totuși nu vreau ca BMS să fie implicat în ceva neclar.

De ce era atât de nervos? Ce descoperise oare? se întrebă ea.

— Încă ceva. Ai comparat profilul genetic cu baza noastră de date pentru a-i determina etnicitatea?

— Da, zise Evan după o scurtă pauză.

— O, exclamă ea, surprinsă că încă nu-i spusese asta. Și?

— Altă ciudățenie: n-am găsit nimic.

— Cum adică?

Ceea ce afirma el era aproape ridicol. Cu toate că 95% dintre oameni au același cod genetic, mai puțin de 5% din genom explică diferențele de sex și de rasă. Nu era greu să reperezi variațiile.

— Nu se potrivește cu nimic.

— E imposibil. Nici cu profilurile din Orientul Mijlociu?

— Nici.

Osuarul făcea parte din ritualul de înmormântare iudaic. Poate că trebuia să se exprime mai precis...

— Nici cu cele evreiești?

— Le-am controlat. Nimic.

Cum era posibil? Era o informație care distona cu celelalte descoperiri.

— Ar putea avea vreo legătură cu anomalia pe care ai găsit-o?

— Aș spune că da. Te țin la curent. Altceva?

Charlotte ezită și se sprijini mai bine de perete, – mi-e dor de tine, șopti ea în cele din urmă. Îmi pare rău că nu ne-am despărțit mai... Dar... Aș vrea să stăm de vorbă când mă întorc. Trebuie să-ți spun ceva.

La început Evan nu-i răspunse.

— Mi-ar face plăcere.

— Ne vedem curând. Nu mă uita.

— Imposibil, spuse el.

— Pa.

Bersei apăru lângă ea când punea receptorul în furcă.

— Totul e în regulă?

— Așa se pare, spuse Charlotte, schițând un zâmbet. Am primit profilul ADN de la laborator.

— Și?

— Avem informația care ne lipsea.

Bersei se uită peste umărul ei în timp ce ea își accesa e-mailul. În câteva secunde, apăru și fișierul de la Aldrich și îl deschise pentru a-l lăsa pe Bersei să-l studieze. Era un tabel plin de cifre.

— OK. Uite-1.

Schimbă locul cu Bersei.

Italianul parcurse tabelul. Pe trei coloane erau enumerate codul universal pentru secvența genetică respectivă, traducerea pentru profani – de exemplu „culoarea părului” și o valoare numerică specifică atributului respectiv. În cazul culorii părului, valoarea din coloana a treia corespundea cu o nuanță specifică din tabelul universal de culori.

— Cum arată?

— Incredibil de precis. Cred că pot introduce datele direct în program.

Charlotte zâmbi în sinea ei. Mulțumesc, Evan.

Bersei deschise programul pentru imagine și localizează folderul în care erau salvate scanările scheletului și reconstrucția țesutului – statuia de marmură spectrală așteptând retușurile finale cu „vopseaua” genetică.

— Deocamdată pornesc cu elementele de bază. Computerul va adăuga culoarea părului, dar nu și pieptănătura, desigur, îi explică el în timp ce formata datele pe care trebuia să le importe.

Descoperirea unei mutații îi dăduse Charlottei ideea să facă o listă cât mai completă a bolilor posibile. Dat fiind că majoritatea atacau țesuturile moi și nu afectau oasele – spre deosebire de boala ei, care avea să lase urme – nu putea nici măcar bănuiască ce ar fi putut detecta Evan. Dorința ei febrilă de a vedea imaginea complet reconstituită a fost înlocuită brusc de o presimțire rea.

Bersei importă datele genetice și, cu un simplu clic, actualiză profilul.

Timp de câteva secunde interminabile nu se întâmplă nimic.

Apoi, pe monitor apăru noua imagine.

Nici unul dintre ei nu se aștepta la așa ceva.

40

Ierusalim

Când sună telefonul mobil, Ari Teleksen știa deja scopul apelului. Se afla la comandamentul Forțelor de Apărare din centrul Ierusalimului și stătea în picioare lângă fereastra panoramică a biroului său de la etajul opt. Ochii lui cenușii nu se puteau dezlipi de la trâmba de fum negru și gros care se înălța spre cer. Parcă era răsuflarea Satanei.

— Voi fi acolo în cinci minute, spuse el pe un ton sumbru.

Noaptea trecută auzise primul val de știri care anunțau că hoții de la Muntele Templului furaseră un elicopter israelian. Din ce în ce mai neliniștit, Teleksen își dădea seama că reacția palestinienilor era doar un început.

Fără măcar să pună piciorul în zonă, avea o abilitate supraomenească de a ghici consecințele unei explozii și, după vibrația pe care o simțise în piept cu câteva minute în urmă, știa că vor fi multe victime.

Se grăbi să ajungă la garaj și sări la volanului BMW-ului auriu. După ce porni motorul, luă de podea girofarul albastru și îl puse pe capotă. Strivi pedala de accelerație, țâșni afară din garaj și porni în trombă pe strada Hillel.

Când se apropie de Marea Sinagogă, văzu pe strada King George scena haotică de-acum atât de familiară – mulțimea în panică ținută sub control de soldați și de polițiști, zona deja împrejmuită cu baricade din lemn. Sosise o întreagă armadă de ambulanțe, iar echipele de salvare alergau să dea primul ajutor supraviețuitorilor.

Un soldat îi făcu semn să înainteze și Teleksen își croi drum cu greu prin mulțime, apoi parcă la o distanță sigură. Când deschise portiera, simți și mirosul de carne arsă.

Chiar și de la cincizeci de metri distanță vedea zdrențele însângerate și așchiile de oase lipite de zidurile caselor învecinate, ca niște confetti umede. Explozia smulsese crengile copacilor și împrăștiase schije peste tot, lăsând în urma ei numai cicatrici. Aproape toate ferestrele fuseseră făcute țândări.

La o primă privire, pagubele structurale păreau minime. În comparație cu multe alte scene similare pe care le văzuse, aceasta era la un nivel inferior. Dar știa bine că vor urma și altele dacă nemulțumirea în creștere provocată de incidentul de la Muntele Templului nu va fi cât mai curând dezamorsată.

Unul dintre anchetatori îl recunoscuse și se prezentă. Avea peste cincizeci de ani și un smoc de păr argintiu.

— Sunt detectivul Aaron Schomberg.

Se uită fără să vrea la mâna stângă a lui Teleksen, cea cu două degete lipsă.

— Ce-ai găsit? întrebă Teleksen, aprinzându-și o țigară.

— Martorii oculari spun că o tânără arabă îmbrăcată în haine obișnuite a intrat în fugă în mulțimea care pleca de la sinagogă și a declanșat explozia.

Însoțit de Schomberg, Teleksen se îndreaptă către epicentru. Aruncă o privire la echipele medicale care puneau în sacose membre și bucăți prea mici pentru a fi cărate cu targa – mai mult ca sigur rămășițele sfârtecate ale teroristei sinucigașe.

— Câți morți? întrebă Teleksen, suflând fumul pe nări.

— Unsprezece până acum, aproximativ cincizeci de răniți.

Generalul trase fumul adânc în piept.

— N-a observat nimeni?

— Explozibilul era ascuns sub haine. S-a întâmplat prea repede.

Regretând vremurile când teroriștii erau mai ușor de depistat, Teleksen se întoarce către Schomberg:

— Ce-a spus?

— Poftim? întrebă detectivul, luat prin surprindere.

— Sacrificiul suprem are de fiecare dată un preambul, Apucând țigara între două dintre degetele rămase la mâna stângă, îndreaptă capătul aprins către detectiv pentru a-și sublinia ideea. Martirii nu-și dau viața în tăcere. A auzit cineva ce-a spus înainte de a se arunca în aer?

Schomberg își răsfoi însemnările:

— Ceva care aduce cu „Allah îi va pedepsi pe toți cei care îl amenință”.

— În arabă sau în engleză?

— În engleză.

Ajunseră în locul unde martorii îi spusese lui Schomberg că se opri terorista sinucigașă. Era la doar câțiva metri de sinagogă. La început, generalului i s-a părut o alegere ciudată, dat fiind că bombele erau mult mai eficiente în spații închise, de exemplu în autobuze sau în cafenele. Studiind mai atent zona din apropierea fațadei distruse a moscheii – care arăta mai curând ca o bancă decât ca un lăcaș de rugăciune Teleksen își dădu imediat seama că se înșelase. Văzu că victimele de pe trepte erau înghesuite unele în altele, iar zidul de ciment din spatele lor amplificase forța exploziei. Prin urmare, dacă nu fuseseră ucise de schije, suflul zdrobitor făcuse treaba, pulverizându-le organele interne și oasele.

Telefonul lui Teleksen sună și generalul văzu că era Topol. Aruncă mukul de țigară pe trotuar.

— Da?

— Cât de rău e? întrebă polițistul fără altă introducere.

— Am văzut și mai rău. Dar este un motiv în plus să rezolvăm problema rapid. Când poți ajunge aici?

— Sunt la doi pași.

— Vino repede.

Închizând telefonul, Teleksen se întrebă câte asemenea atentate vor mai avea loc înainte ca ei să găsească răspunsuri valabile la toate întrebările.

Mașinile presei îi distraseră momentan atenția. Postul de televiziune palestinian era cel mai enervant. Ura și nemulțumirea nu aveau nevoie de stimulenți prea puternici. Tensiunea era cu adevărat îngrijorătoare.

Treisprezece soldați și doi piloți de elicopter omorâți. Iar acum civili nevinovați.

Și pentru ce? se întrebă el. Arheologul englez, presupus a fi cel mai bun în domeniul lui, insista că era vorba de o relicvă. Știa că obiectele antice aduceau uneori sume uriașe, mai ales cele din Țara Sfântă. Unii erau în stare de orice pentru bani. Dar să furi elicoptere? Să omori soldați? Cum era posibil ca un osuar să valoreze atât de mult? Le văzuse cu zecile în sălile muzeelor și nu erau cine știe ce pазite. De ce era acesta atât de special? Nu avea nici un sens.

Cei mai buni agenți ai lui insistau în continuare că doar un om din interior era capabil să organizeze un atac atât de bine pus la punct. Teleksen știa ce voiau să spună. Să strecori arme în Ierusalim era ca și cum ai încerca să mergi pe apă. Trebuia să treci prin punctele de control, să păcălești detectoarele și să rezolvi

nenumărate probleme logistice. Puțini erau în stare de așa ceva.

Elicopterul se dovedise, desigur, o armă tactică formidabilă. Să fi fost furtul menit să ridiculizeze sistemul de securitate al Israelului? Din fericire, agenții săi reușiseră blocheze accesul palestinienilor și al presei la informațiile despre adevărata soartă a elicopterului Black Hawk. Dar știa că dincolo de granițe erau mulți care nu doreau să coopereze cu serviciile de informații israeliene și era profund îngrijorat de faptul că hoții ajunseseră atât de repede în ape internaționale. Dacă relicva a fost transportată pe apă...

Simți ceva elastic sub piciorul drept. Se smulse din gânduri și se uită în jos. Ridicând pantoful, văzu că strivise o ureche. Se încruntă și făcu un pas într-o parte.

Exista oare o ieșire din situația asta? Barton trebuia să le dea răspunsuri, dar părea interesat doar să susțină teorii fanteziste despre istoria antică. Arheologul se dovedea a fi o adevărată problemă.

Apoi, lui Teleksen îi veni brusc o idee și era sigur că și Topol va fi de acord cu ea. Departe de a constitui un risc, Barton putea fi chiar soluția.

41

Cetatea Vaticanului

Amândoi se uitau uluiți la ecran.

Osatura scanată fusese analizată pentru reconstituirea masei musculare peste care era aplicat acum și un strat de piele incoloră. Aceste noi date transformaseră statuia într-o ființă umană, tridimensională.

Uimit de rezultatul final, Bersei își acoperi gura cu mâna.

— Care crezi că este originea lui etnică?

Charlotte ridică din umeri. Până la urmă Aldrich avea dreptate.

— Nu cred că putem vorbi despre așa ceva.

Propriile ei cuvinte i se păreau incredibile.

O mixtură de nuanțe de cenușiu mai închise sau mai deschise, pigmentarea pielii adăuga o calitate misterios de vie, definind mușchii și scoțând în evidență anumite trăsături.

Giovanni mări fața.

Deși indubitabil masculină, imaginea emana o androgenie subtilă. Cu irisi hipnotici, albaștri-verzui, ochii erau mari, ascuțindu-se ușor în sus, spre colțuri, sub sprâncenele subțiri. Nasul lung se lătea puțin deasupra buzelor cafenii. Părul castaniu închis spre negru era des și forma niște triunghiuri bine definite la tâmpile. Părul facial avea aceeași culoare și era la fel de bogat, mai pronunțat în dreptul maxilarului solid.

— Un exemplar foarte frumos, spuse Bersei pe un ton reținut.

— Aș spune că e perfect, adăugă Charlotte. Nu în genul unei vedete de cinema... dar este altfel decât toți bărbații pe care i-am văzut vreodată.

Căută o anomalie, dar nimic nu sugera un defect genetic, doar dacă nu considera însăși perfecțiunea un defect. Se întrebă ce detectase de fapt analiza lui Aldrich. Să fi funcționat greșit scannerul-prototip? Să fi interpretat greșit datele programul de reconstituire?

— Dacă ai lua toate caracteristicile etnice ale umanității și le-ai pune într-un mixer, spuse Bersei, probabil că acesta ar fi rezultatul. Ușor încruntat, ținea mâna întinsă către monitor, copleșit de ceea ce vedea. Este absolut fascinant să constăți că o ființă umană poate să etaleze o asemenea complexitate.

— Și acum ce facem?

Berseși părea neliniștit, ca și cum imaginea îl tortura.

— Nu prea știu. Luându-și cu greu privirea de la monitor, se uită la ea cu ochi obosiți. Examinare anatomo-patologică completă, începu el să numere pe degete, date cu carbon, profil genetic complet. Singurul element important care ne-a rămas este simbolul de pe osuar.

— Bine, dacă vrei să-l studiezi, eu încep să pregătesc raportul preliminar pentru părintele Donovan. Adună toate datele și fotografiile și încep să-l redactez. Poate reușim să-i spunem mâine ce am găsit până

acum. Să vedem ce ne recomandă.

— Mi se pare un plan bun. Cine știe, poate că simbolul ne va spune ceva despre omul nostru misterios.

Bersei se întoarce la masa de lucru și luă aparatul foto digital. Fredonând încetișor o melodie, făcu mai multe prim-planuri ale singurului element în relief pozitiv al osuarului și descărcă imaginile în computer.

Uimit de calitatea muncii sculptorului, își trecu degetul foarte încet peste simbol.

Imaginea îl intrigase de la bun început. Osuarul era în mod limpede folosit aproape exclusiv de evrei în Iudeea antică. Își amintea totuși că atât delfinul, cât și tridentul fuseseră inițial simboluri păgâne, adoptate de multe culte din Imperiul Roman. Această informație era în contradicție flagrantă cu presupusa origine a osuarului.

Revenind la computer, deschise browserul web. Începu cu un singur cuvânt-cheie: „trident”. Aproape instantaneu apărură o mulțime de rezultate. Oftând, începu să le aleagă pe cele mai relevante.

Tridentul însuși avea multe sensuri. Hindușii îl numeau trishul, adică „cele trei elemente sacre” simbolizând creația, conservarea și distrugerea. În Orientul Apropiat era asociat cu fulgerul. Un alter ego al său, furca, își găsisese locul în arta creștină pentru a simboliza diavolul – o încercare timpurie de discreditare a imagisticii păgâne.

Delfinul era tot atât de misterios. În vechime, acest mamifer inteligent erau adorat pentru devotamentul cu care salva viețile marinarilor naufragiați. Romanii foloseau simbolul delfinului pentru a desemna călătoria pe care o vor face sufletele către capătul mărilor, pentru a-și găsi locul de veșnică odihnă pe Insulele Binecuvântate. Delfinul era strâns asociat cu Eros, Afrodita și Apolo.

Era evident că îngemănarea tridentului și delfinului în simbolul sculptat pe osuar avea o semnificație și mai complexă. Dar care?

Bersei încercă să găsească surse mai precise care puteau explica ce înseamnă un delfin încolăcit pe un trident.

Se pare că delfinul și tridentul apăruseră prima dată împreună în mitologia greacă, ambele simbolizând forța lui Poseidon, zeul mării, cunoscut în mitologia romană sub numele de Neptun. Tridentul era un dar de la uriașii cu un singur ochi, ciclopii. Când zeul era supărat, lovea fundul mării cu tridentul pentru a stârni apele, provocând furtuni cumplite. Capabil să se transforme în alte creaturi, Neptun sau Poseidon apărea adesea sub forma unui delfin.

Bersei era sigur că îi scăpa ceva.

Găsi altă mențiune referitoare la monedele antice bătute de Pompei, un general roman de la mijlocul secolului I î.Chr. Pe aversul monedei de argint era efigia capului încununat cu lauri al generalului, flancat de un delfin și un trident – e drept, separați, dar prezentați unul lângă altul. Bersei își aminti deodată că, la începuturile carierei sale militare, Pompei cucerise Ierusalimul.

Se aplecă mai mult către monitor.

După asediul Ierusalimului în anul 64 î.Hr., ordonase răstignirea într-o singură zi a câtorva mii de evrei habotnici. Se spunea că numărul crucilor fusese atât de mare, încât generalul poruncise să se taie toți copacii de pe munții din jurul orașului.

Crucificare. Ierusalim

Asta să fii fost explicația? Avea osuarul vreo legătură cu celebrul general roman? Bersei cântări o vreme această posibilitate, dar nu era mulțumit. Își aminti vag că văzuse exact aceeași imagine în altă parte. Și era aproape convins că era asociată cu Roma.

Vânătoarea continua.

Folosind diverse asocieri de cuvinte, de exemplu „delfin în jurul tridentului”⁷¹, găsi în cele din urmă o mențiune mai precisă. După ce deschise linkul, văzu uluit exact imaginea de pe osuar.

Un zâmbet larg îi lumină fața.

— Acum ajungem undeva, mormăi el.

Se uită mai jos și citi textul care însoțea imaginea.

Cuvintele îl loviră ca un pumn în stomac. Citi din nou, consternat și total absorbit, de parcă întreaga lume s-ar fi strâns în dreptunghiul ecranului.

— Charlotte, strigă el în cele din urmă, trebuie să vezi ce-am găsit. Se lăsă pe spate și își acoperi gura cu palma, pentru că nu voia să creadă ce vedea.

Câteva secunde mai târziu, Charlotte se opri în spatele lui. Încă emoționat, italianul întinse mâna spre ecran.

— Ce-i asta?

— Semnificația reliefului de pe osuar, spuse Bersei în șoaptă și făcu din nou semn către monitor.

Văzându-i expresia de totală stupefacție, Charlotte se strâmbă și spuse:

— Se pare că până la urmă are ceva de spus.

— Așa e, murmură el, frecându-și ochii.

Aplecându-se mai aproape de ecran, Charlotte citi textul cu glas tare:

— Adoptat de primii creștini, delfinul încolăcit pe trident este portretizarea... spuse ea și se opri.

Bâzâitul slab al sistemului de ventilație deveni dintr-odată asurzitor.

— ...răstignirii lui Christos.

Vocea îi tremură când rosti cuvintele, care continuă să plutească în aer ca un abur. Abia după câteva momente simți impactul lor deplin.

— Doamne, Dumnezeu! Simți că pieptul îi era strivit într-o menghină și făcu un efort să își smulgă privirea de la ecran.

— Trebuia să fi știut. Glasul încordat al lui Bersei era slab. Delfinul poartă spiritele spre viața de apoi. Tridentul, cele trei elemente sacre, Sfânta Treime.

— În nici un caz. Ceva e greșit, zise ea.

— Știu că osuarul este autentic, protestă Bersei. Fiecare pătărică este adevărată. E veritabil de sus până jos, inclusiv stratul care acoperă sculptura. În plus, am stabilit că și conținutul mineral nu putea proveni decât dintr-un singur loc – Israel. Iar urmele pe care le-am văzut pe oase confirmă tot. Biciuire. Răstignire. Avem chiar și cuiele, până și așchiile de lemn, sublinie el, ridicându-și mâinile într-un gest de capitulare. Ce poate fi mai limpede decât atât?

Mintea i se goli brusc, ca și cum firul care îi alimenta rațiunea fusese scos din priză.

— Dacă acesta este cu adevărat trupul lui... Iisus Cristos – aproape o durea să spună cuvintele – gândește-te la implicații. Charlotte se gândi la crucifixul care atârna deasupra patului ei. Dar nu poate fi. Toată lumea cunoaște povestea răstignirii. Biblia o descrie în amănunt și nu se potrivește cu ce avem aici. Sunt prea multe inadvertențe.

Se repezi la masa de lucru.

— Ce faci? o întrebă Bersei ridicându-se.

— Uite. Uiă-te cu ochii tăi. Îndreptă către craniu un deget care tremura. Vezi vreo urmă de spini?

Italianul se uită la Charlotte, apoi la craniu. Știa ce voia ea să spună. Îl examinează foarte atent, dar nu reuși să distingă nici cea mai fină zgârietură.

— Mi-e greu să cred că spinii lasă urme pe os.

Ocolind masa, Charlotte se opri în dreptul picioarelor scheletului.

— Ce zici de asta? Genunchii sparți. Nu țin minte să fi citit în Biblie despre așa ceva. Nu a fost oare ucis cu o sulită?

Încerca să-și regăsească credința pierdută în clipa când avea o nevoie disperată să creadă în ceva mai mare decât ea, iar Bersei – tocmai el – încerca s-o tragă înapoi pe pământ. Și, mai rău, folosea știința în acest scop.

Italianul întinse mâinile într-un gest conciliator.

— Ascultă, înțeleg unde vrei să ajungi. Sunt tot atât de șocat ca și tine.

Se uită în ochii lui.

— Giovanni, doar nu crezi cu adevărat că astea sunt rămășițele pământești ale lui Iisus Christos, nu-i așa?

El își trecu degetele prin păr și oftă.

— Nu exclud posibilitatea ca acest simbol doar să-l reprezinte pe Christos, sugeră el. Bărbatul acesta, spuse el arătând spre schelet, poate fi un creștin oarecare, un martir. Simbolul poate fi un omagiu adus lui Christos. Ridică din umeri. Pe osuar nu apare nici un nume. Dar ai văzut profilul genetic, n-am mai întâlnit vreodată așa ceva, la nici un bărbat. Da, aș spune că sunt destul de sigur.

— Dar nu e decât un simbol, protestă ea. Cum poți fi sigur?

Bersei era uluit de vehemența negării ei. Și-ar fi dorit să se simtă tot atât de puternic.

— Vino cu mine. zise el și îi făcu semn să-l urmeze.

— Unde mergem?

Fără să se oprească, Bersei îi aruncă o privire peste umăr.

— Îți explic într-o clipă. Atunci ai să vezi.

42

Phoenix

Evan Aldrich se strecura cu greu printre mesele încărcate cu echipament științific, îndreptându-se către camera cu pereți de sticlă din fundul laboratorului principal al BMS.

După ce a intrat, a închis ușa și a scos din buzunarul halatului de laborator o eprubetă închisă ermetic, pe care a așezat-o lângă un microscop puternic. Scannerul-prototip se afla pe masa alăturată. Arăta ca un fotocopia tor modificat.

Își puse mănuși de cauciuc, apoi auzi două bătăi și ușa se deschise pe jumătate.

— Bună dimineața, Evan. Ce faci aici?

Aruncând o privire în spate, o văzu pe Lydia Campbell, tehniciana-șefă pentru cercetări genetice, vârând capul în cameră. Aldrich acoperi instinctiv eprubetă cu mâna.

— Am niște mostre.

— Cele la care lucrei ieri? Văzu un capăt al eprubetei sub mâna lui. Credeam că ai terminat.

— Da, dar vreau să revăd ceva.

— Bine, știi unde sunt dacă ai nevoie de ceva. Cafea?

Aldrich clătină din cap și zâmbi, iar ușa se închise încet.

O oră mai târziu, strecură fiola – plină acum cu un ser limpede – înapoi în buzunar. Simțea că trebuie să-i spună imediat Charlottei ce descoperise. Se întinse să ia telefonul, dar se răzgândiseră un lucru care nu putea fi rezolvat decât față în față. Era mult prea delicat – mult prea șocant – pentru a fi transmis printr-o linie telefonică publică sau prin e-mail. Își aminti ce-i spusese ea, că și-ar putea prelungi șederea la Roma. Nu mai era în stare să aștepte atât.

Plecă de la laborator, se duse direct la biroul lui și se trânti pe scaun în fața computerului. Accesă pagina pasagerilor din site-ul companiei Continental Airlines și își rezervă un loc la clasa I pentru următoarea cursă spre Roma.

43

Ierusalim

Farouq tocmai închisese telefonul. Nu-i venea să creadă și observă că mâinile îi tremurau. Nu era o simplă coincidență faptul că apelul venise la doar câteva ore după explozia din zorii zilei de la Marea Sinagogă.

Vocea de la celălalt capăt al firului era a unei persoane din trecutul îndepărtat – un trecut întunecat care îi mai bântuia și acum nopțile fără somn. Ultima oară când auzise inconfundabilul glas de bariton era puțin trecut de ora șase, în seara zilei de 11 noiembrie 1995, Ziua când agenți de la Shin Bet – cea mai secretă și cea mai periculoasă aripă a serviciilor de informații ale Israelului – îl răpiseră pe o stradă lăturalnică din Gaza, trăgându-l pur și simplu în spatele unei dube, îi legaseră mâinile și picioarele și îi pusese pe cap o cagulă neagră.

În timp ce mașina gonea, începuse interogatoriul, condus de un om care acum deținea poziția a doua în ierarhia structurii de putere a armatei israeliene. Pe vremea aceea, la mijlocul anilor '90, ambițiosului evreu i se dăduse sarcina imposibilă de a-l vâna pe Inginer – Yahya Ayyash, un rebel palestinian care, sprijinit de grupările militante, recruta martiri care să atace ținte civile din Israel. Evreii se apropiau din ce în ce mai mult de el, datorită mărturisitorilor obținute cu forța de la informatori importanți. Unul dintre principalii suspecți era Farouq, care avea, după cum bănuiau ei, legături cu principalul sprijinitor al Inginerului – organizația Hamas.

Când a fost aruncat din mașină într-un loc pustiu, nu departe de granița cu Israelul, Farouq avea trei coaste rupte, patru degete fracturate, arsuri de țigară pe piept și șapte dinți lipsă.

Dar zâmbea, chiar dacă sângele i se prelingea din gura rănită, știind că nu suflase un cuvânt despre locul în care se afla Inginerul. Nici un evreu nu va fi vreodată în stare să-l învingă.

Era cu atât mai fericit, cu cât sângele care picura în țărână nu era numai al lui. Chiar și cu cagula pe cap și legat cum era, reușise să-l muște de mână pe Teleksen, să-și înfigă dinții în scârboasa carne evreiască, mai tare, mai adânc, scuturând din cap într-o parte și-n alta până când nervii se rupseseră și oasele pocniseră. Evreul scheuna ca un câine.

Nu mult după aceea, Inginerul a fost asasinat în casa conspirativă din Gaza cu un telefon mobil „aranjat”. Ari Teleksen a fost promovat la gradul de aluf – general-maior. Farouq îl mai văzuse de câteva ori de atunci, mai ales la televizor – era ușor de recunoscut după mâna pe care i-o mutilase Păstrătorul în noaptea aceea, demult, în Gaza.

Acum, Teleksen avea tupeul să-l sune, cerându-i ceea ce la prima vedere părea o favoare. Dar, după o lungă explicație, devenise limpede că solicitarea lui avea să aducă un câștig și cauzei lui Farouq.

— Akbar, strigă el pe coridor, străduindu-se să se liniștească.

O clipă mai târziu, mătăhălosul bodyguard apără în cadrul ușii.

— Ești un băiat puternic, spuse Farouq, măsurându-l scurt din cap până-n picioare. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

44

Cetatea Vaticanului

Giovanni și Charlotte au urcat un etaj cu liftul, iar ușile s-au deschis către galeria Pio Cristiano a Muzeului Vaticanului, cea de artă funerară. Când au ieșit din ascensor, Bersei i-a explicat Charlottei aproape în șoaptă:

— Știi, cam trei sute de ani după moartea lui Iisus, creștini nu l-au portretizat. Foloseau în schimb alte imagini foarte bine cunoscute pentru a-l reprezenta pe Iisus.

— De unde știi?

— Avem dovezi arheologice. Și o mare parte din ele se află aici, spuse el, făcând semn către colecția de artă etalată în fața lor. Hai să-ți arăt ceva.

În timp ce se străduia să țină pasul cu el, Charlotte zări reliefurile din marmură, toate cu tematică creștină, fixate pe pereți ca niște tablouri masive din piatră.

— Știi ceva despre această colecție? o întrebă Bersei făcând semn cu mâna către ele.

Ea clătină din cap.

— Sunt vestigii de la începutul secolului IV, când împăratul Dioclețian a început campania de persecutare, dând foc bisericilor și omorând creștinii care nu se lepădau de credința lor. Tot atunci, creștinii se adunau în secret în catacombele din afara Romei pentru a se ruga printre martirii morți și printre sfinții depuși acolo pentru veșnica odihnă – unii dintre ei în sicrie din piatră, bogat ornamentate.

Îi arată unul, așezat pe un postament masiv.

— Un sarcofag, observă Charlotte, admirând măiestria lucrăturii.

— Da, un văr al osuarului evreiesc pe care îl studiem. Mulți creștini de atunci erau evrei convertiți care au dezvoltat, fără doar și poate, ceea ce avea să devină ritualul funerar creștin.

Se opriseră în fața unei statui de marmură de aproximativ un metru înălțime.

— Am ajuns, spuse Bersei întorcându-se spre ea. Știi ce reprezintă asta?

Charlotte văzu că era un tânăr cu păr lung și ondulat, îmbrăcat într-o tunică. Un miel, pe care îl ținea de picioare, era aruncat peste umerii lui. Într-o parte atârna o traistă în care era o liră.

— Arată ca un păstor.

— Nu-i rău. De fapt, era numit „Păstorul cel bun”. A fost găsit în catacombe. Așa îl reprezentau primii creștini pe Iisus.

Charlotte măsură din nou statuia din cap până-n picioare.

— Îți bați joc de mine.

Păstorul arăta ca un băietandru cu trăsături foarte plăcute, un model mai degrabă greco-roman, nu biblic.

— Nu, deloc. Ce ironie, nu-i așa? Dar ține minte că această reprezentare combina mitologia cu povestea lui Iisus. Nu trebuia să-i semene. A fost o încercare de întruchipare a idealului reprezentat de Iisus protectorul, păstorul. Orfeu, zeul păgân grec al artei și al muzicii a fost și el introdus în această reprezentare. Așa cum muzica divină a lui Orfeu putea împlânzi și liniști cele mai sălbătice fiare – îi arată lira –, cuvintele lui Iisus împlânzeau sufletele păcătoșilor.

— Așa cum delfinul și tridentul reprezintă mântuirea și divinitatea. Acum știa de ce o adusesese acolo.

— Exact.

— Totuși, de ce? De ce nu se închinau la icoane sau la cruci? Sunt peste tot, se gândi ea. Mai ales aici. Era greu să-ți închipui catolicismul fără crucea lui omniprezentă.

— În primul rând, ar fi trimis un mesaj clar romanilor că erau într-adevăr creștini. N-ar fi fost deloc înțelept într-o epocă de persecuții sistematice. În al doilea rând, primii creștini nu adoptaseră noțiunea de iconografie. De fapt, Petru și Pavel o interziceau. Din acest motiv nu existau imagini ale crucifixului pe vremea aceea. Au apărut abia în epoca lui Constantin.

— Iar el.

— Bineînțeles. El este precursorul credinței modeme. Constantin a schimbat toate regulile. Crucile și chiar catacombele au fost abandonate atunci când a venit el la putere în secolul IV. Tot atunci Christos a fost transformat într-un adevărat erou de cult, o ființă divină. Crucile au răsărit peste tot, au fost construite biserici și a fost compilată versiunea oficială a Bibliei. Credința creștină a ieșit literalmente din ilegalitate și a atins stadiul de religie de stat.

— E uimitor, n-am învățat mare lucru despre Constantin la orele de istorie – și am fost la un liceu catolic! Nu știu mai nimic despre el.

Bersei inspiră adânc și încercă să se relaxeze.

— În anul 312 d. Chr., Imperiul Roman a fost împărțit între două facțiuni: Constantin în Apus și aliatul său Licinius în Răsărit, împotriva lui Maximinus și Maxentius. Constantin hotărâse că zeul Soarelui, Sol Invictus, îl sortise să fie unicul conducător al imperiului. Așa că, împreună cu o armată formată din membrii unui grup obscur cunoscut sub numele de creștini, a străbătut în luptă tot drumul prin Italia de nord până la marginea Romei, mai precis până la singurul pod care trecea peste Tibru... Podul Milvian. Când s-a răspândit zvonul că armata lui Maxentius o depășea numeric cu zece la unu pe cea a lui Constantin, creștinii și-au pierdut imediat curajul. În zorii zilei atacului final asupra Romei, Constantin îi aducea o jertfă lui Sol când

a văzut pe cer un semn miraculos în formă de cruce – literele X și P suprapuse, adică literele grecești khi și rho, primele două ale numelui Christos. Și-a însuflețit imediat trupele și a proclamat că mântuitorul lor, Iisus Christos, i-a spus aceste cuvinte: In hoc signo vinces – „Prin acest semn vei birui”. Constantin a ordonat tuturor fierarilor să pună noul blazon pe scuturi, iar oamenii și-au recăpătat curajul. Mai târziu în aceeași zi, armatele s-au ciocnit într-o luptă sângeroasă și, împotriva tuturor sorțurilor, Constantin a fost cel care a învins.

— Și a atribuit victoria intervenției lui Christos.

— Da, spuse Bersei dând din cap. Cum avea o datorie față de soldații lui și inspirat, poate, de forța amețitoare și de puterea de convingere a credinței lor înflăcărate, Constantin avea să ridice mai târziu creștinismul la rang de religie de stat. Sigur, trebuie să spunem și că învățătura „Dumnezeu este unul” propovăduită de creștini se potrivea de minune cu visul lui Constantin de a fi unicul împărat roman. Cu toate acestea, pentru a-l slăvi pe Sol și a potoli masele păgâne din imperiu care nu acceptaseră încă noua religie, Constantin a împletit foarte inteligent numeroase elemente păgâne cu cele ale creștinismului timpuriu.

— Adică?

— Să începem cu lucrurile simple, spuse Bersei aruncând o privire în lungul galeriei. Haloul solar, de exemplu. Ca și bănuții noștri de la Pilat din Pont, Constantin a bătut monedă în anul 315, în timp ce alianța cu Licinius se destrăma cu zece ani înainte să cucerească imperiul. Dar monedele lui Constantin îl reprezentau pe Sol – un Sol cu un halo solar, într-o robă fluturând, care seamănă remarcabil de bine cu viitoarea iconografie a lui Iisus.

— Interesant.

— Constantin a făcut și altă mișcare inteligentă, a contopit sărbătoarea nașterii lui Christos cu sărbătoarea păgână a lui Sol din decembrie, la echinocțiul de iarnă. Cred că nu vei fi surprinsă să auzi că ziua creștină de închinare, sărbătorită cândva sâmbăta, de sabatul evreiesc a fost și ea mutată într-o zi mai specială a săptămânii.

— Duminica.

— Cunoscută pe vremea lui Constantin drept dies Solis. Giovanni se încruntă. Apoi apare ceva și mai interesant evidențierea reînvierii fizice a lui Christos în dauna celei spirituale.

— Ce vrei să spui?

— Scripturile grecești timpurii foloseau o formulare care sugera că trupul lui Christos nu a fost neapărat reanimat... ci transformat.

— Dar în Biblie Iisus iese din mormânt și se arată după moarte discipolilor săi, nu-i așa?

Toți anii de catehism și de școală catolică îi împlântaseră această idee în minte.

— Sigur. Iisus a dispărut din mormânt, se grăbi el să consimtă, apoi arboră un zâmbet plin de semnificație. Dar nici una dintre evanghelii nu spune cum. În toate relatările care urmează episodului cu mormântul gol, Iisus are darul de a trece prin pereți și a se materializa din neant. Și, dacă îți amintești ce ai citit în Biblie, mulți nici nu l-au recunoscut. Astea nu sunt atribute asociate resuscitării fizice.

— Atunci de ce Biserica subliniază moartea și învierea lui fizică?

— Presupun că e cam așa, spuse el zâmbind din nou. Egiptul, în special Alexandria, era un centru cultural foarte puternic în Imperiul Roman. Acolo era venerat Osiris, judecător al lumii de apoi, care a fost ucis mișelește de un zeu rival, Seth – de fapt a fost tăiat în bucăți. Soția lui Osiris, zeița vieții, Isis, a strâns bucățile și l-a dus în templu, a îndeplinit ritualurile și trei zile mai târziu zeul a reînviat.

— Sună foarte asemănător cu Pastele creștin, interveni ea. Vrei să spui că Scripturile au fost modificate?

O pereche mai în vârstă trecu prin apropierea lor, intrigată de halatele lor albe.

— Sunt neatinse în mare parte, dar poate reinterpretate în părțile lor esențiale, preciză el. Presupun că unele schimbări sunt simple accidente, spuse el, ridicând din umeri. Oricum, nu trebuie să uităm că în secolul IV creștinismul era practicat în mod neomogen pe teritoriul imperiului. Circulau sute de Scripturi, unele legitime, altele teribil de fanteziste.

- Rezultatul a fost interzicerea anumitor Scripturi, interveni ea.
- Așa e. Nu-l poți acuza, încerca să unifice imperiul. Luptele intestinale din Biserică i-au subminat viziunea.
- Nu e greu de înțeles, recunosc Charlotte și își spuse că Giovanni îl admira sincer pe Constantin.
- Oricum, atunci a început totul. Biserica a devenit tot mai strâns legată de imperiu, un fel de simbioză. Crucile au dispărut de pe marginea drumurilor, dar o singură cruce enormă a fost ridicată deasupra fiecărui altar, iar Roma nu mai stăpânea prin amenințarea armelor, ci prin teama de osândă veșnică. Și toate acestea simt în mare măsură opera unui împărat roman strălucit, care a remodelat fața civilizației occidentale.
- Charlotte oftă și clătină din cap.
- Parcă spuneai că ești un bun catolic.
- Sunt, o asigură el.
- Chiar dacă știi ce știi?
- Tocmai pentru că știu. Trebuie să înțelegi im lucru: dacă ceea ce studiem noi acolo jos este chiar trupul fizic al lui Christos, nu contrazicem deloc Scripturile. Sigur, ar fi o mare problemă pentru Biserica noastră, care și-a permis unele libertăți în interpretarea Scripturilor.
- Exact, recunosc ea repede. Ce crezi că ar gândi bunii creștinii dacă descoperirile noastre ar ajunge în ziare?
- Ar gândi ceea ce vor să gândească. Ca tine și ca mine. Dovada este remarcabilă, dar neconcludentă. Credincioșii vor rămâne credincioși, așa cum au rămas de-a lungul tuturor controverselor din istorie. Nu mă înțelege greșit, ar fi o dilemă enormă pentru Creștinătate și un coșmar în materie de relații publice imediat ce presa ar pune mâna pe informații.
- Vezi vreo posibilitate să fie un fals?
- Ar trebui să fie o păcăleală a dracului de mare, dar nu se știe niciodată.

45

Ierusalim

În momentul în care Graham Barton se întoarce în apartamentul închiriat la etajul doi al unui bloc luxos de pe strada Jabotinsky, în Ierusalimul Nou se făcuse deja opt și jumătate seara. După tot ce se întâmplase astăzi, abia aștepta să bea un pahar de cabemet sauvignon, să o sune pe soția lui și să-i spună era sănătos, apoi să-i ureze noapte bună.

Explozia de la Marea Sinagogă îi dăduse peste cap planurile pe întreaga zi. După ce primise confirmarea ei, Razak plecase imediat la Waqf să stabilească o strategie de abordare a incidentului.

Aproape toți din Ierusalim, în afară de el, petrecuseră ziua în fața unui televizor, așteptând noutăți cu privire la atentat. Barton își omorâse restul după-amiezii la Wohl, cufundându-se în lucrările pe care le neglijase. A fost obligat să mobilizeze tot ce avea în arsenalul său etic pentru a refuza o invitație la ora 6 din partea lui Rachel, care îl rugase s-o însoțească pe ea și pe o prietenă la un păhărel. Adevărul era că i-ar fi plăcut o mică diversiune.

Toată ziua, crucile templierilor îi zburdaseră prin minte ca niște furii batjocoritoare, încercând să-i transmită un mesaj și să reconstituie o poveste miraculoasă pe care trebuia s-o descifreze. Atinsese oasele binefăcătorului lui Christos, iar acum se chinuia cumplit gândindu-se la toate variantele privind conținutul osuarului furat și întrebându-se cine i-ar putea spune cum să-l găsească.

Acum, văzând violențele care sfâșiau orașul, se simțea obligat să dea răspunsuri reale care să rezolve într-adevăr situația. Dar, după experiența neplăcută trăită de el și de Razak în Gaza, se întreba dacă nu cumva israelienii știau mai multe decât credea el. Era, de asemenea, îngrijorat că asasinii doreau să-l găsească pe el și pe Razak. Pentru cine lucrează ei?

Adevărul era că până acum nu produsese nimic important pentru anchetă, cel puțin din punctul de vedere al autorităților israeliene. Așa cum promisese, își folosisese relațiile personale pentru a verifica piețele

de antichități din întreaga lume. Încă nu apăruse nimic suspect.

Mai mult ca sigur că Topol și Teleksen vor face presiuni și mai mari asupra lui.

Când introduse cheia în broască, observă trei persoane care urcau scara. Se lăsă puțin pe spate pentru a le vedea mai bine. Câteva clipe mai târziu, Topol și doi polițiști solizi, în uniformă au dat colțul și s-au apropiat cu pași mari.

— Bună seara, domnule Bar ton, zise Topol.

Englezul a avut iar o presimțire. Mai curând decât se așteptase, o vizită din partea poliției... Seara și acasă. Nu poate ieși nimic bun din asta, își spuse el. Văzu pistoalele pe care le purtau toți trei. Cum el venea din Anglia, spectacolul permanent al armelor plimbate la vedere era deprimant.

— Bună seara, domnule comandant.

— Îmi pare bine că ești aici. Ochii negri ai lui Topol erau reci. Vizita noastră va fi mai semnificativă.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Barton răspunse:

— De ce?

— Te rog, hai să vorbim înăuntru.

Generalul-maior făcu un pas spre ușă. Barton ezită o clipă, apoi intră și aprinse lumina. Polițiștii intrară imediat după el.

Apartamentul pe care Autoritatea pentru Antichități îl închiriasse pentru el, o parte dintr-un avans generos, avea o sufragerie încăpătoare, unde îi invită să ia loc.

Doar Topol îi acceptă invitația. Ceilalți doi au rămas în picioare, de-o parte și de alta a ușii, ca niște dulapuri.

Topol trecu direct la subiect.

— Mi s-a ordonat să-ți perchezitez locuința și aș vrea să cooperezi.

Stupefiat, Barton nu știa cum să reacționeze.

— Cum? De ce?

— Aș prefera să nu discutăm despre asta deocamdată. Am un mandat în regulă. Scoase un document care părea oficial și i-l înmână lui Barton. Îl poți citi în timp ce noi trecem la treabă.

Era în ebraică, bineînțeles. Topol făcu un semn și dulapurile dispărură în camera următoare.

— Aș putea vedea, te rog, tot ce ai în buzunare?

— Ce-i asta? Sunt arestat? Barton nu se așteptase ca telefonul pe care voia să i-l dea soției să fie o cerere de reprezentare legală. Habar n-avea despre drepturile sale civile din această țară. Să protesteze?

— Deocamdată doar stăm de vorbă, îi explică Topol. Dacă te simți mai bine la secție, putem merge acolo chiar acum.

Barton clătină din cap.

— Am primit un telefon neplăcut de la Waqf.

— Poftim?

— Buzunarele, te rog, insistă Topol.

Într-un fel sau altul, maiorul avea să obțină ce dorea, își dădu seama Barton. Încercând să nu pară alarmat, începu să-și golească buzunarele pe masă: un portofel, pașaportul, cheile de la Wohl, bilete de autobuz.

— Se pare că unele lucruri lipsesc, continuă Topol.

Zgomotele care se auzeau din spatele apartamentului nu erau deloc discrete: sertare deschise, mobilă mutată din loc. O dovadă că nimic nu era la adăpost de percheziția riguroasă a lui Topol.

Cu un efort uriaș, Barton vârî mâna în buzunarul de la piept și scoase cilindrul de bronz, sigur că va stârni curiozitatea polițistului. Apoi apărură pergamentul învelit în plastic și hârtia cu traducerea, împăturită. Așezându-le pe masă, încercă să descifreze expresia lui Topol.

Când văzu pergamentul, maiorul își lăsă ușor capul într-o parte, ca un câine curios, dar nu zise nimic.

— Chiar de la începutul acestei anchete am bănuir că un om din interior a dat o mână de ajutor la organi-

zarea furtului. Șeful Waqf și-a exprimat aceeași îngrijorare. După ce l-am ascultat azi, trebuie să recunosc că înclin să-i dau dreptate.

Topol își aminti discuția cu Teleksen de noaptea trecută. Era necesară o soluție rapidă pentru a evita altă vărsare de sânge.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să insinuezi, spuse Barton, dar umerii îi căzuseră.

— Furtul a necesitat manevre sofisticate cu arme și explozivi. Polițistul rânji batjocoritor. Ca să nu mai pomenesc de mâna de lucru calificată. Doar cineva cu o autorizație la nivel înalt putea să reușească asemenea tranzacții. Cineva care are acces la transport pe mare. Cineva care cunoaște foarte bine istoria locală. Și cineva care știa precis ce comori erau ascunse în criptă. Waqf sugerează că acel cineva ai fi tu.

Barton simțea că se sufocă.

— Cred că glumești. Știu că atentatul a mărit presiunea, știu că vreți să acționați rapid și la obiect, dar asta e...

Mâna lui Topol tăie aerul.

— Un elicopter israelian a dispărut. Cu tot cu piloți.

Barton văzu că maiorul lăsase ochii în jos când rostise ultimele cuvinte. Să fi știut de întâlnirea din Gaza? Să fi aflat de pescar și de rămășițele elicopterului?

— Știm din anumite surse că e posibil ca piloții elicopterului să fi fost implicați, dezvoltă Topol ideea. Poate că un om din interior i-a contactat. Poate că le-a oferit un stimulent.

Barton încercă să rămână ferm pe poziții.

— Știi că nu pot fi implicat în așa ceva.

Fața maiorului părea de piatră.

— Mi s-a spus că ți-ai câștigat reputația procurând piese rare pentru clienți europeni.

— Pentru muzee, preciză arheologul.

— Profitabile servicii mai oferi. N-am dreptate?

Barton nu avea chef să se angajeze în această discuție, în orice caz, nu în lipsa unui avocat.

— Dată fiind natura misiunii tale la Autoritatea pentru Antichități, ai primit o autorizație specială de intrare în Orașul Vechi. Ai mutat echipament și materiale după bunul tău plac... de multe ori fără să fii controlat.

— Cum puteam să introduc explozivi în oraș? întrebă Barton, acum mai vehement. Sunt detectoare peste tot.

— Se pare că destul de ușor. Chimistii noștri au analizat reziduurile. Lipsa trasorul chimic care permite detectarea – dimetil dinitrobutan. Știi, domnule Barton, explozivii erau de tip militar. Poate că ți-au fost furnizați de către piloții noștri dispăruți.

Unul dintre ofițeri a intrat ca o furtună, dezamorsând o clipă tensiunea. Căra ceva învelit într-o folie de plastic.

Barton se uită perplex la pachet. Ce naiba era acolo? Părea ceva foarte voluminos.

Fără să se scoale de pe scaun, Topol dădu la o parte plasticul și citi cu glas tare:

— Flex BHI822 VR. Producător european, din câte văd. Își trecu un deget peste foreza din mandrină. Vârful circular era ascuțit ca o lamă. Burghiu pentru carotare. E din trusa ta de scule?

Curând după furt, când cercetase zona exploziei, echipa lui Topol găsisese mașina de găurit aruncată pe jos. Fără amprente. În acea dimineață, Topol se asigurase că orice mențiune despre ea fusese eliminată din rapoarte.

Barton se făcu cenușiu.

— Nu am văzut chestia asta în viața mea, spuse el încet.

Vocile începură să se îndepărteze și cuvintele erau tot mai rare, ca și cum lumea se mișca cu încetinitorul. Oare visa?

— Și aici ce avem? Topol se aplecă și înhăță pergamentul de pe masă, privindu-l curios. Pare să fie un

document antic. Despături hârtia care conținea fotocopia și traducerea. Nu sunt istoric, domnule Barton, dar mi se pare că aici se vorbește despre o criptă ascunsă sub Muntele Moriah. Dacă nu greșesc, Iosif din Arimateea a avut anumite legături cu Iisus Christos. Nu este el subiectul legendelor despre Sfântul Potir, o relicvă neprețuită pentru credincioși?

Topol avea un ton sarcastic care nu făcea decât să confirme bănuiala englezului că știa deja de pergament. Pe fruntea lui Barton apărură stropi de sudoare. Pereții parcă se strângeau în jurul lui.

— Ți s-a acordat acces la locul crimei și tu ai măsluit dovezile cheie – ai răzuit inscripțiile de pe perete, ai mutat osuarele rămase.

— Ce? întrebă Barton înspăimântat. Ți-ai ieșit complet din minți?

— Waqf insistă că cele nouă osuare rămase au dispărut în mod misterios. Se pare că hoțul se mai află printre noi.

Faptul că osuarele dispăruseră era tulburător, dar ceva din prima acuzație a maiorului îl zguduise și mai tare.

— Am răzuit inscripțiile de pe pereți? Ce înseamnă asta?

Topol era pregătit pentru întrebare. Scoase din haină o fotografie și i-o întinse lui Barton.

— Uită-te. A fost făcută de echipa mea cu o zi înainte de sosirea ta.

Împietrit, Barton văzu că imaginea încadrată precis era tableta de piatră fixată pe peretele criptei. Nouă nume... și un relief reprezentând un delfin încolăcit în jurul unui trident. Văzuse acest simbol și înainte, îi cunoștea bine originea. Implicațiile lui l-au zguduit până în măduva oaselor. Dar deocamdată nu se putea ocupa de asta, trebuia mai întâi să se salveze.

— Când am semnat pentru proiect, nu credeam că voi fi victima unei înscenări.

Topol se prefăcu că nu auzise comentariul. Se întoarse și celălalt polițist și generalul le făcu semn să-l ia pe Barton.

46

Paris, Franța 18 Martie 1314

Cu mâinile legate la spate și escortat de gărzi, Jacques de Molay urca treptele spânzurătorii ridicate în fața Catedralei Notre Dame. Privind în sus la ceea ce se părise cândva o măreață lucrare de arhitectură, De Molay văzu doar scheletul unui demon uriaș – arcele erau niște coaste gigantice, turlile gemene erau coarne, fereastra cu rozetă era un enorm ochi rău. Auzi susurul Senei ce înconjura Ile de la Cite, separând micuța insulă de restul orașului de parcă ar fi fost un șancru.

Se uită în jos, la treptele din față ale catedralei, și studie clerul papal așezat acolo, încercând să zărească chipul urât al lui Clement. După eșecul jalnic al apelului său către Regele Filip de a reinstaura Ordinul, blestematul trădător nu găsisese curajul sau decența de a-și face apariția. Trei cardinali ședeau în centru pentru a oficia și a juca rolul găzilor.

O mare mulțime se adunase să vadă procesul improvizat, dornică să-și desfete ochii cu un erou căzut în dizgrație, pe cale să-și afle sfârșitul tragic. De Molay se simțea ca un actor, singur pe o scenă sumbră, până când, câteva clipe mai târziu, trei alți templieri au fost împinși în sus pe treptele de lemn și mânați lângă el.

Jacques de Molay se uită la ei cu mândrie: Geoffroy DeCharnay, Hughes DePairaud și Geoffroy DeGonneville – toți bărbați cinstiți, care slujiseră cu mare zel Ordinul. Din nefericire, și ei fuseseră în Franța cu aproape șapte ani în urmă, când regele Filip ordonase armatelor sale să-i aresteze pe templieri.

Câtva minute mai târziu, farsa începu cu mărturii înflăcărâte rostite de preoți cu limba ascutită, care înfierbântau gloata cu un șuvoi de acuzații și false învinuiri împotriva Cavalerilor Templieri. S-au subliniat în mod special mărturii sinistre de fapte trupești împotriva firii și de venerare a Diavolului, dat fiind că astfel de născociri stârneau emoția mulțimii. Apoi, în timp ce De Molay asculta uimit, preotul citi un document

care înșira pe puncte mărturisirea semnată de el cu privire la învinuiri – un document pe care nu-l văzuse niciodată.

Minciunile ardeau urechile lui De Molay ca niște tăciuni aprinși, dar el stătea neclintit, sfidător, privind din când în când în sus, la monștrii de piatră care se uitau chiorâș de pe fațada catedralei.

Se lăsă brusc tăcerea, când unul dintre cardinali se ridică în picioare, arătă cu degetul către Marele Maestru și zbiră:

— Și tu, Jacques de Molay, ce ai de spus în despre învinuirile care ți s-au adus aici? Ți declari vina deschis, o dată pentru totdeauna, și recunoști că aceste confesiuni sunt adevăratul tău testament, astfel încât să-ți poți recâștiga demnitatea în fața lui Dumnezeu?

De Molay se uită la cardinal cu o curiozitate neprefăcută, uimit că putuse sluji cândva cu loialitate oameni ca el. Atât de mulți templieri își dăduseră viața în numele lui Christos în Țara Sfântă. Îi venea să demaște în gura mare minciunile pe care aceste lepădături fățarnice le propovăduiseră de-a lungul veacurilor pentru a submina sacrificiul templierilor. Dar nimeni n-ar crede vreodată tainele uluitoare pe care le aflase și tot atât de uluitoarele moaște ascunse încă sub Templul lui Solomon, care stăteau mărturie pentru aceste adevăruri. Fără dovezi, n-ar face altceva decât să-și păteze și mai mult reputația și să dea apă la moară călăilor săi. De Molay își aflase mângâierea în credința că într-o bună zi adevărul va ieși la lumină... Și blestemați să fie acei care încercau să-l nege. Știa că acești oameni erau hotărâți să-l distrugă. Dacă se întâmpla azi sau după alți ani în care avea să putrezească în vreo temniță scârboasă, asta îi era soarta, să fie ținta intrigilor regelui.

Marele Maestru se uită adânc în ochii celor trei prieteni și văzu aceeași hotărâre în spatele unui vâl subțire de teamă. Frăția va dăinui până la sfârșit.

Dregându-și glasul, De Molay se întoarse din nou spre cardinal:

— Este cât se poate de drept ca atunci când viața îmi este luată de cei pe care i-am slujit cu atâta credință, să fac cunoscute minciunile prezentate aici și să rostesc singurul adevăr chiar cu buzele mele. În fața lui Dumnezeu și a tuturor celor care sunt martori ai acestei nedreptăți – privirea lui alunecă peste întreaga mulțime – recunosc că sunt vinovat de o mare nelegiuire. Dar nu e una născocită de acuzatorii mei. Se uită iar la cardinal. Sunt vinovat doar de rușinea și dezonoarea pe care le-am îndurat sub cazne și sub amenințarea cu moartea. Declar în fața voastră că oamenii nobili care au slujit această Biserică pentru a apăra creștinătatea au fost pe nedrept demonizați. De aceea, refuz cu dispreț să-mi fac de rușine frații prin adăugarea altei minciuni.

Uimit de neobrăzata dezmințire a prizonierului, cardinalul rămase mut câteva clipe, apoi strigă:

— Refuzând confesiunea legată prin jurământ, nu-mi lași de ales decât să invoc decretul regelui Filip: vei pieri prin foc.

De Molay zâmbi. În cele din urmă, sfârșitul venise.

Apoi cardinalul se adresă celorlalți trei templieri, osândindu-i pe toți la închisoare pe viață. De Molay a fost zguduit când i-a auzit pe Hughes DePairaud și Geoffroy de Gonnevillle recunoscându-și vina.

Apoi cardinalul îl întrebă același lucru pe Geoffroy de Charnay.

Orbit de furie, DeCharnay își dezveli dinții și urlă:

— Și eu repudiez toate învinuirile care mi se aduc! Dumnezeu îmi e martor, aceste minciuni slujesc doar unui papă demn de dispreț și unui rege tot atât de ticălos. Singurul om drept care stă azi aici este Jacques de Molay. L-am urmat în luptă și îl voi urma în ceruri.

— Ți se va împlini dorința, spuse cardinalul clocotind de mânie.

Jacques de Molay și Geoffroy de Charnay au fost conduși la o barcă pentru scurta călătorie spre Ile des Javiaux, locul în care zeci de templieri fuseseră deja arși de vii.

În timp ce prizonierii erau escortați spre ruguri, amândouă deja înnegrite de carnea pe care o mistuiseră, De Molay se întoarse către fratele său templier. Anii de chinuri și de temniță îl slăbiseră pe De Charnay, acum o umbră a războinicului puternic ca un urs pe care îl cunoscuse în Țara Sfântă. Privirea lui era totuși

surprinzător de hotărâtă.

— Amintește-ți ce-am lăsat în Ierusalim, îi spuse De Molay. Credința și sacrificiul tău vor fi răsplătite de El. Și ziua judecății Lui va veni în curând, Geoffroy. Ai făcut cea mai nobilă faptă pe care o poate face un om. L-ai slujit pe Dumnezeu. Lasă acest trup frânt în urmă și nu te uita înapoi. La noapte, sufletul tău va fi liber.

— Fii binecuvântat, Jacques, spuse De Chamay. A fost o mare cinste pentru mine să te slujesc.

În timp ce soldații îl legau de stâlp, De Molay se întoarse către ei.

— Nu mai sunt un pericol pentru voi acum, insistă el. Dezlegați-mi mâinile pentru a mă putea ruga în ultimele mele clipe.

Fără tragere de inimă, gărzile îi tăiară frânghiile de la încheieturile mâinilor, dar îl legară cu lanțuri de rug. Lemnul îngrămădit în jurul lui De Molay era încă verde. Din porunca regelui Filip, moartea lui urma să fie cumplită, într-un foc molcom.

Privind peste umăr, De Molay îi mulțumi pentru ultima oară lui De Charnay, încătușat de alt stâlp în spatele lui. În timp ce rugul era aprins, clopotele de la Notre Dame începură să bată.

Arșița se târa în sus pe picioarele bătrânului. Limbile flăcărilor au început să se înalțe. Când focul s-a întetit, carnea i s-a acoperit cu bășici roșii, apoi s-a înnegrit. De Molay țipa din cauza suferinței, iar flăcările își croiau drumul tot mai sus pe picioarele lui. De-abia mai auzea strigătele lui De Charnay. Împreunându-și mâinile, le ridică spre ceruri și urlă:

— Fie afuriți cei care ne-au osândit pe nedrept! Fie ca Dumnezeu să ne răzbune și să-i arunce pe toți în iad!

Pe măsură ce trupul i se mistuia, Jacques de Molay își simțea spiritul înălțându-se.

Marele Maestru Templier a fost înghițit de foc, iar rămășițele sale pământești au mai ars o vreme pe cerul nopții, ca o torță strălucitoare.

Vineri

47

Roma

Giovanni Bersei, în halat și cu picioarele goale, deschise ușa bătrânei sale case cu vedere către parcul îngrijit de lângă Villa Borghese și ridică de pe treptele din față ziarul îl *Messaggero*. Soarele abia începuse să lumineze în albastru închis acoperișurile caselor învecinate, iar felinarele aliniate pe marginea străzii pustii mai aveau halouri de lumină caldă. Aceasta era ora lui preferată.

Întorcându-se pentru a intra în casă, se opri puțin să se uite la balustrada de fier desfăcută din montura de pe fațadă. Carmela îl bătea la cap de trei săptămâni s-o repare. Astăzi o va face, își spuse el. Închise ușa și se duse direct la bucătărie.

Cafetiera era plină. Își turnă o ceașcă și se așeză la masă pentru a se bucura de câteva clipe de liniște. Ținând ceașca de porțelan gros cu ambele mâini, sorbi încet din cafeaua neagră, savurând aroma bogată. Oare ce avea atât de uimitor cafeaua? Era gata oricând să jure că nu există un elixir mai bun.

Noaptea trecută nu dormise bine, sucise în minte pe toate părțile osuarul, scheletul și simbolul ciudat care însoțea relicvele. Ideea că exista o șansă, oricât de mică, să fi atins rămășițele pământești ale lui Iisus Christos îl făcuse să se rușineze, să se simtă vulnerabil, să caute cu orice preț o explicație. Bersei era catolic practicant, credea în cea mai puternică poveste spusă vreodată. Mergea la biserică în fiecare duminică și se ruga adesea. Iar în dimineața asta, mai târziu, Vaticanul îi va cere să-și explice descoperirile. Cum ar fi putut cineva – oricine – să explice tot ce văzuse el în ultimele zile?

Își scărpină barba cenușie, își puse ochelarii și luă ziarul. Un titlu de pe pagina întâi spunea: **MUSULMANII ȘI EVREII ÎNFURIAȚI DE PRESUPUSUL FURT DE LA MUNTELE TEMPLULUI**. Nu-l luă în seamă și trecu direct la pagina de umor. Apoi, cu un fel de reflex întârziat, se întoarse la prima pagină.

Deși articolele care îmbrăcau în senzațional problemele politice din Țara Sfântă erau furajul obișnuit al presei, în ultimele zile Bersei observase că subiectul domina ziarele chiar mai mult decât în mod obișnuit. Poate că toate discuțiile din laborator despre Iudeea, Pilat din Pont și răstignire îl sensibilizaseră și acum vedea ce nu văzuse înainte. Fotografia care însoțea textul arăta soldați și polițiști israelieni încercând să țină în frâu protestatarii chiar lângă Zidul Plângerii – zidul de vest al Muntelui Templului. Citi articolul.

După violențele de vineri de la Muntele Templului din Ierusalim, oficialitățile palestiniene fac presiuni asupra guvernului israelian cerându-i să autorizeze publicarea detaliilor cu privire la misterioasa explozie care a provocat pagube serioase. Evreii rezidenți cer insistent să li se spună de ce au murit treisprezece soldați în schimbul de focuri izbucnit după explozie. Până acum, autoritățile s-au mulțumit să confirme că presupușii atacatori au folosit pentru transport un elicopter militar israelian.

— Asta nu e bine, mormăi el.

Citi „Mulți au criticat autoritățile israeliene pentru faptul că nu au luat în seamă zvonurile potrivit cărora motivul acestui incident ar fi un obiect de cult furat de la fața locului”.

— Obiect de cult?

— Ce s-a întâmplat, iubitele? Carmela apără în cadrul ușii, cu un halat albastru azuriu peste pijama de mătase. Se aplecă să-l sărute pe cap înainte de a-și lua o ceașcă din dulap, lipăind cu papucii roz pe pardoseala de gresie.

— Probabil nimic. Citeam despre toată harababura din Israel.

— Nu se vor înțelege niciodată, spuse ea, turnându-și cafea în ceașca ei preferată, în formă de elefant, având drept toartă chiar trompa arcuită. Nu vor decât să se omoare unii pe alții.

— Așa se pare.

Văzând-o nefardată și ciufulită, zâmbi în sinea lui. Atâția ani împreună. Se întoarse la ziar. Articolul continua afirmând că se făceau noi eforturi pentru un acord oficial de pace între Israel și Palestina.

— Vii mai devreme diseară?

— Așa ar trebui, spuse el, preocupat.

Carmela împinse ziarul în jos pentru a-i atrage atenția.

— Speram că mă scoți în oraș, la bistroul despre care vorbeau aseară Claudio și Anna-Maria.

— Sigur, iubito. Ar fi minunat. Vrei să fac o rezervare pentru ora opt?

— Poate găsești timp să fixezi și balustrada înainte să pleci.

— O să văd, spuse el zâmbind larg.

— Mă duc să fac un duș. Sorbi din cafea și plecă târșâindu-și picioarele.

Bersei deschise ziarul la pagina în care era continuarea articolului. În clipa următoare i se tăie răsuflarea de parcă primise un pumn în stomac. Din ziar se uita la el un chip care îi era foarte cunoscut. Când ajunse la legenda fotografiei, citi cu glas tare: „Se spune că suspectul ar fi un european de aproximativ 1,80 m și 88 kg. Politia a declarat că acesta călătorește sub o identitate falsă, Daniel Marrone, și că așteaptă orice informații cu privire la locul în care se află suspectul”.

Deodată, totul începu să se miște cu încetinitorul. Se lăsă greoi pe spătarul scaunului.

Singura explicație logică era că, într-un fel sau altul, Vaticanul jucase un rol în incidentul din Israel. Imposibil. Sau nu?

Încercă să facă ordine în cronologia evenimentelor din ultimele câteva zile. Potrivit reportajului, furtul avusese loc vineri. Cu o săptămână în urmă. Atât el cât și Charlotte sosiseră la Vatican curând după aceea: ea duminică după-amiaza, cu avionul; el luni dimineața, cu puțin înainte ca părintele Donovan și Salvatore Conte să aducă misterioasa ladă.

Bineînțeles. Amintindu-și de urmele găsite pe osuar, își dădu seama că nu era vorba de neglijență. Era vorba de grabă. Un furt?

Își aminti și de expresia părintelui Donovan când deschisese lada: îngrijorare... și altceva. Și de eticheta Eurostar. Bari, ultimul loc de odihnă al Sfântului Nicolae. Un oraș turistic plin de viață de pe coasta de est

a Italiei, port la Adriatica, legat prin rute directe cu toate țările din jurul Mediteranei... și cu Israel. Bari era la 500 de kilometri de Roma, probabil la mai puțin de cinci ore cu trenul, dar îl despărțeau de Israel cel puțin 2000 de kilometri.

Era necesară o ambarcațiune foarte rapidă pentru un asemenea drum, dar navigând cu douăzeci de noduri – adică treizeci și șapte de kilometri pe oră – distanța putea fi parcursă cam în două zile. La o estimare acoperitoare, socotind două zile și jumătate pe mare și o jumătate de zi cu trenul prin Italia, transportul se încadra perfect în orar.

Se întoarse la articol. Treisprezece soldați israelieni uciși. Hoții au fost profesioniști și nu a fost găsit nici un indiciu semnificativ.

Era oare Vaticanul capabil să pună la punct o astfel de operațiune? Un elicopter israelian folosit pentru transport? Nu avea nici un sens. Sigur că părintele Donovan – un preot, pentru numele lui Dumnezeu! – nu era capabil de așa ceva.

Dar Salvatore Conte... Se uită din nou la portretul robot și se înfioră.

Bersei luă în calcul altă teorie. Poate că Vaticanul cumpăraseră osuarul de la hoți, indiferent cine erau ei, și astfel se implicase fără să vrea în incident. Chiar așa fiind, situația devenea problematică pentru Sfântul Scaun. Putea fi acuzat de complicitate. Un lucru era sigur osuarul aflat în subsolul Vaticanului fusese procurat într-un mod foarte dubios.

Se strădui să găsească o cale de abordare a acestei situații. Să se sfătuiască cu Charlotte sau să se adreseze autorităților? Nu poți face asemenea afirmații fără să ai dovezi solide.

Lăsând ziarul pe masă, Giovanni se duse la telefon și ceru legătura cu secția locală de Carabinieri – poliștii militari care patrulau pe străzile Romei înarmați cu pistoale-mitralieră, ca și când orașul se afla permanent sub imperiul legii marțiale. Un tânăr preluă apelul și Giovanni îi spuse că voia să vorbească cu agentul de serviciu. După câteva întrebări scurte, tânărul îl informă că va trebui să discute cu detectivul Armando Perardi, care era așteptat să vină la birou după ora nouă și jumătate.

— Vă rog, îmi puteți face legătura cu telefonul lui ca să-i las un mesaj?

Un clic, apoi câteva secunde de tăcere, și salutul sec al agentului Perardi. Giovanni așteptă să audă tonul, apoi lăsă un mesaj scurt, solicitându-i poliștului o întâlnire mai târziu, în aceeași dimineață, pentru a discuta despre o posibilă implicare italiană în furtul de la Ierusalim, îi lăsă numărul de mobil, dar se feri să pomenească ceva despre Vatican. Această informație n-ar fi făcut altceva decât să complice lucrurile, dat fiind că Vaticanul era un stat suveran. Bersei închise, apoi urcă repede în dormitor pentru a se îmbrăca. Trebuia să acționeze rapid.

După ce lăsă scuterul în parcare personalului de lângă Muzeului Vaticanului, Giovanni se grăbi să ajungă la intrarea de serviciu a galeriei Pio Cristiano.

Când ușile ascensorului se deschiseră pe coridorul de la subsol, îl cuprinse un val de panică. Spera că nu se hotărâse nimeni să vină atât de devreme. Se uită la ceas: 7.32.

Trebuia să facă singur ce avea de făcut. Nu putea s-o amestece pe Charlotte Hennesey în povestea asta. În fond, dacă se înșela?

Când ieși din ascensor coridorul păru să capete viață, ca și cum el ar fi fost Iona înghițit de balenă. Ajunse la laborator și folosi caardul pentru a descuia ușa. Aruncă o privire peste umăr pentru a verifica dacă era în continuare singur, apoi intră repede și se duse direct la masa de lucru.

Cuiele și monedele erau tot pe tavă. Lângă ele se afla ultimul mister al osuarului – cilindrul cu sulul de pergament. Dintr-un motiv sau altul, pergamentul îl tulbura. Dacă bănuielile lui erau corecte, acum avea ultima ocazie să-l citească. Și ceva îi spunea că acolo erau indicii hotărâtoare cu privire la proveniența relicvei.

După ce examinase minuțios osuarul și celelalte obiecte, mai avea prea puține dubii că proveneau din Israel. Calcarul și compoziția stratului exterior erau amândouă specifice regiunii. Se uită la scheletul întins

pe masă: oasele confirmau și ele originea relicvei. Crucifixe erau comune în Iudeea secolului I.

Studiind osuarul pentru ultima dată, își trecu degetele peste simbolul lui Christos – elementul care îi alungase și ultima îndoială.

Toate erau fapte incriminatorii și toate conduceau la Vatican. Bersei se blestemă în sinea lui că nu făcuse mai repede legătura între ele. E drept, totul părea atât de fantastic.

Luă cilindrul de pe tavă și-i desprinsă capacul, apoi îl scutură pentru a scoate pergamentul. Inima îi bubuia în piept în timp ce desfășura cu grijă pielea de vițel. Se uită repede de jur-împrejur. Putea să jure că îl sfredeau privirile unor ochi invizibili.

Multe întrebări rămase fără răspuns nu-i dădeau pace. Cum era posibil ca o descoperire atât de importantă să rămână secretă atâta timp? Dacă oasele erau într-adevăr ale lui Christos – sau chiar ale unuia dintre contemporanii săi –, de ce nu fuseseră până acum studiate și de ce nu fuseseră publicate rezultatele? Și, indiferent cine era bărbatul, cum se face că Vaticanul descoperise secretul abia după două mii de ani?

Se întoarse la problema cu care se confrunta acum.

Netezind cu delicatețe pergamentul, Bersei încercă să stăpânească emoțiile contradictorii care îl asaltau. Era convins că acest document antic putea să-i ofere un indiciu final, poate chiar să confirme – sau să infirme – identitatea mortului.

La fel ca oasele și celelalte vestigii, pergamentul din piele de vițel era excepțional de bine păstrat. Cât despre conținutul lui, existau nenumărate posibilități. Testamentul mortului? O ultimă rugăciune ascunsă acolo de cei care l-au înmormântat? Poate chiar un act oficial care explica de ce fusese crucificat? Degetele îi tremurau necontrolat când îl ridică la lumină.

Examinând cu grijă textul, văzu că era scris în greaca koine, dialectul numit uneori „greaca Noului Testament” și lingua franca în Imperiul Roman până în secolul IV.

Prima concluzie era că autorul lui fusese un om educat, poate un roman.

Sub text era un desen detaliat care i se păru foarte cunoscut.

În timp ce citea mesajul – scurt și precis –, tensiunea maximă de până atunci slăbi puțin și, câteva clipe, rămase nemișcat.

Concentrându-se apoi asupra desenului însoțitor, Giovanni își spuse din nou că mai văzuse imaginea. Se încruntă în timp ce studia cu atenție documentul. Gândește. Gândește.

În clipa următoare își aminti, apoi se făcu alb ca varul. Desigur!

Da, mai văzuse imaginea, iar locul pe care îl descria se afla doar la câțiva kilometri distanță, la periferia Romei, adânc sub străzile orașului. Își dădu seama că va trebui să se ducă acolo imediat ce va termina ce avea de făcut aici.

Se repezi la Xerox-ul care se afla în colțul laboratorului, netezi sulul pe sticlă, închise capacul și făcu o copie. Puse pergamentul înapoi în cilindru și îl așeză alături de celelalte relicve, apoi împături copia și o băgă în buzunar.

În timp ce aduna dovezile care să-i susțină declarația împotriva Vaticanului, îl copleșiră din nou gândurile negre în legătură cu propria lui siguranță. Dar avea nevoie de informații care puteau fi folosite de carabinieri în anchetă.

Cu nervii încordați la limită, Bersei își conecta laptopul la computerul principal și începu să copieze fișierele – profilul complet al scheletului, fotografiile osuarului și ale celorlalte obiecte, rezultatele datării cu carbon, tot.

Se uită la ceas: 7.46. Nu mai avea timp.

După ce copie și ultimul fișier, închise laptopul și îl puse în geantă. Dacă ar fi luat orice altceva, ar fi trezit imediat suspiciuni.

— Hei, Giovanni, îl strigă un glas cunoscut.

Se întoarse pe călcăie. Charlotte. Nici măcar nu o auzise intrând. Trecând pe lângă Bersei, geneticiana observă că arăta într-un hal fără hal.

— S-a întâmplat ceva?

— Ai venit devreme, răspunse el, fără să știe ce să-i spună.

— N-am dormit bine. Te duci undeva?

Arată îngrozitor de nervos, se gândi ea.

— Am o întâlnire pe care nu pot s-o anulez.

— A, bine. Se uită la ceas. Te întorci la ședință, da?

Bersei se ridică și își atârână sacoșa pe umăr.

— De fapt, nu sunt sigur. A apărut ceva important.

— Mai important decât raportul nostru?

Italianul îi evită privirea.

— Ceva nu-i în regulă, Giovanni. Spune-mi despre ce e vorba.

Bersei se uită repede în spate, ca și când ar fi auzit voci.

— Nu aici, spuse el. Vino afară și îți explic.

Deschise ușa, scoase capul și controlează coridorul. Era pustiu, îi făcu semn să-l urmeze.

Charlotte ieși și închise ușa după ea.

În camera de supraveghere improvizată, Salvatore Conte rămase absolut nemișcat până când zgomotul pașilor se stinse la capătul coridorului. Apoi smulse receptorul din furcă.

Santelli răspunse la al doilea țârâit, iar Conte își dădu seama după vocea lui nesigură că îl trezise din somn.

— Avem o problemă serioasă aici.

Cardinalul știa ce va urma. Își dresе glasul.

— Au aflat?

— Doar Bersei. Și acum iese pe ușă cu toate documentele și e în drum spre politie.

— Ce ghinion! Santelli tăcu câteva clipe, apoi oftă. Știi ce trebuie să faci.

Bersei nu scoase un cuvânt până când nu ajunseră în siguranță pe aleea din spatele muzeului. Se duse direct la locul unde parcase scuterul, iar Charlotte se văzu obligată să alerge pentru a ține pasul cu el.

— Cred că Vaticanul e implicat într-o poveste urâtă, îi spuse el pe un ton conspirativ. Și are legătură cu osuarul.

— Ce vrei să spui?

— Ar trebui să-ți explic prea multe și nici nu știu dacă am dreptate.

Strecură laptopul în compartimentul din spate și își puse casca pe cap.

— Să ai dreptate despre ce? Începuse să o sperie.

— Cel mai bine ar fi să nu-ți spun. Trebuie să ai încredere în mine. Ești în siguranță aici, nu fi îngrijorată.

— Giovanni, te rog.

Încălecă pe scuter, introduse cheia în contact și porni motorul.

Charlotte îl apucă strâns de braț.

— Nu te duci nicăieri până nu-mi spui despre ce e vorba, strigă ea, încercând să acopere uruitul motorului.

Oftând adânc, Bersei se uită la ea plin de neliniște.

— Cred că osuarul a fost furat. E posibil să aibă o legătură cu un atac de la Ierusalim care a făcut multe victime. Trebuie să vorbesc cu o anumită persoană despre tot ce am descoperit.

Câteva clipe, ea nu spuse nimic.

— Ești sigur? Pare cam exagerat, nu crezi?

— Nu, nu sunt sigur, de aceea încerc să nu te implic. Știu că am semnat acorduri de confidențialitate. Dacă greșesc, s-ar putea să iasă urât pentru mine. Nu vreau să te amestec și pe tine.

— Cum pot să te ajut?

Bersei tresări. I se păruse că vede o siluetă în spatele geamului întunecat al porții muzeului.

— Uită că am avut această discuție. Să sperăm că m-am înșelat. Se uită în jos la mâna ei. Lasă-mă să plec, te rog.

— Fii atent, spuse ea.

— Voi fi.

Charlotte nu-l pierdu din ochi până când dădu coltul clădirii.

Când ușile ascensorului se deschiseră, Charlotte ezită înainte să iasă pe coridor. Apoi, încrucișându-și brațele la piept, făcu câțiva pași, încercând să scape de un fior brusc.

Nu, Vaticanul nu putea fi implicat în furt, încercă ea să se convingă singură. Apoi se întrebă din nou de ce folosea Sfântul Scaun serviciile unui individ de teapa lui Salvatore Conte. Era limpede ca lumina zilei că el era capabil de violență și de orice altceva. Și dacă Giovanni ar avea dreptate? Ce s-ar întâmpla atunci?

Ajunsă la jumătatea coridorului, observă că una dintre ușile solide de metal era întredeschisă. Mai devreme nu o văzuse așa, era sigură. Până acum toate ușile fuseseră închise, probabil încuiate. Mai era cineva aici?

Curioasă, se apropie de ușă și bătu de câteva ori.

— Alo, e cineva?

Nici un răspuns.

Încercă din nou. Nimic.

Împinse și ușa se deschise lin pe balamalele bine unse.

Ceea ce văzu înăuntru era uimitor.

Intrând în mica încăpere tapetată cu rafturi goale, se opri în fața unui punct de lucru foarte ciudat: mai multe monitoare, un computer, căști. Urmări cu privirea un mănunchi de cabluri care pornea din computer, urca pe perete și dispărea într-o gaură întunecată din tavanul fals, de unde fusese scoasă o placă.

Sistemul era în stand-by. Pe screensaver se vedea un montaj de fotografii cu o femeie goală într-o diversitate de poziții obscene. Încântător.

Se așază pe scaunul din fața calculatorului și încercă să-și imagineze la ce folosea echipamentul. Era clar că totul fusese instalat în grabă, dat fiind că încăperea arăta mai degrabă ca o debara, nu ca un birou.

În cele din urmă nu se mai putu abține și apăsă pe o tastă.

Monitoarele pâlpâiră, screensaver-ul dispăru și computerul se trezi la viață.

Câteva secunde mai târziu, softul activă ceea ce era probabil ultimul program folosit. Charlotte avu nevoie de câteva clipe pentru a înțelege ce reprezenta colajul de imagini care apăruse în fața ei. Pe una dintre ferestrele de pe monitor se vedea o femeie de serviciu care făcea curățenie într-o cameră. Stomacul i se întoarse pe dos când își văzu bagajele lăsate lângă pat – valijoara dreptunghiulară pe roțile și valiza mare asortată pentru haine. Femeia intră în baie, care se vedea tot în timp real în a doua fereastră. Pe polița de deasupra chiuvetei erau câteva obiecte de toaletă bine cunoscute, inclusiv o sticlă cu vitamine.

— Conte, spuse ea cu glas tare, oripilată de ceea ce vedea. Pervers nenorocit.

Examină apoi și imaginile transmise de alte câteva camere video ascunse în laborator și în birou – imagini live, judecând după ora și data înscrise la baza fiecărei ferestre. Conte privise și ascultase tot timpul.

În momentul acela înțelese că Giovanni avea dreptate.

În Arhivele Secrete, părintele Donovan puse Ephemeris Conclusio alături de un documentul sigilat în plastic, care purta numărul de referință Archivum Arc/s, Arm. D 217 – „Pergamentul Chinon” –, și închise ușa. Se auzi un șuierat ușor, când o pompă de vid aspiră aerul din compartiment.

Secrete lui Donovan nu îi erau deloc străine. Poate de aceea se simțea atât de legat de cărți și îi plăcea singurătatea. Și poate că aceste arhive îi oglindeau cumva sufletul. Dar Donovan se îndreptase spre Biserică

pentru un motiv mai serios – supraviețuirea.

Crescuse la Belfast în tumultuoșii ani '60 și '70, când în Irlanda de Nord conflictul dintre catolicii naționaliști care voiau să scape de controlul britanic și protestanții unioniști loiali Coroanei ajunsese la apogeu. În 1969 văzuse cum casa lui și alte zeci din jurul ei se făcuseră scrum, incendiate de loialiștii răsculați. Își amintea perfect atentatele cu bombă executate de Armata Republicană Irlandeză drept represalii – ceva obișnuit, o mie trei sute doar în 1972 – care curmaseră viețile a sute de civili.

La cincisprezece ani, el și prietenii săi au fost atrași într-o bandă de stradă care făcea uneori comisioane pentru IRA. Erau „ochii și urechile” mișcării. Cu ocazia unei misiuni memorabile, i se ceruse să lase un colet în fața unui magazin al cărui proprietar era protestant. Habar n-avea că în sacoșă era de fapt o bombă. Din fericire, nimeni nu murise în explozia care culcase clădirea la pământ, iar el reușise ca prin minune să scape de arestare.

Ziua când a împlinit șaptesprezece ani s-a dovedit hotărâtoare, atunci viața lui Donovan s-a schimbat pentru totdeauna. Se duse să bea un pahar într-o cârciumă din cartier, cu doi buni prieteni, Sean și Michael. La un moment dat s-au lăsat atrași într-un schimb de cuvinte cu un grup de protestanți beți. Ceata lui Donovan a plecat o oră mai târziu, însă protestanții – cinci la număr – i-au urmărit afară și au continuat să-i înjure. N-a trecut mult și pumnii au început să zboare. Deși nu era străin de bătăile de stradă și avea reflexe bune, constituția lui destul de firavă s-a dovedit un handicap în fața celor doi bărbați care își uniseră forțele împotriva lui, în timp ce unul dintre protestanți îl ținea pironit la pământ, celălalt îi căra pumni, hotărât parcă să-l omoare în bătaie.

Își amintea perfect ce furie cumplită îl cuprinsese văzând în minte mormanul de moloz fumegând în care îi transformaseră casa. Reacționase instinctiv. Reușise să se ridice, pusese mâna pe cuțit și îl împlântase în burta protestantului care-l ținuse pe jos. Bărbatul a căzut pe caldarâm, încercând disperat să oprească suvoiu de sânge care îi fășnea din abdomen. Văzând furia din ochii injectați ai lui Donovan, celălalt a bătut în retragere.

Uluit, Donovan s-a întors și l-a văzut pe Sean, plin de sânge și rânjind. Doborâse și el un bărbat, tot cu cuțitul. Ceilalți protestanți încremeniseră, nevenindu-le să creadă, iar ei fugiseră.

Își amintea cât de îngrozit fusese a doua zi, când ziarele și televiziunea relatară că un protestant din cartier fusese înjunghiat și murise. Deși nu știa sigur care dintre cei doi protestanți primise lovitura fatală, Donovan se împăcase repede cu gândul că trebuia să fugă din Belfast înainte să devină următoarea victimă.

Seminarul i-a oferit un adăpost sigur, departe de străzi, și i-a dat speranța că Dumnezeu îl va ierta pentru fapta lui înfiorătoare. Cu toate acestea, nu trecea o zi în care să nu vadă petele de sânge de pe mâinile sale.

În ciuda trecutului său, a fost un elev bun, iar izolarea i-a reaprins pasiunea pentru lectură. Și-a găsit liniștea în istorie și în Biblie. Și-a găsit un drum. Văzând setea lui remarcabilă de învățătură, Dioceza din Dublin i-a sponsorizat studiile universitare. Poate, își spunea Donovan uneori, chiar obsesia lui pentru cărți îl salvase.

Iar acum o carte părea să amenințe tot ceea ce avea mai sfânt. Însăși instituția care îl protejase era atacată.

Se uită îndelung în spatele panoului de sticlă, unde se afla Ephemeris Conclusio, scriptura pierdută care pusese în mișcare lanțul evenimentelor, culminând cu furtul de la Ierusalim. Era greu de crezut că trecuseră doar două săptămâni de când prezentase incredibila descoperire secretarului de stat al Vaticanului. Își amintea perfect întâlnirea cu Santelli, ca un film proiectat în memorie.

— Nu primesc prea des de la Biblioteca Vaticanului cereri urgente de audiență, spuse cardinalul Santelli, cu mâinile încrucișate și sprijinite pe birou.

Așezat în fața lui, părintele Donovan ridică geanta de piele.

— Îmi cer scuze, Eminența Voastră, pentru cererea mea atât de bruscă. Cred totuși că motivul pentru care mă aflu aici necesită atenția dumneavoastră imediată... și justifică hotărârea mea de a nu-l implica pe

cardinalul Giancome.

Vincenzo Giancome, cardinale Archivista e Bibliotecario, era superiorul lui Donovan și avea un cuvânt greu în calitate de supraveghetor suprem al Arhivelor Secrete ale Vaticanului. El era cel care respinsese cererea insistentă a lui Donovan de achiziționare a Evangheliei după Iuda. Astfel, după o lungă deliberare, Donovan luase hotărârea neortodoxă de a nu-l include pe Giancome în această chestiune – o măsură curajoasă care putea să aibă un efect de ricoșeu și să-l coste cariera. Dar era sigur că ceea ce urma să divulge era o problemă de securitate națională. În plus, bărbatul misterios care îi telefonase îl alesese în mod special pe Donovan pentru această misiune și nu mai era timp pentru discuții sau conflicte interne birocratice.

— Despre ce e vorba? întrebă Santelli, destul de neliniștit.

Donovan nu știa prea bine de unde să înceapă.

— Vă aduceți aminte de cele întâmplate de acum câțiva ani, când a fost descoperit Pergamentul Chinon în Arhivele Secrete?

— Actul secret în care Clement respinge acuzațiile aduse Cavalerilor Templieri?

— Exact. Am venit la dumneavoastră cu alte documente care prezintă în detaliu întâlnirea secretă dintre Clement V și Jacques de Molay, Marele Maestru. Donovan înghiți un nod din gât. Relatarea papei menționează în mod clar un manuscris intitulat Ephemeris Conclusio, care ar conține informații despre secretele ascunse ale Templierilor.

— O încercare de a reinstaura Ordinul, interveni Santelli. Și destul de nereușită, pe deasupra.

— Sunteți de acord, cred, că argumentele lui de Molay trebuie să fi fost destul de convingătoare, altfel Clement nu i-ar fi exonerat pe Templieri după ce ordonase desființarea Ordinului.

— O manevră. Jacques de Molay nu i-a dat nici o carte.

— De acord. Donovan scotoci în sacoșă și scoase ceva. Pentru că nu o avea.

Santelli se aplecă în față.

— Ce ai acolo?

— Aceasta este Ephemeris Conclusio.

Cardinalul era uluit. Ephemeris Conclusio era o legendă, nimic altceva decât pură fantezie. Nici un secret al Vaticanului, nici măcar cele mai întunecate, nu se putea compara cu acesta. Încă se agăța de speranța că bibliotecarul greșea, dar privirea hotărâtă a lui Donovan îi confirma cele mai sumbre presimțiri.

— Doar nu vrei să spui că...

— Ba da, răspunse Donovan ferm. Lăsați-mă să vă explic.

Donovan îi relatează istoria întemnițării lui Jacques de Molay, întrevăderea secretă cu Clement, judecarea lui la Paris, în fața Catedralei Notre Dame, și execuția pe Ile des Javiaux.

— După cât se pare, blestemul a funcționat, zise Donovan. Potrivit mai multor martori, Papa Clement V a murit o lună mai târziu de dizenterie severă, un sfârșit oribil. Șapte luni mai târziu, Regele Filip a murit și el în condiții ciudate, în timpul unei partide de vânătoare. Martorii oculari au spus că ar fi fost vorba de o boală netratată care i-a provocat o hemoragie severă. Mulți alții au fost convinși că templierii și-au plătit datoria și s-au răzbunat.

— Otrăvit? întrebă Santelli.

— Poate, spuse Donovan ridicând din umeri. Intre timp, Pământul Sfânt a ajuns iar în mâinile musulmanilor. Țările europene și Biserica n-au mai reușit să organizeze alte cruciade pentru a-l recâștiga. Documentele lui Clement și pergamentul Chinon s-au umplut de praf în Arhivele Secrete, în timp ce conclavul a irosit doi ani în controverse, încercând să restaureze papalitatea falimentară. Ephemeris Conclusio – chiar această carte – s-a pierdut în istorie. Până când am primit un telefon, săptămâna asta.

Donovan îi povestește pe scurt convorbirea cu interlocutorul lui misterios, apoi tranzacția de la Cafe Greco. Santelli asculta cu multă atenție, acoperindu-și din când în când gura cu mâna. Părintele termină relatarea și așteptă răspunsul cardinalului.

— Ai citit-o?

Donovan dădu din cap. În calitatea lui de curator-șef, era poliglot, expert în aramaica veche și fluent în greacă și latină.

— Ce spune?

— Multe lucruri tulburătoare. După cât se pare, această carte nu este un document Templier per se. Este un fel de jurnal scris de Iosif din Arimateea.

— Nu înțeleg, Patrick.

— În aceste pagini sunt povestite multe evenimente din viața lui Christos. Relatări ale martorilor oculari despre miracole, de exemplu vindecarea ologilor și a leproșilor. Învățăturile sale, călătoriile cu discipolii, toate sunt prezentate aici. De fapt, după ce am studiat fiecare detaliu al limbii și stilului, sunt convins că aceasta este scriptura pierdută.

Istoricii Bibliei au dezbătut îndelung faptul că Evangheliile după Matei, Marcu și Luca au fost influențate de o sursă comună, dat fiind că toate trei vorbesc despre Iisus folosind aceeași cronologie și același stil. Evangheliile sinoptice, cum mai sunt numite ele, despre care se crede că au fost scrise între anii 60 și 100 d. Chr., poartă fiecare numele discipolului care a inspirat-o, deși autorii reali sunt de fapt necunoscuți.

Santelli se simți oarecum încurajat de aceste precizări, însă vedea bine că Donovan continua să fie tulburat.

— Dar asta nu e tot, îi atrase atenția irlandezul. Cartea descrie evenimentele care au culminat cu prinderea și răstignirea lui Iisus. Din nou, relatările lui Iosif sunt în cea mai mare parte concordante cu Evangheliile sinoptice. Discrepanțele sunt minore. Potrivit lui Iosif, el însuși a negociat cu Pilat din Pont coborârea de pe cruce a lui Christos în schimbul unei sume substanțiale.

— Mită?

— Da. Probabil un supliment la salariul prea mic primit de la Roma. Donovan inspiră adânc și încercă să se calmeze. Din Noul Testament reiese că trupul lui Iisus a fost depus în cripta familiei lui Iosif.

— Înainte de a continua, trebuie să-ți pun o întrebare. Această relicvă a Templierilor... cartea... este autentică?

— Am datat pergamentul, pielea și cerneala. Toate sunt, fără discuție, din secolul I. Dar cartea nu este de fapt relicva la care făcea aluzie Jacques de Molay. Este doar harta care duce la adevărata comoară la care făcea aluzie Marele Maestru.

Santelli îl privea fix.

— Iosif din Arimateea descrie în detalii pline de culoare ritualul înmormântării lui Iisus. Trupul a fost spălat, acoperit cu mirodenii, înfășurat într-un giulgiu și apoi legat. Pe ochi i-au pus monede. Glasul lui Donovan coborî la o șoaptă: Pretinde că trupul a fost depus în mormântul lui, al lui Iosif... pentru un an.

— Un an? Întrebă Santelli, înspăimântat. Patrick, nu cumva e altă scriptură gnostică?

În trecut, Donovan îl informa periodic despre numeroasele texte prebiblice care îl prezentau pe Iisus în altă lumină – o încercare de a-i ademini pe păgâni să adopte credința creștină. Multe dintre acele povești erau exagerate, pline de interpretări filozofice ale învățăturilor lui Iisus.

— Potrivit lui Iosif – să nu uităm, el a fost omul însărcinat cu înmormântarea lui Iisus – nu a existat o înviere fizică. Vedeți... Donovan ezită, pentru că nu exista nici o modalitate mai blândă de a-i spune ceea ce avea de spus. Se uită în ochii cardinalului.

— Christos a avut parte de moartea unui muritor.

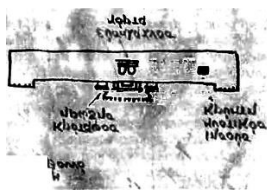
Nu era prima dată când lui Santelli i se spunea acest lucru.

— Am mai auzit asta, cum că primii creștinii vedeau învierea drept spirituală, nu fizică. Gesticulă către carte în semn de respingere. Ephemeris Conclusio este în mod evident în contradicție cu Biblia. Sunt încântat că ai găsit-o. Va trebui să facem în așa fel încât să nu cadă în mâinile greșite. Nu ne putem permite ca dușmanii Bisericii să anunțe presa.

— Mă tem că mai e ceva.

Santelli îl urmări în tăcere pe Donovan, care scoase din geantă un sul galben. Îl puse pe birou.

— Ce-i asta? întrebă cardinalul aplecându-se.

— Un desen. Un fel de hartă, de fapt.

— Nu arată deloc ca o hartă, spuse Santelli strâmbându-se. Și un copil ar putea desena așa ceva.

Schița lipsită de perspectivă era simplistă. Donovan ar fi fost de acord cu el dacă n-ar fi știut că reprezentările tridimensionale apăruseră abia în Renaștere, dar nu avea de gând să se certe cu Santelli.

— În ciuda absenței detaliilor, aici putem vedea câteva elemente cruciale, îi explică Donovan. Îi arată baza dreptunghiulară alungită: Acesta este Muntele Templului din Ierusalim. Apoi îi arată structura de deasupra: iar acesta este templul evreiesc construit de Irod cel Mare, distrus de romani în anul 70 d. Chr. După cum știți, acolo se află acum Domul Stâncii.

— Muntele Templului? întrebă Santelli ridicând brusc privirea.

— Da. Potrivit lui Iosif din Arimateea, așa arăta locul în anul 30, pe vremea lui Christos.

Donovan îi spuse apoi că scrierile lui Iosif descriau în detaliu templul – curțile dreptunghiulare și Sfântul Tabernacol, magazinele pentru ulei și lemn, bazinele de apă folosite pentru sfințirea ofrandelor și rugurile pentru arderea animalelor sacre de sărbătoarea Paștelui evreiesc. Îi spuse că Iosif marcase chiar și pragul sacru peste care gentililor le era interzis să pășească. Urma prezentarea garnizoanei romane învecinată cu Muntele Templului – locul unde Iisus fusese adus în fața lui Pilat din Pont.

Părintele îi arată apoi un pătrățel întunecat pe care Iosif îl desenase în interiorul platformei.

— Dar punctul acesta este cel mai important. El indică poziția criptei lui Iisus. Iosif a inclus în text măsurători precise, adică distanțele față de zidurile exterioare ale Muntelui Templului.

Santelli își acoperi din nou gura cu mâna. O vreme, în cameră se astemu tăcerea. Dincolo de ferestre, norii negri începuseră să-și aducă la îndeplinire amenințarea.

— După ce am obținut Ephemeris Cottlusio, continuă Donovan, am studiat situl în amănunt. Sunt absolut sigur că această criptă secretă se află încă acolo. Cred că cruciații – cavalerii templieri, de fapt – au descoperit-o și au mascat-o.

— De ce ești atât de sigur?

Donovan se întinse peste birou și întoarse cu grijă paginile vechi, oprindu-se la un grup de schițe.

— Iată de ce.

Cardinalul se chinuia să înțeleagă semnificația șirului de desene simple, ca un catalog de colecție primitiv.

— Aceste obiecte, continuă Donovan, sunt relicvele pe care Iosif din Arimateea le-a îngropat în criptă. Rămășițele pământești, monedele și cuiele. Și osuarul, bineînțeles. La ele se referea Jacques de Molay.

Santelli era înmărmurit. În cele din urmă privirea lui se opri asupra delfinului încolăcit pe un trident.

— Și simbolul?

— Este motivul pentru care sunt sigur că aceste obiecte se află în siguranță.

Îi explică semnificația simbolului.

Santelli își făcu cruce.

— Dacă aceste relicve ar fi fost descoperite până acum, fără îndoială că ar fi fost menționate undeva. De fapt, dacă ar fi fost descoperite, probabil că n-am fi aici și n-am purta această discuție. Donovan se aplecă și scoase un alt document din geantă. Și iată acest articol recent din Jerusalem Post, pe care misteriosul nostru binefăcător ni l-a dat împreună cu cartea.

Santelli i-l smulse și citi cu glas tare titlul.

— „Arheologii evrei și musulmani primesc autorizația să facă săpături sub Muntele Templului”.

Donovan îi lăsa lui Santelli timp să citească restul articolului, apoi continuă:

— Cum acordurile de pace interzic lucrările în acest sit, templierii sunt ultimii care au săpat sub Muntele Templului. Dar în 1996, consiliul musulman care administrează locul a primit permisiunea de a scoate dărâmăturile dintr-o sală mare de sub platformă – un spațiu folosit cândva de templieri drept grajd și complet blocat după secolul al XII-lea. Omul care mi-a dat această carte era arab. De aceea, sunt ferm convins că Ephemeris Conclusio a fost descoperită de musulmani în timpul lucrărilor.

— Dar de ce au așteptat până acum?

— La început am avut și eu dubii, mărturisi Donovan. Între timp însă, am găsit o explicație mai mult decât plauzibilă în privința motivului. Puse pe birou un plan modern – desenat chiar de mâna lui. Era ultima probă materială a prezentării. După ce au curățat-o, continuă el, musulmanii au transformat sala subterană în ceea ce ei numesc moscheea Marwani. Iată o vedere aeriană a Templului Muntelui așa cum arată azi. Folosind măsurătorile lui Iosif, am calculat poziția precisă a criptei.

Donovan transformase unitățile de măsură romane, **gradii**, în metri. Un gradus avea șaptezeci și patru de centimetri.

— Am marcat cu roșu suprafața ocupată de moscheea Marwani care e situată cam la unsprezece metri sub nivelul zero al esplanadei.

Santelli înțelese în sfârșit la ce făcea aluzie Donovan.

— Dumnezeu, este chiar lângă încăperea secretă.

— Este lipită de peretele din spate al moscheii. Arheologii musulmani și evrei bănuiesc deja că sub Muntele templului există alte încăperi secrete și fac explorări de suprafață pentru a le detecta.

— Atunci vor găsi cripta, spuse Santelli, pălind ușor.

— Le-ar fi imposibil să n-o găsească, confirmă Donovan posomorât. Dacă relicvele descrise în Ephemeris Conclusio sunt reale, există riscul ca rămășițele pământești ale lui Christos să fie dezgropate în câteva săptămâni. De aceea am venit astăzi aici. Vă întreb... ce putem face?

— Cred că totul este cât se poate de clar, Patrick, spuse Santelli pe un ton aspru. Trebuie să recuperăm aceste relicve de sub Muntele Templului. Peste două miliarde de creștini cred în Evangheliile lui Iisus Christos. Distrugerea credinței lor înseamnă distrugerea ordinii sociale. Avem o mare responsabilitate. Nu este o simplă problemă de teologie.

— Dar nu există nici o cale diplomatică de a le obține, îi reaminti Donovan cardinalului. Situația politică din Israel e mult prea complicată.

— Cine a spus ceva despre diplomație? Santelli se întinse către interfonul montat pe biroul său. Părinte Martin, vei găsi în agenda mea numărul lui Salvatore Conte. Te rog cheamă-l imediat.

Ieșind de pe congestionata Via Nomentana și luând-o prin parcul vilei Torlonia, Giovanni Bersei încetini când ajunse pe aleea îngustă pentru biciclete. Motorul scuterului torcea încet.

Aici, lângă grădina amenajată în stil englezesc unde o armată de alergători și de cicliști își făcea exercițiile zilnice, se întindea pe mai bine de nouă kilometri un labirint subteran de cripte evreiești. Se dovedise recent că erau cele mai vechi catacombe ale Romei – locuri de înhumare pe care vechea capitală le voia cât mai departe de zidurile orașului. Iar Bersei era sigur că undeva, în acest tărâm subteran, se afla o parte a secretului străvechi despre Iisus Christos.

Aruncând o privire la vila în stil neoclasic, acum bătută de vreme, care era celebră pentru că în ea locuise cândva Benito Mussolini, se îndreptă către un grup de clădiri joase de lângă curtea din spate. Aici fuseseră grajdurile unde, în timpul lucrărilor din 1918, muncitorii descoperiseră întâmplător primele camere mortuare.

Când ajunse la intrarea în catacombe, Bersei opri motorul, se dădu jos și ridică scuterul pe cric. Deschise cutia din spate, scoase laptopul și o lanternă mare, apoi puse în locul lor casca.

Deși pierduse patruzeci de minute în traficul supraaglomerat, era abia nouă fără zece. Mai mult ca sigur, locul era încă închis.

Bersei încercă ușa. Era descuiată:

În camera simplă era numai un bătrân, ghidul care ședea în spatele unui birou, citind un roman de Clive Cussler. Pe coperta cărții se vedea un vapor prins într-un vârtej puternic. Bătrânul își ridică ochii încețoșați și umezi și se uită la Bersei peste ochelarii bifocali cu lentile groase. Fața i se luminează într-un zâmbet larg. Într-un fel, părea la fel de bătrân ca și vila lui Mussolini.

— Ah, signore Bersei, spuse el lăsând cartea pe masă și în tinzând mâna. Come sta?

— Bene grazie, Mário. E lei?

— Din ce în ce mai bine în fiecare zi, se laudă ghidul într-o italiană rustică. A trecut mult timp de când nu te-am văzut.

— Da, a trecut. Mă bucur că te scoli devreme. Credeam că o să aștept afară cine știe cât timp.

— Acum mă obligă să vin la opt, asta dacă cineva are chef să lucreze dimineața. Vor să termine cât mai repede restaurarea.

Soprintendenza Archeologica di Roma nu permitea încă accesul turiștilor la catacombele evreiești din cauza eforturilor intense de conservare care erau în plină desfășurare – un proiect care dura deja de zece ani. Gazele toxice încă prezente în adâncul labirintului subteran contribuiseră și ele la amânarea deschiderii pentru public.

Bersei făcu semn către carte.

— Văd că nu te plictisești.

— Recuperez restanțele la lectură, spuse bătrânul ridicând din umeri. Nu cred că vor deschide prea curând, așa că încerc să găsesc puțină acțiune în altă parte.

Bersei râse.

— Ce te aduce iar aici?

Bătrânul se ridică, înfundându-și mâinile plăpânde în buzunare. Trupul lui părea alcătuit numai din oase și vârsta îl gârbovise într-un mod aproape spectaculos.

Trecuse multă vreme de la ultima vizită a lui Bersei. Doi ani, de fapt. Acesta era doar unul dintre cele peste șaizeci de situri funerare romane pe care le studiasse de-a lungul timpului pentru Comisia Pontificală.

— Ultimele rezultate ale datării cu carbon m-au făcut să verific din nou unele din presupunerile mele inițiale. Vreau să mă mai uit o dată la ceva.

Povestea era plauzibilă. Doar cu câteva luni în urmă, o echipă de arheologi datase cu carbon fragmentele de lemn și cărbune prinse în tencuiala criptelor. Potrivit rezultatelor, într-adevăr remarcabile, mormintele datau din anul 50 î. Chr. – cu un secol înaintea celor mai noi catacombe creștine ale orașului. Implicațiile descoperirii erau profunde, sprijinind foarte serios teoriile anterioare cu privire la influența evreiască asupra ritualurilor funerare creștine. Și mai fascinant era însă faptul că printre motivele iudaice erau simboluri specifice creștinismului timpuriu. Aceste amintiri vagi îl aduseseră din nou pe Bersei aici.

— Văd că ai lanterna ta.

Antropologul o ridică mândru.

— Totdeauna pregătit. Ai nevoie de permisul meu? Bersei scoase din portofel o cartelă plastifiată care îi permitea accesul în majoritatea siturilor istorice ale orașului. Puțini universitari se bucurau de așa ceva.

Mario o respinse cu un gest.

— Te notez că ai intrat, spuse el, arătându-i un registru de pe masă.

— Nu mai e nimeni acolo jos?

— Ești stăpânul locului.

Bersei constată că asta nu-i prea plăcea. Zâmbi puțin stânjenit.

Ghidul îi dădu o foaie de hârtie.

— Ai aici o hartă adusă la zi.

Bersei se uită la planul revizuit al tunelelor și galeriilor. Era acum și mai evident că de-a lungul veacurilor galeriile apăruseră și se înmulțiseră haotic. Schița complicată semăna mai degrabă cu o rețea de crăpături pe un vas de ceramică. Sau cu o pânză de păianjen.

— Nu stau mult. Te superi dacă las asta aici?

Ridică geanta laptopului.

— Nici o problemă. O pun în spatele biroului.

Îi dădu bătrânului geanta, străbătu camera și aprinse lanterna, luminând treptele de piatră care dispăreau în beznă.

La baza scării, Bersei își stăpâni un fior și făcu o pauză pentru a-și regla respirația și a se adapta la aerul rece și umed – condiții care puneau sub semnul întrebării eforturile de restaurare. Faptul că atât de multe fresce și gravuri se păstrasera aici, într-un mediu neiertător care distrusese complet cadavrele din miile de nișe, era absolut remarcabil. Foarte puține oase fuseseră descoperite în timpul lucrărilor, majoritatea fiind furate cu secole în urmă de către șarlatani lipsiți de scrupule care le vindeau drept relicve ale martirilor și sfinților. Ce ironie, își spuse el, gândindu-se că locul fusese construit ca un labirint, exact pentru a descuraja hoții. Iată ce se alesese de pregătirea morților pentru reînviere. La Judecata de Apoi vor fi multe suflete dezamăgite.

Lumină coridorul strâmt – dacă avea un metru lățime și doi metri înălțime – care se pierdea complet în beznă la trei metri în față. Cu aproape două mii de ani în urmă, fassores, o breaslă de săpători, scobiseră labirintul de morminte în roca vulcanică moale, sau tufa, care forma temelia Romei. Nișele funerare numite loculi erau dispuse în straturi în pereții de pe ambele laturi ale galeriei. În Antichitate, trupurile erau învelite în giulgiuri și depuse pe aceste rafturi pentru a se descompune – putrezirea rituală a cărnii care curăța păcatele lumești. Acum toate erau goale.

Galeriile subterane ciuntiseră pământul la adâncimi tot mai mari, iar sub primul nivel se mai aflau alte trei. Din fericire, cripta care îl interesa pe el era la etajul superior al catacombelor.

Necropola, se gândi el. „Cetatea morților”. Își acoperi nasul ca să scape de mirosul greu și se rugă să nu fie nimeni acasă. Oftând, Giovanni Bersei porni înainte.

— Desidera qualcosa?

Mario lăsa pentru a doua oară cartea jos și-l studie pe bărbatul masiv care stătea în fața biroului. Părea nervos. Ghidul încercă în engleză:

— Vă pot ajuta cu ceva?

Iritat și mai mult de acest formalism, Conte nu-i răspunse. Îl urmărise pe Bersei până aici și se întrebase de ce naiba antropolgul intrase în parc. Acum, citind plăcuța care atârna în spatele biroului, începu să înțeleagă. Catacombe evreiești? Se uită la cealaltă ușă, care se deschidea către o scară întunecată.

Probabil că era în același timp intrare și ieșire. Asta îi plăcea.

— Nu e luminată? se interesă Conte în italiană.

— Aveți nevoie de o lanternă acolo jos, îi răspunse bătrânul.

Conte era de-a dreptul încântat.

— Dar accesul publicului e interzis, continuă ghidul, zâmbind rece. Dacă nu aveți un permis valabil, voi fi nevoit să vă rog să plecați.

Neputincioșii încearcă să exercite puterea. Fără să-l ia în seamă pe bătrân, Conte se uită drăgăstos la registrul de pe birou. Registrul vizitatorilor. Un singur nume era scris acolo, singurul important. În afară de prada lui nu mai era nimeni în catacombe. Se pare că era chiar mai ușor decât își închipuisese. Își strecură mâna stângă în buzunar și scoase calm o seringă mică.

Când personajul, acum amenințător, înconjură biroul din trei pași mari și rapizi, Mario Beneditti începu să-și dea seama de pericol. Încolțit, bătrânul încremeni.

— Jalnic, mormăi Conte.

Îl apucă pe ghid de ceafă cu mâna dreaptă, iar cu stânga trăsă fulgerător un arc de cerc prin aer, înfipse acul adânc în mușchii cefei și apăsă până la capăt pistonușul, injectând un concentrat de Tubarine – medicament folosit în chirurgia cardiacă pentru a paraliza țesutul inimii. Conte avea întotdeauna la el doză letală, pentru orice eventualitate.

Când bătrânul se prăbuși fără un sunet, Conte se trase înapoi cu o mișcare agilă.

Toxinele invadară imediat sistemul circulator al lui Mario Benedetti, care își încleștă mâinile, acum cu degete de plumb, pe pieptul deja contractat. Fața se schimonosi cumplit, iar inima i se opri ca un motor gripat. Trupul mai tresări o dată și rămase nemișcat.

Eficiența acestei metode îl uimea de fiecare dată pe Salvatore Conte. Oricine îl va găsi pe bătrân va presupune că a fost victima unui atac de cord. Orice autopsie va ajunge la aceeași concluzie.

Curat. Foarte curat.

După ce puse în buzunar seringă goală și încuie ușa, Conte scotoci prin sertarul biroului până găsi lanterna ghidului. Observă că geanta cu laptopul lui Bersei fusese pusă lângă birou și își notă în memorie să o ia cu el la plecare. Apoi se aplecă și smulse legătura de chei din buzunarul mortului.

Scoase de sub haină un Glock de 9 mm și îl verifică. Voia să evite pe cât posibil să-l împuște pe Bersei. N-ar fi fost curat și nu căuta cu lumânarea alte complicații.

Conte aprinse lanterna. Înainte să coboare în beznă, trase ușa după el și încuie broasca solidă.

Giovanni Bersei mergea de un sfert de oră prin catacombele de lângă Villa Torlonia, oprindu-se din când în când pentru a-și verifica poziția pe hartă. Frigul îi intrase în oase și liniștea absolută îi strivea urechile. La fiecare schimbare de direcție, istoria străveche a morții îi dădea târcoale ca o fantomă. Nu erau chiar condițiile ideale de lucru.

Fără hartă i-ar fi fost imposibil să se descurce în galeriile șerpuitoare. Prea multe tuneluri – majoritatea erau fundături – semănau unele cu altele și întunericul îi afecta simțul de orientare. Nu era nici pe departe claustrofob și intrase în multe subterane mai înfricoșătoare decât acesta, dar niciodată nu fusese singur... Într-un mormânt gigantic.

Judecând după scara hărții, estimează că mersese aproape cinci sute de metri. Destinația lui era foarte aproape acum.

În față, pe peretele din stânga, se vedea o arcadă – o intrare într-o încăpere numită cubiculum. Ajuns acolo, Bersei se opri și se uită din nou la hartă pentru a se asigura că găsise ce căuta. Puse harta în buzunar, trase aer în piept și intră.

Lumină pereții pe rând și studie încăperea pătrată, spațioasă, săpată în roca moale și poroasă. Nu văzu nici un loculi, deci fusese un simplu spațiu unde trupurile erau depuse în vederea pregătirii pentru înmormântare, într-un colț erau două amfore, probabil cu uleiuri parfumate și mirodenii.

Pardoseala era acoperită cu dale, iar pereții erau tencuiți și decorați cu motive iudaice și chiar cu reprezentări detaliate ale celui de-al Doilea Templu și ale Chivotului Mărturie.

Când ajunse în centrul încăperii, Bersei își lăsă capul pe spate și ridică lanterna spre tavan. Dacă își amintea bine, ceea ce dorea el să vadă trebuia să fie acolo. În clipa când ochii i se obișnuiră cu lumina și văzu fresca uluitoare care acoperea bolta, i se tăie răsuflarea.

Salvatore Conte stinse lanterna și ascultă concentrat zgomotele care stârneau ecouri slabe în labirintul de piatră. Se simțea în largul lui pe întuneric, iar faptul că se afla într-un mormânt a doua oară în aceeași săptămână nu avea nici un efect asupra stării lui de spirit.

Cum nu știa că este urmărit, antropologul nu făcea nici un efort să atenueze scrâșnetul pașilor pe podeaua acoperită de sfărâmaturi a tunelului. Opririle sale regulate pentru a se uita la hartă nu făceau decât să-i complice situația.

Conte era aproape. Foarte aproape.

Se uită prudent după colț. Cam la vreo patruzeci de metri în față văzu un licăr slab dincolo de o

deschidere arcuită.

Își puse pistolul la spate, sub centură, apoi, fără să mai aprindă lanterna, își scoase în liniște haina și pantofii și le așeză pe jos, lângă perete. Minotaurul se mișca din nou.

Giovanni Bersei încremenise privind imaginile care pluteau deasupra lui.

O menora, sfeșnicul ritual cu șapte brațe, în centrul unor cercuri concentrice ca o explozie solară, care acopereau parțial brațele unei cruci uriașe, înconjurată la rândul ei de cârcei de viță de vie.

La capetele crucii erau spații circulare care conțineau alte simboluri – un shofar, cornul ceremonial folosit la vestirea Anului Nou evreiesc; un *etrog*, fructul ca o lămâie folosit de evrei în timpul sărbătorii Sukkot, sărbătoarea Tabernaculului. Toată imagistica era un omagiu adus templului pierdut.

Între brațele egale ale crucii erau patru semicercuri și putea să jure că fuseseră plasate în așa fel încât să corespundă punctelor cardinale. Fiecare conținea simbolul sculptat pe osuar – un delfin încolăcit pe un trident. Simbolul creștin de la începuturi pentru Iisus Christos Mântuitorul, delfinul care conducea spiritele către viața de apoi, suprapus pe încarnarea fizică a Sfintei Treimi.

Tremurând, Bersei își puse lanterna la subsuoară și scoase din buzunarul de la piept fotocopia pergamentului.

— Dumnezeu, murmură el.

Exact aceeași imagine – o posibilă reproducere a frescei de pe tavan – era desenată sub textul în limba greacă scris cu aproape două milenii în urmă de mâna lui Iosif din Arimateea. Aceasta era imaginea care îl adusese aici. În măsura în care putea să-și dea seama, fresca era unică în lume.

Imposibil.

Amestecul de simboluri evreiești și creștine era copleșitor, dar faptul că Iosif avea o legătură cu acest loc era de-a dreptul înnebunitor. Bersei coborî fasciculul de lumină de-a lungul peretelui, către o reprezentare a Chivotului Mărturie. Imaginile erau în mod sigur asociate. Iosif lăsase acolo un mesaj precis. Dar ce aveau el și Iisus în comun cu Tabernaculul și cu Chivotul Mărturie? Ipotezele erau fascinante.

Se duse la deschiderea săpată într-un perete din cubiculum și trecu în altă încăpere. Dacă spațiul acesta respecta planul obișnuit al unei cripte, camera de pregătire funerară era legată de o cameră de înmormântare, cella. De aceea era rezonabil să presupună că trupurile care se aflaseră în **cubiculum**, cele ale proprietarilor criptei, fuseseră mutate în cella.

Aproape că nu mai putea să-și controleze emoția. Găsise oare cripta lui Iosif din Arimateea?

Intră în camera din spate. Așa cum bănuise, în pereți se vedeau loculi.

Uimitor.

Fasciculul lanternei alunecă încet pe pereți în timp ce Bersei număra nișele.

Zece.

Nouă erau cât se poate de simple, cu excepția unor reliefuri ornamentale. Pe peretele din spate însă, un locus ieșea clar în evidență. Antropologii, sau cei mai mulți dintre ei, ar fi spus imediat că acolo era înmormântat patriarhul familiei. Dar el, pentru că studiasе osuarul acela unic, observă imediat rozetele complicate și motivele hașurate care încadrau exact această nișă. Fără îndoială, era opera aceluiași meșter, cel care decorase și osuarul.

Uimit, făcu câțiva pași înainte, cu gura căscată. Cum imaginația lui o luase razna, lumină adâncitura destul de mare să încapă în ea un trup întins. Goală, desigur. Dar raza lanternei dezvălui un simbol gravat în partea de sus. Un delfin încolăcit pe un trident. Extraordinar.

Reușise oare Iosif din Arimateea să aducă trupul lui Christos la Roma după răstignire? Și dacă da, de ce? Bersei încercă să cuprindă cu rațiunea această idee uluitoare. Ca să-l protejeze? Dar nu avea deja un mormânt lângă Golgota, la Ierusalim? Poate că așa se explica de ce scripturile spuneau că a fost găsit gol.

Se pare că misterul începea să aibă un oarecare înțeles. Dacă familia lui Iosif locuia în cartierul evreiesc al Romei, era într-adevăr mai bine să ascundă trupul lui Christos aici, departe de ochiul vigilent al evreilor și al lui Pilat din Pont. Mai ales dacă voiau să îndeplinească ritualul tradițional de înmormântare, care cerea păstrarea cadavrului timp de un an.

— Doctore Bersei, bubui un glas aspru în liniștea mormântală.

Luat prin surprindere, Giovanni tresări și se întoarse brusc, luminând bezna din spatele lui. Se așteptase să vadă o apariție înfiorătoare care venea să-l pedepsească pentru profanarea mormântului, dar a fost și mai îngrozit când fasciculul de lumină a dezvăluit trăsăturile aspre ale lui Salvatore Conte. Apăruse fără cel mai mic zgomot, ca și cum s-ar fi materializat din peretele criptei, și era îmbrăcat de sus până jos în negru.

— Ești amabil? zise Conte cu o strâmbătură, făcând semn către lanternă.

Cu inima bubuindu-i în piept, Bersei îndreptă raza de lumină în jos. Observă că Salvatore Conte nu purta pantofi. La prima vedere, nu părea să fie înarmat.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Bersei, dar se temea că știe deja.

Conte nu-i răspunse.

— Ce cauți aici, doctore?

Nici Bersei nu-i răspunse.

Mercenarul se apropie cu pași mari de antropolog și îi smulse hârtia din mână.

— O simplă plimbare științifică, nimic mai mult.

Blestemând faptul că era un mincinos jalnic, Bersei se retrase un pas, sprijinindu-se de peretele criptei.

— Mă crezi idiot? Știu că ai luat fișierele de la laborator. Aveai de gând să i le dai lui Perardi?

Bersei amuți. De unde știa Conte despre Perardi? îi telefonase de acasă. Simți că leșină. Putea oare Vaticanul să fie atât de lipsit de scrupule încât să-i intercepteze telefonul?

— Să furi e una. Să furi de la Vatican... E o faptă necreștinească. Mă surprinzi, Bersei. Dar ești un om inteligent, recunosc.

Conte se întoarse și se îndreptă spre centrul camerei, special pentru a i se vedea pistolul înfipt la centură.

— Vino aici și luminează-mi.

Mercenarul se opri în centrul criptei. Fără nici o tragere de inimă, Giovanni Bersei se duse încet până acolo și îndreptă fasciculul lanternei spre boltă. Raza oscila în mâna lui tremurătoare.

Conte examinează câteva secunde fresca uimitoare de pe tavan, apoi o compară cu imaginea de pe hârtie.

— Deci asta ai găsit? spuse el impresionat. Bună treabă. Cine s-ar fi gândit că faimoasa cutie provenea de aici? Presupun că Iosif din Arimateea era un om cu picioarele pe pământ, la urma urmei.

Bersei se încruntă.

— Bănuiesc la ce concluzie ai ajuns, continuă Conte, că mai întâi a adus trupul lui Iisus aici, apoi a pus oasele în cutie și le-a trimis la Ierusalim, unde au fost îngropate. Nu cred că pe bibliotecar sau pe amicii papei i-a dus mintea atât de departe.

Bersei era stupefiat de intuiția și mai ales de nepăsarea lui Conte față de semnificația acestei descoperiri. Mai mult decât atât, îl înspăimânta faptul că mercenarul îi confirmase suspiciunile privind implicarea Vaticanului în furtul osuarului. Acum era sigur că Vaticanul jucase un rol direct și, într-un fel sau altul, Salvatore Conte se aflate în centrul acțiunii. Hoțul șef. Supraveghetorul tăcut. Treisprezece. Numărul morților i se tot învârtea în minte. Ce însemna o viață în plus pentru un om ca el? Mai ales după ce recunoscuse pe față jocul murdar. Se gândi imediat la soția lui și la cele trei fiice ale lor. Gura i se uscăse.

Foarte liniștit, Conte împături hârtia și o băgă în buzunarul pantalonilor. La fel de calm, duse mâna la spate și scoase pistolul.

Anticipând ce va urma, Bersei reactionă din pur instinct de conservare și aruncă lanterna în peretele din

fața lui. Se auzi un zgomot puternic de metal și de sticlă spartă și încăperea se cufundă într-o beznă totală.

În clipa următoare, Conte apăsă pe trăgaci. Fulgerul de la capătul țevii sfâșie întunericul o fracțiune de secundă, suficient cât să vadă că Bersei se îndepărta, aplecat. Conte făcu o scurtă pauză pentru a evalua după zgomote direcția în care înainta antropologul, apoi trase din nou. Altă străfulgerare, urmată de un ricoșeu periculos, pentru că glonțul aproape atinse urechea lui Conte. Intenționase doar să-l sperie pe omul de știință, nu să-l împuște, așa că trebuia să țintească cu mai multă grijă.

— Fir-ar sa fie! țipă Conte. Nu-mi place jocul ăsta nenorocit.

Jocul era, bineînțeles, încercarea zadarnică a vânatului de a supraviețui când era hăituit de un vânător experimentat ca Salvatore Conte. Ascultă din nou, sperând că Bersei va schimba direcția către intrarea în catacombe. Dar, spre surprinderea lui, zgomotul unei căderi, apoi al unor pași grăbiți îi confirmară faptul că antropologul mergea în direcția contrară – mai adânc în labirint.

Înainte să înceapă urmărirea, Conte se întoarse pentru a-și recupera lanterna și pantofii. Se încălță, aprinse lanterna și porni în fugă prin tunelul strâmt. Raza de culoarea chihlimbarului oscila ritmic, la fiecare mișcare a brațelor sale.

Giovanni Bersei avea un avans bun, dar îl înspăimânta complexitatea catacombelor, pline de galerii lungi care se închideau după câteva sute de metri. Trebuia să-și păstreze mintea limpede, și mai ales să-și amintească harta. Altfel... Încercă să alunge gândul.

Fugea prin coridoarele neregulate săpate în piatră, dar fiecare stârnea ecouri puternice în spatele lui, o pistă acustică pentru Conte.

Era ceva ca de pe altă lume în goana lui atât de rapidă prin bezna perfectă. Pentru că nu vedea absolut nimic, Bersei ținea un braț întins în față, ca un jucător care se pregătea să marcheze un eseu într-un meci de fotbal american, rugându-se tot timpul să nu se strivească de vreun perete. Ca să complice și mai mult lucrurile, pe măsură ce înainta aerul era din ce în ce mai viciat, duhnind a pământ umed și chimicale pe care nu le putea identifica – probabil gazele toxice care erau pericolul cel mai mare al catacombelor.

Se izbi cu umărul drept de un perete și se învârti ușor pe loc. Încetini o clipă pentru a-și regăsi echilibrul, apoi porni din nou, dar se lovi iar de un perete, acum cu fața. Răsuflând greu, își întinse brațele la dreapta, căutând pe pipăite o deschidere și rugându-se să nu fi ajuns într-o fundătură. Nimic, cu excepția unor loculi. O clipă se gândi să se ascundă într-o nișă, dar știa că respirația șuierătoare l-ar trăda. Se întoarse și atinse celălalt perete. Numai piatră. Doamne, nu-mi face asta.

Înaintă pe pipăite de-a lungul peretelui și, luând-o la dreapta, mâinile lui întâlneau în sfârșit un gol. Galeria nu se termina acolo, doar cotise brusc la stânga.

Chiar când dădu colțul, i se păru că zărește o luminiță îndepărtată, ca o stea pe cerul nopții. Apoi auzi zgomotul ritmic al pașilor lui Conte, din ce în ce mai puternic.

Bersei sprintă prin beznă, mânat pur și simplu de speranța că nu se va mai poticni din nou. Câteva secunde mai târziu, se împiedică de ceva. Picioarele i se încurcă între ele și se izbi violent de podeaua de piatră. Aterizase pe niște obiecte care păreau să fie cutii cu vopsea, iar capul i se sprijinea de un fel de ladă din tablă.

O lumină orbitoare îi arse ochii, la fel de intensă ca durerea de la tâmplă. Înjură, gândindu-se că strălucirea era un efect secundar al loviturii de la cap. Dar, deschizând ochii, constată că se uita direct la becul puternic al unei lămpi tehnice. Clipind des, văzu că nimerise într-o secțiune a galeriei în care lucrările de restaurare erau în plină desfășurare. Unelte, perii și cutii erau aruncate peste tot. O frânghie groasă i se încolăcise în jurul gleznei ca un lasou și doborâse și lampa, care căzuse pe întrerupător. Aruncă frânghia cât colo și se ridică, fără să bage în seamă magnificele fresce care erau în curs de restaurare.

Pașii din urma lui erau mai repezi acum și foarte aproape.

Lada cu unelte de care se lovisese era deschisă, iar pe tava de sus văzu un ciocan cu capul sferic. Îl luă și fugi.

Conte dădu colțul acolo unde o lumină misterioasă pătrundea în tunel. Începea să se simtă ușor amețit, nu din cauza efortului, ci din cauza aerului înțepător pe care îl respira acum. Încetini pentru a ocoli uneltele și cutiile care aproape blocau galeria, și în trecere lovi cu piciorul lampa, care se stinse.

În față, galeria pornea în trei direcții diferite. Alergând la intersecție, unde făcu o pauză, străduindu-se să-și liniștească respirația. Ascultă câteva secunde, apoi îndreptă lanterna direct în față. Părea să fie o fundătură. Se întoarse la dreapta și lumină o galerie care cotea ușor și dispărea în beznă. Cea din stânga era și ea curbă.

Ascultă din nou. Nimic. Trebuia totuși să se hotărască.

48

Ierusalim

Într-o celulă mică din postul de poliție Zion, Graham Barton se uita fără speranță la ușa solidă din oțel. Îl acuzaseră că era creierul din spatele furtului de la Muntele Templului. Știa bine că puterile se aliaseră împotriva lui dintr-un anumit motiv – unul avantajos din punct de vedere politic.

Dimineața devreme, polițiștii îl lăsaseră în sfârșit să-și sune soția. Dată fiind diferența de fus orar de șapte ore, se supăraseră că o trezise dintr-un somn adânc, dar după ce el îi explicase situația neplăcută în care se afla, se îmblânzise imediat.

În vocea lui Jenny Barton simțise ceva despre care credea că dispăruse demult – îngrijorare. Ea îl crezu pe loc când insistă că era nevinovat.

— Hai, Graham, știu că n-ai face niciodată așa ceva. După ce îl asigurase că va întocmi imediat un plan de acțiune, Jenny terminase spunându-i: Te iubesc, dragule, sunt alături de tine. Cuvintele ei aproape că îl făcuseră să plângă, pentru că în clipa aceea, când totul părea întunecat și nesigur, Barton recăștigase ceva mai prețios decât libertatea.

Ușa se deschise și englezul văzu o figură cunoscută. Razak.

Vizibil supărat, musulmanul se așeză pe scaunul liber, în timp ce ușa se închidea în spatele lui și era încuiată pe dinafară.

— Ești într-o situație foarte dificilă, Graham, spuse el pe un ton care îi trăda dezamăgirea.

Razak era dintotdeauna un bun judecător al caracterului uman. Cu toate acestea, poliția prezentase dovezi atât de convingătoare împotriva arheologului, încât nu se putea abține să nu creadă că fusese păcălit.

— E o înscenare, zise Barton. Nu am nimic de a face cu această crimă. Dintre toți, tu ar trebui să știi asta.

— Îmi ești simpatic. Par să fii un om bun, dar nu știu ce să mai cred. Mi-au spus că au găsit în apartamentul tău dovezi solide, obiecte pe care doar hoții le-ar fi putut avea.

— Cineva a pus acolo bormașina, protestă Barton. Și știi la fel de bine ca mine că pergamentul a fost în osuar. Văzu expresia sceptică a musulmanului și se grăbi să adauge: Pentru numele lui Dumnezeu, Razak, trebuie să le spui că pergamentul a fost în osuar.

Arabul își desfăcu larg brațele.

— Eram cu spatele, îi aduse el aminte.

Nu putea respinge posibilitatea ca Barton să fi regizat în mod deliberat deschiderea tuturor osuarelor pentru a justifica faptul că avea pergamentul. Dar de ce? Pentru notorietate? Pentru a discredita orice pretenție musulmană la Muntele Templului prin transformarea anchetei într-un pretext pentru o dispută teritorială? Poate pentru a arunca vina asupra unui creștin fanatic?

Dezamăgirea întunecase privirea arheologului.

— Ai dreptate, zise el. Înțeleg. Și tu faci parte din conspirația asta.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte osuare?

Barton era exasperat.

— Cum putea unul ca mine să mute nouă osuare, când fiecare cântărește treizeci și cinci de kilograme,

și asta sub nasul cerberilor de la Waqf și al poliției? Nu sunt niște pietricele pe care le poți strecura în buzunar, spuse el sarcastic. N-ai văzut orașul în ultimele zile? Au pus camere video peste tot. Nu trebuie decât să deruleze câteva benzi video și vor vedea că n-am fost acolo niciodată fără să fii și tu prezent.

Razak tăcea și nu se uita la el.

— Și chiar dacă aș fi fost în stare să le iau, unde le-aș fi putut ascunde? În apartamentul meu? Au scotocit deja acolo. Mai rămâne să-mi spui că am distrus tăblița de pe peretele criptei pentru că am văzut-o înaintea ta.

Musulmanul își ridică brusc capul.

— Ce vrei să spui?

— Cel de-al zecelea nume de pe tăbliță. Îți amintești că a fost sters?

— Da, răspunse Razak, știind acum la ce se referea englezul.

— Ei bine, Topol mi-a arătat, în mod convenabil, o fotografie făcută înainte să fi fost eu cooptat în anchetă, în ea se vede simbolul care a fost inițial acolo.

— Și ce era? întrebă Razak, căruia nu-i plăcea ce auzise.

Barton nu avea chef de altă disertație istorică.

— Un simbol creștin al lui Iisus, reprezentând răstignirea și învierea.

Razak nu știa ce să mai spună. Dacă era adevărat, era un argument în sprijinul ipotezei lui Barton în legătură cu deținătorul criptei și se potrivea cu obiectele din osuarul furat. Clătină dezaprobator din cap.

— Nu știi ce să cred.

— Trebuie să mă ajuți, Razak. Ești singurul care știe adevărul.

— Adevărul este o marfă rară în acest colț de lume. Razak își feri privirea. Chiar dacă a existat, nu știu dacă l-aș recunoaște.

Începuse să simtă o responsabilitate pentru englez. Intuiția lui Barton în legătură cu furtul fusese practic perfectă și observase detalii pe care nimeni altul nu le sesizase. Dar iată că fusese acuzat. Razak văzuse această tactică folosită de nenumărate ori de către autoritățile evreiești. Dar să fi fost Barton într-adevăr doar țapul ispășitor al evreilor? Această ipoteză era o cu totul altă provocare.

— Există vreo speranță?

— Întotdeauna există speranță, spuse Razak, dar știa bine că din așa ceva nu scăpai prea ușor.

— Vrei să continui ancheta, nu-i așa?

— Trebuie să înțelegi poziția noastră, răspunse Razak, deși începea să se întrebe dacă o înțelegea el însuși.

— Ce poziție?

— Pace. Stabilitate. Ai aflat ce s-a întâmplat ieri, spuse el, referindu-se la atentatul cu bombă. Dacă nu se schimbă ceva, acesta va fi doar începutul. Știrea despre arestarea ta a început deja să detensioneze situația. Discuțiile au fost reluate. Oamenii au pe cine să dea vina, și vinovatul nu este nici evreu, nici musulman.

— Foarte convenabil pentru toată lumea, zise Barton descurajat, conștient că nu putea face mai mult.

— Adevărata problemă cu care ne confruntăm este de natură politică, spuse Razak aplecându-se înainte. Știu că e îngrozitor, dar, dacă nu există acuzație, nu există nici soluție. Acuză un om și cade un om. Acuză o țară și problema e cu totul alta.

— Și ești mulțumit cu acest sfârșit?

— Nu se va sfârși niciodată. Razak se ridică și bătu în ușă. Înainte de a pleca, se întoarse spre Barton. Trebuie să mă gândesc la toate astea, Graham. Voi face tot posibilul să te ajut, dar nu pot depune mărturie pentru ceva de care nu sunt sigur. Știu că mă înțelegi.

Cu inima grea, ieși din celulă.

Când Razak intrase în postul de poliție cu câteva minute în urmă, strada era pustie. Când ieși în bătaia neîndurătoare a soarelui, văzu surprins o scenă total diferită.

Zece-cincisprezece reporteri apăruseră ca din pământ. Judecând după reacțiile lor frenetice când l-au văzut, Razak și-a dat seama că el era motivul pentru care veniseră acolo. Camerele video purtate pe umeri s-au întors imediat și jurnaliștii s-au apropiat ca un roi de albine, înțepînd aerul cu microfoanele de parcă erau niște spade.

— Domnule Al-Tahini! strigă un ziarist care reușise să obțină un loc în față.

Razak îngheță. Confruntarea era inevitabilă și, într-un fel sau altul, necesară.

— Da.

— Este adevărat că poliția l-a arestat pe vinovatul pentru furtul de la Muntele Templului?

Parcă în virtutea unui acord tacit, întreaga adunare media s-a liniștit brusc, așteptând nerăbdătoare răspunsul.

Razak își dresе glasul.

— Situația este încă neclară. Din câte știu, poliția mai analizează faptele și indiciile.

— Dar nu ați lucrat cu el? strigă alt reporter. Nu este un arheolog englez, Graham Barton?

— Da, e adevărat că am fost chemat să particip la această anchetă, la fel ca domnul Barton, ale cărui recomandări impresionante au fost considerate vitale pentru înțelegerea motivului hoților.

Primul reporter interveni:

— Și cum vă simțiți acum, când a fost acuzat că ar fi organizat lovitura?

Ai grijă. Nu complica și mai mult situația lui Graham. Și nici nu îngreuna situația musulmanilor și palestinienilor.

— Deși sunt nerăbdător să ajung la o soluție, cred că sunt multe alte întrebări la care trebuie să găsim un răspuns înainte ca acest om să fie pus sub acuzare.

Se uită urât la reporter. Acum vă rog să mă scuzați, spuse el, făcându-și loc prin mulțime.

53

Roma

Cuibărit într-un loculus aproape de tavanul galeriei, Giovanni Bersei inspira cât mai puțin aer. Încerca disperat să se liniștească puțin, sperând că Salvatore Conte va alege alt tunel și se va rățăci prin catacombe. Dacă era cu adevărat norocos, asasinul avea să leșine din cauza aerului sărac în oxigen și, cine știe, chiar să moară. Bersei spera să nu i se întâmple lui mai întâi. Strânse și mai tare coada ciocanului.

Ca și cum ar fi bun de ceva în fața unui pistol.

Minutele treceau. Se lăsase din nou o tăcere adâncă.

Încă puțin și putea să coboare în galerie. Dar speranța i se stinse imediat, pentru că văzu pe peretele de vizavi un licăr de lumină. Venea Salvatore Conte.

După ce scotocise fără succes prin două galerii, Conte pornise către zona în care Bersei se împiedicase și căzuse. Era sigur că prada lui nu se întorsese acolo. Bersei nu și-ar fi putut găsi drumul prin harababura de unelte și materiale fără să facă zgomot.

Intrând în cea de-a treia galerie, simți o ușoară adiere. Aerul de aici era mai puțin viciat. Poate că în apropiere era un puț de ventilație.

Începuse să se gândească la șansa, foarte puțin probabilă, ca Bersei să-l fi păcălit. Ar fi fost oricum doar o amânare, pentru că singura ieșire din catacombe era încuiată.

Înaintând încet prin tunel, zări o lumină slabă în depărtare. Lumina zilei?

Nu reuși să-și stăpânească panica. Poate era gura de ventilație, și părea suficient de mare pentru a permite accesul unui om. Conte începu să alerge.

În clipa următoare, o formă întunecată țâșni din perete, prea rapidă chiar și pentru reflexele mercenarului. O lovitură puternică în tâmpla dreaptă îl doborî și capul i se izbi de pământ cu o bufnitură puternică.

Lanterna zbură pe jos, dar nu scăpă pistolul din mână. Pentru el era un instinct.

Amețit, Conte abia reuși să vadă o siluetă care ieșea din perete, ca un mort înviat. Bersei sări pe podeaua

galeriei și se repezi la lanternă.

Deși vedea ca prin ceață, Conte observă ceva care se rostogolea repede prin aer. Forma îl lovi puternic în piept. Un ciocan? Ridicând pistolul, trase orbește un foc, gândindu-se că Bersei va încerca să-l lovească din nou.

Lanternă dispăru în galerie, în timp ce mercenarul încerca să-și revină.

Fugind către lumina de la capătul galeriei, Bersei mulțumea cerului că gloanțele lui Conte nu-l nimeriseră. Torturat de ideea că era posibil ca tunelul să se înfunde, se concentrează asupra conului de lumină, care îi oferea singura speranță de salvare. Curentul de aer era mai puternic. Poate – doar atât, poate – va ieși viu din acest loc înspăimântător.

Dar la câțiva metri de lumină Bersei se opri brusc, alunecând pe pământul umed, chiar înainte de o gaură căscată larg în podea. Lumina soarelui se scurgea în adâncul unui puț neregulat. Se uită peste buza puțului și văzu, patru sau cinci etaje mai jos, un fund stâncos.

Galeriile inferioare. Jos erau alte trei niveluri, își aminti el. Restauratorii deschiseseră probabil puțul de ventilație pentru a permite degajarea gazelor subterane.

Doamne, ajută-mă.

Se uită în sus, căutând sursa luminii. Puțul era prea larg pentru a se putea cățăra. Chiar mai rău, sus era închis cu un grătar greu din metal. Disperarea îi strângea pieptul ca o menhină.

Deodată, auzi în spate un zgomot slab.

Bersei se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Conte plutind la orizontală, lansat ca un proiectil. Picioarele desculțe ale asasinului îl loviră în piept, aruncându-l cu putere peste gura puțului, până la peretele de dincolo.

Lanternă dispăru rostogolindu-se în adânc și se lovi de bolovanii din adânc.

O fracțiune de secundă, Bersei rămase lipit de perete, cu picioarele pe o cornișă mică. Dar forța impactului îl aruncă înapoi. Din instinct, împinse cu picioarele în perete, aruncându-se către marginea opusă a puțului, cu adrenalina bubuindu-i în trup. Degetele lui atinseră ceva și se strânsă. Dar acolo nu era nimic de care să se țină.

Bolovanii colțuroși se năpustiră către el cu o viteză amețitoare în timp ce cădea cu capul în jos.

Conte se uită în fundul puțului. Giovanni Bersei zăcea pe pietre, contorsionat într-o poziție nefirească, cu sângele curgând din craniul sfărâmat, cu oasele ieșindu-i prin piele.

Vânătorul zâmbi. Un asasinat curat care va părea un accident nefericit. Vor trece zile, poate săptămâni până când cadavrul va fi găsit. Mirosul de descompunere era ceva obișnuit aici.

Întorcându-se prin galerii, Conte își luă pistolul, pantofii și haina. Reuși chiar să găsească gloanțele și tuburile cartușelor trase. Nu lăsa nimic în urmă pentru probele balistice. De aceea, folosiseră acele XM8-uri pentru treaba de la Ierusalim. Acum, fraierii se învăteau în cerc, încercând să afle cum naiba o armă-prototip care trebuia să fie bine ascunsă undeva, într-un buncăr din Statele Unite, ajunsese în posesia unor mercenari anonimi.

Descuie ușa din capul scării. Puse cheile în buzunarul bătrânului, luă geanta cu laptopul, descuie și ușa de la intrare și ieși afară. Rămase pe loc câteva clipe pentru a se obișnui cu lumina strălucitoare a soarelui, apoi luă Vespa lui Bersei și o împinse până la duba Fiat închiriată. Deschise ușile din spate, urcă scuterul în mașină, închise ușile și sări la volan. Se uită o clipă în oglinda retrovizoare. Un cucui roșu de mărimea unei alune îi apăruse pe tâmpla dreaptă. Spre norocul lui, mișcarea lui Bersei nu fusese bine calculată, altfel l-ar fi scos din circulație.

Una peste alta, făcuse totuși o treabă bună.

Cetatea Vaticanului

La zece fără zece, părintele Patrick Donovan intră în laborator arătând de parcă n-ar fi dormit de câteva zile. Avea pe umăr o geantă din piele.

— Bună dimineața, dr. Hennesey.

Așezată pe un scaun lângă osuar, Charlotte își dezlipi cu greu privirea de la relicvă.

Donovan se uită prin laborator, căutându-l pe antropolog.

— Dr. Bersei este aici?

— Chiar am vrut să vă sun mai devreme, spuse ea. Nu a venit încă.

Minciuna nu era nici pe departe cel mai mare talent al ei, dar acum, de dragul lui Giovanni, se pomeni că încearcă să fie cât mai convingătoare.

— Ciudat.

Donovan se gândi imediat că Salvatore Conte pusese la cale ceva rău, pentru că, înainte să intre, observase ușa deschisă a postului de supraveghere improvizat și văzuse că nu era nimeni înăuntru. După cât se pare, Conte plecase în grabă.

— Sper că totul este în regulă, adăugă el.

— Știu ce vreți să spuneți. Nu e omul care să întârzie.

— Mai ales când este vorba de ceva atât de important, zise Donovan. Ei bine, chiar speram că va fi aici pentru prezentare. Crezi că te poți descurca fără el?

— Sigur, răspunse ea, simțind că îi vâjâie capul. Dar cum putea oare să treacă prin asta singură?

Dacă Bersei avea dreptate? Și dacă ea nu era în siguranță la Vatican? Singura consolare în clipa de față era convingerea că preotul o va apăra. Rareori se înșelase în privința caracterului cuiva. Donovan se uită la ceas.

— Ar trebui să mergem. Nu vreau să întârziem. Chinuindu-se să zâmbească, Charlotte își atârână pe umăr geanta cu laptopul, luă mapa voluminoasă cu raportul și îl urmă pe Donovan pe coridor.

— Și unde mergem, mai exact? Preotul se uită la ea.

— În biroul secretarului de stat, cardinalul Carlo Santelli.

În timp ce traversau marele coridor al Palatului Apostolic, Donovan se uită pe furiș la Charlotte și văzu în ochii ei aceeași admirație fără rezerve care îl copleșise și pe el când intrase prima oară aici.

— Spectaculos, nu-i așa?

— Da. Charlotte încercă să se calmeze când zări santinelele înarmate din Garda Elvețiană postate de-a lungul coridorului. De-a dreptul grandios, adăugă ea.

— Papa locuiește la etajul de deasupra, spuse Donovan ridicând mâna spre tavanul înalt.

La ușa păzită a biroului cardinalului Santelli, Donovan și Charlotte au fost lăsați să treacă fără nici un control și au fost escortați de un soldat în anticameră, unde părintele Martin se ridică de la birou pentru a-i saluta.

Donovan nu era prea încântat de ideea cardinalului de a-i chema acolo. Ce motiv să fi avut Santelli? Voia să-i sugereze ce era în joc dacă ea suspecta într-adevăr ceva?

— Îmi pare bine să te văd din nou, James. Donovan strânse mâna tânărului preot, încercând să nu se uite la cercurile vinete de sub ochii lui. O prezentă pe Charlotte, apoi îl rugă pe Martin să sune la laborator și să vadă dacă sosise și Giovanni Bersei.

Martin înconjură biroul și ridică receptorul. După cincisprezece secunde, secretarul clătină din cap.

— Îmi pare rău, nu răspunde nimeni.

Donovan se întoarse spre Charlotte.

— Cred că ai rămas singură, spuse el pe un ton de scuză.

În clipa următoare sună interfonul de pe biroul lui Marin.

— James, se auzi o voce aspră din micul difuzor, ți-am cerut raportul acum zece minute. Ce naiba

aștepți?

Preotul își dădu ochii peste cap și zâmbi cu buzele strânse.

— Scuzați-mă o clipă. Se aplecă și apăsă pe butonul interfonului. Îl am aici, Eminență. Îmi cer scuze pentru întârziere. Părintele Donovan și dr. Hennesey tocmai au venit.

— Și ce mai aștepți? Trimite-i înăuntru!

Smulgând furios un dosar de pe birou, părintele Martin îi conduse la Santelli.

Cardinalul ședea la un birou și era pe punctul să încheie o convorbire telefonică. Își salută oaspeții cu o ușoară înclinare din cap și ceru dosarul. După ce preotul i-l dădu, Santelli îi făcu un semn scurt să plece, ca și cum ar fi fost un simplu servitor.

— E al vostru, îi șopti Martin lui Donovan în timp ce se retrăgea în anticameră.

Văzând silueta impunătoare din spatele biroului, Charlotte își dădu seama brusc că fusese atât de preocupată de ipotezele lui Bersei și de camera de spionaj a lui Conte, încât uitase să discute cu Donovan problemele de etichetă. Terminând convorbirea, cardinalul se ridică în picioare, înalt și rigid, cu o față plăcută, dar fermă. În timp ce el ocolea biroul masiv, Charlotte ar fi jurat că Santelli tocmai terminase de băut un pahar, dar ținuta lui inspira într-adevăr respect.

— Bună dimineața, părinte Donovan. Cardinalul întinse mâna dreaptă de parcă ar fi vrut să apuce un baston invizibil.

— Eminență. Donovan făcu un pas înainte și se aplecă ușor pentru a săruta inelul sacru al lui Santelli, ascunzându-și disprețul pentru gestul prețios al cardinalului. Eminență Antonio Carlo Santelli, îmi permiteți să v-o prezint pe dr. Charlotte Hennesey, o geneticiană renumită din Phoenix, Arizona.

— A, da, spuse Santelli zâmbind larg. Am auzit multe despre dumneavoastră, dr. Hennesey.

O ușoară panică se așternu pe fața Charlottei în timp ce el se apropia. Intuind poate stânjeneala ei, cardinalul optă pentru un salut laic. Ușurată, strânse mâna uriașă a lui Santelli. Simți mirosul de santal al coloniei lui.

— E o onoare pentru mine să vă cunosc, Eminență.

— Mulțumesc, draguță. Ești foarte amabilă. Uimit pe moment de frumusețea ei, îi reținu mâna mai mult decât permitea eticheta, dar își reveni și îi dădu drumul. Hai să stăm jos.

Cu o mână pe umărul ei, cardinalul îi făcu semn cu cealaltă spre o masă uriașă din mahon. Părintele Donovan venea în urma lor.

Irlandezul se întrebă uimit cum putea Santelli să fie atât de fermecător când voia... un lup în blană de oaie.

— De-abia aștept să aflu tot despre acest proiect extraordinar la care ați lucrat, declară Santelli exuberant. Părintele Donovan mi-a spus o mulțime de lucruri captivante despre descoperirile voastre.

După ce se instalară în fotoliile din piele, Donovan făcu o scurtă prezentare a fondului problemei pentru a-l aduce la zi pe Santelli cu privire la relicvele care fuseseră studiate de cei doi oameni de știință. Apoi își ceru scuze în numele lui Giovanni Bersei, care nu reușise să participe la ședință din cauza unei probleme personale.

Cardinalul păru alarmat.

— Nimic serios, sper?

Bibliotecarul spera același lucru.

— Sunt sigur că s-a rezolvat cu bine.

— Asta înseamnă că aveți cuvântul, dr. Hennesey.

Charlotte îi înmână un raport într-un dosar elegant și îi dădu lui Donovan o copie. Deschise laptopul și așteptă să apară desktopul...

— Prima noastră misiune în succesiunea de etape a acestei lucrări a fost analiza patologică a scheletului... Începu ea, regăsindu-și cadența profesională.

Îi conduse pas cu pas pe cei doi prelați printr-o prezentare PowerPoint cu fotografii color mărite ale leziunilor scheletului: zgârieturile de pe coaste, picioarele fracturate, articulațiile străpunse.

— Pe baza celor văzute aici, dr. Bersei și cu mine am conchis că acest bărbat – care altfel era perfect sănătos – a decedat în vârstă de treizeci și ceva de ani în urma unei ...execuții.

Santelli reuși să pară surprins.

— Execuție?

Charlotte se uită la Donovan, care părea tot atât de surprins. Părintele îi făcu semn să continue, întorcându-se către cardinal, renunță la orice delicatețe.

— A fost răstignit.

Cuvintele au atârnat în aer câteva clipe.

Santelli se aplecă în față, își puse coatele pe masă și se uită în ochii geneticienei.

— Înțeleg.

— Rezultatele analizei anatomo-patologice confirmă fără echivoc această concluzie, continuă ea. Mai mult decât atât, am găsit aceste obiecte într-un compartiment secret din osuar.

Încercând să-și stăpânească tremurii mâinilor, Charlotte scoase din geantă trei pungi de plastic sigilate. Puse jos prima pungă, în care erau cuiele, reușind să nu lovească prea tare tăblia lucioasă a mesei. Urmă punga cu cele două monede. În a treia era cilindrul metalic.

Santelli și Donovan examinează gânditori fiecare obiect.

Cuiele le-au captat imediat atenția, dar necesitau puține explicații. Cei doi trebuie să se fi gândit la același lucru ca și ea când le văzuse prima dată: ce simte un om când este străpuns cu ele.

Apoi Charlotte intră în detalii privind semnificația monedelor. În mod surprinzător, nici Santelli, nici Donovan nu îi puseră vreo întrebare. Știau oare deja despre aceste descoperiri? Ticălosul de Conte îi ținuse la curent cu descoperirile lor? Încercă să alunge suspiciunile și îi informă că cilindrul conținea un pergament al cărui studiu nu se încheiase. Această relicvă specială reuși să capteze câtva timp atenția părintelui Donovan.

— Am trimis o mostră de os și alta de lemn pentru datare cu radiocarbon. Puse pe masă copii ale certificatelor de datare pe care le primise de la Ciardini. După cum vedeți, ambele mostre sunt de la începutul secolului I. Lemnul s-a dovedit a fi o specie rară de nuc indigen din Iudeea antică. Am găsit în osuar și material organic de la florile folosite în timpul ritualului funerar și fibre de in. Și acestea sunt specifice pentru Iudea.

Deschise pe ecran alte fotografii.

— De ce in, dr. Hennesey? întrebă Donovan.

— Provine aproape sigur de la fâșiile de pânză și de la giulgiul folosit pentru a înveli trupul în timpul ritualului de înmormântare. Făcu o pauză. Dr. Bersei a efectuat o analiză microscopică a stratului exterior al osuarului.

Trecu la imaginile care arătau suprafața pietrei la diferite grosimi.

— Compoziția biologică a fost uniformă pentru întregul set de mostre, în plus, compoziția mineralogică a stratului superficial este compatibilă cu vestigiile istorice găsite în criptele din aceeași regiune. Dar ceea ce este mai important este faptul că nu am găsit indicii de intervenție mecanică.

— Îmi cer scuze, dar ce înseamnă această ultimă observație? se interesează cardinalul.

— Pur și simplu că nu este un fals, fiindcă stratul exterior nu a fost creat în mod artificial prin metode moderne. Ceea ce înseamnă că osuarul și marcasele lui sunt autentice. Dar probabil că știți acest lucru.

Deschise imaginea tridimensională a scheletului și întoarse laptopul către ei.

— Am scanat scheletul și am calibrat masa musculară a specimenului.

După un clic, apăru musculatura digitalizată, sângerie. Îi lăsă pe amândoi să privească imaginea, apoi dădu altă comandă pentru a preciza „pielea” monocromă.

— Cu ajutorul profilului genetic obținut din ADN-ul subiectului, am reconstituit înfățișarea acestui

bărbat în momentul morții. Iat-o.

Apăsă pe butonul mouse-ului și ecranul se însufleți – piele pigmentată, ochi vii, păr des.

Cei doi au rămas înmărmuriți.

— Este absolut... extraordinar, murmură Santelli.

Până acum, nici cardinalul, nici preotul nu se dăduseră de gol că ar fi avut vreo informație prealabilă despre identitatea scheletului sau originea osuarului. În timp ce studiau imaginea, Charlotte se uită cu atenție la amândoi. Erau oare implicați într-un furt care provocase moartea atâtor oameni?

— În cele din urmă, dr. Bersei a reușit să descifreze semnificația acestui simbol cioplit pe o latură a osuarului.

Era sigură că următorul exponat va stârni o reacție puternică. Ridică o fotografie mărită care arăta clar delfinul încolăcit pe trident și le explică semnificația fiecărui simbol în parte.

— Prin alăturarea acestor două simboluri păgâne creștinii din secolul 1 îl reprezentau pe... Iisus Christos.

Santelli și Donovan schimbă priviri neliniștite.

Misiune îndeplinită.

În cameră se așternu tăcerea.

Cardinalul Santelli a fost primul care a luat cuvântul.

— Vrei să spui, dr. Hennesey, că aceste rămășițe pământești sunt ale lui Iisus Christos?

Deși în general îi plăcea când oamenii puneau punctul pe „i”, întrebarea o luase prin surprindere. Charlotte înghiți în sec, dar apoi simți un curent de energie. Luptă sau fugi. De fapt, trebuia să-și stăpânească dorința irezistibilă de a se uita mereu la ușa deschisă.

Acum era bucuroasă că, înainte de a pleca din Domus, își rezervase o oră să citească dintr-o carte care era întotdeauna la îndemână. În sertarul noptierei, de fapt. Dacă raportul lor sugera, chiar de departe, că osemintele ar putea fi ale lui Iisus Christos, un mic studiu al textelor din Noul Testament referitoare la acest subiect nu era decât o dovadă de prudență.

— La prima vedere, încep ea, dovezile simt convingătoare. Dar există discrepanțe în raportul patologic și contradicții față de relatările din Biblie. De pildă, nu găsim nici o dovadă că a fost rănit cu o sulită, așa cum spune Biblia. Iar picioarele acestui om au fost fracturate.

Continuă explicându-le metoda romanilor de a grăbi moartea condamnatului prin fracturarea genunchilor și a gambelor cu un drug de metal.

Părintele Donovan se gândi câteva clipe la această inconsecvență previzibilă. Știa că Charlotte se referea la Evanghelia după Ioan, capitolul 19, care spune că un centurion roman l-a străpuns pe Iisus cu o sulită pentru a-i grăbi moartea:

— Deci au venit ostașii și au zdrobit fluierile celui dintâi și ale celui alt, care era răstignit împreună cu el. Dar venind la Iisus, dacă au văzut că deja murise, nu l-au zdrobit fluierile.

Dar Donovan fusese întotdeauna de părere că rândurile 36 și 37 explicau de fapt neconcordanța:

Căci s-au făcut acestea ca să se împlinească Scriptura:

„Nu l se va zdrobi nici un os”.

Și iarăși altă Scriptură zice: „Vor privi la Acela pe care l-au împuns”.

Interesant, însă nici una dintre evangheliile sinoptice – Matei, Marcu, sau Luca – nu menționează acest eveniment. Donovan credea că Evanghelia după Ioan prezenta această versiune înfrumusețată pentru a-i convinge pe evrei că Iisus a fost adevăratul Mesia prevestit de profeții Vechiului Testament – „ca să se împlinească Scriptura”. Era sigur că scheletul din Muzeul Vaticanului spunea de fapt adevărul: Pliat din Pont și romanii îl trataseră pe Iisus ca pe orice alt criminal care amenința ordinea socială a imperiului. Îl răstigniseră fără milă și, cum nu murise suficient de repede, îi zdrobiseră picioarele pentru a-i da lovitura de grație.

Charlotte continuă.

— Sunt sigură că știți mult mai bine decât mine ce spune Biblia despre Iisus înainte de a fi propovăduitor.

Donovan a preluat imediat ștăfeta.

— A fost dulgher, încă din copilărie. De fapt, Biblia nu spune explicit care a fost meseria lui Iisus. Se credea că a fost dulgher pur și simplu pentru că Evanghelia după Matei îl numește „fiul dulgherului”. S-a presupus că a muncit în atelierul familiei, deși cuvântul grecesc folosit de Matei – tekton, tradus liber ca „dulgher” – putea fi folosit pentru oricine lucra cu mâinile: zidari, hamali sau țărani.

Israelului, eliberând astfel Țara Făgăduinței de tiranie și oprimare. Donovan vorbea repede și gesticula abundant. Se presupunea că Mesia va reconstrui Sfântul Templu. Se presupunea că Mesia va cuceri Roma. Timp de secole, evreii fuseseră învinși și subjugați de toate marile imperii – perșii, grecii și romanii. În primii o mie de ani ai existenței sale, Ierusalimul n-a cunoscut altceva decât vărsare de sânge. Donovan ezită o clipă, amintindu-și cât de puțin se schimbaseră situația. Totuși, continuă el, citind Biblia, constatăm că Iisus pledează în favoarea păcii. Iată un om care le spune evreilor să-și plătească birurile și să-și accepte soarta și care le promite în schimb veșnicia alături de Dumnezeu. Care crede că folosirea răului pentru înfrângerea răului nu face decât să perpetueze un ciclu al distrugerii.

Charlotte și-a dat seama că Donovan avea nevoie să spună această poveste și că ea trebuia să-l încurajeze.

— Cei care vor ridica sabia de sabie vor pieri?

— Exact. Iisus știa că Roma nu putea fi învinsă, încerca să preîntâmpine o rebeliune generală care s-ar fi soldat cu masacrarea evreilor. Dar mulți au preferat să nu-l asculte. Glasul lui Donovan deveni solemn: La mai puțin de treizeci de ani de la moartea lui Iisus, evreii s-au revoltat în cele din urmă. Reacția romanilor a fost rapidă și brutală. Au asediat Ierusalimul și, după ce l-au cucerit, au măcelărit fiecare bărbat, fiecare femeie și fiecare copil. Mii de evrei au fost răstigniți, arși sau pur și simplu ciopârțiți. Ierusalimul și cel de-al doilea templu au fost șterse de pe fața pământului. Așa cum prezisese Iisus. Făcu o pauză. Dr. Hennesey, știi că majoritatea teologilor estimează că opera de propovăduitor a lui Iisus a durat doar un an?

Charlotte știa doar că Christos avea puțin peste treizeci de ani când murise.

— Nu, n-am știut.

Donovan se aplecă și mai mult spre ea.

— Dar ești de acord, sper, că indiferent de confesiune și chiar de puterea credinței cuiva, Iisus a fost o ființă remarcabilă – un filozof și un învățător – cineva care s-a ridicat dintr-o relativă obscuritate pentru a răspândi un mesaj durabil de speranță, bunătate și credință, ale cărui ecouri încă mai răsună după două mii de ani. Nici o altă personalitate din istorie nu a avut un asemenea impact. Fără să-și ia ochii de la ea, Donovan întinse mâinile către Ephemeris Coniusio și le puse pe coperta manuscrisului, ca pentru a-l apăra.

— Și ce legătură are cartea cu toate acestea?

Charlotte observă că irlandezul trebuia să se uite din când în când la Santelli, ceea ce dovedea limpede că această parte a discuției fusese regizată.

Donovan îi răspunse cu o întrebare:

— Cunoști povestea învierii și a mormântului gol?

— Bineînțeles.

După orele de catehism de la școala elementară și liceul catolic, știa destule despre Biblie, mai multe chiar decât ar fi vrut să știe. I-a dat lui Donovan răspunsul direct și sincer pe care acesta îl aștepta – un răspuns care ștergea inconsecvențele dintre Evanghelii:

— Iisus a fost răstignit și îngropat. Trei zile mai târziu, s-a sculat din morți și a apărut în fața discipolilor – sub ce formă, Dumnezeu știe – înainte de a se ridica la ceruri.

Asta rezumă povestea foarte frumos.

— Așa este, zise Donovan încântat. Ceea ce ne conduce la altă poveste remarcabilă. Lovi ușor cu palma

coperta cărții. Acesta este jurnalul lui Iosif din Arimateea, un personaj biblic strâns legat de moartea și învierea lui Christos.

Uimitor, altă comoară secretă găsită de Vatican. Oare și această carte fusese furată?

— Acel Iosif din Arimateea?

— Da. Omul care l-a îngropat pe Christos. Părintele Donovan deschise volumul, dezvăluind paginile scrise în greaca veche, apoi se uită la ea. Timp de secole, Vaticanul s-a temut că netemeinicia rolului de Mesia al lui Iisus ar putea fi dovedită într-un fel sau altul, iar manuscrisul pe care-l vezi aici oferă multe dovezi în sprijinul acestei idei.

Uitându-se repede la Santelli, Donovan își adună puterile și încercă să nu se bâlbâie sau să-și trădeze încordarea. Până acum, cardinalul părea mulțumit de felul în care își interpretase rolul.

— Deși în Noul Testament este prezentat drept adept al lui Christos, în realitate Iosif din Arimateea a acționat în secret pentru a submina opera lui Christos. Vezi, Iisus reprezenta un risc major pentru elita evreiască. Cu toate că a evitat cu abilitate să se confrunte cu problemele ocupației romane, el a criticat aspru autoritatea evreiască, mai ales pe acei preoți care transformaseră casa lui Dumnezeu într-o caricatură. În schimbul unor donații, preoții evrei le permiteau păgânilor să facă sacrificii pe sfintele altare ale templului. Transformaseră curțile sacre ale templului într-o piață. Templul întruchipa credința evreiască, de aceea, pentru evreii credincioși precum Iisus, declinul lui constant marca moartea lentă a tradiției religioase.

Charlotte își aminti ce povestea Matei despre intrarea lui Iisus în templu, când răsturnase mesele negustorilor și ale zarafilor. Era ușor de înțeles de ce Iisus nu era de acord cu folosirea locului sfânt drept piață.

— Iisus avea multe de reproșat conducătorilor evrei, continuă Donovan, și nu i-a fost teamă să vorbească pe față. Nu este surprizător că preoții au trimis soldații să-l aresteze. După moartea lui Iisus, Iosif din Arimateea a fost trimis de Sanhedrin la Pilat din Pont pentru a negocia predarea trupului. Convinși de Iosif că așa îi va împiedica pe adepții fanatici ai lui Iisus să încerce să fure trupul de pe cruce, Pilat i-a acceptat cererea.

Charlotte cunoștea limbajul corporal. Cu toate că Donovan își spunea povestea foarte hotărât, privirea lui rătăcea în toate direcțiile. Își aminti ce-i spusese Giovanni: coborârea unui osândit de pe cruce ar fi fost un lucru fără precedent. Nici un răstignit nu fusese vreodată recuperat. Dar, dat fiind pericolul pe care Iisus îl prezenta pentru aristocrația evreiască – care avea totul de pierdut dacă sistemul era contestat – explicația lui Donovan părea plauzibilă.

— Și de ce ar fi vrut adepții lui Iisus să fure trupul?

— Pentru a declara că înviase și că era divin.

— Deci Iosif din Arimateea a luat trupul pentru a-l ascunde?

— Așa este. Donovan făcu un efort să se uite la ea.

Acum Charlotte se afla într-o situație neplăcută. Era obligată să pună o întrebare logică, inevitabilă în acest punct al discuției. Se întoarse spre ecranul laptopului, de unde răstignitul reconstituit părea să urmărească foarte atent desfășurarea discuției.

— Și învierea? Înghiți în sec. S-a întâmplat cu adevărat?

Donovan zâmbi larg.

— Desigur, răspunse el. Trupul a fost depus în secret în mormântul lui Iosif, pentru că adepții lui Iisus nu știau unde se afla acesta. Dar trei zile mai târziu a dispărut.

— A fost furat?

Donovan simți privirea sfredelitoare a lui Santelli.

— Aici Biblia este corectă, dr. Hennesey. Patru evanghelii din Noul Testament ne povestesc că, trei zile mai târziu, Iisus s-a ridicat din mormânt. Apoi s-a arătat discipolilor și s-a ridicat la ceruri.

Charlotte nu știa ce să mai creadă. Bineînțeles, nu luase niciodată drept bun tot ce citise în Biblie, iar

lectura ei din zori îi reaminti de ce. Mai ales pasajul ales care descria moartea fizică a lui Iisus pe cruce era concludent în acest sens. Începea în Evanghelia după Matei, 27:50: „Iar Iisus, strigând iarăși cu glas mare, Și-a dat duhul. Și iată, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două de sus până jos, și pământul s-a cutremurat și pietrele s-au despicat. Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat. Și ieșind din morminte, după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă și s-au arătat multora.”

Reflectând asupra lui, văzu o contradicție tulburătoare față de povestea Paștilor. Aici era menționată prima dată învierea – fără vreo întrerupere de trei zile sau vreo înmormântare. De unde următoarea întrebare: dacă spiritul lui Iisus se înălțase deja la cer în momentul morții pe cruce, atunci ce parte a lui putea să se fi ridicat din mormânt trei zile mai târziu? O carapace lipsită de viață, de spirit? Dacă oasele ar fi rămas totuși acolo, ar fi fost cineva surprins? Și toți sfinții care înviaseră și ei? De ce nici o altă relatare nu se referea la atâtea trupuri resuscitate? Credea că știe răspunsul. Pentru că nu a fost o înviere fizică. Evangheliile fuseseră interpretate greșit. Uitându-se acum la al doilea om din ierarhia Vaticanului, văzu un birocrat experimentat care nu voia să audă de nici o interpretare. Deși trebuia să continue cu multă prudență, nu putea să nu sublinieze evidența:

— Dar osuarul, răstignirea... și simbolul lui Christos? Cartea spune ce înseamnă ele cu adevărat?

Revenindu-și, Donovan frunzări Ephemeris Conclusio până către sfârșit, apoi împinse cu grijă cartea în fața ei.

Charlotte văzu desene detaliate ale osuarului și ale conținutului său.

— După înțelegerea secretă a lui Iosif cu Filat, îi explică Donovan ferm, discipolii au provocat o mare agitație la Ierusalim când au descoperit că trupul lui Iisus dispăruse. Dispariția trupului le-a oferit argumentul să pretindă că avusese loc o înviere. Firește, Filat s-a năpustit asupra lui Iosif din Arimateea, cerându-i să rezolve problema. Donovan arată către osuar. Și atunci Iosif a avut această idee.

Charlotte încercă să înțeleagă ce voia să spună.

— Dacă oasele nu sunt ale lui Iisus...

Zăbind, Donovan își ridică mâinile, încurajând-o să reexamineze problema.

— .. înseamnă că Iosif din Arimathea a înlocuit trupul?

— Exact.

I se păru că îl aude pe Santelli râsuflând ușurat.

— Potrivit jurnalului, Iosif a făcut rost de alt cadavru de răstignit, unul dintre cele două care rămăseseră pe cruci în vârful Golgotei – un tâlhar care fusese omorât în aceeași zi cu Iisus. Trupul a fost supus ritualului evreiesc obișnuit și a fost lăsat să putrezească timp de un an.

— Ștergând astfel identitatea lui.

Dacă Donovan inventa, făcea o treabă a naibii de bună.

— Da. Un fals strălucit menit să dovedească faptul că Christos nu a ieșit niciodată din mormânt. O încercare disperată de a discredita paleo-creștinătatea pentru a păstra în drepturi aristocrația evreiască.

Charlotte a încercat să asimileze ideea. Argumentul părintelui Donovan era foarte bun, și pe deasupra era sprijinit de ceea ce el susținea că ar fi un document autentic. În plus, explica și inconsecvențele pe care ea le prezentase mai devreme, în special profilul genetic ciudat și oasele fracturate ale picioarelor.

Scheletul putea să fi fost al unui tâlhar din cine știe ce provincie romană izolată. Dar rămânea în picioare faptul că acest manuscris vechi era scris în greacă, din care ea nu pricepea o iotă. Versiunea preotului era singura pe care o avea. Poate că exact acesta era planul. Dar de ce? Se uită în ochii lui.

— Este limpede că Iosif n-a reușit. Atunci cum se face că nimeni nu a descoperit acest lucru?

Imediat după ce a pus întrebarea, a cuprins-o neliniștea. Oare forța prea mult nota?

Donovan ridică din umeri.

— Cred că Iosif din Arimateea a murit sau a fost ucis în acele prime douăsprezece luni, înainte ca trupul să fie gata pentru înmormântare. Poate că a fost ucis de Sanhendrin sau de romani. Nu vom ști niciodată adevărul. Să fim însă mulțumiți că planul lui a dat greș. Pentru că, spre deosebire de epoca noastră, când

oamenii de știință ca tine pot demasca un fals, în Antichitate o dovadă fizică putea fi extrem de problematică.

— Iar osuarul a fost descoperit recent? întrebă ea și își adună toate puterile pentru răspuns.

— Ephemeris Conclusio a fost obținut de Vatican la începutul secolului al XIV-lea, dar nu a fost luat în serios până când un arheolog inspirat a descoperit un mormânt la nord de Ierusalim, acum o lună. Din fericire, a fost destul de inteligent să-și dea seama că îl vom plăti frumușel dacă ne abordează discret.

Derutată pe moment, Charlotte învârti explicația în minte de mai multe ori. Dacă Donovan spunea adevărul, acest arheolog anonim era capabil de crimă pentru a obține osuarul, iar Vaticanul nu știa cum fusese procurată relicva. Deci era posibil ca Bersei să fi ajuns la o concluzie greșită. Dar antropologul era un om inteligent, foarte inteligent. Văzuse cu ochii ei că nu era dispus să facă presupuneri pripite. Oare ce descoperise ca să fie atât de sigur de afirmațiile lui?

— O relicvă din secolul I a unui răstignit purtând simbolul lui Christos, murmură ea. O comoară istorică neprețuită... În ciuda motivelor complet greșite.

— Exact. Este o descoperire aparent autentică, dar care, fără explicația potrivită, ar fi putut provoca mari probleme credinței creștine. Înainte de a finaliza orice tranzacție, trebuia să fim siguri că totul se potrivește cu faptele relatate în jurnalul lui Iosif. Și, datorită muncii voastre neobosite, sunt sigur că am închis cazul.

Privirea Charlottei alunecă iar la manuscrisul deschis, în care desenele lui Iosif inventariau osuarul și conținutul lui; apoi observă ceva. Cilindrul cu pergamentul nu era acolo. Se încruntă și luă de pe masă punga cu cilindrul de metal.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Donovan.

— De ce nu apare aici? întrebă ea arătându-i desenele.

Donovan deveni brusc nervos.

— Nu sunt sigur, spuse el clătinând din cap. Privi într-o doară către Santelli. Încercase să evite această situație, pentru că nu știa de fapt ce spune pergamentul.

— De ce nu-l deschizi? îi propuse foarte îndrăzneț Santelli.

— Nu am lucrat niciodată cu documente vechi, zise Charlotte, înmărmurită. Mă așteptam să...

— Nu trebuie să te temi, dr. Hennesey, interveni Santelli. Părintele Donovan este expert în manuscrise vechi. În plus, mă îndoiesc că vom expune ceva din toate astea în Muzeul Vaticanului.

— OK, zise ea și întinse cilindrul bibliotecarului, care era cam palid.

— Dă-i drumul, Patrick, îi ceru cardinalul. Deschide-l.

Iritat că Santelli putea fi atât de nepolitic, Donovan se apucă să deschidă punga. Scoase cilindrul, apoi capacul, și lăsă sulul să cadă pe masă. Schimbă o privire nerăbdătoare cu Santelli și cu Hennesey:

— Acum e acum.

Cu cea mai mare grijă, desfășură sulul pe punga de plastic și îl ținu întins cu ambele mâini. Văzând ce era acolo, se liniști imediat și îl împinse spre mijlocul mesei, ca să-l poată vedea și ceilalți.

Toate privirile erau ațintite la liniile trasate cu cerneală pe pergamentul antic. Era un desen neobișnuit, care combina mai multe imagini. Punctul focal îl constituia o menora suprapusă pe o cruce înconjurată de ramuri. Simbolul de pe osuar era repetat aici de patru ori, la capătul fiecărui braț al crucii.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă Santelli pe Donovan.

— Nu prea știu, recunosc el.

Încercă în schimb să ascundă că observase ceva interesant: marginea sulului mai apropiată de el părea să fi fost tăiată de curând. Tăiasă cineva intenționat o parte din pergament? își mută degetele mari pe margine, pentru a ascunde urma.

— Orice ar însemna, e frumos, zise Charlotte.

— Da, este, îi răspunse Donovan, zâmbind.

— Ei bine, dr. Hennesey, interveni Santelli, ai făcut o treabă minunată. Nu avem destule cuvinte să-ți

mulțumim și Sfântul Părinte îți transmite și el recunoștința sa. Te rog să fii tot atât de atentă să respecti cererea noastră de a nu discuta cu nimeni despre asta, nici măcar cu cei apropiați, cu atât mai puțin cu presa.

— Aveți cuvântul meu, promise ea.

— Excelent. Dacă nu te superi, îl voi ruga pe părintele Martin să te însoțească afară. Eu mai am de discutat câteva lucruri cu părintele Donovan. Și, cu toate că munca dumitale aici s-a încheiat, te rog să rămâi la Vatican cât timp dorești.

După ce ieși din Palatul Apostolic, Charlotte se duse direct la laborator să vadă dacă se întorsese Bersei.

În timp ce mergea pe coridorul de la subsol, privirea i-a fost atrasă de ușa camerei de supraveghere. Era tot întredeschisă. Fără să se gândească prea mult, a bătut de câteva ori.

— Domnule Conte, putem sta puțin de vorbă, vă rog?

Nici un răspuns.

Împinse ușa și își vârî capul înăuntru. Camera era goală. Nu mai rămăsese absolut nimic, doar rafturile care acopereau pereții. Până și panoul de pe tavan fusese pus la loc.

— Ce naiba...

Închizând ușa, Charlotte înaintă cu prudență pe coridorul cufundat într-o tăcere stranie. Introduse cardul în cititorul de cartele de lângă ușa laboratorului, așteptându-se să nu funcționeze. Broasca electromecanică se deschise totuși cu un zgomot înăbușit și Charlotte intră în laborator.

Pentru prima oară de când venea aici, luminile erau stinse și aerul condiționat nu funcționa. Merse pe băjbăite de-a lungul peretelui, găsi întrerupătoarele și apăsă pe câteva.

Când se aprinseră lămpile, i se păru că visează: laboratorul era gol. Osuarul, oasele, relicvele... totul dispăruse. Chiar și computerele se volatilizaseră.

Temându-se de ce putea fi mai rău, stinse luminile și se grăbi să ajungă la ușă. Prea târziu. Auzi zgomot de pași pe coridor, din ce în ce mai puternic. Părintele Donovan? Bersei? Ascultă mai atent. Străbătuse în sus și jos coridorul cu amândoi, dar nu-și amintea de acest ritm foarte regulat pe care îl auzea acum.

Și dacă era Conte?

Acum, după ce văzuse camera de supraveghere și laboratorul golite, laptopul ei era singura dovadă a proiectului secret al Vaticanului. Se simțea ca o pradă vie în bârlogul unui leu. Era incapabilă să se miște, nu putea decât să se roage să audă deschizându-se altă ușă sau ca pașii să se retragă pe coridor.

Dar pașii se opriră și văzu o umbră mișcându-se în raza de lumină care pătrundea pe sub ușă.

Se repezi înapoi în laboratorul întunecat, înaintă pe pipăite pe lângă prima masă de lucru și se ghemui în spatele ei chiar în momentul în care auzi zgomotul broaștei.

O străbătu un fior rece când ușa se deschise și lumina de pe coridor inundă laboratorul, deși era sigură că, oricine ar fi fost, nu putea să o vadă în spatele mesei. Intrusul făcu o pauză. Asculta?

Charlotte își ținu respirația și încercă să țină nemișcată geanta laptopului cu ambele mâini. Trecură câteva clipe interminabile, apoi auzi zgomotul întrerupătoarelor și o lumină crudă înlocui instantaneu întunericul.

Nici o mișcare.

Începu să simtă crampe la picioare.

Închizând ușa, intrusul înaintă încet printre punctele de lucru, către biroul din spate.

Deși nu vedea ce se întâmplă, în clipa când auzi că necunoscutul intrase în birou, sări în picioare și se repezi la ușă. Chiar când se pregătea să apese pe clanță, îl zări pe Conte care se întorcea în laborator. Rânjea.

Charlotte o luă la fugă pe coridor, tălpile de cauciuc ale pantofilor scârțâind când atingeau plăcile de vinil lustruite. Nu trebuia se uite înapoi, pentru că îl auzea pe Conte în urma ei.

Ușile ascensorului erau închise. Știind că nu putea să riște nici o întârziere, se îndreptă direct către ieșirea de incendiu și trânti ușa după ea. Se năpusti în sus pe scară, câte trei trepte deodată, ținând strâns laptopul sub braț. La jumătatea celui de-al doilea palier, auzi zgomotul ușii de la subsol pe care o deschisese Conte. Continuă să urce și îi văzu silueta mai jos, pe scara în spirală.

Aproape de capătul scării, Charlotte își dădu seama că avea două posibilități: ușa de serviciu care dădea afară sau intrarea personalului în galeria muzeului. Când ajunse acolo, împinse ușa de serviciu, care se deschise larg. În loc să iasă afară, se întoarse și intră în muzeu, încercând să nu facă nici un zgomot. Închise ușa cu mare grijă în urma ei.

Sărind peste ultimele trepte, Conte auzi ușa de serviciu care se trântise. Se grăbi să ajungă acolo, o deschise brusc și fugi afară.

Femeia nu se vedea nicăieri, nici pe aleile grădinii, nici alergând către colțul clădirii. În apropiere nu era nici un loc unde s-ar fi putut ascunde. Se întoarse imediat și intră în clădire.

Charlotte mergea repede prin galeria Pio Cristiano, hotărâtă să iasă din Cetatea Vaticanului. Asta însemna că trebuia să meargă direct la Poarta Sant' Anna. Cu borseta în care avea banii lichizi, cârdușii de credit și pașaportul, strânsă în jurul taliei, tot ceea ce rămăsese în camera de dormit putea să se ducă pe pustii.

Era amețită – nu din cauza efortului fizic, ci din cauza Melphalanului care stârnea vântejuri în organismul ei. Inspiră adânc de câteva ori pentru a-și limpezi mintea. Rezistă unui acces de greață, care dispăru la fel de repede cum venise.

Știind că Salvatore Conte va fi păcălit doar temporar, se strădui să își facă un plan. Să se piardă în sălile muzeului? Era un spațiu vast, fără îndoială, dar erau camere video de supraveghere montate în toate colțurile și nu voia să riște ca el să cheme paza. În plus, pe coridoarele lungi din imensa clădire putea fi reperată foarte ușor – turista cu păr castaniu ondulat, bluză roz și o geantă de laptop, care nu se oprea la nici un exponat.

Din fericire, galeria Pio Cristiano se afla în apropierea intrării principale. După ce se asigură că totul părea să fie în regulă, se strecură afară.

Își croi drum prin mulțimea care hoinărea prin curte, dădu colțul și înaintă repede pe alea paralelă cu zidul de est al muzeului. Conte nu apăruse încă, dar asta nu o liniștea. Nu era omul care să renunțe așa de repede.

Trecu printr-un tunel scurt de sub vechile metereze ale cetății și ieși lângă grupul de clădiri înghesuite la umbra aripii din spate a Palatului Apostolic. O clipă se întrebă dacă părintele Donovan mai era acolo împreună cu maestrul păpușar, Santelli. Cum putea un om atât de bun să fie implicat într-o asemenea poveste oribilă?

Cotind spre Borgo Pio, zări în sfârșit poarta deschisă și soldații din Garda Elvețiană care o păzeau. Se întrebă dacă Salvatore Conte îi anunțase de posibila ei apariție. Vor încerca să o rețină? Își continuă drumul, perfect conștientă că trebuia să riște.

Apoi, la doar douăzeci de metri de poartă, îl văzu. Deși nu o observase mai devreme, putea să jure că avea un fel de rană la tâmplă.

Cu mâinile în șolduri și răsuflând greu, Conte se postă între ea și poartă, parcă îndemnând-o să mai facă un pas.

Iar ea făcu exact asta. Convinsă că nu avea o cale de înapoiere, singura ei speranță era să rămână în cursă și să înainteze. Se afla într-un loc public. Santinelele erau aproape. În mod sigur nu vor tolera o altercație aici, chiar dacă erau de partea lui.

Apoi începu să alerge, fără să scape din ochi poarta.

Conte reacționează imediat, țâșnind pe stradă și evitând la milimetru o furgonetă care se îndrepta spre oraș. Se auzi un claxon furios, dar el nu îi dădu nici o atenție, pentru că se uita la prada lui.

Reuși să mai facă zece metri înainte ca Salvatore Conte să se fi apropiat periculos de mult. Nu avea cum să-l ocolească. Italianul se năpusti în fața ei, blocându-i drumul.

— Nu te duci nicăieri cu asta, mârâi el, uitându-se la laptop.

Dintr-un motiv sau altul, americanca nu părea speriată. Conte observă că ea se uită la umflătura purpurie

de pe tâmpla lui, apoi peste umărul lui, către poartă.

Făcu ceva surprinzător. Țipă.

O clipă, Conte rămase paralizat.

— Ajutor! țipă Charlotte din nou, acum și mai tare.

Soldații de la poartă o auziră. Doi dintre ei, cu vestoane albastre și berete negre, fugeau deja către ea, scoțându-și din mers pistoalele Beretta și făcându-și drum fără menajamente prin mulțimea de turiști speriați.

Conte se gândi să-i smulgă laptopul. Dar unde să se ducă? Se blestemă în sinea lui că nu-și luase arma.

— Amintește-ți de acordul de confidențialitate, dr. Hennesey, zise el calm. Altfel voi fi obligat să vin după tine.

Văzu că el era distras momentan de gărzile care se apropiau, și profită de ocazie să facă ceva la care se gândise din clipa în care îl văzuse pe ticălos. Își îndoi ușor picioarele și îl lovi din toate puterile cu genunchiul stâng în vintre. O lovitură perfectă.

Conte se încovoie. Dezechilibrat, se sprijini cu mâinile de caldarâm pentru a nu cădea cu capul înainte.

— Curvă nenorocită!

Era roșu la față și vinele i se umflaseră. Se uită la Charlotte turbat de furie.

Cei doi soldați sosiră în sfârșit și se postară de-o parte și de alta a mercenarului, cu armele ridicate la nivelul capului său.

— Nu mișca! strigă unul dintre ei, mai întâi în engleză, apoi în italiană.

Icnind, Conte îl recunoscă imediat pe acel cacasenno, caraghiosul care era la poartă în ziua când ajunsese acolo cu Donovan. Soldatul își aminti și el, și pe față i se întinse un zâmbet de satisfacție.

— Ce se întâmplă aici? o întreabă celălalt pe Charlotte în engleză.

— Individul ăsta m-a amenințat și a încercat să-mi ia geanta, spuse ea pe un ton vehement.

Primul soldat îi ceru lui Conte actele.

— Nu le... am la mine.

Știa că Santelli n-ar fi fost de acord să divulge nume într-o asemenea situație. Mai târziu, va insista să i se dea un telefon secretarului. Se hotărî de asemenea să nu le spună gărzilor că laptopul conținea informații cruciale, pentru că așa n-ar fi făcut altceva decât să complice lucrurile dacă oamenii ar fi insistat să le dea detalii. Pentru moment trebuia între în joc.

Al doilea soldat îi ceruse și Charlottei un act de identitate, pe care ea i-l dăduse imediat. Blazonul papal de pe legitimația pentru invitați dovedea că era un oaspete al Sfântului Scaun.

— Sunteți liberă să plecați, dr. Hennesey.

Se întoarse către Conte.

— Iar dumneavoastră veți veni cu noi, signore.

Conte nu avea de ales.

Soldații l-au ajutat să se ridice și au rămas lângă el, cu pistoalele pregătite.

Lăsând să-i scape un oftat de ușurare, Charlotte ieși pe poartă. Odată aflată în siguranță, ajunse repede pe Via Della Conciliazione, făcu semn unui taxi și-i spuse șoferului să o ducă direct la aeroportul Fiumicino. Rapidamente! Mașina țâșni ca o rachetă când taximetristul apăsă accelerația până la podea, dar de data aceasta Charlotte nu avea de gând să se plângă de nebunia șoferilor din Roma. I se părea că nu se îndepărtează suficient de repede.

Doar acum își dădu seama că tremura din cap până-n picioare.

Se uită înapoi prin lunetă și văzu domul Bazilicii Sf. Petru micșorându-se treptat. Mâinile îi erau înțelestate pe geanta laptopului.

Șoferul intră pe autostradă și Charlotte văzu acul vitezometrului urcând la 160 de kilometri pe oră. Se lăsă pe spate și își puse centura. Când Roma rămase la o distanță sigură în spatele ei, își scoase telefonul mobil și îl sună pe Aldrich. Ce importanță avea că la Phoenix era încă miezul nopții? El răspunse la primul

apel.

— Evan?

— Hei, Charlie. Tocmai mă gândeam la tine.

Auzindu-i vocea, se liniști imediat.

— Bună.

— Totul e în regulă?

— Nu. Deloc. Coborî glasul și se întoarse cu spatele la șofer, apoi îi povesti pe scurt tot ce se întâmplase.

Acum mă duc la aeroport, încheie ea.

— Voiam să-ți fac o surpriză, dar... De fapt, sunt în drum spre tine. Mai bine zis, avionul meu tocmai a aterizat acum câteva minute la Fiumicino.

— Ce? Glumești!

— Îmi iau bagajele chiar acum. Să-ți spun unde ne întâlnim...

55

Abruzzo, Italia

La nord-est de Roma, o Alfa Romeo neagră închiriată de Salvatore Conte mergea pe autostrada SS5 de-a lungul lanțului Apeninilor, spre Monte Scuncole. Cerul după-amiezii era de un cenușiu sumbru care înăbușea soarele, transformându-l într-o pată de lumină palidă. O burniță ușoară stropea parbrizul.

Încercând să-și limpezească gândurile, Patrick Donovan se uita afară la peticele verzi ale viilor din valea de dedesubt.

După plecarea neașteptată a Charlottei Hennesey din acea dimineață și eliberarea pe cauțiune a lui Conte din cazarma Gărzii Elvețiene, un cardinal Santelli profund îngrijorat, îi dăduse instrucțiuni precise în legătură cu ce urma: „Va trebui să ai grijă ca acest capitol din istoria Bisericii să dispară fără urme. Prin orice mijloace necesare, Patrick. Ți-l dau pe Conte să te ajute să distrugi osuarul și conținutul lui... manuscrisul de asemenea. Fără dovezi fizice, singurul lucru care va rămâne va fi o legendă. Ai înțeles?”

Relicvele și cartea puteau fi distruse foarte ușor în laboratorul Vaticanului, prin urmare bănuia că această călătorie cu mașina însemna mult mai mult decât simpla dispariție a osuarului. Uitându-se la mercenar, știa prea bine că absența misterioasă a lui Bersei coincidea perfect cu rana de la tâmplă pentru care Conte nu-i dăduse nici o explicație.

Mercenarul a încetinit și a luat-o la dreapta, pe un drum neasfaltat. Iarba deasă și tufișurile scunde zgâriau mașina pe dedesubt. Au mers în tăcere până când drumul s-a lărgit lângă un crâng de fagi. Conte a frânat și a oprit motorul, lăsând cheia în contact, apoi a apăsât pe butonul de deschidere a portbagajului.

Au ieșit din mașină și s-au dus amândoi în spate. În portbagaj, lângă osuar pusese în diagonală lopeți și târnăcoape. Conte le scoase și îi puse lui Donovan în mână o lopată.

— Trebuie să săpăm o groapă adâncă.

— Acum că am terminat treaba asta, spuse Conte ștergându-și sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii murdare de noroi, vreau să-ți pun câteva întrebări.

Înfipse lopata în pământ și se sprijini de ea. Mirosul de pământ reavăn umplea aerul umed. Începuse din nou să plouă mărunț.

Donovan se uită la Conte prin lentilele aburite ale ochelarilor.

— N-ai văzut destul cât să-ți răspunzi singur la întrebări?

Mercenarul clătină din cap.

— Ale cui oase crezi că se află în cutia asta de piatră?

Salvatore Conte nu-și punea sub semnul întrebării credința. Era un lucru la care renunțase de mult. Dar furtul osuarului și analiza științifică, la care se adăugau descoperirile lui Bersei în catacombele de la Villa Torlonia, îi stârniseră curiozitatea.

— Ai văzut aceleași dovezi ca și mine. Donovan își desfăcu larg brațele. Ce crezi?

— Treaba mea nu e să gândesc, spuse Conte zâmbind.

— Sincer? Nu știu.

— Și atunci de ce atâta agitație?

Donovan se gândi la această ultimă întrebare.

— Dovezile sunt solide. Din câte știm, aceste oase sunt ale lui Iisus Christos. Datoria noastră este să apărăm Biserica. Sunt sigur că înțelegi.

— Ei bine, dacă Iisus este acolo, spuse mercenarul arătând către portbagajul mașinii, aș spune că apărați o imensă minciună.

Donovan nu se așteptase ca un om ca Salvatore Conte să înțeleagă implicațiile profunde ale descoperirii. Două milenii de istorie umană ar fi fost iremediabil afectate de acest osuar și de conținutul lui. Omenirea avea nevoie de adevăruri care să unească, nu de controverse care să dezbine. Învățase asta pe pielea lui, pe străzile din Belfast. Patrick Donovan era versat în istoria catolică, dar ceea ce apăra nu prea avea de-a face cu vechile scrieri. Exista un imperativ moral care trebuia păstrat, pentru că numai așa credința spirituală putea să rămână puternică în această lume materialistă și haotică.

— Sunt surprins. Am crezut că n-ai da o para chioară pe toate astea.

Surprins de limbajul preotului, Conte se uită atent la el. Brusc, misiunea pe care o avea i s-a părut mai ușoară.

— Nici nu dau, dacă vrei adevărul. În plus, dacă ar exista un Dumnezeu, spuse el sarcastic, oameni ca tine nici nu s-ar naște.

Tăcu și continuă să sape.

Donovan era dezgustat de ideea că el și Conte împărtășeau ceva, dar știa că probabil mercenarul avea dreptate. Sunt implicat în treaba asta. La urma urmelor, Conte nu opera independent – era un simplu soldat. Și nu Conte îl rugase stăruitor pe Santelli să acționeze pentru a scăpa de osuar, ci el, Donovan. E drept, nu anticipase măsurile extreme pe care le luase Santelli și nici nu intervenise pentru a-l opri.

— Ce s-a întâmplat cu dr. Bersei?

Tonul lui Donovan fusese hotărât. Știa că propria lui soartă era legată de răspunsul lui Conte.

— Nu-ți mai bate capul cu el. Fața aspră a mercenarului se schimonosi. A primit ce merita și te-am scutit de o treabă murdară. Asta-i tot ce trebuie să știi.

— De ce s-a dus la catacombe? Întrebă Donovan, simțind că se înfurie.

Conte se gândi să ignore întrebarea, dar știa că în momentul acesta Donovan nu constituia o amenințare.

— Pergamentul pe care l-a găsit în osuar avea o imagine desenată pe el și a priceput că se potrivea cu o frescă din catacombe. Se pare că acest tip, Iosif din Arimateea, avea o criptă la Roma și Bersei s-a gândit că acolo a fost pus la uscat Iisus. Cine s-ar fi gândit?

Donovan încremeni. Așa să fi fost? Găsise mormântul adevărat?

— Lasă-mă să-ți dau un sfat, adăugă Conte. Nu te atașa prea mult de fată. Îi făcea plăcere că cu fiecare revelație a sa hotărârea preotului slăbea. Ea este doar într-o fază de amânare a pedepsei.

— Ce înseamnă asta?

— Santelli mi-a spus toate prostiile pe care i le-ai vârat în cap despre manuscris. Frumoasă poveste. Dar nu ți-ai dat seama că i-ai dat prea multe informații. Ți-a spus cardinalul că a șters-o cu laptopul... Încărcat cu toate datele?

— Nu, nu mi-a spus.

Nu era de mirare că Santelli devenise un ghem de nervi din cauza întregii povești – totul era pe cale să explodeze. Conte fusese neglijent: rapoartele venite de la Ierusalim includeau un portret-robot care semăna ciudat de bine cu el. Giovanni Bersei era mort. Acum, Hennesey reușise să plece cu toate dovezile de care avea nevoie pentru a implica Vaticanul.

— Nu e bine. Trebuie să rezolv și asta, iar sângele va curge pe mâinile tale.

În ochii preotului se citea ura.

— Nu te uita la mine așa, Donovan. Ești singurul care a insistat să fie aduși oameni din afară.

— N-aveam de ales.

— Exact.

— Ce ai de gând să-i faci?

Zâmbind fals, Conte făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

— Nu ți-ar plăcea să știi. Parcă ai fi un îndrăgostit scos din minți, pentru numele lui Dumnezeu. Santelli crede că două dispariții atât de strâns legate de Vatican ar trezi prea multe suspiciuni. Dar dacă frumoasei geneticiene i s-ar întâmpla un accident ciudat pe drumul de întoarcere în State, poliția n-ar avea nici un indiciu în plus. Bineînțeles, o să am grijă s-o distrez bine de tot înainte să plece. Apoi vedem noi cine râde la urmă. Conte oftă, ca și cum ar fi fost plictisit. Săpă, nu mai sta.

Fălciile lui Donovan se încordară când înfipse lopata în pământ. Furia care îi mocnea în piept era pe punctul să se transforme într-o văpaie.

Au avut nevoie de aproape trei ore ca să sape groapa dreptunghiulară adâncă de un metru și jumătate.

Ar încăpea ușor aici osuarul și un cadavru, își spuse Donovan.

În cele din urmă, Conte aruncă lopata. Amândoi erau plini de pământ și leoarcă de sudoare.

— Arată bine. Hai să luăm osuarul.

Se întoarseră la mașină.

— De ce îngropăm osuarul? întrebă Donovan întorcându-se către Conte. N-am putea să-l distrugem la suprafață?

Fără să-i răspundă, Conte se aplecă în portbagaj și ridică capacul osuarului. Deasupra oaselor se aflau Ephemeris Conlusio și două calupuri dintr-o substanță cenușie care semănau cu niște bucăți de argilă.

Donovan făcu semn către explozibilul C-4.

— Ăsta este...

— O, cred că un om cu educația ta ar trebui să știe. Sau IRA nu folosea chestia asta să arunce în aer protestanții din Belfast? Bum!

Italianul se uită la el batjocoritor, prefăcându-se mirat.

De unde naiba știe așa ceva? Asta se întâmplase cu mulți ani în urmă – în altă viață.

— Așa că mai bine ar fi să-l detonăm sub pământ, nu ești de acord?

Donovan se întrebă dacă Salvatore Conte îl va pocni în cap cu o lopată și îl va arunca în groapă înainte să detoneze explozibilul. Sau avea vreo armă? Poate că mercenarul se hotărâse să-l omoare cu mâinile goale.

Conte stătea cu fața la el.

— Apucă de partea asta.

Se plasă la un capăt și apucă baza osuarului, în timp ce Donovan făcu un pas înainte pentru a-l ridica de la capătul celălalt.

Scoaseră osuarul din portbagaj și îl târără până la marginea gropii.

— Lasă-l când ajung la trei.

Conte numără.

Părintele Donovan se înfioră brusc atunci când osuarul lovi pământul cu un zgomot surd. Capacul se ridică, apoi căzu la loc, crăpându-se de-a lungul gravurilor. Se gândi la Santelli care stătea în biroul lui, lucrând cu zel pentru perpetuarea instituției uriașe create de omul căruia s-ar fi putut să-i aparțină aceste oase nevinovate. Se gândi la întâlnirea de acum câteva săptămâni cu Santelli, când făcuseră planul inițial de acțiune. Din nou, Vaticanul părea să fie victorios.

Conte se întoarse să-și ia lopata. O apucă de coadă și studie muchiile ascuțite ale lamei. O singură lovitură puternică în capul lui Donovan va rezolva treaba. Va arunca trupul în groapă odată cu cutia. Le va acoperi cu pământ, iar C-4 va face restul. Cu coada ochiului observă că preotul se aplecase, ca și cum își

lega șiretul.

Când Donovan se ridică, în fața lui Conte stătea un om complet schimbat. Preotul avea în mână dreaptă un pistol argintiu. Privindu-l cu dispreț, ca și cum spectacolul unui bibliotecar care ținea o armă era aproape comic, Conte studie pistolul – un Beretta de serie, mai mult ca sigur furat din cazarma Gărzii Elvețiene.

Donovan era hotărât să supraviețuiască, nu doar pentru el, ci mai curând pentru nevinovata Charlotte Hennesey și pentru toți cei pe care îi implicase fără să vrea în acest fiasco.

— Aruncă lopata, îi ceru el.

Clătinând din cap amenințător, Conte se aplecă pentru a culca lopata pe iarba udă și cu aceeași mână apucă repede pistolul prins cu o chingă în jurul gleznei drepte, sub pantalonii. Primul foc a fost neașteptat de zgomotos și glonțul l-a lovit pe Conte în mână dreaptă cu o putere înfricoșătoare. A pătruns instantaneu prin carne și os, și-a schimbat direcția și la ieșire i-a zgâriat glezna. Conte a tresărit de durere, dar n-a țipat. Sângele îi bolborosea din gaură și mâna rănită părea o gheară. S-a uitat în sus la Donovan.

— Jigodie, o să plătești pentru asta.

— Ridică-te, îi zise Donovan.

Îndrăzni să se apropie de el, cu arma ținând capul lui Conte. Să-l omoare pe fiul ăsta de cățea nu era chiar atât de greu pe cât își închipuise. Doamne, dă-mi putere. Ajută-mă să fac asta.

La început a crezut că mercenarul îl va asculta. Ceea ce s-a întâmplat în clipa următoare a fost prea rapid pentru el. Conte a sărit și a izbit cu umărul pieptul lui Donovan, forțându-l pe preot să dea înapoi și în cele din urmă să cadă.

Uluitor, Donovan reuși totuși să nu scape Beretta. Conte întinse mâna stângă după pistol, dar calculase greșit și îl apucă de gura țevii. O a doua bubuitură, și de data aceasta italianul țipă, învins.

Rănit destul de grav, reuși totuși să împingă la pământ mâna în care Donovan ținea arma. Își trase cotul înapoi și lovi brațul preotului chiar sub încheietura mâinii, făcându-l să scape Beretta. Apoi izbi puternic cu același cot fața lui Donovan, strivindu-i oasele și cartilajele. Din nasul preotului țâșni sângele.

Zvârcolindu-se sălbatic, Donovan încercă să scape de mercenar, fără nici un rezultat. Conte eliberă brațul preotului și își pregăti următoarea lovitură cu cotul. Atunci, o fracțiune de secundă, irlandezul avu răgazul să atace singurul punct vulnerabil pe care îl vedea prin ochelarii bifocali stropiți cu sânge. Lovi cu pumnul umflătura purpurie de pe tâmpla lui Conte.

Reușise. Amețit pe moment, Conte se rostogoli într-o parte, iar Donovan se ridică greoi. Văzând că nu are nici o șansă să ajungă la pistol, preotul o luă la fugă.

După câteva secunde, când durerea înnebunitoare se mai potoli, Conte constată că vedea în continuare stele strălucitoare prin ceața roșie care îi acoperea ochiul drept. Sângele îi curgea șiroaie pe față acolo unde inelul lui Donovan îi deschisese rana de la tâmplă. Scuturând din cap, îl văzu pe preot alergând pe drumul care ducea la autostradă.

Beretta se afla sub umărul lui Conte. Încercă să o apuce, dar mâna rănită nu voia să-l asculte. Dacă nu era în stare să ridice chestia asta nenorocită, în ruci un caz nu putea să tragă cu ea. Affanculol Sicchiu! blestemă el. Renunțând la armă, sări în picioare și porni în urmărirea lui Donovan.

Preotul ajunsese la jumătatea drumului către autostradă și fugea ca un nebun, uitându-se din când în când peste umăr. Nu numai că Salvatore Conte se ridicase, dar alerga foarte repede și recupera distanța. Nu era decât o problemă de timp. Neînarmat, Donovan știa că nu-i putea face față ucigașului antrenat, rănit sau nu. Te rog, Doamne, ajută-mă să trec prin asta. Auzi găfăitul răgușit al lui Conte. Era la câțiva pași în spate, gata să se năpustească asupra lui. Adunându-și ultimele picături de energie, Donovan își forță trupul să reziste.

Cinci metri.

Doi metri.

În momentul în care piciorul din față al preotului atinse asfaltul autostrăzii, văzu cu coada ochiului silueta unei mașini care se apropia în mare viteză. Un claxon urlă asurzitor. Faruri, periculos de aproape.

Cauciuc schelălăind strident. Abia văzu linia vopsită în galben care despărțea benzile. Printr-un miracol, mașina trecu prin spatele lui... exact în momentul în care Conte punea și el piciorul pe șosea.

În timp ce se prăbușea pe asfalt, văzu picioarele lui Conte îndoindu-se, dar într-o direcție greșită, în sensul de mers al mașinii, apoi corpul mercenarului sări peste capotă, lovi parbrizul și zbură peste acoperiș.

Încercând să compenseze manevra bruscă, calculatorul de bord al Mercedes-ului intră imediat în acțiune, dar mașina nu reuși să învingă combinația fatală de viteză excesivă, viraj brusc și pavaj ud. Se înclină într-o parte și se lovi de un brad înalt. Caroseria se înfășură literalmente în jurul trunchiului, într-o cacofonie oribilă de metal contorsionat și sticlă spartă. Tânăra blondă de la volan, care, după cât se pare, nu purta centura de siguranță, a fost aruncată prin parbriz și a rămas întinsă pe rămășițele capotei, cu gâtul rupt și plină de sânge. Zgomotul unei roți din spate, care se învârtea, și șuieratul radiatorului spart se împleteau cu muzica tehno pe care radioul mașinii se încăpățâna să o transmită.

Donovan nu mai putea face nimic pentru femeie.

Conte era întins pe jos, dar, în mod remarcabil, mai mișca.

Preotul se apropie clătinându-se de mercenarul grav rănit, convins că amenințarea nu trecuse. Nu putea să riște, nu putea să-i lase lui Salvatore Conte nici cea mai mică șansă de supraviețuire. Donovan se uită la autostrada pustie, apoi smulse pistolul de la glezna dreaptă a lui Conte. Era încărcat, cu piedica trasă. În timp ce lipea gura țevii de tâmpla dreaptă a mercenarului, i se păru că aude dangătul clopotelor din Belfast.

Doamne iartă-mă.

Părintele Patrick Donovan apăsă pe trăgaci.

Donovan trase trupul însângerat al lui Conte în tufișurile dese de pe marginea șoselei și îl ascunse sub un strat subțire de frunze și crengi. Când îi luă portofelul, găsi o seringă și o fiolă cu un lichid limpede, pe care le băgă în buzunar.

Se întoarse la groapă și sări în ea. Ridică cele două jumătăți ale capacului și le lăsă pe pământ, apoi scoase cu grijă cele două calupuri de C-4 din osuar și le puse tot pe fundul gropii.

Proptindu-și bine picioarele în pământ lângă osuar, se aplecă și îl apucă de dedesubt. Avea prea puțin spațiu de manevră și îi luă o bucată bună de timp să-l ridice puțin câte puțin pe peretele gropii. Nu greutatea era cea mai mare problemă, ci mărimea osuarului în raport cu spațiul redus. Reuși să-l ridice suficient cât să-l sprijine pe marginea gropii. Leoarcă de sudoare și respirând întretăiat, se cățără și el afară.

Mută mașina mai aproape și făcu un ultim efort pentru a urca osuarul în portbagaj. Aruncă lângă el lopețile și târnăcoapele. Trânti cu zgomot portbagajul și se așeză la volan, murdar și plin de sânge. Îl cuprinsese o oboseală teribilă. Îl dureau mușchii și nasul zdrobit îi pulsa dureros. Dar, una peste alta, se simțea totuși foarte bine, iar adrenalina îi provoca o stare de euforie. În general, era mulțumit de performanța lui. Trecuse mult timp de când nu mai folosisese o armă sau se luptase cu mâinile goale. Dar, așa cum obișnuia să spună tatăl lui, „Irlandezii își iartă personalitățile doar atunci când sunt îngropate”.

Dumnezeu îl apăraseră... și știa de ce. Nedreptatea trebuia îndreptată.

Șterse sângele și amprente de pe Beretta și de pe pistolul lui Conte, care miroseau puternic a praf de pușcă ars, și le ascunse în torpedo. Trebuia să arunce Glockul în primul râu care îi ieșea în cale, dar deocamdată voia să mai păstreze Beretta. Porni motorul, întoarse mașina și plecă.

Când ajunse pe autostradă, Donovan făcu o pauză, surprins că nimeni nu ajunsese încă la locul accidentului. Nu se vedea nici o altă mașină.

Aruncând o privire la mormântul improvizat, Donovan își spuse încă o dată că, după ce va fi descoperit, poliției îi va fi greu, dacă nu imposibil să-l identifice pe mercenar. Ampretele, tiparele dentare sau orice alte elemente de identificare folosite de medicina legală, oricât de sofisticate, nu vor da nici un rezultat. Tot atât de sigur era de faptul că prin Salvatore Conte nu se putea ajunge la Vatican. Era o fantomă, un individ apărut din beznă, care se întorsese în beznă.

Se întrebă încotro să meargă.

După câteva clipe de gândire, Patrick Donovan porni la dreapta, către sud-vest. Când scena din oglinda retrovizoare dispăru, se rugă în tăcere pentru sufletul soferiței blonde.

62

Ierusalim

Așezat la masa din bucătărie și sorbind dintr-un ceai de mentă, Razak tresări când telefonul mobil începu să sune. Se uită la afișaj, dar nu văzu nici un număr. Răspunse destul de mirat:

— As-Salaam?

— Te-am văzut la televizor.

Omul vorbea în engleză și vocea lui îi era vag cunoscută.

— Cine sunteți?

— Un prieten.

Razak lăsă paharul pe masă. O fi vreun reporter, își spuse. Sau cineva care are informații. Dar ar fi jurat că mai auzise undeva același accent.

— Știu cine a furat osuarul, spuse categoric vocea.

Razak se îndreptă în scaun.

— În schimb, eu nu știu despre ce vorbești.

Interlocutorul lui trebuia să fie mai precis ca să-1 convingă să-și arate cărțile.

— Ba știi. Ne-am întâlnit acum o lună la Roma. Mi-ai adus un pachet la cafeneaua Greco. Mi-ai dat cartea ta de vizită și mi-ai spus să te sun dacă apare vreo problemă.

Razak își aminti de bărbatul chel, cu ochelari, de mâinile lui cu degete subțiri care țineau un pahar cu bere. Era îmbrăcat în negru și avea un guler alb – un preot catolic. Își aminti că geanta de piele pe care i-o dăduse preotului conținea un dosar confidențial, dar nu pricepea ce legătură aveau toate astea cu osuarul.

— Știu, răspunse el cu titlu de încercare. Ascult.

— Cartea conține informații foarte detaliate despre osuarul îngropat sub Muntele Templului, într-o criptă secretă.

— Care carte?

— Erau alte nouă osuare acolo. Am dreptate?

— Bine. Tonul lui Razak era încurajator, dar nu era chiar o recunoaștere.

— Iar eu am cel de-al zecelea osuar.

Razak făcu o pauză, stupefiat. Și-ar fi dorit să poată înregistra convorbirea.

— Ai omorât treisprezece oameni. Ai profanat un loc sfânt...

Se ridică de la masă și începu să se plimbe prin apartament.

— Nu, îl întrerupse celălalt. Nu eu.

Razak simți sinceritatea din glasul omului.

— Dar știu cine a făcut-o, adăugă el.

— De ce te-aș crede?

— Pentru că îți voi da osuarul... Așa poți pune punct acestei afaceri după cum crezi de cuviință.

La început, Razak nu știu ce să-i răspundă.

— De ce ai face asta?

— Văd ce se întâmplă acolo, la Ierusalim, continuă omul. Prea mulți oameni nevinovați care suferă. Știu că ești de acord. Ești un om cinstit. Am știut asta din prima clipă.

Era mai mult decât putea Razak să priceapă.

— Presupun că nu vei face livrarea personal.

— Din păcate. Mai am și alte treburi. Sunt sigur că înțelegi de ce nu-mi pot asuma acest risc.

— Înțeleg.

O pauză. Razak nu se putu abține să nu-l întrebe:

— Ce era în osuar atât de valoros?

Urmă o pauză mai lungă.

— Ceva cu o semnificație foarte profundă.

Razak se cutremură când se gândi la ipoteza nebunească a lui Barton despre creștinii fanatici. Oare chiar să fi fost rămășițele lui Iisus în osuarul lipsă? Spunea această carte misterioasă ceva despre originile relicvei?

— Conținutul va fi re turnat împreună cu cutia?

— Din păcate nu pot face asta.

Razak îndrăzni să mai pună o întrebare:

— Erau cu adevărat rămășițele lui?

Încercă să se pregătească pentru răspuns.

Omul ezită, știind bine la cine se referea arabul.

— Nu există nici o certitudine aici. Pentru propria ta siguranță, te rog nu mă întreba mai multe. Spune-mi doar unde vrei să fie livrat.

Razak reflectă câteva clipe. Și-l închipui pe Barton într-o închisoare israeliană, așteptând procesul. Apoi se gândi cum Farouq – cel care pusese totul în mișcare când trimisese cartea – îl trăsese pe sfoară, punând în pericol atât pacea, cât și multe vieți omenești. Se hotărî să-i dea un nume și o adresă.

— Când să-l aștept?

— Va fi expediat azi, te asigur. Voi plăti cât e necesar ca să ajungă cât mai repede.

— Si cartea?

— Va fi și ea în colet.

— O poți trimite la altă adresă?

— Bineînțeles.

Razak îi dădu adresa.

— Și mai reține ceva, adăugă omul. Arheologul acela englez arestat de poliția israeliană nu are nici o legătură cu toate astea.

— Mi-am închipuit, răspunse Razak. Și adevărații hoți? Ce se va întâmpla cu ei? Altă pauză.

— Știi că justiția are propriile ei metode de pedepsire a vinovaților. Telefonul amuți.

Sâmbătă

63

Muntele Templului

După rugăciunea din zori, Razak se duse direct la moscheea El-Aqsa. Nu dormise deloc noaptea trecută, pentru că se gândise la telefonul șocant pe care îl primise de la preotul pe care îl cunoscuse la Roma. Poliția israeliană avea dreptate. Doar cineva din interior putea fi complicele hoților. Acum era clar că Graham Barton nu era omul din interior.

Intră prin spate și străbătu un coridor de serviciu care ducea la o ușă metalică de incendiu instalată de curând. Deasupra ei era o tăbliță pe care scria în arabă: „Deschideți doar în caz de urgență”.

Apăsă pe clanță.

Dincolo de ușă, o scară în spirală, proaspăt vopsită, cobora doisprezece metri direct în moscheea Marwani. Un pasaj secret? Putea fi echivalentul modern al celui folosit de Iosif din Arimateea.

Se întoarse și lăsă ușa să se închidă în spatele lui. Pe ambele laturi ale coridorului se aflau magaziile moscheii.

Inima începu să-i bată mai tare când se duse la prima ușă și o deschise. Înăuntru erau cutii de carton stivuite de-a lungul unui perete și rafturi, unele cu materiale pentru curățenie, altele ticsite cu exemplare noi

din Coran, pregătite să ofere iluminare spirituală noilor recruți musulmani. Închise ușa și trecu la camera următoare.

În ea erau depozitate scaune, un birou vechi și covoare de rezervă ambalate în plastic și sprijinite de un perete. Lângă peretele din spate erau rămășițele calcinate ale unui mihrab, căruia îi dăduse foc un tânăr evreu australian, Michael Rohan, la 21 august 1969. Razak își amintea că acel fanatic informase autoritățile israeliene că fusese trimis de Dumnezeu însuși să grăbească venirea lui Mesia și reconstruirea celui de-al treilea templu evreiesc.

Închizând ușa, Razak se gândi că teoria lui era totuși greșită. Dorea să fie greșită.

Înaintă de-a lungul holului până la ușa ultimului depozit. Apăsă pe clanță și constată surprins că ușa era încuiată. Încercă din nou. Nimic.

Nedumerit, se întoarse în sala mare de rugăciuni, ieși afară în soarele strălucitor și traversă esplanada către școală. Dacă Păstrătorul era acolo, va insista ca ușa să fie descuiată și să i se permită să inspecteze camera.

Dar biroul lui Farouq era gol.

Razak rămase câteva clipe nemișcat, întrebându-se ce putea să facă. Apoi, fără tragere de inimă, ocoli biroul și căută în cele patru sertare.

Găsi o adunătură ciudată de obiecte, printre care un pistol cu aer comprimat și o sticlă de whisky Wild Turkey. Întrucât Coranul interzicea cu strictețe consumarea alcoolului, Razak spera sincer că fusese confiscată de Farouq de la cineva. În sertarul din stânga jos descoperi o casetă din bronz ornamentată, dar era încuiată. În cele din urmă găsi ceea ce căuta: o legătură de chei. O luă, coborî și ieși din clădire.

Traversă esplanada, dar nu-și dădu seama că Păstrătorul îl urmărea discret.

Razak traversă iar sala de rugăciune, scoase cheile și se opri în fața ușii încuiate de la capătul coridorului. Încercă cheile, una câte una. Văzu și o cheiță care își pierduse luciul și se întrebă dacă nu cumva era de la caseta din biroul lui Farouq. Continuă să încerce celelalte chei. În cele din urmă, când mai rămaseră două și începuse să-și piardă speranța, o cheie argintie intră ușor în broască. Rugându-se în gând și ținându-și respirația, Razak o răsuci.

Se auzi un declic și broasca cedă.

Razak apăsă pe clanță. Încăperea fără ferestre era întunecată. Intră, lăsând ușa deschisă, și căută întrerupătorul. Camera părea goală.

Tuburile de neon de deasupra trosniră și se aprinseră cu străfulgerări argintii care îl orbiră.

Acum încăperea era luminată ca ziua.

Razak încremeni, uluit. De-a lungul peretelui din spate, pe podeaua acoperită cu linoleum, erau aliniate cele nouă osuare. Pe fiecare dintre ele era gravat un scurt text în ebraică – numele lui Iosif și ale membrilor familiei sale.

— Allah, salvează-ne, murmură Razak în arabă.

Cu coada ochiului zări pe cineva în cadrul ușii și se întoarse. Farouq.

— Foarte bine, Razak. Farouq își încrucișă brațele la piept, vârandu-și mâinile în mânecile largi ale tunicii negre. Nu trebuie să-ți faci griji din cauza lor. Vor dispărea curând.

Talentul Păstrătorului de a face să dispară lucrurile începea să-l dezguste.

— Ce-ai făcut?

— O faptă nobilă în ajutorul oamenilor noștri, declară Păstrătorul pe un ton ferm. Repet, nu-ți face griji din cauza unor sacrificii mărunte, dar necesare.

— Sacrificii mărunte? Razak se uită la osuare. Ai acuzat pe nedrept un nevinovat.

— Barton? Nevinovat? Nici unul dintre ei nu e nevinovat, Razak. În nici un caz când scopul lor este să-I amenințe pe Allah.

— Ceilalți membri ai consiliului știu?

— Are vreo importanță?

— M-ai trimis la Roma să le duc catolicilor un colet – o carte care i-a determinat să comită această crimă inimaginabilă. Cred că o explicație este absolut necesară. Au murit oameni și un nevinovat a fost aruncat într-o celulă a poliției. Ce ai reușit, de fapt?

— Razak... Farouq clătină din cap, dezamăgit. Nu ți-ai dat seama de gravitatea situației noastre aici. Am obținut în sfârșit solidaritatea și unitatea. Oamenii se bazează pe noi pentru a-i apăra – pe ei și credința lor. Iar o credință ca a noastră trebuie să rămână mereu puternică. Aici, la Ierusalim, nu apărăm doar o bucată de pământ sau un loc sfânt. Islamul este totul. A-i submina învățăturile înseamnă a sacrifica sufletul musulman. Nu înțelegi?

— Nu este un război.

— Ba da, e un război din prima clipă. De când creștinii și evreii au hotărât să recâștige acest pământ uitat pe care marele profet Mahomed, Allah să-l țină în pace, l-a făcut sacru. Trebuie să-ți reamintesc că mi-am vărsat sângele pentru a apăra poporul nostru și locul acesta? Foarte mulți și-au dat viața pentru ca oameni ca tine să mai poată avea o casă aici.

Razak alege varianta tăcerii. Indiscutabil, li se datora mult unor oameni ca Farouq, oameni care s-au opus vehement ocupației israeliene. Dar era obosit de retorică, obosit de ura perpetuă care acoperea ca un blestem pământul acesta. Voia răspunsuri. Iar Razak era sigur că mai întâi trebuia să știe precis cum putea o carte veche trimisă la Roma să dezvăluie locul în care se afla o criptă ascunsă sub Muntele Templului.

— Ce am dus la Roma?

Farouq se gândi cum să-i răspundă.

— Dacă îți spun, o să fii mai liniștit și o să accepți ce s-a întâmplat?

— Poate.

— Vino cu mine, zise Farouq, ieșind din cameră.

În biroul lui Farouq, Razak aștepta cu nerăbdare explicațiile Păstrătorului, aștepta să afle de ce li se îngăduise creștinilor să pângărească Muntele Templului – un act atât de abject și de perfid, încât nici un motiv nu părea să fie suficient de bun.

Bătrânul întinse o mână.

— Cheile mele, te rog.

Razak scoase legătura de chei din buzunar și o lăsă să cadă în palma Păstrătorului.

Întinzând mâna sub birou, Farouq scoase caseta mică și o puse pe genunchi.

— Când am început săpăturile la moscheea Marwani în 1990, zise el, au fost cărate tone de moloz în gropile de gunoi din Valea Kidron. Fiecare pumn a fost trecut prin sită și examinat cu cea mai mare atenție. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o relicvă care să fie interpretată greșit că ar aparține templului evreiesc.

— Vrei să spui Templul lui Solomon?

Farouq dădu din cap.

— Încă n-a apărut nici o dovadă care să susțină această pretenție și, ca atare, poziția noastră aici încă este solidă. Glasul răgușit al lui Farouq se ridică ușor. Dar, așa cum știi, evreii au reușit să convingă guvernul și pe unii arheologi musulmani să studieze integritatea structurală a întregii platforme, sub pretextul că în timpul lucrărilor noastre a apărut o umflătură în zidul exterior, un semn că fundațiile s-ar deplasa. Farouq se foi pe scaun. Eu și alți câțiva membri ai consiliului am încercat să-i oprim, dar Autoritatea pentru Antichități i-a convins pe mulți – inclusiv pe unii de-ai noștri – că această lucrare este esențială. Studiul urma să înceapă doar peste câteva zile.

Nimeni nu era străin de această controversă căreia i se făcuse multă publicitate. Razak știa unde voia Farouq să ajungă.

— Știai că cripta ascunsă avea să fie descoperită?

Farouq dădu din cap.

— De unde?

Păstrătorul bătu ușor cu palma în casetă.

— Această descoperire extraordinară a fost făcută acum câțiva ani. Chiar la începutul lucrărilor.

Razak se uită la caseta din bronz încrustat. Motivele păreau islamice, dar la o examinare mai atentă, simbolurile – mai ales cele cruciforme – erau fără îndoială creștine. O imagine unică împodobește capacul și înțelese, văzând blasfemia din reprezentarea personajelor, că nu era islamică.

— Doi cavaleri medievali în armură completă, purtând scuturi, unul dintre ei călărind în galop, îi simbolizează pe cei care au jurat să elibereze acest pământ de sub stăpânirea musulmană. Cavalerii creștini ai Templului lui Solomon. Templierii.

Razak se uită brusc la el.

— Deci Graham Barton a avut dreptate?

— Da. Acesta era sigiliul Templierilor atunci când necredincioșii au ocupat prima oară Muntele Templului în 1099. Îți închipui ce surpriză am avut când am găsit-o. Am fost și mai surprins când i-am aflat originea.

— Unde ai găsit-o, mai exact?

— Îngropată sub podeaua moscheii Marwani. Un buldozer a spart o lespede de piatră. O descoperire monstruoasă.

— Ce era în ea?

— Printre altele, spuse Farouq bătând ușor capacul, un manuscris vechi, intitulat Ephemeris Conclusio. Dar l-ai dus la Roma acum aproape o lună.

Razak își aminti că preotul cu care se întâlnise la Cafe Greco avea o servietă de piele pe care se afla simbolul a două chei încrucișate și o mitră papală – însemnul Bisericii Catolice. Cetatea Vaticanului. Creștin în fața nației.

— Aveam nevoie de ajutorul catolicilor.

Razak își încrucișă brațele la piept.

— Presupun că această carte indică poziția precisă a criptei?

— Printre altele, conține o schiță însoțită de măsurători exacte.

— Și restul manuscrisului?

Farouq îi prezentă pe scurt jurnalul lui Iosif din Arimateea, martorul ocular al prinderii, răstignirii și îngropării lui Iisus Christos. Revelația tainei osuarului și a relicvelor sale, care adevereau răstignirea lui Christos și moartea lui de muritor. Farouq făcu o pauză, pentru ca povestea lui să-și facă efectul.

Razak se gândi iar cât de exactă fusese intuiția lui Barton.

— Dacă este adevărat, încalcă învățăturile Coranului.

— Absolut. Știi care este poziția noastră când vine vorba despre Iisus. Allah l-a înălțat la Ceruri înainte ca dușmanii lui să-i poată face vreun rău – n-a existat nici o arestare, nici o judecată, nici o crucificare... și, desigur, nici n-a fost înmormântat. Înțelegi acum necesitatea de a elimina această amenințare?

Razak pricepu că Farouq nu apăra doar Muntele Templului. Implicațiile erau mult mai adânci.

— Nu puteai să te duci acolo și să distrugi tot fără să-i mai amesteci și pe catolici? Fără să fie omorâți oameni nevinovați?

— Riscurile ar fi fost mult prea mari, spuse Păstrătorul pe un ton care arăta că nu acceptă să fie contrazis. Știm amândoi că Autoritatea pentru Antichități folosește o mulțime din oamenii noștri. Oameni, aș putea adăuga, care își fac rugăcinile la moscheea Marwani. O tactică necinstită din partea evreilor, sunt sigur. Nu ni se permite să facem lucrări fără o autorizație specială de la evrei. Dacă am fi făcut ce spui tu, numărul morților din timpul protestelor ar fi fost mult mai mare.

— Deci i-ai lăsat pe catolici să-ți facă treaba murdară și în același timp te-ai asigurat că poți să negi totul.

Fiecare nouă dezvăluire sfărâma puțin câte puțin spiritul lui Razak, toate adevărurile în care crezuse

erau acum răsturnate. Încă o dată, religia și politica deveniseră inseparabile.

— Era singura cale de a ne atinge obiectivele, continuă Farouq liniștit. Cum amenințarea era și mai serioasă pentru ei, știam că vor acționa rapid pentru a scoate relieva din criptă. Doar așa își puteau apăra biserica. În schimb, noi ne vom consolida poziția aici prin eliminarea unei amenințări care contrazice învățăturile Profetului.

— Trebuie să fi existat și altă cale... spuse Razak, și glasul i se stinse treptat.

— Te gândești la arheolog, nu-i așa? Farouq părea dezamăgit. Razak, toți știm că în Israel, indiferent de afinitatea religioasă, nu sunt decât două tabere. Și Barton nu este de partea noastră. Adu-ți aminte de ce parte ești tu, îl avertiză el. Frecându-și palmele, continuă: Și, înainte de a da un verdict, lasă-mă să-ți mai arăt ceva. Trase sertarul și scoase un vraf de hârtii. Dând la o parte prima pagină, i le întinse lui Razak. Uită-te bine la asta.

Razak studie schița primitivă însoțită de un text care părea să fie în greacă. Clătină din cap, fără să priceapă la ce se uita.

— Ce-i asta?

— Harta Muntelui Templului făcută de Iosif, aceeași hartă pe care au folosit-o hoții ca să determine amplasarea exactă a osuarului. Observi, cred, structura de sus.

Razak o văzuse și era șocat.

Glasul lui Farouq slăbi brusc:

— Este templul evreiesc descris în culori atât de vii de Iosif în aceste pagini.

Bătu cu palma grămada de hârtii.

— Deci a existat până la urmă, spuse Razak, simțind că i se taie răsuflarea.

— Poate, răspunse Farouq zâmbind. S-ar putea susține, așa cum fac evreii, că molozul din Valea Kidron conține elementele sale de construcție. Poate că acum înțelegi dorința mea de a evita alte lucrări. După furt, toate discuțiile cu privire la săpăturile sub Muntele Templului au fost suspendate.

— Și toate dovezile arheologice au fost îndepărtate.

— Când vom scăpa definitiv și de cele nouă osuare rămase, nu va mai rămâne nimic.

Razak nu mai știa ce să spună. Dacă era adevărat că pe Zidul de Apus fusese cândva un templu, pretențiile evreiești erau legitime. Lamentările neîntrerupte ale evreilor nu fuseseră zadarnice. Dar acum nu vor mai afla niciodată. Și, fără să vrea, el contribuise la asta.

Farouq se aplecă și scoase alt teanc de hârtii.

— Am tradus în secret Ephemeris Conclusio. Citește-l când ai timp, spuse el punându-l în fața lui Razak, apoi spune-mi ce ai făcut. Dar asigură-te că faci scrum aceste pagini când termini.

Razak nu era sigur că mai poate suporta.

— Mai e ceva care nu a ajuns la Roma. Ceva despre care trebuie să știi. Farouq scoase din balamale capacul casetei. Am mai găsit un document în această cutie a templierilor. Un alt jurnal, care nu a fost scris de Iosif din Arimateea.

Razak începea să priceapă că motivele bătrânului erau complexe, că nu era pus în mișcare doar de ură. Era o confirmare a faptului că circumstanțele se jucau nemilos cu soarta omului.

— Al cui jurnal?

Păstrătorul scoase din ladă un pergament care părea foarte fragil.

— Al cavalerului templier care a descoperit pri mul osuarele.

În apartamentul lor din hotelul Fiumicino Hilton, Evan și Charlotte își sorbeau cafeaua în timp ce se relaxau în fotoliile așezate cu fața la fereastra însorită, care dădea spre pistele aglomerate ale aeroportului.

Nu era chiar o atmosferă italiană plină de romantism, tipică pentru o întâlnire surpriză, dar Charlotte insistase că nu s-ar simți în siguranță dacă s-ar întoarce la Roma.

Se îmbrăcase cu un halat de baie confortabil și se uita cu afecțiune la Evan, căruia briza ușoară îi ciufulea părul, în sfârșit, reușise să doarmă bine. Nu avusese nevoie decât de vreo două pahare de vin și un somnifer. Nu stricase nici partida de dragoste neașteptată și foarte încântătoare. Îi povestise lui Evan totul despre incredibilele evenimente din ultimele câteva zile și îi arătase documentele și datele uluitoare din laptop. El o asigurase că totul se va sfârși cu bine – indiferent de acordul de confidențialitate pe care îl semnase. Cu toate acestea, rezervase camera pe numele lui, pentru mai multă siguranță.

Data fiind implicarea BMS în analize, trebuia să fie foarte atenți, îi reamintise Evan. Îi sugerase să aștepte rezultatele acțiunii lui Bersei împotriva Vaticanului, susținând că era mult prea devreme să presupună că i se întâmplase ceva grav.

— Chiar mi-a fost dor de tine, Evan, spuse ea privindu-l cu drag. Îmi cer scuze pentru felul în care m-am purtat în ultimul timp.

— Nici eu nu m-am purtat foarte frumos. Zâmbi. Teri nu a fost momentul cel mai potrivit pentru asta, dar ardeam de nerăbdare să-ți arăt ceva, Charlie. Nici nu știi ce.

Arată îngrozitor de emoționat, își spuse ea.

Ridicându-se, Evan ocoli masa cu roțile și se duse să-și ia sacoșa. Trase fermoarul buzunarului lateral și ea îl văzu scoțând o cutiuță, o legătură de chei și ceea ce semăna cu o fiolă. Luă laptopul de pe noptieră și se așeză lângă ea, punând obiectele pe masa rotundă din fața ferestrei.

— Ce se întâmplă? întrebă Charlotte, privindu-l atent.

— Voiam să-ți dau un telefon, spuse el, dar știam că trebuia să vorbim față-n față.

Zâbind, ridică în palmă cutiuța.

Văzând-o, inima ei începu să bubuie. Părea o cutie de bijuterii – dimensiunea perfectă pentru... A venit aici să mă ceară în căsătorie? O luă de la el și se îndreptă în scaun.

— Hai, deschide-o.

Se uită la el. Nu era o abordare prea romantică.

— Este mostra de os pe care mi-ai trimis-o.

— O, spuse ea, în același timp ușurată și dezamăgită. Dădu capacul la o parte și se uită la osul vechi care putea fi confundat ușor cu o fosilă. Plasat pe o bucată de tifon alb, avea o gaură perfectă în centru, acolo unde Evan extrăsese ADN-ul. Îl atinse ușor cu degetul arătător.

— Îți amintești de anomalia despre care am discutat?

— Bineînțeles. Se întrebă ce găsise oare ca să-l determine să facă jumătate din înconjurul lumii. Ce-i cu ea?

— Înainte de toate, a mai făcut cineva analiza acestor oase?

— Doar datarea cu carbon, spuse ea clătinând din cap. La laboratorul AMS din Roma, dar mostra a fost incinerată.

— Ce s-a întâmplat cu restul scheletului?

Își imaginează oasele străvechi adunate pe covorașul negru de cauciuc. Ieri dimineață dispăruseră, împreună cu osuarul și celelalte obiecte.

— Cred că mai sunt la Vatican.

— Oare?

— Bine. Era evident ușurat. Pentru că, vezi tu, ce vreau să-ți arăt... spuse Aldrich și se opri. Desprinse de pe inelul cu chei un stick de memorie și îl introduse în portul USB al laptopului. Ridică ecranul, deschise o fereastră și activă un fișier. Un clip video începu să se încarce pentru redare. Am crezut că scannerul a luat-o razna când am văzut asta, continuă el. Era gata-gata să am un atac de cord. S-a dovedit că funcționa perfect. Mostra putea să nu fie în regulă.

Clipul se încărcase și Charlotte se aplecă spre ecran.

— Aici e. Primul lucru pe care îl vei vedea este cariotipul. Voi face o pauză când apare.

Aldrich îngheță imaginea. Ochii Charlottei, obișnuiți cu cromozomii, îi ordonară unul lângă altul, după lungime. Trasorii fluorescenți atribuiseră altă culoare fiecărei perechi inscripționate de la 1 la 23, X și Y.

— Chiar și aici mutația este evidentă.

— Care pereche prezintă anomalia?

— Uite-te mai bine, îi spuse Aldrich. Spune-mi tu.

Charlotte studie imaginea. Când ajunse la perechea 23, remarcă ceva ciudat. Sub obiectivul unui microscop te-ai fi așteptat ca fiecare cromozom să prezinte benzi vizibile pe toată lungimea lui. Perechea 23 nu avea nici o bandă.

— Ce se întâmplă cu 23?

— Asta e. Hai să-i dăm înaintea și să sperăm că va avea vreo logică.

Aldrich deschise altă fereastră, în care se vedea un nucleu celular mult mărit, așa cum apărea la microscop. Cromozomii și materialul nucleotid erau prezente în starea lor naturală, neordonată. Peretele nuclear al celulei abia se vedea la marginea ecranului.

— Am marcat perechea de cromozomi 23, spuse Aldrich arătându-i locul. Vezi?

Cercuri galben-deschis înconjurau cei doi cromozomi cu anomalii.

— Am înțeles.

— Uite-te cu atenție, Charlie. Acum fac extragerea.

— Ce?

— Îți explic într-o secundă.

Charlotte observă că Evan bățâia din piciorul stâng.

Pe ecran, un ac penetra membrana nucleară, vârful lui în unghiuri contrastând puternic cu structura celulară naturală. Apoi au fost extrase câteva perechi cromozomice, dar nu și perechea 23.

— Am extras cromozomii pentru cariotip.

În partea de sus a ferestrei, cromozomii extrași au apărut de-a lungul unei bare negre, în ordinea mărimii, iar Aldrich îi indică.

— Aici sunt perechile extrase. Până acum e bine?

— Mda.

Pe ecran, acul se retrase din nucleu și membrana se strânse la loc peste punctul de străpungere.

— Acum uită-te la asta.

În clipa următoare ea văzu ceva remarcabil. Cromozomii pereche, aflați încă în nucleul celulei, au început să se dividă instantaneu, producând noi perechi de cromozomi care au înlocuit materialul extras. Regenerarea spontană s-a oprit imediat ce nucleul a atins echilibrul său ciudat – patruzeci și opt de cromozomi.

— Ce Dumnezeu am văzut acum? își desprinsese cu greu privirea de la ecran. Evan?

— O descoperire epocală, asta ai văzut. O mai pun o dată.

Reluă filmul din punctul în care era extras acul. Banda neagră cu cromozomii lipsă apărea din nou în partea de sus a ecranului. Și apoi văzu iar – exact așa cum spusese Evan – cel mai remarcabil proces biologic la care Charlotte asistasese vreodată: regenerarea genetică spontană.

Charlotte își acoperi gura cu mâna.

— Este incredibil.

— Știu.

Nimic nu putea explica ceea ce tocmai văzuse.

— Este absolut imposibil din punct de vedere științific ca un cromozom uman să dezvolte copii exacte ale altor perechi. Există ADN-ul de la mamă, de la tată... un cod genetic complex.

— Contravine tuturor datelor pe care le cunoaștem în calitate de oameni de știință, spuse el sec. Mi-a

fost foarte greu să accept asta.

Tăcere.

— Vrei să mai auzi ceva?

Ridică din sprâncene, din nou foarte vesel.

— E și mai bine?

— Mult mai bine. Aldrich își adună gândurile. Am efectuat o analiză folosind un nou scanner de gene și am comparat ADN-ul cu hărțile genomurilor publicate. Știi ce căutam?

— Anomalii în trei miliarde de perechi de baze, răspunse ea.

Diagrama moleculară a genomului semăna cu o scară în spirală sau cu un dublu arc spiralat cu „trepte” formate din perechi de adenine și timine sau guanine și citozine – cunoscute drept cărămizile vieții. Trei miliarde de astfel de trepte erau răspândite peste șuvițe strâns răsucite de cromozomi, formând „gene” – segmente de ADN unice, specifice organelor și funcțiilor organismului. Cu un scanner laser, secvențele de gene puteau fi analizate pentru a fi detectate codificările viciate care determinau mutații.

Aldrich sări în picioare și începu să se plimbe prin cameră.

— Ei bine, am descoperit că mostra pe care mi-ai trimis-o avea mai puțin de zece la sută din materialul prezent în genomul uman standard.

Charlotte se așază mai bine în fotoliu și clătină din cap. Nu-i venea să creadă.

— Nu înțeleg.

— Nici eu, zise Evan. Așa că am mai făcut o mulțime de analize. Folosind noul nostru sistem de comparare a genomului cu toate anomaliile cunoscute, am ajuns la... ești pregătită? Nici o potrivire. Nimic! Nici măcar una!

O clipă, rațiunea ei încetă să funcționeze. Nu găsea nici o explicație.

— Ce înseamnă asta?

— Această mostră nu are jurk DNA, „gunoi molecular”! strigă el.

Înainte de încheierea, în 2003, a proiectului „Genomul Uman”, savanții credeau că superioritatea omului asupra altor ființe – mai ales în materie de inteligență – este rezultatul unui cod genetic mai complex, mult mai cuprinzător. Dar genomul uman a rămas mult în urma așteptărilor, având doar o douăsprezecime din informația genetică a unei simple cepe. Geneticienii au atribuit diferența așa-numitului *junk DNA* – „gunoi” format din gene defuncte și secvențe ADN scoase din uz de procesul evolutiv.

Suna ca un basm științific. Dar, ținând cont de imaginea tridimensională perfectă care era rezultatul fizic al mostrei de ADN – absența oricărei etnicități cunoscute, androgenia, pigmentarea și caracteristicile unice – totul avea logică.

— Evan, vorbești serios când îmi spui că are un ADN cu o structură genetică perfectă?

— Știi că sună prea frumos ca să fie adevărat, spuse el dând din cap.

Un genom perfect implica absența unui proces evolutiv. Un organism în forma sa cea mai pură, cea mai puțin modificată.

Perfecțiune, își spuse Charlotte. Dar cum putea o ființă omenească să aibă un asemenea genom? Nu corespundea deloc cu ceea ce Darwin sau oamenii de știință moderni prezentau drept rezultatul evoluției omului din primate.

Evan întinse o mână tremurătoare către ecran.

— Acest ADN ar putea fi un model pentru reperarea anomaliilor din mostrele comparative. Și ar putea fi replicat cu ajutorul plasmelor bacteriene.

— Nu crezi că exagerezi puțin? întrebă Charlotte uitându-se la el.

— Ar ridica studiul celulelor stem la un cu totul alt nivel. Înțelegi, este un ADN perfect în formă virală! Inimaginabil. Vorbea aproape în șoaptă. Un miracol, de fapt. M-am gândit la consecințe, m-am întrebat cum ar reacționa lumea dacă s-ar afla. La început mi-am închipuit câte vieți ar putea fi salvate, ce efecte ar avea asupra tratamentului bolilor. Apoi, mi-am imaginat companiile de biotehnologie care fac pe dracu-n patru

să producă medicamente la comandă pentru milionari. Și bebeluși de lux. Și îngrijire raționalizată. Elitism biologic. Vor fi favorizați doar bogații, săracii nu vor avea parte de nici o fărâmbă din asta. Și, chiar dacă ar avea, dispariția bolilor ar fi devastatoare. Creșterea globală a longevității ar duce la o explozie a populației fără precedent, care ar seca repede toate resursele omenirii.

Charlotte era copleșită.

— Înțeleg ce spui, dar...

— Lasă-mă să termin, o rugă el. Tot ce ți-am spus are o finalitate.

Întinse mâna dreaptă și apucă delicat fiola, pe care o ridică în fața ei.

— Asta.

66

Cetatea Vaticanului

Cardinalul Antonio Carlo Santelli se uita profund mâhnit pe fereastra biroului la Piața San Pietro și la uriașul obelisc din centrul ei, de un alb pur în lumina soarelui de dimineață. Își lăsă privirea să alunece către bazilică și statuile sfinților aliniați la baza acoperișului. Dacă vor fi cunoscute vreodată nobilele sale intenții – de a apăra credința ca un adevărat slujitor al Domnului –, va fi oare și el immortalizat acolo și adorat într-o bună zi? Va deveni el un martir al timpurilor moderne? Un sfânt?

Nu era vorba doar de spectacolul trist din ultimele câteva săptămâni. Încă de pe vremea scandalului Banco Ambrosiano, revelațiile la care fusese martor îl făcuseră încetul cu încetul să-și pună sub semnul întrebării devoțiunea față de Biserică. Se întrebă dacă viața lui fusese cu adevărat închinată unui scop mai înalt sau dacă începea să devină prea repede tot ceea ce detestase cândva, când era un tânăr preot idealist.

Ieri dimineață, după ce se ocupase personal de eliberarea lui Conte dintr-o celulă a Gărzii Elvețiene, îi dăduse mercenarului aprobarea de a elimina ultimele complicații potențiale care puteau implica Vaticanul în dezastrul din Ierusalim: în primul rând osuarul și conținutul lui, desigur; apoi părintele Donovan; după aceea dr. Charlotte Hennesey și, în cele din urmă, iubitul ei american, Evan Aldrich.

Și mai mult sânge pe mâinile sale.

Aseară așteptase un telefon de la Conte, care trebuia să-i confirme că primele două elemente fuseseră eliminate. Nu-l primise. Acum se întreba dacă nu cumva mercenarul îl trăsese pe sfoară și începuse să creadă că la următorul telefon va afla despre un șantaj și o sumă foarte mare.

Încă și mai rău, cu doar câteva minute în urmă, auzise o știre despre moartea unui profesor în catacombele de la Torlonia. Nu exact genul de noutate care și-ar găsi locul pe prima pagină a ziarelor, dar se pare că incidentul lumesc avea parte de o anchetă care pornise de la singurul nume înscris în registrul găsit în biroul ghidului, mort și el. Iar numele acesta îi condusesse pe polițiști la soția înnebunită de durere a victimei, care tocmai telefonase la secția locală pentru a declara că soțul ei nu venise acasă noaptea trecută. Urmase o cercetare în catacombe. Autorităților nu le luase mult timp să găsească trupul strivit al lui Giovanni Bersei pe fundul unui puț.

Într-o lume mai bună incidentul ar fi fost categorisit drept accident – o ciudată coincidență de nenorociri pentru doi oameni care se aflau din întâmplare în același loc. Cu toate acestea, poliția vorbise cu un martor – o tânără care făcea jogging în apropiere și care declarase că a văzut un străin ieșind din clădire și încărcând scuterul antropologului într-o furgonetă. Portretul-robot obținut astfel semăna ciudat de mult cu altul, primit de la Ierusalim.

Presa scrisă și televiziunea își lingeau degetele.

Dintr-un minut într-altul, Santelli se aștepta să fie căutat de poliție.

Alt scandal.

În fiecare mână, Santelli ținea câte o jumătate a pergamentului găsit de oamenii de știință în osuarul lui Christos. În mâna stângă avea schița frescei de pe tavanul din cripta lui Iosif, din adâncurile catacombelor

Torlonia. În dreapta era textul în greaca veche care însoțea schița, text pe care îi ordonase lui Conte să-l separe de imagine, temându-se că ar putea conține indicații precise. Înainte de a-l trimite pe părintele Donovan cu mercenarul în călătoria fatală, îi ceruse preotului să-l traducă – ultima frântură a amenințării de veacuri la adresa creștinătății.

Traducerea era scrisă pe o foaie de hârtie cu antetul Vaticanului. Aplecându-se peste birou, Santelli puse cele două jumătăți ale pergamentului lângă ea.

Se gândise să distrugă pergamentul, dar acum se ruga să găsească acolo ceva care să-l liniștească. Trăgând adânc aer în piept, examinează încă o dată manuscrisul original, apoi citi traducerea părintelui Donovan.

Fie să ne călăuzească credința în jurământul nostru de a apăra sfințenia lui Dumnezeu. Aici a zăcut fiul său în așteptarea învierii sale veșnice, pentru ca mărturia Domnului să fie aflată iarăși și sufletele tuturor oamenilor să poată fi judecate. Fie ca aceste oase să nu-i facă pe cei cu credință să-și lepede credința, pentru că poveștile sunt doar vorbe scrise de mâna unor oameni greșit îndrumați. Spiritul este adevărul veșnic. Dumnezeu să se mflostivească de noi toți. Slujitorul său credincios, Iosif din Arimateea

Interfonul sună, smulgându-l pe cardinal din gânduri.

— Eminență, vă cer scuze, dar...

— Ce s-a întâmplat, părinte Martin? Tânărul preot părea agitat.

— Părintele Donovan este aici și vrea să vă vadă. I-am spus că nu sunteți disponibil, dar refuză să plece.

Alarmat, cardinalul se prăbuși în fotoliu, strângând brațele din lemn masiv până când i se albiră încheieturile. Donovan? Cu neputință. Santelli deschise sertarul de sus al biroului, asigurându-se că Beretta era acolo.

— Lasă-l să intre.

Câteva secunde mai târziu, ușa biroului se deschise.

În timp ce Donovan intra, Santelli văzu că preotul avea ochii învinețiți. Nasul îi era strâmb și umflat, de parcă tocmai fusese pus la loc. Purta ceea ce părea să fie una dintre vechile lui perechi de ochelari cu ramă de plastic, nu preferații lui, bifocalii cu ramă de metal. Santelli văzu și geanta voluminoasă de piele pe care preotul o ținea în mâna stângă.

Cardinalul nu-i oferi nici inelul, nici vreo strângere de mână.

Donovan nu pierdu timpul.

— Am venit să-ți arăt ceva.

Deschise geanta.

Dacă Santelli nu s-ar fi aflat într-una din cele mai sigure camere ale Vaticanului, protejat de detectoare de metal și de explozibili, ar fi putut crede că în geantă era vreo bombă. Dar nimic de felul acesta nu putea să ajungă acolo. Se îngrijise personal de măsurile de securitate, după prezentarea neașteptată și șocantă a lui Conte de acum câțiva ani.

— Mai întâi trebuie totuși să te întreb de ce ai încercat să mă elimini.

— Este o acuzație foarte serioasă, Patrick.

Santelli se uită la sertarul de sus al biroului.

— Ai dreptate.

— Porți vreun microfon? Ai vreun aparat de înregistrare? Despre asta e vorba?

Donovan clătină din cap.

— Știi că ar fi fost detectat înainte să intru.

Preotul avea dreptate. Biroul era absolut sigur.

Conversațiile din spatele acestor uși erau mult prea importante.

— Vrei să te răzbuni? De aceea ai venit aici? Ai venit aici să mă ucizi, părinte Donovan?

— Să lăsăm asta în seama Domnului, nu-i așa?

Fața lui Donovan era impasibilă.

Trecură câteva clipe stânjenitoare înainte ca Santelli să facă semn către geantă, care arăta de parcă în ea fusese îndesată o bilă supradimensionată de bowling. În alte condiții poate că s-ar fi așteptat să vadă capul lui Salvatore Conte, dar știa că Donovan nu era capabil de violență. Cu toate acestea, se întrebă de ce asasinul nu își îndeplinise misiunea și de ce preotul arăta de parcă tocmai boxase zece reprize. Era oare complicele lui Conte? Îl trimisese Conte aici să-i stoarcă bani?

— Bun, ce mi-ai adus?

— Un lucru pe care trebuie să-l vezi cu ochii tăi.

Donovan puse sacoșa pe biroul neplăcut de ordonat al lui Santelli. Din ea se auzi un zgomot, de parcă ar fi fost cu cuburi de lemn. Preotul observă că monitorul cu plasmă avea acum un alt screensaver. „Credința ta este ceea ce crezi, nu ceea ce știi... Mark Twain". Donovan rămase în picioare, uitându-se fix la Santelli.

Urmă o scurtă pauză, în timpul căreia se priviră în ochi.

În cele din urmă, cardinalul se extrase din fotoliu, pufnind.

— Bine, Patrick. Dacă mă uit în geanta ta și asta te convinge să pleci... fie.

Iritat, se aplecă peste geantă, ezită, apoi deschise încet fermoarul. Se mai auziră câteva zgomote când desfăcu geanta ca să vadă ce era în ea.

Santelli se făcu alb ca varul când văzu craniul și oasele, relicva fundamentală. Când își ridică din nou privirea, ochii lui își pierdură orice strălucire.

— Ticălos fățarnic! O să arzi în Iad pentru asta.

— Voiam să te împaci cu el înainte să-l înmormântezi cum se cuvine, spuse Donovan.

Se simțise îngrozitor ducând osemintele sacre de colo până colo într-o geantă care era doar puțin mai mare decât un sac de marinar. Dar ieri după-amiază se opri la DHL pentru a aranja transportul imediat al osuarului la Ierusalim. Manuscrisul îi fusese trimis separat lui Razak, curierul musulman pe care îl cunoscuse la Roma. Cuiele și monedele fuseseră depozitate temporar, împreună cu Beretta, în torpedoul mașinii închiriate.

— Nenorocitul, spuse Santelli, ciudat de calm.

Următoarele evenimente se petrecură fulgerător.

Scoțând brusc mâinile din buzunare, Donovan îl apucă pe bătrân cu mâna dreaptă. În stânga avea o seringă mică de plastic, pe care o înfipse adânc-adânc în brațul cardinalului, sub umăr, și apăsă pistonul până la capăt.

Uluit, cardinalul se trase înapoi, se prăbuși pe fotoliu și acoperi cu mâna locul în care intrase acul. Înainte de a-l putea striga pe părintele Martin, tubarina i se răspândi în sânge. Santelli se încovoie de durere și mâinile lui se încheștară ca niște gheare în dreptul inimii, ca și cum încerca s-o smulgă din piept.

Patrick Donovan se uită la trupul care se mai cutremură într-un ultim spasm convulsiv.

— Voia lui Dumnezeu, spuse el încet.

Nu știa ce fusese în seringă, dar era foarte sigur că așa îl omorâse Conte pe ghidul de la catacombe. Nu existau prea multe posibilități de a aduce arme mortale între aceste ziduri. Preotul se hotărâse să joace cartea norocoasă a unui ac.

Fapta oribilă terfelea tot ceea ce considera el sfânt, jurământul făcut unui Dumnezeu care înlăturase trecutul său cumplit. Dar, dacă Santelli nu era scos din joc, Charlotte Hennesey ar fi murit și ea la fel. Israelienii nu ar fi aflat niciodată adevărul și arheologul inocent ar fi purtat pe umeri o crimă de care nu se făcea vinovat.

Ridicând cu grijă geanta, Donovan ieși în anticameră, anunțându-l pe părintele Martin că Eminența Sa nu dorea să fie deranjată și nici să răspundă la telefon.

Părintele Martin dădu din cap și îl urmări curios pe Donovan, care trecu repede pe lângă santinele și ieși pe coridorul principal. Imediat ce preotul dispăru, intră repede în biroul lui Santelli. Acolo văzu tichia purpurie pe fotoliul din fața ferestrei. Strigându-l pe cardinal de două ori, ocoli încet biroul.

Ierusalim

Razak așteptă ca Farouq să-și pună ochelarii, uitându-se țintă la pergamentul străvechi.

Dregându-și glasul, Păstrătorul începu să citească cu voce tare: 12 decembrie, Anno Domini 1133 Sfânta Elena a fost cea care a descoperit mai întâi adevărata obârșie a lui Iisus Hristos. A venit în Țara Sfântă în căutarea unor mărturii vechi care să arate că Mântuitorul nu era o plăsmuire a legendelor sau a învățăturilor. În timpul pelerinajului a găsit ceea ce ea a luat drept mormântul gol al lui Hristos și a văzut crucea de lemn pe care a suferit și și-a dat duhul Hristos îngropată adânc sub Sfântul Mormânt. Astăzi purtăm adevărata cruce în luptă întru apărarea credinței noastre și a lui Dumnezeu. S-a zvonit că sunt multe relicve la fel ca acelea, dar cea pe care am descoperit-o azi este totuși cea mai uimitoare. Dar mai întâi să spun cum s-a întâmplat. La Ierusalim trăiesc de veacuri întregi creștini ce nu urmează cuvintele Sfintei noastre Scripturi. Aceștia sunt oameni pașnici care s-au ținut mulți ani departe de ceilalți și își spun Ordinul de la Qumran. I-am cunoscut și am învățat multe despre credința lor. La început, credințele lor m-au uimit pentru că scrierile vechi spun multe lucruri care sunt altfel decât cuvântul lui Dumnezeu. Ei credeau că Hristos a murit trupest și că doar spiritul său s-a înălțat din mormânt pentru a se arăta discipolilor. Ei pretindeau chiar că trupul lui Hristos se mai află încă într-un loc ascuns în așteptarea învierii, pentru a vesti Ziua Judecării de Apoi, și că osemintele sale vor fi cerute de către spiritul Domnului.

I-am întrebat care este obârșia acestor scrieri. Mi-au spus că învățăturile și scriptura au existat mult înaintea Cărții Romanilor.

Auzind acestea, am vrut să le spun cuvinte tăioase, dar curiozitatea m-a îndemnat să aflu mai multe. Cu timpul, acești oameni buni și cinstiți au devenit prietenii noștri. Prin studiu atent, am început să înțeleg că toate credințele lor, deși sunt ciudate, își au rădăcinile în adevărata credință și venerație. Dumnezeul lor era Dumnezeul nostru. Hristos al lor era Hristos al nostru. Interpretarea era tot ceea ce părea să ne despartă, în ziua de 11 octombrie din anul 1133, Ierusalimul a fost atacat de o oaste de războinici păgâni. Cu toate că i-am pus pe fugă, aceasta nu s-a întâmplat înainte ca frații noștri creștini de la Qumran să-și dea viața încercând să-și apere Cetatea Sfântă. Conducătorul lor, un bătrân pe nume Zaharia, a fost greu rănit și era pe moarte când l-am găsit. Avea asupra lui o carte veche. Știind că nici unul dintre frații lui nu mai era în viață, mi-a dat-o mie. Mi-a șoptit că acea carte spune multe, și mai cu seamă un secret străvechi, apărât de poporul lui, locul unde se află mormântul lui Hristos. Apoi Dumnezeu I-a luat la el.

Am chemat scribi de nădejde pentru a-mi tălmăci cartea, care era în greacă. Atunci am aflat că era un jurnal scris de un om învățat, pe nume Iosif din Arimateea. În carte am găsit și o hartă desenată de Iosif în care era însemnat locul în care se odihnește trupul lui Hristos. Am înțeles că mormântul era chiar sub picioarele noastre și că deasupra lui se înălța Templul lui Solomon.

Am poruncit oamenilor mei să găsească mormântul lui Iosif. După multe săptămâni de trudă și după ce am spart trei ziduri vechi, am ajuns la stâncă. Aici aș fi putut să-mi pierd nădejdea, întrucât nimic nu arăta că mâna omului atinsese acel loc. Cu toate acestea, măsurătorile lui Iosif din Arimateea îmi dovedeau că trebuia să săpăm mai departe. Așa am făcut și am dat la o parte bolovani și sfărâmături, și am văzut că ceea ce luasem drept fața muntelui era o lespede grea și rotundă. A fost nevoie de patru oameni zdraveni să o rostogolească. În spatele ei se afla o încăpere ascunsă, chiar acolo unde spunea Iosif că va fi. Înăuntru am găsit nouă cutii din piatră pe care erau săpate numele lui Iosif și ale rudelor sale. Spre uimirea mea, a zecea cutie purta semnul tainic al lui Iisus Hristos și în ea erau oase de om și relicve care nu puteau fi decât ale Crucii.

Pentru a-mi cinsti jurământul sfânt să-l apăr pe Dumnezeu și pe fiul său Iisus Hristos, am lăsat în siguranță aceste relicve minunate sub Templul lui Solomon. Dacă bătrânul mi-a spus adevărul, aceste oase vor fi într-o bună zi readuse la viață, astfel ca sufletele tuturor oamenilor să fie mântuite.

Am numit cartea lui Iosif din Arimateea Ephemeris Conclusio. În ea se află taina mântuirii noastre.

Doamne, iartă-mă pentru faptele mele.

Credinciosul tău slujitor, Hugues de Payen.

Farouq rulă cu grijă pergamentul îngălbenit și îl puse înapoi în casetă. Își scoase ochelarii, se sprijini de spătarul scaunului și așteptă reacția lui Razak.

În cele din urmă, Razak spuse deschis ce avea de spus:

— Conectează-mă dacă greșesc. În secolul al XII-lea, templierii s-au împrietenit cu un grup de evrei radicali – sau poate creștini – care le-au dat Ephemeris Conlusio, ceea ce i-a condus la trupul lui Iisus, îngropat într-o încăpere secretă de sub picioarele noastre. Cu vreo nouă sute de ani în urmă, templierii au zidit cripta și odată cu ea osuarul împreună cu Ephemeris Conlusio. Tu însuși ai găsit-o în timpul săpăturilor din 1997.

— Totul e corect.

Razak încercă să asimileze adevărul. Era tentat să-l întrebe pe Farouq de ce ar fi ascuns templierii o asemenea relicvă extraordinară, dar știa că Păstrătorul nu va putea decât să teoretizeze. Evident, Cavalerii Templieri protejaseră un secret străvechi. Știind câte ceva despre relația dintre papă și mercenari pe vremea aceea, era foarte posibil ca această informație să fi fost păstrată ca o asigurare – poate un șantaj – împotriva Bisericii. Probabil că ea contribuise la ascensiunea rapidă a templierilor. Dar pioșenia din scrisoarea lui Hugues de Payen sugera altceva. Poate că templierii avuseseră intenții nobile. La urma urmelor, și ei fuseseră cândva protectorii acestui loc.

— Cum ai reușit să convingi Vaticanul să treacă la acțiune?

— Simplu. Am vorbit cu părintele Donovan, curatorul-șef al Bibliotecii Vaticanului. E omul despre care știam că va tresări când va auzi despre Ephemeris Conlusio și, mult mai important, va fi conștient de implicațiile descoperirii. I-am spus titlul și l-a recunoscut imediat. Câteva zile mai târziu, i-ai dus manuscrisul la Roma. Am presupus corect că va lua măsuri imediat.

— Și dacă nu-l recunoștea?

— N-ar fi contat prea mult, răspunse Farouq batjocoritor. L-aș fi convins eu. Mesajul meu nu putea fi ignorat.

— Ai riscat mult făcând acest lucru.

Bazându-se pe această reacție, Farouq crezu că era mai bine să nu-l informeze pe Razak că îi ajutase apoi pe hoți aducând explozibil la Ierusalim – furnizat de contactele sale în Hezbollahul din Liban, tot atât de dornic să atace statul evreiesc. O a doua livrare fusese făcută la cererea hoților — o foreză pe care Farouq, după cum promise instrucțiunii – o cumpărase din străinătate cu bani lichizi. Tot Hezbollahul îi dăduse o mână de ajutor.

— Probabilitate, Razak, prietene. E vorba de riscuri asumate pentru un rezultat favorabil. În cazul acesta, sorții au fost de partea noastră și am acționat cum am considerat de cuviință. Am spus mai devreme că evitarea prin orice mijloace a descoperirii rămășițelor pământești ale lui Hristos apără atât învățăturile Islamului, cât și pe cele ale Creștinătății. Da, este foarte regretabil că au fost sacrificate vieți omenești... cu toate că numai ale evreilor. Dar dacă nu am fi făcut nimic, numărul de morți ar fi fost mult mai mare – atât morți spirituale, cât și trupești, musulmani și creștini laolaltă. Doar evreii ar fi avut de câștigat pe seama noastră. Ești de acord că acest rezultat este cel mai bun din câte ne-am fi putut dori.

Razak era nevoit să admită că în planul lui Farouq exista o logică – strâmbă, dar corectă. Fusese un control foarte complex al daunelor.

— Și cum te simți după ce ai aflat aceste contradicții față de învățăturile noastre?

Farouq se uită gânditor la tavan.

— Nimic din toate astea nu pune credința noastră sub semnul întrebării. Aș spune că trebuie să căutăm și mai adânc semnificațiile. Chiar dacă osemintele furate sunt rămășițele lui Iisus, nu mă voi lepăda de credință. Nu pentru niște oase vechi.

Razak își aminti ce spunea Barton, că unele texte prebiblice considerau învierea o transformare spirituală, nu trupească. Deși cuvântul „înviere” supraviețuise sute de ani, poate că înțelesul lui evoluase cumva într-o definiție mai precisă.

— Și Templul lui Solomon?

Păstrătorul își țuguie buzele.

— Istorie. Ca și cetatea pe care a cucerit-o Regele David și a rebotezat-o Ierusalim cu o mie de ani înaintea vremurilor lui Iisus. Evreii au vărsat mult sânge nevinovat pentru a revendica această așa-zisă Țară a Făgăduinței. Totuși, când rolurile s-au inversat, ei s-au simțit nedreptățiți. Nimeni nu stăpânește acest loc cu adevărat, doar Allah. Acum, evreii au recăpătat controlul asupra Israelului, dar însăși prezența noastră aici, pe acest pământ, le reamintește că fluxul va fi urmat de reflux. În ultimă instanță, Allah este cel care trebuie să hotărască cine va fi învingător.

Farouq ocoli biroul și puse o mână pe umărul lui Razak.

— Hai să mergem la moschee și să ne rugăm.

68

Roma

Aldrich se mută mai aproape de Charlotte.

— Charlie, ce-ai zice dacă ți-aș spune că am putea vindeca orice boală cu o singură injecție, că avem un ser atât de puternic încât poate recoda ADN-ul deteriorat?

Ea deschise gura, dar nu reuși să vorbească. Se uita când la fiolă, când la Evan.

— Când am fost la tine acasă săptămâna trecută, am văzut medicamentele din frigider. Melphalan... cu numele tău pe etichetă.

Simți o greutate în piept și ochii i se umplură cu lacrimi.

— Voiam să-ți spun, dar...

Se prăbuși în brațele lui.

— Nu-i nimic, șopti el blând.

Acum lacrimile îi șiroiau pe obraji. În clipa următoare sări în picioare.

— Pastilele mele! Mi-am lăsat medicamentele la Vatican. Trebuie să le iau în fiecare zi!

— Fii liniștită, zise Evan. Nu mai ai nevoie de ele.

Charlotte se uită la el, uluită.

— Mielomul este una dintre cele mai ucigătoare forme de cancer, îi explică el. Știu că te distruge lent. Și mai știu că tot din acest motiv ai fost distantă în ultimul timp. Săptămâna trecută am exagerat. Ai avut atâtea pe cap. Am fost egoist.

Printre suspine, Charlotte clătină din cap.

— Nu... n-am spus nimănui.

— Cred că de aici înainte trebuie să ne asigurăm că începi să te deschizi puțin înainte de a face o implozie emoțională, spuse el zâmbind. Sunt în stare să suport și partea neplăcută a lucrurilor, Charlie. Trebuie să ai încredere în mine.

Ea se întinse după cutia cu șervețele de pe noptieră.

— Trebuie să-l anunț și pe tata. Își șterse lacrimile. Mi-e frică. A înfruntat deja moartea mamei...

— Nu va trebui să-i spui nimic.

Comentariile lui Evan începuseră să o deranjeze.

— Cum adică?

Aldrich legănă fiola.

— Am dreptate, crede-mă, nu va fi nevoie să-i spui nimic. Nu are nici un rost să te îndopi în continuare cu Melphalan. Vreau să fii primul subiect din experimentul meu clinic.

— Fii serios, Evan, spuse ea ștergându-și ochii. Nu poate fi atât de ușor.

— Așa am crezut și eu la început, dar știu ce fac când vine vorba de genetică. Sunt absolut sigur.

Charlotte se uită din nou la fiolă, de data asta mai serios.

— De ce eu? Simt atâția alți oameni care merită mai mult... sunt mai bolnavi.

— Sigur că sunt. Și, dacă avem dreptate, poate ne gândim cum să-i ajutăm. Dar pentru a face asta trebuie să mă asigur că ești lângă mine și mă ajuți la rândul tău.

— Bine... Dacă sunt de acord, vrei să spui că nu trebuie decât să-mi injectez serul ăsta?

— Da.

— E ADN de la un bărbat. Ce vrei, să mă transformi în bărbat?

Amândoi izbucniră în râs și ceea ce mai rămăsese din atmosfera apăsătoare începu să se risipească.

— Am eliminat deja tot materialul specific masculin, o asigură el. Ceea ce avem aici este un ser individualizat care va avea drept țintă în primul rând oasele, apoi celulele sangvine și așa mai departe. Cu un genom perfect, putem combina acest material în cele mai diferite moduri.

— Incredibil, murmură ea.

Evan se uită la fiolă, apoi din nou la ea.

Timpul părea suspendat în timp ce Charlotte se gândea la alternativa sumbră de a întrerupe chimioterapia. Bineînțeles, chiar dacă va controla până la urmă boala care îi măcina oasele, tratamentele îi vor spulbera orice speranță de a avea copii. În cel mai bun caz va mai trăi zece sau cincisprezece ani. Nu va reuși niciodată să ajungă măcar până la cincizeci.

— Deci?

Ea zâmbi, știind că poate să aibă încredere în el. Își aminti de îngerul morții din Bazilica San Pietro, amenințând-o cu clepsidra.

— O.K.

— Perfect. Zâmbea cu gura până la urechi. Dar răspunde-mi la o întrebare. Cine naiba a fost tipul ăsta?

Părintele Donovan încercase să o convingă că scheletul era o șarlatanie născocită de Iosif din Arimateea, care voia să-i răpească lui Iisus statutul de Mesia. Acum, teoria lui părea de-a dreptul ridicolă. Doar o ființă divină putea avea un asemenea genom remarcabil!

Se duse la fereastră și se uită la luminile aeroportului. Apoi se întoarse la Aldrich cu ochi triști și zâmbi.

69

Cetatea Vaticanului

Bazilica se închisese la ora șapte fix, iar interiorul ei vast era acum pustiu, cu excepția unui personaj care ducea o geantă neagră și traversa grăbit transeptul de nord.

Părintele Donovan se îndreptă către masivul Baldacchino, în fața căruia o balustradă de marmură înconjură o intrare care ducea direct sub altarul papal. Făcând o pauză să se închine, verifică dacă îl urmărea cineva, apoi deschise o porțiță discretă și se strecură înăuntru. O închise în urma lui și coborî scara semicirculară.

La un nivel sub planșeul principal al bazilicii, un mormânt frumos încrustat din marmură strălucea în lumina caldă a celor nouăzeci și nouă de lămpi cu ulei care ardeau neîntrerupt pentru a aduce un omagiu celui mai sfânt loc din întreaga Cetate a Vaticanului – Sepulcrum Sandi Petri Apostoli. Mormântul Sfântului Petru. Petru era omul care, portivit lui Iosif din Arimateea, fusese desemnat să îndeplinească două misiuni critice și finale pentru a-l sluji pe Mesia: transferarea celor zece osuare de la Roma în noua criptă de sub Muntele Templului din Ierusalim și predarea prețiosului manuscris – temelia scripturilor creștine – în mâinile evreilor fanatici care contribuiseră la executarea ambițiosului plan al lui Iisus de restaurare a templului.

Donovan își aminti pasajul final din *Ephemeris Conclusio*.

În această noapte, împăratul Nero dă un banchet în palatul său. Trebuie să-i fiu oaspete și, de asemenea, soția și copiii mei au fost chemați să ia loc alături de el. Cu multă tristețe m-am învoit, cu toate că îi cunosc

planul, pentru că inima sa e plină de venin. Cei care preamăresc învățăturile lui Iisus refuză să-i plătească tribut. Pentru aceasta, pe mulți i-a ars de vii. Pentru serviciile mele credincioase aduse Romei, Nero mi-a adus la cunoștință că moartea mea și a iubitei mele familii va fi blândă. Hrana pe care o mâncăm în noaptea asta va fi otrăvită.

Roma este puternică și nu există nici un ascunziș în care să nu ne găsească. Singura apărare pe care o avem vine de la Dumnezeu. Soarta noastră va fi voia lui. Am căzut la învoială ca trupurile noastre să fie date fratelui meu, Simon Petru, pentru a fi îngropate în cripta mea, alături de Iisus. Îndată ce toți vor fi eliberați de carne, Petru va călători înapoi la Ierusalim. Iisus va fi îngropat sub Marele Templu, pentru că i-am promis asta înainte de osândă. Tot acolo vom împărtăși fala sa de Ziua împăcării. Apoi Templul va fi curățat. Și apoi Dumnezeu se va reîntoarce în Sfântul Tabernacul. I-am cerut lui Petru să dea aceste scrieri fraților noștri, esenienii. Ei vor apăra acest cuvânt către Dumnezeu și fiul Său și vor spune tuturor oamenilor că Ziua

Judecății de Apoi va veni curând.

Îndată ce Petru și-a îndeplinit îndatoririle față de frăție, s-a întors la Roma pentru a continua să predice învățăturile lui Christos. Curând după aceea, a fost întemnițat de Nero și condamnat la moarte prin crucificare cu capul în jos.

Nu te opri, se îndemnă Donovan.

Exact sub Baldachin, între coloanele de marmură roșie, era o mică nișă închisă cu sticlă care proteja un mozaic auriu reprezentând un Christos aureolat, în fața mozaicului de afla un mic sicriu din aur – un osuar.

În acest osuar odihneau oasele Sfântului Petru însuși, scoase dintr-un mormânt mai adânc, descoperit întâmplător în timpul săpăturilor din 1950. Scheletul fusese găsit într-o groapă comună, dar stârnise interesul arheologilor pentru că era al unui bărbat mai în vârstă căruia îi lipseau picioarele – așa cum era de așteptat în cazul unui om care fusese dat jos de pe o cruce pe care atârna cu capul în jos. Apoi făcuseră o datare cu carbon. Bărbatul trăise în secolul I.

Donovan scoase din buzunar cheia de aur pe care o luase dintr-un seif din Arhivele Secrete ale Vaticanului. Lăsă sacoșa pe jos și introduse delicat cheia într-o broască de pe rama nișei. Balamalele gemură ușor și ușa se deschise.

Se uită la osuarul din aur curat, semănând cu o miniatură a Chivotului – fără îndoială că fusese lucrat așa în mod intenționat. Chiar deasupra lui, cele patru coloane în spirală ale Baldachinului erau și ele inspirate din Templul lui Solomon.

Știind că avea puțin timp la dispoziție, Donovan întinse mâinile și apucă strâns capacul. Inspiră adânc și începu să-l miște în sus și în jos.

După cum era de așteptat, osuarul Sfântului Petru era gol.

După analiza osemintelor sfântului, scheletul fusese dus înapoi în umila criptă din epoca lui Constantin unde fusese găsit inițial. Puțini știau că această cutie era menită doar să-l comemoreze pe primul papă.

— Miluiește-mă, Doamne, șopti el respectuos, uitându-se la mozaicul lui Christos.

Recitând Troparul Domnului, începu să transfere oasele din geanta de piele în osuar, așezând deasupra geanta și craniul. Apoi puse la loc capacul.

În timp ce închidea ușa de sticlă și o încuia, auzi zgomote deasupra, în bazilică. O ușă deschisă. Pași repezi. Glasuri tulburate.

Chiar deasupra nișei era un grătar masiv care servea drept gură de ventilație pentru subteranul de sub altar. Instinctiv, Donovan strecură cheia printre zăbrele și îi dădu drumul în gol. Auzi un clinchet subțirel de metal lovindu-se de piatră. Apoi își aminti de seringă goală din buzunar și scăpă de ea în același fel.

Luă geanta și urcă rampa, aplecându-se cât mai mult când ieși.

Padre Donovan, i se adresă o voce gravă în italiană. Sunteți aici?

Privind printre zăbrelele balustradei, văzu trei bărbați: doi cu vestoane albastre și berete negre, al treilea în straie bisericești. Garda Elvețiană și un preot.

Prins în cursă!

O clipă, se gândi să se retragă pe scară și în marea criptă papală de lângă mormântul Sfântului Petru. Se putea ascunde acolo un timp, printre sutele de sarcofage, apoi putea încerca să iasă din Cetatea Vaticanului.

Se întrebă cum îl găsiseră atât de repede, dar își aminti imediat că folosisese cartela pentru a intra în bazilică. Fiecare cartelă putea fi localizată de sistemul de securitate controlat de Garda Elvețiană – o măsură care servea, se pare, unui al doilea scop, mai sinistru. Îl izbi realitatea crudă a situației: nu se putea ascunde pentru că ei știau unde se afla.

Străduindu-se să rămână calm, urcă ultimele trepte și deschise ușa.

— Da, sunt aici, strigă el.

Cei doi soldați s-au apropiat repede, cu prelatul pe urmele lor.

— Tocmai îmi terminam rugăciunile, spuse Donovan, încercând să pară cât mai firesc.

— Părinte Donovan, zise soldatul mai scund cu glas tăios, trebuie să veniți cu noi.

Custodele se uită cu o proaspătă admirație la patul lustruit al pistolului Beretta și se gândi la ziua de ieri, când trecuse pe la cazarmă împreună cu Santelli să-l elibereze pe Conte. Armurierul Gărzii Elvețiene scosese cinci sau șase arme din rastel pentru a le curăța. În timpul discuției, nimeni nu îl văzuse pe Donovan strecurând în buzunar arma și două încărcătoare.

Reușind să zâmbească, Donovan spuse:

— S-a întâmplat ceva?

— Da, răspunse preotul, ieșind la vedere.

Punându-și ochelarii, Donovan îl văzu pe părintele Martin. Oare găsisese asistentul lui Santelli cadavrul? Adusesse gărzile să-l aresteze?

— Avem o problemă serioasă, declară Martin pe un ton sever. Curând după ieșirea dumneavoastră din biroul cardinalului Santelli, Eminența sa a fost găsită fără viață.

Donovan rămase fără grai și încercă să interpreteze cât mai bine rolul unui om surprins. Inima îi bătea năvalnic, iar palmele îi erau umede.

— Îngrozitor.

Se pregăti pentru ceea ce credea că va urma – acuzația.

— Se pare că a suferit un atac de cord, îi explică părintele Martin.

Uitându-se în ochii lui, Donovan era gata să jure că asistentul mințea. Expiră prelung – o reacție percepută de ceilalți drept șoc deși era, de fapt, ușurare.

— Foarte regretabil, spuse părintele Martin pe un ton liniștit, lăsându-și câteva clipe privirea în pământ, ca și cum participa la un priveghi.

Mai devreme, în aceeași seară, ascultase discuția lui Donovan cu Santelli, folosind telefonul cardinalului pe post de interfon. Auzise ceva de-a dreptul zguduitor. Era aproape sigur că părintele Donovan se răzbunase pe bătrânul sforar, cu toate că habar n-avea cum. Oare detectoarele nu depistează toate armele? Dar nu contează, se gândi el. Dacă ar fi fost în situația lui Donovan, ar fi făcut la fel. Oricum, ticălosul de Santelli era mort. Nu numai Bisericii îi merge mai bine fără el, își spuse părintele Martin, ci și mie.

— Vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a strânge documentele sale personale din Arhivă. Oftă. Familia cardinalului trebuie să fie anunțată imediat.

Donovan își ridică fruntea. Ochii îi străluceau.

— Sigur... Putem merge acum, dacă doriți.

Martin îi zâmbi liniștitor.

— Fiți binecuvântat, părinte.

Duminică

70

Ierusalim

Graham Barton nu fusese niciodată atât de fericit să vadă străzile prăfuite ale Ierusalimului. Trase adânc în piept aerul îmbălsămat de mirosul de chiparos și de eucalipt, și se simți brusc mai puternic. Era o dimineață frumoasă. Zâmbi larg când îl văzu pe Razak stând la piciorul scării din secția de poliție, iar zâmbetul său deveni uriaș când observă că era și Jenny acolo.

Jenny alergă la el și îl îmbrățișă. îi simți lacrimile când îl săruta.

— Mi-a fost atât de teamă pentru tine.

— Și eu m-am gândit mereu la tine. Mulțumesc că ai venit.

— Voi fi întotdeauna aproape, spuse ea zâbind, știi asta.

— Am auzit că la Ierusalim se întâmplă des să ajungi ținut ispășitor. Razak îl îmbrățișă pe Barton. Dar justiția are metodele ei de a-i găsi pe vinovați, nu-i așa?

— Bineînțeles că le are. Apropo, spuse Barton perplex, cum ai reușit? Cum i-ai convins pe israelieni că n-am fost eu?

— Vei afla destul de curând, îi răspunse Razak. Ti-am adus un cadou.

Îi întinse un plic care părea să conțină o carte voluminoasă.

— Ce-i asta?

— O copie a pledoariei apărării, răspunse Razak criptic.

Barton ezită o clipă, apoi luă pachetul.

— Este multă istorie în acest plic, îl asigură Razak. Trebuie să o citești. Se spun acolo lucruri foarte interesante.

Farouq stătea pe verandă și se uita în zare, peste acoperișurile din țiglă roșie și fațadele bătute de vreme ale cartierului musulman din Vechiul Oraș. Era o zi neobișnuit de blândă, cu un cer fără pată și o briză plăcută, plină de parfumul palmierilor.

Se simțea bine. De fapt, nu se mai simțise așa bine de foarte mult timp. Israelul se afla din nou în pragul unor confruntări violente, lupta pentru eliberarea Palestinei era vie și mergea într-o direcție bună, iar credința tuturor – focul vital de care avea nevoie acest conflict ca să nu se stingă – era puternică. Zâbind, sorbi din ceaiul de mentă. Auzi în depărtare rumoarea mulțimii lângă Muntele Templului, deși azi tonul părea să fie altul, parcă... sărbătoresc.

Mai aproape, în apartament, se auzi telefonul. Farouq se ridică și se duse înăuntru să răspundă.

— Assallam.

— Domnule, se auzi vocea tremurătoare a lui Akbar. Ați văzut știrile?

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Vă rog. Deschideți televizorul... CNN. Sunați-mă și spuneți-mi ce să fac.

Se auzi un clic și legătura se întrerupse.

Alarmat, Farouq apucă telecomanda și căută postul CNN. Pe ecranul împărțit la jumătate erau doi comentatori – un moderator așezat la pupitrul de știri și o blondă atrăgătoare, în picioare, în spatele căreia se vedea Muntele Templului. În josul ecranului scria: „în direct de la Ierusalim”.

Încrucișându-și brațele la piept, Farouq rămase nemișcat și ascultă atent.

— Sunt sigur că asta provoacă o adevărată agitație la Ierusalim, spuse reporterul pe un ton grav. Taylor, cum reacționează oficialitățile la această știre?

Urmă o ușoară întârziere din cauza transmiterii prin satelit a întrebării de la New York la Ierusalim.

— Ei bine, Ed, după cum stau lucrurile, vom aștepta în continuare o declarație oficială din partea guvernului israelian. Până acum nu am auzit decât ce transmit stațiile locale de știri.

— Informatorul anonim a fost identificat? O pauză și mai lungă.

— Nu încă, răspunse ea, acoperind cu mâna casca. Se pare că asta provoacă o emoție tot atât de mare ca și relicvele.

Chipul lui Farouq se întunecă. Relicve? Informator?

— Dacă abia acum ați deschis televizoarele, vă reamintim că transmitem în direct din Ierusalim, unde azi-dimineață oficialitățile israeliene au obținut un element care a jucat un rol-cheie în incidentul violent de vinerea trecută care s-a desfășurat la Muntele Templului și în urma căruia au murit treisprezece soldați israelieni... Până acum avem numeroase întrebări fără răspuns. Taylor, această carte care a fost trimisă de un anonim poliției israeliene... este în mod cert autentică?

Imposibil, încercă Farouq să se convingă. Genunchii i se îndoiră și se prăbuși într-un fotoliu.

— Ni s-a spus că arheologii de la Autoritatea Israelului pentru Antichități au analizat manuscrisul și că, în urma datării cu carbon, sunt convinși că este autentic. De altfel, ei au invitat oameni de știință din alte țări să analizeze dovezile, ceea ce i-a convins pe mulți că declarația reflectă adevărul.

— Ți s-a spus despre ce e vorba în această carte? Transmisia se întrerupse o fracțiune de secundă.

— Încă nu, răspunse ea, clătinând din cap. Dar Autoritatea Israeliană pentru Antichități va ține o conferință de presă mâine după-amiază și va da publicității toate amănuntele. Surse apropiate poliției sugerează că această carte conține informații istorice riguroase despre templul evreiesc din secolul I. Tot atât de uluitor, se spune că ar conține relatări tulburătoare ale unor martori contemporani despre viața și moartea lui Iisus Hristos.

Simțind că lumea se prăbușește în jurul lui, Farouq al-Jamir se holbă la ecran. Încerca să-și dea seama cum reușise manuscrisul original să se întoarcă la Ierusalim... și atât de brusc. Desigur, Vaticanul nu ar fi renunțat la el, cunoștea foarte bine toate consecințele neplăcute. Iar Razak dăduse trimisului creștinilor textul original, nu o copie. Sau... Exista oare o a doua carte? Șansele păreau extrem de mici. Deodată auzi soneria de la ușă. Nu aștepta nici un vizitator în dimineața aceea. Furios, bătrânul intră în apartament exact când soneria se auzi din nou.

— Vin imediat! strigă el, iritat.

Deschizând ușa din față, văzu foarte surprins o furgonetă DHL parcată în față. Șoferul palestinian stătea pe trotuar, în uniformă, cu cablurile unui iPod atârându-i din urechi. Ținea în brațe ceva dreptunghiular și voluminos. Farouq se încruntă când văzu că tânărul purta pantaloni scurți.

— Ar trebuie să te îmbraci cum se cuvine, mormăi el. Nu ți-e rușine?

— Aveți un colet, spuse omul ridicând din umeri. Pe chipul Păstrătorului se citea uimirea. Nu aștepta nimic.

— Și ce-ar putea fi?

— De unde să știu? răspunse tânărul. Dacă semnați aici, vi-l dau.

Îi întinse modulul de urmărire electronică a pachetelor, îi arătă pe afișaj un pătrat pentru semnătură și îi dădu un creion digital. Farouq semnă.

— E mare și greu. Unde vreți să-l pun?

Și mai îngrijorat, Farouq începu să-și mângâie barba – un vechi obicei din zilele când era soldat.

— În garaj. Îi arătă unde era. Mă duc să deschid ușa.

Înăuntru, Farouq apăsă pe butonul de deschidere și oftă când se strecură pe lângă Mercedesul lui făcut praf. Singurul atelier de reparații mai răsărit din apropiere era al unui evreu care, dată fiind situația, refuzase să-i repare mașina. Acum trebuia să rămână aici până când va găsi un mecanic în stare să facă ceva. Cu brațele încrucișate la piept, încercă să-și stăpânească iritarea în timp ce ușa culisa încet pe șinele de metal.

Șoferul aștepta de partea cealaltă cu pachetul.

Când Farouq văzu lada, fața lui altfel inexpressivă se destinse. Ieși din garaj și se uită într-o parte și în alta de-a lungul străzii înguste.

Șoferul coborî lada pe planșeul de ciment al garajului, împinse căruciorul înapoi la furgonetă, îl încărcă

în spate și plecă.

Farouq citi eticheta de transport. Coletul venise de la Roma, iar adresa de retur era o cutie poștală. Numele expeditorului era Daniel Marrone.

Păstrătorul ameți brusc.

Abia după zece minute își adună curajul și deschise lada. Treaba nu se dovedi prea ușoară. În cele din urmă desprinsese capacul și văzu că fusese umplută cu folie de protecție. Începu s-o dea la o parte și în cele din urmă degetele lui simțiră răceala pietrei. I se păru că se prăbușește de la o înălțime amețitoare. Era copleșit de un sentiment de pierdere, de eșec. Mai întâi cartea. Acum asta? Smulse ultima folie și se uită pierdut la frumoasele gravuri de pe capacul spart al osuarului. Recunoscuse imediat desenul, pentru că îl văzuse în Ephemeris Conclusio.

Fără nici un semn prevestitor, în ușa garajului apărură câteva persoane.

— Stai pe loc, îi recomandă un glas în arabă.

Farouq rămase nemișcat și văzu patru bărbați, fiecare cu o armă ațintită către pieptul lui. Purtau haine civile și veste antiglonț, dar înțelese imediat cine îi trimisese. Erau agenți Shin Bet. Fantome din trecut.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

Ari Teleksen apărură de după colț, cu fălcile lui mari și lăsate, ridicate acum într-un zâmbet sardonic. O țigară îi atârna dintre buzele aspre. Expiră o dâră de fum, știind că îl va enerva pe musulman.

— Farouq al-Jamir, spuse Teleksen, și glasul lui de bariton umplu garajul, m-am gândit să aduc și manualul de utilizare pentru coletul tău. Se pare că l-ai lăsat la birou. Între cele trei degete ale mâinii mutilate ținea un top de hârtie învelit în plastic. Dacă vrei să vezi originalul, o să pun o vorbă bună pe lângă prietenii mei de la Autoritatea pentru Antichități.

Farouq recunoscuse imediat fotocopia după Ephemeris Conclusio.

— Ca în vremurile bune, nu-i așa?

Acum Teleksen rânjea.

— Ești gata să faci o plimbare?

Pentru prima dată după mult timp, Farouq era speriat. Foarte speriat.

Mulțumiri

Cu adâncă recunoștință, aș dori să le mulțumesc celor care mi-au oferit inspirație și mi-au acordat un nesfârșit sprijin emoțional și tehnic.

Frumoasei mele soții Caroline pentru răbdarea și încurajările sale și fetelor mele iubitoare, Vivian și Camille, pentru a-mi fi reamintit zilnic că familia este cel mai prețios dar din lume.

Tuturor prietenilor și restului familiei – știți cine sunteți – care au răbdat hoinărelile mele neîncetate și au acceptat dezbateri stimulatoare ce mi-au echilibrat gândurile și m-au ținut cu picioarele pe pământ.

Agenților mei literari și prieteni de peste baltă, Charlie Viney și Ivan Mulcahy, care au crezut în mine și m-au ajutat să-mi dau seama de întregul meu potențial – și lui Jonathan Conway.

Unei persoane cu mintea deschisă, Judith Regan – mulțumiri pentru că a riscat cu mine!

Unui editor uimitor, Doug Grad, ale cărui vaste cunoștințe profesionale sunt întrecute doar de inteligența lui... și lui Alison Stoltzfus, care a adăugat și mai mult talent la cel al unei echipe de campioni.

În sfârșit, remarcabilului depozit de informații care se află pe rafturile bibliotecilor, este înregistrat pe casete și pe DVD-uri și plutește în spațiul cibernetic pentru a fi consultat de toată lumea. Explorați!

Sfârșit

